

КАРОЛАЙН КЕПНЕС

ХИПНОТИЧНА
И ПЛАШЕЩА.
НИКОГА НЕ СЪМ ЧЕЛ
НЕЩО ПОДОБНО.

Стивън Кинг

Clibri
съвременни
трилъри

КАРОЛАЙН КЕПНЕС ТИ

Превод: Иван Любомиров

chitanka.info

Максимата „Любовта е лудост“ добива ново, плашещо измерение в епохата на вездесъщите социални мрежи, когато всякакви задръжки падат.

Джо Голдбърг е интелигентен книгоман, който работи като продавач в манхатънска книжарница. Един ден в книжарницата влиза красива студентка, която копнее да стане писателка. Той мигом решава, че това е момичето на мечтите му. Вече е научил как се казва от кредитната ѝ карта. И понеже в Ню Йорк няма друга Гуинефир Бек, Джо лесно намира Фейсбук страницата ѝ и профила ѝ в Туитър, от които разбира къде живее, къде ходи и какво харесва. Започва да я следи — както онлайн, така и в реалния живот — и скоро е обсебен напълно от нея. Успява да открадне мобилния ѝ телефон и да се добере до паролите ѝ в интернет. Междувременно се среща отново с Гуинефир, уж случайно, и я кани на среща. Понеже знае толкова много за нея, не му е трудно да я впечатли — по всичко изглежда, че двамата са перфектната двойка.

Но в живота ѝ има и други мъже. Джо използва паролите на Гуинефир, за да трие съобщенията им, и се опитва всячески да неутрализира конкуренцията. А когато усилията му се оказват безуспешни, започва да убива всеки, когото вижда като пречка...

Американката Каролайн Кепнес започва литературната си кариера с кратки разкази, статии за списания и телевизионни сценарии. „Ти“ е дебютният ѝ роман, по който в момента се снима сериал за телевизионния канал „Шоутайм“. Мнозина го сравняват с „Американски психар“ на Брет Ийстън Елис, с „Мизъри“ на Стивън Кинг и с „Не казвай сбогом“ на Джилиан Флин.

„Хипнотична и плашеща. Никога не съм чел нещо подобно.“

Стивън Кинг

„Великолепен трилър, който ще ви накара да изтръпнете.“

Пийпъл

Романът е „Трилър на годината“ на Дейли Мейл и „Една от най-добрите книги за 2014“ на сп. „Съспенс“.

За теб, татко

„Ако е рекъл Господ, ще се видим утре.“

Харолд Самюъл
Кепнес

(29 януари 1947 —
13 ноември 2012)

1

Ти влизаш в книжарницата и придържаш вратата с ръка, за да не се блъсне. Усмиваш се, засрамена, че си толкова хубаво момиче, че ноктите ти не са лакирани, че пуловерът ти с шпиц деколте е бежов и че е невъзможно да се познае дали носиш сутиен. Но все пак не мисля, че носиш. Толкова си чиста, че си чак порочна, и промърморваш първата дума, отправена към мен — „здрости“, — при положение че повечето хора просто биха ме подминали. Ала не и ти, в тези хлабави розови джинси, като розов захарен памук от „Паяжината на Шарлот“. Всъщност откъде изобщо се появи?

Ти излъчваш класа, твърде си прибрана, моята собствена малка Натали Портман някъде от края на филма „Отблизо“, когато тя е със свежо лице, приключила е с лошите британци и се прибира у дома в Америка. Най-сетне ти се прибра у дома при мен, във вторник, в 10:06 сутринта. Всеки ден пътувам до тази книжарница в Долен Ййст Сайд, Манхатън, от дома си в Бед-Стай, Бруклин. Всеки ден затварям, без да намеря някой като теб. И ето те, ти се появи в моя свят днес. Направо треперя и бих си взел хапчетата против безпокойство, но те са на долния етаж и аз не искам да си ги взема. Не искам да сляза. Искам да бъда изцяло тук, да те гледам как хапеш nelaкираните си нокти и как обръщаш глава наляво, не, захапваш кутрето си, отваряш широко очи, след това надясно, не, отминаваш биографиите, отминаваш и сектора за самопомощ (слава богу) и се спираш, когато стигаш до белетристиката.

Да.

Оставям те да се загубиш в купчините — Белетристика М-У, и ти не си стандартната неуверена нимфа на лов за Уилям Фокнър, който никога няма да свършиш, дори няма и да започнеш. Фокнър, който ще се втвърди и ще се превърне на камък на нощното ти шкафче, ако книгите можеха да се превръщат на камък; Фокнър, чието предназначение е да убеди мъжете ти за една нощ, че наистина си искрена, когато се кълнеш, че изобщо не правиш такива неща. Не, ти

не си като онези момичета. Няма да използваш Фокнър за примамка и си твърде слънчева за Стивън Кинг, и не си особено модерна за Хайди Джулавиц^[1], и кого, кого ще си купиш? Ти кихаш силно и аз си представям колко ли си шумна, като свършваш.

— Наздраве — провиквам се.

Ти се засмиваш и също се провикваш:

— Мерси, приятелю.

Приятелю. Ти флиртуваш и ако бях от онези задници, които споделят в Инстаграм, щях да снимам табелата с М-У и да сложа надпис:

„Мамка МУ, намерих я.“

„Успокой се, Джо. Те не харесват мъжът да се прави на твърде силен“, напомням си. Благодаря на Бога за следващия клиент и ми е трудно да сканирам съвсем предвидимата му покупка на Селинджър, но това винаги е трудно. Мъжът е на може би трийсет и шест и едва сега чете „Франи и Зуи“? Нека всъщност да сме наясно. Той няма да я чете. Купува я само за да прикрие книгите на Дан Браун на дъното на кошницата си. Когато човек работи в книжарница, неизбежно научава как повечето хора на този свят изпитват вина за това, което са. Първо опаковам Дан Браун, все едно е детска порнография, и му казвам, че „Франи и Зуи“ хич не струва, и той кима, а ти си все още на М-У, защото, макар и едва-едва, мога да видя бежовия ти пуловер през купчините книги. Ако протегнеш ръка нагоре, ще зърна коремчето ти. Но ти няма да я протегнеш. Взимаш една книга и сядаш на пътеката. Може би ще останеш тук цяла вечер. Може би ще бъде както във филма с Натали Портман „Там, където е сърцето“, не особено вярна адаптация по книгата на Били Летс, ала все пак над средното ниво за подобен тип боза, и ще те намеря посред нощ. Само че ти няма да си бременна и аз няма да бъда кроткият пич от филма. Ще се наведе над теб и ще кажа: „Извинете, госпожице, затваряме“. А ти ще ме погледнеш и ще се усмихнеш: „Е, аз още не съм затворила. — Ще поемеш дълбоко дъх. — Широко отворена съм, *приятелю*“.

— Хей — захапва ме купувачът на Селинджър-Браун, който все още е тук. — Ще ми дадете ли касова бележка?

— О, извинявайте.

Той я грабва от ръката ми. Не ме мрази, мрази себе си. Ако хората можеха да се справят с отвращението, което изпитват към

самите себе си, обслужването на клиенти щеше да протича по-гладко.

Знаеш ли какво, момче? Трябва да се пребориш със себе си. Ти работиш в книжарница, не правиш книги. Ти не пишеш книгите и ако изобщо те е бивало в четенето им, вероятно нямаше да работиш в книжарница. Така че махни този осъдителен поглед и ми пожелай приятен ден.

Този човек би могъл да ми каже каквото и да е и пак ще си бъде същият засрамен купувач на Дан Браун. Ти си чула копелето и сега се появяваш с твоята интимна усмивка на Портман. Стрелваш го с очи, а той все още ме гледа с очакване.

— Приятен ден, господине — казвам му и мъжът е наясно, че изобщо не го мисля, той всъщност се мрази, задето си проси баналности от непознат.

Когато вече си е тръгнал, се провиквам, понеже знам, че ти ще ме чуеш:

— Наслаждавай се на Дан Браун, тъпак!

Ти приближаваш небрежно, смеейки се, и слава богу, че е сутрин и че сутрин сме мъртви и никой няма да застане на пътя ни. Слагаш кошницата си на плота и леко заядливо подхвърляш:

— Сега и мен ли ще одумваш?

— Какъв задник беше тоя, нали?

— Е, може би просто не е в настроение.

Толкова си сладка. Виждаш най-доброто в хората. Допълваш ме.

— Е — казвам и трябва да млъкна, и искам да млъкна, ала ти сякаш ме караш да говоря. — Заради такива като него блокбастърите не бива да умират.

Ти ме гледаш. Любопитна си, а на мен също ми се ще да разбере повече за теб, ама не върви да питам. Затова продължавам да говоря:

— Всички винаги се стараят да бъдат по-добри, да свалят два-три килограма, да прочетат пет книги, да посетят музей, да си купят диск с класическа музика, да я слушат и да им хареса. Но това, което всъщност искат, е да ядат понички, да четат списания, да си купуват поп албуми. А книги? Майната им на книгите. Купете си Киндъл. Знаеш ли защо Киндъл имат такъв успех?

Ти се смееш и клатиш глава и ме слушаш в момент, в който мнозина биха се вторачили в смартфоните си. И си сладка и питаш:

— Защо?

— Ще ти кажа. Интернет вкара порното в дома на хората...

Току-що изрекох „порно“, какъв тъпак съм, а ти все още ме слушаш, такава си кукличка.

— И вече не трябва да излизаш, за да си го вземеш. Не трябва да срещаш погледа на пича във видеотеката, който да знае, че харесваш да гледаш как момичетата ги чукат. Визуалният контакт е това, което ни запазва цивилизованите обноски.

Очите ти са бадеми и аз продължавам. „Разкрит съм“, мисля си.

Нямаш халка на пръста си. Толкова си естествена.

Търпелива си и наистина трябва да млъкна, но не мога.

— И Киндъл, Киндъл, който отнема цялата почтеност на четенето, точно както се случи с интернет и порното. Няма вече никакъв взаимен контрол. Можеш да си четеш Дан Браун на обществено място и същевременно да си в пълно уединение. Това е краят на цивилизацията. Но...

— Винаги има „но“ — казваш ти и се обзалагам, че произхождаш от голямо семейство на здрави, любящи хора, които се прегръщат често и пеят песни около лагерния огън.

— Но след като вече няма откъде да си вземеш филми или албуми, се стига до книгите. Вече няма видеотеки, така че няма и манияци, които да работят във видеотеките, да цитират Тарантино, да се карат за Дарио Ардженто^[2] и да мразят онези, дето избират филми с Мег Райън. Това нещо, отношението между продавач и купувач, е най-важният тип взаимност, която имаме. И не е възможно просто да изкорениш такава взаимност, без да очакваш всичко да пропадне, нали разбираш?

Не знам дали разбираш, но не ми казваш да спра да говоря, както понякога правят хората, и вместо това кимаш.

— Аха.

— Виждаш ли, магазинът за музика се превърна в оръжие за масово поражение. Той даде сила на манияците — „Наистина ли ще си купите Тейлър Суифт?“, питаха те осъдително, въпреки че същите тези манияци се прибираха вечер вкъщи и мастурбираха точно на Тейлър Суифт.

Трябва да спра да повтарям името на Тейлър Суифт. Всъщност присмиваш ли ми се, или се смееш заедно с мен?

— Както и да е — махвам с ръка и ще спра, ако ми кажеш да спра.

— Както и да е — отвърщаш ти и искаш да приключвам.

— Работата е в това, че покупката е единственото честно и истинско нещо, което правим. Този пич не дойде тук заради Дан Браун или заради Селинджър. Той дойде, за да се изповяда.

— Да не си свещеник?

— Не, аз съм църквата.

— Амин.

Поглеждаш кошницата с покупките си и аз звуча като побъркан самотник и също поглеждам в кошницата ти. Там е твоят телефон. Ти не го виждаш, но аз го виждам. Напукан е. В жълт калъф. Това значи, че се грижиш за себе си едва когато вече нищо не може да ти помогне. Обзалагам се, че пиеш хапчета против настинка чак след третия ден. Посягам към телефона ти и се опитвам да се пошегувам:

— Това от онзи пич ли го открадна?

Взимаш телефона си и се изчервяваш.

— Аз и телефона... — казваш. — Аз не съм грижовна домакиня.

Грижовна домакиня. Мръсница си, да знаеш.

— Не.

Ти се усмихваш и определено не носиш сутиен. Вадиш книгите от кошницата, слагаш я на пода и ме поглеждаш, сякаш изобщо не би трябвало да те критикувам, независимо какво си направила. Зърната на гърдите ти са щръкнали, но ти не ги покриваш. Забелязваш бонбонките отстрани на касата. Посочваш към тях с гладен поглед:

— Мога ли?

— Да — отвърщам аз и вече те храня.

Взимам първата ти книга, „Невъзможна ваканция“^[3] от Сполдинг Грей^[4].

— Хм, интересно — казвам. — Повечето хора предпочитат монолозите му. Това е чудесна книга, ала имайки предвид съдбата на автора, не е нещо, което някой просто ей така би си купил. Още по-малко пък млада жена, която не изглежда като да замисля самоубийството си.

— Е, понякога на човек просто му се иска да отиде там, където е мрачно, разбираш ли?

— Да — казвам. — Да.

Ако бяхме тийнейджъри, щях да те целуна. Но аз съм на подиум, зад плота, нося табелка с името си и ние двамата сме твърде възрастни, за да бъдем млади. Онова, което може да се случи нощем, не се получава сутрин. Светлината струи през прозорците. Всъщност не би ли трябвало да е тъмно в книжарниците?

Отбелязвам си наум: *Да кажа на господин Муни да набави щори. Завеси. Каквото и да е.*

Взимам втората ти книга — „Отчаяни хора“^[5] от една от любимите ми писателки, Пола Фокс^[6]. Това е добър знак, но може би я купуваш, понеже си прочела в някой тъп блог, че авторката е биологичната баба на Къртни Лав. Изобщо не мога да съм сигурен, че си избрала Пола Фокс, защото си достигнала до нея по правилния начин — от някое есе на Джонатан Франзен.

Посягаш към портмонето си.

— Тя е най-добрата, не е ли така? Яд ме е, че не е по-известна, въпреки че Франзен я обсипва с похвали, нали?

Слава богу. Усмиввам се.

— Чела ли си „Западният бряг“^[7]?

Ти се извъръщаш настрани.

— Не, не съм стигнала до там.

Поглеждам те и ти вдигаш ръце, предаваш се.

— Не стреляй.

Кикотиш се и ми се иска зърната ти да са все още твърди.

— Някой ден ще прочета и „Западният бряг“, а „Отчаяни хора“ съм чела много пъти. Тази е за един приятел.

— Аха — казвам и в главата ми светва червената лампичка за опасност, „за един приятел“.

— Вероятно е пълна загуба на време. Той дори няма да я прочете. Ама пък поне книгата се продава, нали?

— Така е.

Може би той е брат ти или баща ти, или твоят обратен съсед, но знам, че е „приятел“, и натискам яростно копчетата на касовия апарат.

— Трийсет и един долара и петдесет и един цента.

— Мамка му. Ето затова Киндъл е толкова успешен — казваш ти и посягаш към розовото си портмоне и ми подаваш кредитната си карта, въпреки че имаш достатъчно пари в брой, за да платиш.

Искаш да разбера името ти, аз не съм глупав и плъзвам картата през четеца. Тишината между нас става все по-шумна и се чудя защо не пуснах музика днес, а междуременно не мога да се сетя какво да кажа.

— Ето, готово.

И ти поднасям касовата бележка.

— Благодаря — промърморваш. — Това е чудесна книжарница.

Подписваш се, ти си Гуиневир Бек. Името ти е стих и родителите ти вероятно са задници, както повечето родители. *Гуиневир*. Наистина ли?

— Благодаря ти, Гуиневир.

— Обикновено се представям само като Бек. Гуиневир е някак дълго и глупаво, нали?

— Добре, Бек, изглеждаш различно на живо. Също така „Среднощни лешояди“^[8] е нещо страхотно.

Ти взимаш торбата с книгите си и изобщо не нарушаваш визуалния контакт, защото държиш да видя, че ме гледаш.

— Точно така, Голдбърг.

— Не, просто Джо. Голдбърг е някак дълго и глупаво, нали?

И двамата се засмиваме и ти искаше да узнаеш името ми точно толкова, колкото и аз исках да узная твоето, иначе нямаше да прочетеш табелката на ревера ми.

— Сигурна ли си, че не желаш да си вземеш и „Западният бряг“?

— Ще ти прозвучи налудничаво, но ще го пропусна. Ще го оставя в списъка за времената в старческия дом.

— Имаш предвид онова, което да направиш, преди да умреш.

— О, не, то е съвсем различно. Списъкът за старческия дом е от неща, които планираш да четеш или да гледаш, докато си в старчески дом. Това, дето да направиш, преди да умреш, е по-скоро да посетиш Нигерия, да скочиш с парашут и от този род. А списъкът за старческия дом е да прочетеш „Западният бряг“, да гледаш „Криминале“ и да слушаш последния албум на Дафт Пънк.

— Трудно ми е да си те представя в старчески дом.

Изчервяваш се. Ти си „Паяжината на Шарлот“ и аз бих могъл да те обичам.

— Няма ли да ми пожелаеш приятен ден?

— Приятен ден, Бек.

Ти се усмихваш.

— Благодаря ти, Джо.

Ти не влезе тук заради книгите, Бек. Не беше нужно и да казваш името ми. Не трябваше да ме слушаш или да ме забелязваш. Но ти го направи. Подписът ти е на касовата бележка. Това не беше плащане в брой или с карта с пинкод. Беше нещо истинско. Натискам палеца си върху влажното мастило на твоята касова бележка и мастилото на Гуиневир Бек се отбелязва на кожата ми.

[1] Хайди Джулавиц (р. 1968 г.) — Съвременен американски писател. — Б.пр. ↑

[2] Дарио Ардженто (р. 1940 г.) — Италиански режисьор, сценарист и продуцент, известен със своите филми на ужасите. — Б.пр. ↑

[3] В оригинал „Impossible Vacation“. — Б.р. ↑

[4] Сполдинг Грей (1941–2004) — американски актьор и писател, известен с автобиографичните монолози, които пише и изпълнява на театралната сцена през 80-те и 90-те години на ХХ в. Завършва живота си със самоубийство. — Б.р. ↑

[5] В оригинал „Desperate Characters“. — Б.р. ↑

[6] Пола Фокс (р. 1923 г.) — американска писателка, автор на детско-юношеска литература и на произведения за възрастни. — Б.пр. ↑

[7] В оригинал „The Western Coast“. — Б.р. ↑

[8] „Midnite Vultures“ — албум на американския певец, композитор и инструменталист Бек Хансън, един от най-изявените представители на алтернативния рок със сценично име Бек. — Б.р. ↑

2

Открих е. е. къмингс^[1] по начина, по който повечето чувствителни интелигентни хора на моята възраст откриват е. е. къмингс — чрез една от най-романтичните сцени в една от най-романтичните любовни истории на всички времена, „Хана и нейните сестри“, в която един интелигентен, изтънчен, семеен нюйоркчанин на име Елиът (във великолепно изпълнение на Майкъл Кейн) се влюбва в балдъзата си (Барбара Хърши). Той трябва да е внимателен. Не може просто да направи първата крачка. Причаква я близо до апартамента ѝ и инсценира случайна среща. Брилянтно, ужасно романтично. Любовта започва да действа. Тя е толкова изненадана, че го вижда, и го води в книжарница „Пейджънт“ (това напомня ли ти нещо?), където той ѝ купува книга със стиховете на е. е. къмингс и я насочва към страница 112.

Тя е сама в леглото и чете стиховете, а междувременно той е сам в банята си, мисли за нея, докато я чуваме как чете. Любимият ми стих:

никой, дори дъждът, няма толкова малки длани.^[2]

Освен теб, Бек. Научих толкова много през последните няколко дни. Ти работиш с ръцете си върху себе си, когато си в настроение, което ти се случва често, а това ми напомня една шега в „Хана“ — Мия Фароу дразни Уди Алън, че се е съсипал с прекомерна мастурбация. Надявам се, ти нямаш подобни грижи.

Проблемът на обществото е, че ако средният човек знаеше за нас — за теб, сама, с твоите три оргазма на вечер, и за мен, който наблюдава оргазмите ти сам от другата страна на улицата, повечето хора биха рекли, че аз съм тъпак. Добре, не е тайна, че повечето хора са шибани идиоти. Харесват евтини криминалета и никога не са

чували за Пола Фокс или за „Хана“, така че, честно казано, Бек, заеби ги повечето хора, нали така?

Освен това на мен ми харесва, че се грижиш сама за себе си, вместо да запълваш дома си и катеричката си с върволица от неподходящи мъже. Ти си отговорът на всички банални и унижителни статии за „културата на свалките“. Ти си имаш своите собствени стандарти и ти си Гуиневир, една любовна история в очакване на единствения. Обзалагам се, че Единственият е с главна буква, когато си мечтаеш за него. За мен. Всички искат всичко на момента, но ти можеш да чакаш, защото имаш **толкова малки длани**.

Името ти беше едно великолепно начало. За наш късмет няма много Гуиневир Бек на света, съществува само една. Първо ми беше нужно да открия дома ти, а интернет очевидно е бил създаден, за да помага на любовта. Той ми даде толкова много от теб, Бек, даде ми твоя профил в Туитър:

Гуиневир Бек
„НеРеалнатаБек“

Никога не съм имала неизразени мисли. Пиша разкази. Чета разкази. Говоря си с непознати. Нантъкет^[3] е най-близкият ми приятел, но Ню Йорк ми е гадже.

Подробностите за теб стават ясни благодарение на собствения ти разголващ те принос в различните онлайн списания, дето публикуват твоите блогове (освен ако не искаш да ги наречеш есета), и на завоалираните писания в дневника ти (освен ако не искаш да ги наречеш разкази), и на стиховете, които понякога пишеш. Ти си писателка, родена и отраснала в Нантъкет, и се шегуваш с браковете между роднини на този остров (но ти не си дете от такъв брак) и с ветроходството (което те ужасява), и с алкохолизма (загубила си баща си заради чашката и пишеш много за това). Семейството ти е едновременно здраво и свободно. Ти не знаеш как да се справяш тук, в града, където никой никого не познава, въпреки че имаш опит като студентка четири години в университета „Браун“. Влязла си от списъка на резервите и досега си убедена, че е станала някаква грешка. Обичаш полента и черешов пай „Ларабар“. Не снимаш храна, нито

концертите, на които ходиш, обаче публикуваш в Инстаграм (но наистина стари неща — снимки на мъртвия ти баща, снимки от почивки край морето, толкова отдавнашни, че няма как да си ги спомняш). Имаш брат, Клайд. Родителите ти действително са били задници, съдейки по имената, които са ви дали. Имаш сестра, Аня (големи задници, все пак не чак каквито си мислех). Справката в регистъра за имотите показва, че къщата ви винаги е принадлежала на вашето семейство. В рода ти има фермери и обичаш да казваш, че нямаш „място“ на Нантъкет, но че семейството ти е създадо дом там. Пълна с отрицания, ти си като предупредителен надпис на кутия цигари.

Аня е островитянка и никога няма да напусне Нантъкет. Тя е момиченцето, което не иска нищо друго, освен разходки по плажа, хубаво лято и изчезването на сезонните туристи. Аня е луда по баща ви. Ти пишеш за нея в разказите си и тя приема образа на малко момче, на сляпа старица или дори, веднъж, на изгубена катеричка, но все пак е ясно, че става дума за нея. Завиждаш ѝ и се чудиш как наистина е възможно да не е обременена от никаква амбиция. Съжالياваш я.

Клайд е най-големият от вас и движи семейния бизнес с таксите на острова. Женен е, с две деца, и той е очевидният родител в семейството. Това се вижда от снимката му в местния вестник — пожарникар доброволец, с кожени дрехи, съвсем стандартен американец. Баща ти е бил пияницата на малкия град, никакви по-сериозни прегрешения от шофиране след употреба на алкохол или пиянство на обществено място. Брат ти е точно обратното — трезвен, изключително трезвен. Ако се беше родила първа, можеше ти да поемеш семейния бизнес. Но ти си класическото средно дете, неизменно добра ученичка и през целия си живот си била „надеждата“, тази, която ще се измъкне.

Интернет е чудесно нещо. Ти пускаш туйт около час след като се срещнахме в онзи ден:

Мирише ми на чийзбургери.
„Бистрото НаЪгълаМеПравиДебела“

Нека да ти кажа, че за момент се бях обезпокоил. Може би в крайна сметка съвсем не съм нещо специално за теб. Дори не ме споменаваш, изобщо не споменаваш за нашия разговор. Също така: *Говоря си с непознати* е от твоята Туитър биография. *Говоря си с непознати*. Какво, по дяволите, е това, Бек? Децата не бива да говорят с възрастни, но ти си голяма. Нашият разговор съвсем нищо ли не значи за теб? Аз поредният непознат ли съм? Дали пък твоята Туитър биография не е елегантен начин да обявиш, че би направила всичко, само и само да получиш някакво внимание, че нямаш никакви стандарти и би могла да бъдеш публика на всеки тъпак, който те заговори? Съвсем нищо ли съм за теб? Ти въобще не споменаваш за човека в книжарницата. „Мамка му — мислех си, — може би греша.“ Може би между нас всъщност няма нищо. Но после започнах да те изучавам и видях, че не пишеш за онова, което действително е важно. Ти не би ме споделила с хората, които те следват в Туитър. Твоят онлайн живот е като вариете, така че, ако изобщо би могло да се съди по това, фактът, че не си ме представила на публиката си, означава, че ме желаш. Може би дори повече, отколкото мисля, защото точно сега ръката ти се насочва за пореден път към пътката ти.

Следващото нещо, което интернет ми даде, беше твоят адрес. Банк Стрийт 51. Ти ебаваш ли се? Това не е обезумяла част на Мидтаун Манхатън, където забързани работни пчелички се втурват в офисите и излизат от тях със същата скорост. Това е шикозна, ленива, абсурдно безопасна и скъпа сграда в Уест Вилидж. Аз не мога просто да се шляя на твоята улица, трябва все пак да приличам на хората от квартала. Отивам в магазина за дрехи втора ръка. Купувам си костюм (бизнесмен и/или шофьор, и/или беден съпруг на богата жена), панталони на дърводелец и колан за инструменти (майстор в почивка) и някакъв глупав анцуг (задник, който се грижи за безценното си тяло). Слагам костюма за първото си посещение и страшно ми харесва тук, Бек. Това е типичният стар Ню Йорк и очаквам всеки момент Едит Уортън^[4] и Труман Капотти да пресекат улицата, хванати за ръка, всеки от тях с кафе в хартиена чаша, изглеждащи както в най-славните си дни, все едно че са били запазени във формалдехид. На тази улица са живели принцеси, Сид Вишъс^[5] е умрял тук преди много време, тогава, когато принцесите са били бременни, когато в Манхатън все още е било чудесно. Стоя от другата страна на улицата и прозорците ти

са отворени, без никакви завеси, и те гледам как си сипваш овесената каша в купата. Ти не си принцеса. Твоят Туитър потвърждава, че по-скоро си спечелила този апартамент от някаква лотария:

Не желая да звуча като АннаКендрик47, но обичам невероятните манажи от „БраунБайъсдНЮ“ и искам по-бързо да се преместя на Банк Стрийт

Сядам под козирката и започвам да търся в Гугъл. Лотарията „Браун Байъсд“ е конкурс за есета за студенти от университета „Браун“, които се нуждаят от жилище за времето на следването си в Ню Йорк. Апартаментът е бил собственост на семейство Браун (каквото и ще да значи това) от много години. Ти кандидатстваш за магистратура по изящни изкуства с белетристика и не е изненадващо, че си спечелила лотария, която на практика е конкурс за есета. И Анна Кендрик е актриса в онзи филм, „Перфектният ритъм“, за едни колежанки, които пеят на акапела конкурс. Ти виждаш себе си в това момиче, което всъщност няма никакъв смисъл. Гледал съм го този филм. Онова момиче никога не ще живее като теб.

Хората минават покрай твоя партерен апартамент с високи тавани, който е съвсем малко над нивото на улицата, и не спират да те погледнат, въпреки че си на показ. Двата ти прозореца са широко отворени и имаш късмет, че наоколо няма много движение. Това сигурно обяснява погрешното усещане за уединение, което изпитваш. Връщам се на следващата вечер (със същия костюм, няма как иначе) и ти се разхождаш в апартамента си гола пред отворения прозорец. Съвършено гола! Мотая се на отсрещната страна на улицата под козирката, а ти не ме забелязваш, никой не забелязва нито теб, нито мен и да не би, по дяволите, всички да са ослепели?

Дните се низжат и аз ставам неспокоен. Показваш се твърде много, това е опасно и е достатъчно дори само един откачалник да реши и да дойде да те вземе. Няколко дни по-късно съм се облякъл като дърводелец и си фантазирам как слагам решетки на прозорците ти, за да защитя тази клетка за показ, която наричаш свой дом. Струва ми се, че кварталът е спокоен, и наистина е така, но тук тишината

поражда някакво усещане за смърт. Вероятно бих могъл да удуша някой старец насред улицата и никой няма да излезе да ме спре.

Появявам се отново в костюм (много по-добре от облеклото на дърводелец) и нося шапка на Янките, която намерих в друг магазин за употребявани дрехи (аз съм точно такъв задник, който пазарува от точно такива магазини!), за да се променя леко, в случай че забележиш, което ти така и не правиш. Един мъж, който живее в същата сграда, се качва по малкото стълбище (само три стъпала), то води до външната врата (не е заключена!) и тя е толкова близо до твоя апартамент. Ако той искаше (а кой ли не би поискал?), би могъл да се надвеси над парапета, да почука с пръсти по екрана на компютъра ти и да те повика.

Идвам през деня, идвам през нощта и винаги когато съм тук, прозорците ти са широко отворени. Сякаш никога не си гледала късните новини или някой филм на ужасите. Сядам на стълбите пред сградата от кафяв камък отсреща на малката, чиста улица срещу твоя апартамент и се преструвам, че чета „Бедният Джордж“^[6] на Пола Фокс, или се правя, че изпращам съобщения на бизнеспартньорите си (ха!), или пък че се обаждам на някой приятел, дето закъснява, и шумно се съгласявам да изчакам още двамазет минути. (Това е за съседа, който винаги може да е скрит някъде, подозирайки мъжа под козирката, гледал съм достатъчно много филми.) С политиката си на отворени врати ти ме пускаш в твоя свят. Стига вятърът да духа в правилната посока, мога да усетя миризмата на диетичната ти храна. Чувам как си пунала „Вампайър Уикенд“^[7] и ако се престоря, че се прозявам, и погледна нагоре, ще видя как се шляеш, как се прозяваш, как дишаш. Винаги ли си била такава? Чудя се дали си била същата в Провидънс, разхождайки се така, сякаш искаш твоите възвишени съседи да те запомнят гола, полугола, пристрастена към полуфабрикати и мастурбираща с пълен глас. Надявам се, че не си, надявам се, че в това има логика, която ще ми обясниш, щом му дойде времето. И ти с твоя компютър като че ли трябва да напомниш на въображаемата си публика, че все пак си писателка, когато ние (аз) знаем какво всъщност си: изпълнителка, екхибиционистка.

През цялото време се налага да съм нащрек. Сресвам косата си назад и я разрошвам на следващия ден. Не бива да ме забелязват онези, които не забелязват другите хора. В крайна сметка, ако на обикновения

човек му разкажат за едно момиче, което много често се разхожда голо пред отворения си прозорец, и за един покосен от любов пич, който го наблюдава дискретно от другата страна на улицата, мнозина биха заявили, че аз съм побъркан. Но ти си лудата. Не те наричат побъркана, защото всички те искат да разберат повече за катеричката ти, докато моето съществуване е отблъскващо за твоите съседи. Живея на шестия етаж в сграда без асансьор в Бед-Стай, Бруклин. И не съм позволил ташаците ми да бъдат нападнати от Лайнното колежанско заемно общество. Плащат ми на ръка и имам телевизор с антена. Тези хора не биха искали да докоснат патката ми дори и с триметров прът. От друга страна, твоята катеричка е златна.

Отпивам от кафето си под козирката отсреща, хванал съм навит на руло „Уолстрийт Джърнъл“, дишам учестено и те гледам. Никога не нося анцуга, защото ти ме караш да искам да се обличам добре, Бек. Минават две седмици и една внушителна вдовица се появява от жилището си. Изправям се като джентълмен.

— Здравейте, госпожо — казвам и ѝ предлагам помощта си.

Тя приема.

— Крайно време е вие, младите хора, да се научите как да се държите — изскърцва.

— Абсолютно съм съгласен — отвърщам аз и шофьорът на градската ѝ кола отваря вратата.

Кима ми, той е мой брат по съдба. Мога да правя това до безкрай и се оттеглям под козирката.

Дали заради това хората харесват риалити програмите по телевизията? Твоят свят е загадка за мен, като гледам къде се излежаваш (с памучни бикини, купени онлайн от „Викторияс Сикрет“; видях те онзи ден как разкъса опаковката) и къде не спиш (седиш на онзи диван и четеш глупости онлайн). Накара ме да се замисля; може би все пак ти търсеше някой готин пич в книжарницата. Тук седиш изправена, с вдигната на кок коса, и пишеш с бясна скорост, докато накрая не можеш да издържаш повече и грабваш зелената възглавница, онази, на която подремваш, и я яхваш като животно. Освобождаваш се. И най-сетне заспиваш.

Апартаментът ти също така е и ужасно малък. Ти беше права, когато туитна:

Живея в кутия за обувки. Което е окей, щото не профуквам стотачки за обувките на Маноло Бланик. „БраунБайъсдНЮ“ Бунтар

Моята чаша от „УниверситетБраун“ е по-голяма от апартамента ми. „БраунБайъсдНЮ“, „ИмотиНЮ“

Нямаш кухня, само една зона, където са сбутани кухненските уреди, много наподобява разпродажба в магазин за бяла техника. Но в твоя туит е скрита истина. Ти действително мразиш това място. Израснала си в голяма къща със заден двор и градина отпред. Харесва ти да имаш пространство. Затова и оставяш прозорците си отворени. Не знаеш как да бъдеш сама със себе си. Но ако се скриеш от света, ще бъдеш.

Съседите ти продължават с нормалния си дневен ритъм — градски коли ги взимат от огромни къщи наблизо и ги връщат обратно в края на деня, докато ти се мъчиш на една мизерна площ, предназначена по-скоро за домашна прислужница или за голдън ретрийвър с изкълчен глезен. Ала не мога да те упреквам, че си останала тук. И ти, и аз обичаме Уест Вилидж и ако можех да се преместя, щях да го сторя, дори и това да би означавало бавно да полудявам от клаустрофобия. Направила си верния избор, Бек. Майка ти не е била права:

Мама казва, че дамите не живеят в кутия за обувки. „БраунБайъсдНЮ“, „логикатанамама неезадами“

Ти туитваш по-често, отколкото пишеш, и може би затова ще вземеш магистърската си степен от Ню Скул, а не от Колумбийския университет. От Колумбийския са те отхвърлили:

Отхвърлянето е ястие, което се сервира най-добре в плик, защото поне можеш да го разкъсаш и изгориш. „неотивамвКолумбийския“, „животътпродължава“

И си била права. Животът наистина е продължил. Въпреки че Ню Скул не е толкова престижно място, преподавателите и студентите са те харесали много. А и повечето от семинарите му са достъпни онлайн. Всъщност голяма част от колежа е достъпна онлайн, което е още един удар срещу все по-неуместната елитарна система, която наричат „колеж“. Писането ти върви и ако не прекарваше толкова време в туйтване и в пошляпване на котенцето... Но, честно казано, Бек, на твое място и аз изобщо нямаше да се обличам.

Обичаш да даваш имена на нещата и се чудя какво име би ми дала на мен. Опитваш се да направиш конкурс за името на апартамента ти в Туитър:

Какво мислиш за „Кутия-по-малка-от-моята-кутия“
Или „Подложка-За-Гледане-На-Перфектния-Ритъм“
Или „Килер-който-са-объркали-с-апартамент“
Или „Място-където-гледаш-през-прозореца-и-
виждаш-пича-от-книжарницата-който-те-гледа-и-се-
усмихваш“

Някакъв шофьор на такси надува клаксона, защото един прясно изкъпан задник, досуц като излязъл от някоя чернова на Брет Ийстън Елис, която така и никога не е видяла бял свят, пресича улицата, без да гледа. Прокарва ръка по русата си коса и се извинява, но не изглежда, че наистина съжалява.

Той има твърде много коса.

Изкачва стъпалата, сякаш ги притежава, сякаш те са направени единствено и само за него. Вратата се отваря още преди да е стигнал до нея и всъщност ти му отваряш. Сега сте там и двамата, каниш го вътре и го целуваш, вратата бавно се затваря. Сега дланите ти, тези **толкова малки длани** галят косата му и не мога да видя никой от вас, докато не се озовавате в дневната. Той сяда на дивана, ти разкъсваш потника си, сядаш върху него и се кълчиш като стриптийзърка. Това е грешка, Бек. Той разкъсва памучните ти бикини, пошляпва те, а ти скимтиш от удоволствие. Аз пресичам улицата и се облягам на вратата на сградата, защото непременно трябва да чуя.

Съжалявам, татенце! Съжалявам!

Кажу го пак, момиче!

Съжалявам, татенце.

Ти си лошо момиче.

Аз съм лошо момиче.

Искаш да те напляскам, нали?

Да, татенце, искам да ме напляскаш.

Той е в устата ти. Ръмжи срещу теб, пошляпва те. От време на време Труман Капотти минава и поглежда, реагира на онова, което вижда, и извързва очи. Никой няма да съобщи на полицията, защото никой не иска да си признае, че е гледал. Това е Банк Стрийт, по дяволите. И сега ти го чукаш, а аз отивам на моята страна на улицата, откъдето забелязвам, че той всъщност не прави любов с теб. Сграбчваш косата му, има твърде много коса, сякаш така може да спасиш себе си и разкажете си. Ти заслужаваш нещо по-добро, а аз изобщо не се чувствам добре, като гледам как той те стиска с големите си слаби ръце, които никога не са вършили никаква работа, и как те шляпва по задника, когато най-накрая е свършил. Ти слизаш от него и искаш да се гушкаш, но той те отблъсква. Разрешаваш му да пуши вътре и той си тръска цигарата в твоята чаша „Браун“, която е по-голяма от апартамента ти. Гледаш любимия си филм „Перфектният ритъм“, докато той пуши, пише есемеси и те отблъсква всеки път, щом се опиташ да се притиснеш към него. Изглеждаш тъжна и **никой, дори дъждът, няма толкова малки дланиосвен** теб и мен. Защо съм толкова сигурен? Преди три месеца, още не бяхме се запознали, ти си написала този туит:

Може ли всички честно да си признаем, че еекъмингс е известен заради „ханаинейнитесестри?“ Окей, еба си. „безповечеглупости-крайнапреструвките“

Виждаш ли какво си искала да ми кажеш, още преди изобщо да си ме срещнала? Когато оня си тръгва, не държи „Отчаяни хора“ от Пола Фокс. Той е един рус женомразец с твърде много коса, която влиза в очите му. Просто те използва и не ти е никакъв приятел, а аз вече трябва да се прибирам. Ти имаш нужда да си вземеш душ.

[1] Е. Е. Къмингс (1894–1962) — авангарден американски поет, художник, есеист и драматург. Една от характерните особености на творчеството му е отказът от главните букви, дори и в собственото му име. — Б.р. ↑

[2] Цитат от стихотворението на Е. Е. Къмингс „Somewhere I Have Never Travelled, Gladly Beyond“ („Там, където никога не съм пътувал, с радост отвъд“). — Б.р. ↑

[3] Американски остров на около 50 км от брега на Масачузетс. — Б.пр. ↑

[4] Едит Уортън (1862–1937) — американска писателка. — Б.пр. ↑

[5] Сид Вишъс (1957–1979) — британски бас китарист от „Секс Пистълс“. — Б.пр. ↑

[6] В оригинал „Poor George“. — Б.р. ↑

[7] Американска рок група. — Б.пр. ↑

3

Преди теб беше Кандис. Тя също бе трудна, така че ще бъда търпелив с теб, какъвто бях и с нея. Няма да ти натяквам, че на твоя стар, голям лаптоп пишеш за всяка тъпотия на света освен за мен. Не съм идиот, Бек. Знам как да търся в твърдия диск, знам, че не съм там, и знам, че ти нямаш нищо подобно на бележник или дневник.

Една възможна теория: пишеш за мен в бележника на телефона си. Надеждата все пак остава.

Но аз няма да се отдръпна от теб. Наистина си уникално сексуална. Ето един пример в това отношение — ти поглъщаш лакомо раздела „Неангажиращи срещи“ на сайта за обяви, копираш и поставяш любимите си постове оттам в един огромен файл на компютъра си. Защо, Бек, защо? Слава богу, не взимаш участие в „Неангажиращи срещи“. Предполагам, че просто може би момичетата обичат да колекционират разни работи, все едно дали рецепти за зелева супа или зле написани, граматично обидни фантазии на нереализирани татенца, съчинени от отчаяни самотници. Хей, аз съм все още тук, аз те приемам. Добре, всичко е наред. Ти наистина позволяваш на онзи рус подлец да прави с теб онези неща, за които четеш в обявите. Но поне имаш някакви граници. Онзи извратеняк не ти е гадже, ти го изпращаш на улицата, където му е мястото, сякаш си отвратена от него, както и би трябвало да бъде. Прочетох всичките ти скорошни имейли, не си казала на никого, че е бил в апартамента ти. Той не ти е гадже. Само това има значение за мен, готов съм да те намеря, мога да те намеря и го дължа на Кандис. Милата Кандис.

За пръв път я видях в „Гласландс“ — клуб с музика на живо в Бруклин. Тя свиреше на флейта в група с брат си и сестра си. Тяхната музика щеше да ти хареса. Наричаха се „Мъчениците“ и веднага ми се прииска да се запозная с нея. Проявих търпение. Следвах ги из цял Бруклин и в Долен Манхатън. Те бяха доста добри. Никога нямаше да стигнат до Топ 40, но понякога се случваше някоя от песните им да бъде представена в по-мизерно шоу за тийнейджъри по местния

телевизионен канал. Тогава техният уебсайт се взривяваше. Не работеха с никоя звукозаписна компания, защото не можеха да се разберат за нищо. Както и да е, Кандис беше най-хубавата, главната в групата. Брат ѝ — обикновен барабанист, прецакана отрепка, а сестра ѝ бе грозноватичка и талантлива.

Не може просто да приклеиш момиче след концерт, особено когато музиката на бандата е ембиънт техно-електро-глупости и нейният властен брат (който, между другото, ако не бяха сестрите му, никога нямаше да е част от никоя група) винаги е наоколо. Трябваше да изчакам Кандис да остане сама. Заради нейния брат покровител не вървеше просто да я свалям. И щях да умра, ако не можех да я достигна или поне да направя стъпка към нея. Така че импровизирах.

Една нощ пред „Гласландс“, откъдето започна всичко, се представих на „Мъчениците“ като новия асистент в „Стоп Ит Рекърдс“. Казах им, че издирвам таланти. Групите обичат да бъдат търсени и ето ме няколко минути по-късно в сепаре, пия уиски с Кандис и с много досадните ѝ брат и сестра. Сестра ѝ си тръгна рано, тя бе добро момиче. Но брат ѝ определено беше проблем. В негово присъствие не можех да целуна Кандис или да поискам номера ѝ.

— Изпрати ми имейл — каза ми тя. — Ще го снимам и ще го пусна в Инстаграм. Много ни харесва, когато звукозаписните компании ни търсят.

И аз постъпих както би постъпил Елиът в „Хана“. Бях си набелязал „Стоп Ит Рекърдс“, ужасна малка компания, и видях това момче, което се казваше Питърс, да идва и да си тръгва всеки ден. Преди и след работа той се криеше в алеята отстрани на заведението и пушеше марихуана. Не може да го упрекваш за това, налагаше му се да го прави заради глупостите, с които трябваше да се примирява в работата си. Беше асистент на всички лайнари в тесни джинси от звукозаписните компании, дето наричат цайсите си „грижа за очите“ и си поръчват изкуствен подсладител „Спленда“ и „допълнително пармиджано реджано“. Така че един ден излязох с джойнт на алеята и поисках огънче от Питърс. Сприятелихме се лесно — онези на дъното на служебната стълбица жадуват за контакт с други хора. Разправих му всичко за дилемата с Кандис, как ѝ бях казал, че работя за „Стоп Ит“, и неговата идея беше да ѝ пише от своя акаунт (asst1@stopitrecords.com)

и да се престори на мен. Кандис отговори, тя бе толкова лекомислена и секси. И разбира се, даде номера си на asst1.

Хич не ми беше кофти, че използвах Питърс. Ако не друго, то поне той най-сетне разполагаше с нещо, наподобяващо власт. Понякога човек просто трябва да си поиграе с фактите, за да стигне до момичето. Гледал съм достатъчно романтични комедии и знам, че романтични пичове като мен винаги се забъркват в такива каши. Цялата кариера на Кейт Хъдсън съществува именно защото хора, които се влюбват, нерядко лъжат за това къде точно работят. Кандис повярва, че съм ловец на таланти. Изчаках, докато бяхме заедно вече около месец, преди да ѝ кажа истината. Отначало тя се ядоса (момичетата се ядосват понякога, дори когато пичът е Матю Макконъхи), но аз ѝ припомних комичната, романтичната истина, че светът е едно несправедливо място. Разбирам от музика. Умен съм. Мисля, че тяхната група са таланти и заслужават уважение. Ако бях учил в колеж за свободни изкуства, ако носех дизайнерски чорапи и ако се придържах към представата, че бакалавърската степен прави човека интелигентен и лесно му намира работа, можех да се уредя на неплатен стаж в някоя скапана звукозаписна компания, който след това да се превърне в скапана работа. Ала, както изглежда, аз не се придържам към тази представа. Аз съм си уникален. Тя ме разбра, поне в началото, но с брат ѝ беше съвсем различно и това е една от причините, поради които не се получи между мен и Кандис.

Добрата новина е, че не съжалявам за нищо. Проблемите ми с Кандис бяха просто подготовка за настоящия момент. Трябваше да вляза в жилището ти, Бек. И бях намислил как да го направя.

Обадих се на газовата компания и им съобщих за теч в апартамента ти. Знаех, че ще си на урок по танци, а след танците ти винаги пиеш кафе с една приятелка от групата и това е единственото време, когато със сигурност не си пред компютъра. Изчаках пристигането на човека от газовата компания под козирката от другата страна. Като дойде, му казах, че съм гаджето ти и че си ме изпратила да помогна.

По закон всеки теч на газ трябва да се провери, а законът на пичовете гласи, че пичове като мен, които не са завършили средно образование, имат определен подход към пичове, работещи за газовата компания. Какво можех да кажа? Знаех, че той ще се върже, че съм

гаджето ти, и ще ме пусне вътре. И знаех, че дори и да си мисли, че го будалкам, в крайна сметка пак ще ме пусне. Не върви да се обадиш на газовата компания и да не си вкъщи, Бек. Наистина.

Той си тръгна и първото нещо, което направих, беше да взема компютъра ти, да седна на дивана, да помириша зелената възглавница и да си пийна вода от твоята чаша „Браун“. Измих я, понеже все още имаше останала пепел (ти май не знаеш как да миеш съдове). Прочетох разказа ти „Какво си мислеше Уайли, когато си купи Киа“. Той е за един стар пич от Калифорния, който си купува скапана вносна кола и се чувства, сякаш това е последното нещо, което прави като каубой. Интригата е, че всъщност никога не е бил истински каубой. Само е играл каубои в различни уестърни. Но вече не снимат уестърни и Уайли не е успял да се приспособи към новите времена. Той никога не е имал кола, защото е прекарал повечето от дните си в кафенето, където пичове като него висят и си говорят за добрите стари дни. Наскоро обаче забранили пушенето, ти слагаш *забранили* в курсив и това е сладко, и сега ония от бандата няма къде да се събират да си пушат цигарите и да си разправят историите. Накрая Уайли седи в своята „Киа“ и не може да се сети как да я запали. Той държи ключа, който е просто миниатюрен компютър, и съзнава, че не знае къде да отиде, така че си купува електронна цигара и се връща в кафенето, сяда сам и пуши електронната си цигара.

Аз не съм като гениалните кандидати за магистратура по изящни изкуства от твоите семинари, но, честно казано, те не проумяват нито теб, нито разказите ти. Твоят копнеж е по отминалите времена. Ти си дъщерята на мъртвец, това се вижда отвсякъде. Разбираш Пола Фокс и се стараеш да осмислиш всичко свързано със Стария запад, което прави заселването ти, макар и временно, в Ню Йорк едно саморазрушително действие. Ти си състрадателна, пишеш за стари актьори заради албумите в апартамента ти, в които има толкова много снимки на места, където не можеш пак да се озовеш, защото те вече не съществуват. Ти си романтичка, търсиш Кони Айлънд, но без наркодилърите, както и невинната Калифорния, в която истински и фалшиви каубои си разказват истории на кафе в калаени чаши, които наричат *джо*. Ти искаш да посетиш места, където не можеш да отидеш.

В банята ти, когато вратата е затворена и седиш на тоалетната чиния, гледаш фотография на Айнщайн. Харесва ти да се взираш в очите му, докато напъваш червата си. (И, повярвай ми, Бек, съберем ли се, не ще имаш повече проблеми със стомаха, защото няма да ти разрешавам да се храниш със замразени боклуци и с консерви натриево вода с етикет „супа“.) Айнщайн ти допада, понеже е видял това, дето никой друг не е успял да види. Също така той не е писател. Не може да ти бъде конкурент, сега или когато и да е.

Включвам телевизора и „Перфектният ритъм“ е най-гледаното нещо, което вече придобива смисъл, щом мога да проследя целия ти колежански живот във Фейсбук. Най-сетне съм вътре и изучавам твоята история в снимки. Ти не си пяла акапела, не си намерила страстта или истинската любов. Ти и твоите най-добри приятелки Чана и Лин се напивате често. Имате и още една приятелка, която е много висока и много слаба. Тя изглежда като великан до теб и до тях двете. Тази приятелка аутсайдер няма име на снимките и вероятно съществува нещо изкупително, свързано с нея, защото явно си твърде горда от това приятелство, което е още от детинство. Момичето без име ми се струва нещастно. Неусмихнатата ѝ усмивка ще ме преследва. Трябва да продължа.

Излизала си с две момчета. Чарли има вид, сякаш винаги се възстановява от концерт на Дейв Матюс. Когато си била с него, сте седели по полянките и сте взимали леки наркотици. Избягала си от този тъпак със замъглен от дрогата мозък и си попаднала в кльощавите обятия на един разглезен боклук на име Хешър. Между другото, познавам Хешър, не лично, но той е графичен романист и продаваме книгите му в книжарницата. Поне засега, ала очевидно първата ми работа следващата смяна ще бъде да ги сваля в мазето.

Била си в Париж и в Рим, а аз никога не съм напуснал страната и ти никога не си намерила това, което търсиш, в Хешър или в Париж, или в Чарли, или в Рим, или в колежа. Изоставила си Чарли заради Хешър. И си била твърде хладна, Чарли никога не е могъл да те преживее. До ден-дневен изглежда постоянно пиян на снимките. Боготворила си Хешър, но той не ти е отвърнал със същото, поне не и във Фейсбук. Имаш много постове, където го хвалиш, а той така и не ти е отговорил. Тогава един ден си се обявила за необвързана и

приятелите ти харесали твоя нов статус по начин, дето не оставя никакво съмнение, че си била зарязана.

„Перфектният ритъм“ свършва. Отивам в спалнята ти и съм на леглото ти, което е неоправено. Чувам звука от ключ, който влиза в ключалката и се завърта, мозъкът ми експлодира, сещам се как хазяинът се оплакваше по-рано днес на човека от газовата компания:

Най-малкият апартамент в сградата, най-малката шибана ключалка, винаги заяжда.

И те чувам как пъхаш ключа в ключалката и вратата се отваря и апартаментът е малък и ти си вътре.

Права си, Бек. Това наистина е шибана кутия за обувки.

4

Никога не бях ходил в Грийнпойнт, където хората разреждат уискито със сок от туршия, но го правя заради теб, Бек. Точно както си нараних гърба заради теб, когато скочих през прозореца ти, за да не ме видиш, докато аз се опитвах да те видя, опитвах се да те разбера. И ми е крайно неприятно, че би могла да ме зърнеш тук в момента и да си помислиш, че съм някой задник, който надценява културната значимост на „Вайс“ и пие каквото му казват на страниците на шибаното списание. Не съм ходил в колеж, Бек, така че нямам нужда да пропилявам зрелите си години, мъчейки се да изживея отново времето в колежа. Аз не съм някое меко копеле, което никога не е имало куража да живее живота си пълноценно на мига. Живея заради самия живот и бих си поръчал още една водка със сода, ала това ще значи да говоря отново с бармана в тениска с Буковски, който пак да ме пита каква точно клуб сода искам.

В настроение съм, а ти четеш ето там, в жълти чорапогачи с дупки по тях, и се стараеш твърде много. Ти имаш все по-малко общо с „Паяжината на Шарлот“, но и аз също не изглеждам особено секси. Трябваше да скоча от прозореца ти и това беше кратко падане, падането обаче си е падане. Усещам парлива болка в гърба и никак не държа още веднъж да чуя „шот с кисел сок“, заклевам се.

Твоите най-добри приятелки са на съседната маса до мен, шумни и нелоялни, истински типажи от метрото между Куинс и Бруклин, с ботушите и свръхобработените прически, които са тиха обида за всички момичета от Джърси, тъй като те правят такива неща с косите си нарочно. Вие трите сте били заедно в „Браун“ и сега сте заедно в Ню Йорк. Мразите сериала „Момичета“ и непрекъснато го плюете, ала няма той не е тъкмо онова, дето и трите искате да направите с живота си? Бруклин, момчета и шотове с кисел сок?

Ти седиш сред останалите „писатели“, което дава възможност на твоите приятелки да те подхванат и, за съжаление, са прави: вложила си далеч повече усилия в това, да бъдеш писател — да получаваши

комплименти и да пиеш уиски, — отколкото в това да пишеш. Но, за щастие, те също така грешат — всички тук са поели твърде много кисел сок, за да могат да разберат смисъла на твоя разказ за каубоя.

Приятелките ти са ревниви. Чана е големият ти критик, момичешка версия на Адам Ливайн^[1] с очи като мъниста и с неоправдано високо самочувствие.

— Обясни ми отново, ако обичаш, как точно помага на някого тая шибана тъпа магистратура по изящни изкуства, след като не си Лина Дънам^[2]?

— Мисля, че навярно после можеш да преподаваш — казва Лин и Лин е мъртва отвътре, тя е труп. Методично публикува в Инстаграм, направо клиничен случай, сякаш събира улики за важно съдебно дело, сякаш целият ѝ живот е посветен единствено на това да докаже, че в нея има живот. Шумно се подиграва на твоето *четене в Лулу* и твитва колко е стресирана да бъде на „четеневЛулу“.

Отново Лин:

— Смяташ ли, че ще е като откриване на изложба, където отиваш веднъж и приключваш, или ще е нещо, което ще се случва... всяка седмица?

— Аз да не би да офейквам всеки път, когато приключа с дизайнерски проект? — избухва Чана. — Не, работя и работя по него, докато най-накрая се получи цяла *колекция*. И след това работя отново.

— Пийч ще идва ли?

— Изобщо не ми говори за нея.

Може би става дума за намръщеното високо момиче, ала няма как да ги попитам.

— Съжалявам — въздъхва Лин. — Поне на откриването на изложби има безплатно вино.

— Поне на откриването на изложби има изкуство. Съжалявам, но разказ за някакъв *шибан каубой*?

Лин свива рамене и разговорът продължава, като автоматичен откос от картечница, който не иска да спре, който не е в състояние да спре.

— И може да обсъдим костюма ѝ.

— Тя се старее много. Някак си е жалко наистина.

— Какви, по дяволите, са тези чорапогащи?

Лин въздъхва, туитва и пак въздъхва и автоматичният откос се засилва за последна серия.

— Хич не е изненада, че не успя да отиде в Колумбийския — изстрелва Чана.

— Струва ми се, че всичко е заради Бенджи — казва Лин. — Жал ми е за нея.

Бенджи?

— Ми това се случва, като хлътнеш по някой купонджия социопат.

Единственото, което чувам, е, че ти си *хлътнала* по някого. Обичаш го и ги лъжеш, лъжеш и компютъра си, лъжеш и себе си и си мислиш, че те не го знаят, а те го знаят и, о, не. Бенджи. Не.

Трябва да остана да слушам, да присъствам и Лин въздъхва:

— Гадна си.

— Реалистка съм — обижда се Чана. — Бенджи е дребен снобеещ досадник. Единственото, което прави, е да се друса със скъпа дрога и да започва претенциозни бизнес проекти.

— Какво е завършил? — иска да знае Лин.

— Има ли значение? — сопва се Чана и за мен има значение и искам да знам още и искам да викам и изобщо не искам да си падаш по никой друг, освен по мен.

— Ми все пак ми се ще да беше по-внимателен с нея — казва Лин.

Чана върти очи, хруска кубчета лед и не се съгласява:

— Знаеш ли какво е всъщност? Бек се мисли за най-красивата. И Бенджи се мисли за най-красивия. Не смятам, че отношенията им са нещо лошо, за който и да е от тях. Тя ни докара тук, преструвайки се, че е писателка, а Бенджи се преструва пред целия свят, че е *шибан творец*. Какъв майтап. Те двамата просто обичат себе си. Не става дума за изключително чувствителни, измъчени души, които пишат стихове за пустотата във всичко или за каквото и да е там.

Лин е отегчена и аз също съм отегчен. Тя се опитва да отклони Чана от нейната изобличителна реч:

— Много съм напълняла май.

Чана изсумтява. Момичетата са толкова гадни.

— Видя ли всичките тези глупости за неговата компания за органична сода? — пита тя. — Бруклин ме кара да искам да се

преместя в Лос Анджелис и да си купя стек „Ред Бул“ и да куфея на Марая Кери.

— Трябва да го туитнеш това — подхвърля Лин. — Но не в някакъв гаден контекст.

Прегръщаш се с останалите писатели и това значи, че скоро ще дойдеш насам. Лин е безмилостно любезна и се усмихва престорено.

— Кофти ми е за нея.

Чана подсмърква.

— На мен ми е кофти за каубоите. Те заслужават нещо по-добро.

Придвижваш се бавно към масата, което значи, че те трябва да спрат да говорят за теб. Толкова съм доволен, когато най-накрая пристигаш и прегръщаш лицемерните си приятелки. Ръкопляскат ти вяло и те обсипват с фалшиви хвалби, а ти се наливаш с уиски, все едно имаш шанс да се напиеш като за „Пулицър“.

— Моля ви, дами — казваш и всъщност си по-пийнала, отколкото си мислех. Едно момиче не може да понесе прекалено много комплименти и прекалено много коктейли.

Чана слага ръка върху твоята.

— Мила, може би никакви коктейли повече?

Ти дърпаш ръката си. Това е твоето следродилно състояние. Ти роди история и сега какво?

Всичко е наред.

Лин вика сервитьорката.

— Ще ни донесете ли три шота с кисел сок? Това момиче има нужда от смелост в течна форма.

— Не ми трябва никаква смелост, Лин. Просто се качих там и си прочетох шибания разказ.

Чана те целува по челото.

— И го прочете невероятно тоя шибан разказ.

Не им се връзваш и я побутваш.

— Майната ви и на двете.

Добре е, че виждам и тази твоя страна, на отблъскващата пияница. Хубаво е да познаваш всички страни на някого, ако ще го обичаш, и сега вече мразя по-малко твоите приятелки. Те се споглеждат, а ти се извърщаш към бара.

— Бенджи тръгна ли си вече?

— Мила, той трябваше ли да дойде?

Въздъхваш, сякаш това се е случвало и преди, сякаш в момента нямаш повече търпение, и взимаш напукания си телефон. Лин го грабва от ръцете ти.

— Бек, недей.

— Дай ми телефона.

— Бек — намесва се Чана. — Ти го покани и той не се появи. Не се занимавай. Остави го.

— Вие, момичета, мразите Бенджи — казваш им ти. — Ами ако нещо му се е случило?

Лин поглежда настрани, а Чана изпуктява.

— Ами ако той просто е... задник?

Личи си, че Лин изобщо не иска никога повече да говори за това. От трите тя е тази, която след време ще напусне Ню Йорк, за да отиде в някой по-малък, по-лесен за справяне град, където няма литературни четения, където момичетата пият вино и където на местния джубокс пускат „Марун Файв“ в събота вечер. Ще снима своите бъдещи, неизбежни бебета със същото удоволствие, с което щрака чашите с шотове, празните чаши със столчета, обувките си.

Но Чана е жена на живота, нашето трето колело в дългия път.

— Бек, чуй ме. Бенджи е задник. Разбираш ли?

Искам да изкрещя ДА, ала си седя и се сдържам. Все още. *Бенджи.*

— Бек, слушай ме — ядосано казва Чана. — Някои пичове са задници и трябва да приемеш това. Можеш да му купиш всичките книги на света и пак ще си е *Бенджи*. Никога няма да бъде *Бенджамин* или, пази боже, Бен, защото не му се налага, ще си остане завинаги мъж бебе, разбираш ли? Той и тъпата му клуб сода могат да се разкарат, а също и тъпото му лайняно име. Съвсем сериозно, що за име е *Бенджи*? Това майтап ли е? И как само го произнася. Все едно че е азиатско или френско. *Бен Джии*. Пич, просто се разкарай.

Лин въздъхва.

— Не бях се замисляла толкова за това. Бенджи. Бен Джии. Джии, Бен.

Разсмивате се и научавам нови неща за *Бенджи*. Не ми харесва, но трябва да го приема. Бенджи съществува и си поръчвам още една водка със сода. *Бенджи.*

Скръстваш ръце и сервитьорката се връща с шотовете с кисел сок и настроението се повдига.

— Е, момичета, хареса ли ви наистина моят разказ?

Лин е бърза:

— Никога не съм била наясно, че знаеш толкова много за каубоите.

— Не знам — отвърщаш ти и си депресирана.

Посягаш към шота си и го изгълтваш на един дъх, а момичетата отново се споглеждат.

— Не бива повече да говориш с този шибаняк — настоява Чана.

— Добре — съгласяваш се.

Лин взима шота си. Чана взима своя. Ти взимаш празната си чаша.

Чана вдига тост:

— За това никога повече да не говори с оня шибаняк и за лайнната му клуб сода и за шибаната му прическа и за задника му, който така и не се появи днес.

Чашите ви дрънчат, но тези момичета имат какво да пият, а твоята е изпразнена. Излизам навън, за да знам кога ще си тръгнеш. Някакъв задник изниква и повръща.

Сок от туршия, заклевам се.

[1] Адам Ливайн (р. 1979 г.) — американски музикант, вокалист и китарист на рок групата „Марун Файв“, съосновател на алтернативната рок банда „Карас Флауърс“. Смятан за един от най-сексапилните мъже в света. — Б.р. ↑

[2] Лина Дънам (р. 1986 г.) — американска актриса, продуцент и режисьор. Особено известна със сериала „Момичета“, на който е сценарист и режисьор и изпълнява главната роля. — Б.пр. ↑

5

Ние тримата чакаме на метростанцията „Грийнпойнт Авеню“ в 2:45 сутринта и искам да завържа връзките на обувките ти. Те са развързани. А ти си твърде пияна, че да стоиш толкова близо до релсите. Облегнала си се на зеления стълб, краката ти са изпънати, така че стъпалата ти са точно в жълтата предупредителна зона на ръба на перона. Стълбът има четири страни, но трябваше да се опреш тъкмо на тази към релсите. Защо?

Аз съм тук, за да те пазя. Единственият, освен нас двамата в тая дупка е един бездомник. Той е от друга планета, седнал е на пейката и си пее: *Локомотив, локомотив номер 9, от бързия влак за Ню Йорк, ако мойто влакче излезе от релсите, ти вземи го, ти вземи го, ти вземи го*^[1].

Той пее тази част от песента равномерно, на висок глас, а главата ти е заровена в телефона и не можеш едновременно да натискаш бутоните, да стоиш и да слушаш музикалното му издевателство. Продължаваш да се плъзгаш, обувките ти са стари, без грайфери, а аз продължавам да треперя и започва да ми става досадно. Мястото ни не е в тази дупка, същинско минно поле от празни консервени кутии, опаковки и ненужни никому, дори и на пеещия бездомен пич, неща. Децата, с които си играла като малка, в крайна сметка сега пътуват по линията между Бруклин и Куинс, сякаш това е доказателство, че са обикновени, че са „реални“. Но онова, което приятелите ти така и не разбират, е, че линията между Бруклин и Куинс си беше по-добре без тях и без техните кутии с бира „Милър Хайлайф“, и без тяхното повръщано с миризма на сок от туршия.

Краката ти се плъзгат. Отново.

Изпускаш телефона си и той пада в жълтата зона. Имаш късмет, че не падна на релсите, а мен ме побиват тръпки и искам да те грабна и да те заведа от другата страна на този стълб. Твърде близо си до релсите, Бек, и имаш късмет, че съм тук, защото, ако паднеш или ако те проследи някой психар, някой самотен изнасилвач, ти няма да можеш

да направиш абсолютно нищо. Прекалено пияна си. Връзките на малките ти марафонки са твърде дълги, твърде хлабави и нападателят ще те притисне на земята или до онзи стълб и ще разкъса тези вече скъсани чорапогащи и тези памучни бикини от „Викторияс Сикрет“ и ще запуши розовата ти уста с мазната си ръка. Няма да можеш да сториш нищо и животът ти след това никога вече не ще бъде същият. Ще живееш в страх от метрото, ще хукнеш обратно към Нантъкет, ще избягваш раздела „Неангажиращи срещи“ на сайта с обявите, ще се тестваш за полово предавани болести всеки месец в продължение на година, може би даже две.

Междувременно бездомният пич не спира да си припява *локомотив, локомотив* и вече успя да се изпикае два пъти, без изобщо да си направи труда да стане. Той седи в пикнята си и ако някой психар те беше проследил до тук, за да завърши онова, което ти започна с тези скъсани чорапогащи, този пич просто щеше да продължи да пее и да пикае, да пикае и да пее.

Плъзгаш се.

Отново.

Присвиваш очи по посока на бездомника и промърморваш нещо, но той е от друга планета, Бек. И не е негова вината, че си се пропиляла.

Споменах ли каква късметлийка си, че ме имаш? Наистина си късметлийка. Аз съм от Бед-Стай по рождение, трезвен, съсредоточен и много наясно с местонахождението си, както и с твоето. Аз съм покровител.

А тъпото е, че ако някой ни види тримата, ще си помисли, че съм ненормален, само защото те проследих до тук. И това е проблемът с този свят и с жените в него.

Разбираш ли, Елиът в „Хана“ стигна с измама до балдъзата си и ще кажеш, че е романтично, но ако знаеше през какво преминах, за да вляза в дома ти, ако знаеше, че си прецаках гърба, мъчейки се да те опозная, отвътре и отвън, ти сигурно би ме осъдила за всичко това. В един момент светът вече не е влюбен в любовта и изобщо не се съмнявам какво правиш с този телефон. Опитваш се да се обадиш на *Бенджи*, онова копеле с клуб содата и с твърде многото коса, срещите с когото не са неангажиращи, поне що се отнася до теб. Търсиш го. Желаш го. Ала това ще отmine.

Телефонът е част от проблема. На тоя шибан телефон имаш опцията, която ти дава възможност да разбереш кога съобщенията ти са прочетени и пренебрегнати. А Бенджи те игнорира тотално. Влага повече страст да те издуха, отколкото да е в теб. Ти това ли искаш? Стискаш телефона си. Твоя телефон. Остави го на мира този телефон, Бек. Той ще те изтощи, ще погуби гласа ти, ще осакати пръстите ти.

Майната му на телефона.

Иде ми да го запрата на релсите и да те държа, докато чакаме влакът да го смачка. Има причина да е напукан и не е случайно, че го остави в кошницата си в книжарницата онзи ден. Дълбоко в себе си знаеш, че ти е по-добре без него. Нищо хубаво няма да дойде от този телефон. Не виждаш ли? Виждаш. Иначе щеше да се отнасяш добре с него. Щеше да му сложиш калъфче, преди да се напука. Нямахме да стоиш така, да бърникаш в него и да му позволяваш да диктува живота ти. Наистина ми се ще да го хвърлиш на релсите и да не си онлайн и да обърнеш глава към мен, да ме погледнеш и да кажеш: „Не се ли познаваме отнякъде?“. И аз ще се включа в играта, ще си говорим и нашата песен ще бъде *локомотив, локомотив номер 9, от бързия влак за Ню Йорк, ако мойто влакче* излезе от релсите...

— Може ли да спреш да пееш, ако обичаш? — изръмжаваш ти, но пичът дори не те чува от пеене и пикаене, от пикаене и пеене. Отвърщаш глава твърде рязко и, мамка му, не бива да се облягаш точно така, а го правиш.

Всичко става толкова бързо.

Протягаш ръце, само че си нестабилна. Изпускаш телефона си, втурваш се да го хванеш и стъпваш накриво — „Ааах!“ — подхлъзваш се и се спъваш в тези проклети връзки на маратонките. Някак си успяваш да паднеш по неправилния начин и се претъркулваш през жълтата предупредителна зона към зоната на истинската опасност. Ти викаш. Това е най-бързото най-бавно падане, което някога съм виждал, вече си почти на релсите, не спираш да пициш, а оня не престава да пее *локомотив, локомотив номер 9*. Това не е подходящият саундтрак за онова, което трябва да направя сега, за болния ми гръб и за всичко останало. Притичвам през перона и те поглеждам.

— Помощ!

— Не се бой, ще ти помогна. Дай ми ръката си.

Но ти само изкрещяваш отново и изглеждаш като онова момиче в кладенеца в „Мълчанието на агнетата“. Няма нужда да си толкова изплашена, защото аз съм тук, предлагам ти ръката си, готов съм да те изтегля. Ти трепериш и се вираш в тунела и главата ти се изпълва със страх, а единственото, което трябва да направиш, е да *хванеш ръката ми*.

— Господи, Господи, щях да умра.

— Не гледай натам, просто ме погледни.

— Ще умра.

Пристъпваш напред и очевидно съвсем нищо не разбираш от релси.

— Не мърдай, от половината от нещата долу може да те удари ток.

— Какво?

Зъбите ти тракат и продължаваш да крещиш.

— Няма да умреш. Хвани ме за ръката.

— Оня ме подлудява — казваш и запушваш ушите си, понеже не искаш да чуеш пак *ако мойто влакче излезе от релсите*. — Заради това пеене паднах.

— Опитвам се да ти помогна — настоявам аз и очите ти изскачат. Поглеждаш към тунела и после нагоре, право в очите ми.

— Чувам влак.

— Не може да е влак, щеше да го усетиш.

— Ще умра. — Ти си отчаяна.

— Хвани ме за ръката!

Бездомникът си тананика тихо, все едно че му досаждаме и трябва да ни надпее: *ти вземи го, ти вземи го, ти вземи го*, и ти запушваш ушите си и крещиш.

Започвам да ставам нетърпелив, някой локомотив все пак ще дойде по тези релси. Защо трябва да се запъваш толкова?

— Искаш да умреш ли? Ако останеш долу, ще те сгазят. Хвани ме за ръката!

Поглеждаш нагоре и сега мога да видя част от теб, съвсем нова за мен, част от теб, която иска да умре. Не мисля, че някога си била обичана истински. Ти не казваш нищо, аз не казвам нищо и ние двамата знаем, че ме подлагаш на изпитание, подлагаш целия свят на изпитание. Ти не слезе от сцената тази вечер, преди последните

аплодисменти да спрат, не си завърза връзките и сега обвиняваш света за това, че се спъна.

Ти вземи го, ти вземи го, ти вземи го! Локомотив, локомотив номер 9.

— Добре — кимвам и протягам ръце с дланите нагоре. — Ела, ще ти помогна.

Сякаш искаш да се боричкаме. Не ми е лесно да те спася, но аз съм търпелив. Обвиваш ръце около раменете ми и в крайна сметка ми позволяваш да те спася. Повдигам те с развързаните ти маратонки, изтеглям те в жълтата опасна зона и след това в мръсната сива безопасна зона. Ти трепериш и коленете ти са притиснати към гърдите ти. Сега вече заставаш до онази страна на зеления стълб, която гледа навътре, там е безопасното място да стоиш и да чакаш.

Все още не си завързваш връзките и тракаш със зъби повече от всякога. Примъквам се по-близо до теб и посочвам към твоите безполезни, плоски, неатлетични маратонки.

— Имаш ли нещо против? — питам аз и ти кимваш.

Завързвам здраво връзките на двоен възел, както братовчед ми ме беше научил преди хиляда години. В този миг чуваме звука от приближаващия се влак, но зъбите ти вече не тракат и не изглеждат толкова уплашена. Не е нужно да ти казвам, че ти спасих живота. Мога да установя по погледа ти и по твоята лъщяща, мръсна кожа, че го знаеш. Няма да се качим на влака, когато вратите се отворят. Това е сигурно.

[1] Цитат от песента „Be Faithful“ („Бъди верен“) на американския диджей Айзък Фрийман със сценично име Фатман Скуп. — Б.р. ↑

6

Шофьорът на таксито отначало не беше особено навит да ни качи. Предполагам, че на негово място и аз не бих бил. И двамата изглеждаме шантаво от близостта със смъртта. Ти си ужасно раздърпана. А аз съм толкова чист, че е чак смущаващо, моето е сутеньорски чисто в сравнение с твоето курвенско мръсно. Изобщо ние сме двойка един път.

— Работата е там — подхващаш ти, разсъждавайки върху последните събития. Подвила си крака и размахваш ръце, докато говориш. — Работата е там, че в крайна сметка не бих могла да продължа да живея, ако онзи пич не спреше да пее. Знам, че сигурно съм изглеждала луда.

— Луда работа.

— Ама имах кофти вечер и в един момент трябва да наложиш правила, разбираш ли? Трябва да кажеш: Не желая да се примиря с това. Ще умра, но няма да живея в свят, в който този пич ще продължава да пее и да замърсява общата ни околна среда.

Въздъхваш и те обичам, задето се опитваш да го извъртиш като някакъв вид протест срещу самодоволството. Страшно забавно е човек да си играе с теб.

— Все пак ти беше доста пияна.

— Мисля, че щях да направя същото и ако бях трезва.

— Ами ако той пееше версията на Роджър Милър^[1]?

Смееш се, не знаеш кой е Роджър Милър, но повечето хора от нашето поколение не го знаят. Присвиваш очи и потупваш брадичката си и ето пак, за четвърти път. Да, броя ги наистина.

— Окей, прекарвал ли си някога лятото, работейки на ферибот?

— Не — поклащам глава.

Убедена си, че се познаваме отнякъде. Вече ме пита дали не е от колежа, от университета, от бар в Уилямсбърг и сега пък ти хрумна за ферибота.

— Но кълна се, че се познаваме. Сигурна съм, че те познавам отнякъде.

Свивам рамене, ти ме изследваш с поглед и ми е толкова приятно как очите ти ме търсят.

— Просто ти се струвам близък, защото бях там, когато падна.

— А ти беше там, нали? Имах късмет.

Не биваше да извърщам глава, ала го сторих. Не мога да измисля какво да кажа и ми се иска шофьорът на таксито да се включва в разговора ни от време на време.

— И какво прави тази нощ? — питаш ме ти.

— Работих.

— Барман ли си?

— Да.

— Това сигурно е много забавно. Да слушаш историите на хората.

— Така е — потвърждавам аз, внимавайки да не се издам, че знам, че пишеш разкази. — Забавно е.

— Разкажи ми най-добрата история от тази седмица.

— Най-добрата?

Ти кимаш и ми се ще да те целуна. Да те сложа на релсите, преди *локомотив, локомотив номер 9* да спре и да те погълне, и да те изчукам, докато бързият влак за Ню Йорк не ни погълне и двамата. Тук е твърде топло, а навън е твърде хладно и мирише на бурито и на свирки, това е Ню Йорк посред нощ. *Обичам те* е всичко, което искам да ти кажа, така че се почесвам по главата.

— Знаеш ли, трудно ми е да избира най-добрата история.

— Окей, виж — казваш ти и преглъщаш, захапваш устната си и се изчервяваш. — Не исках да те шашкам и да бъда като някоя побъркана, дето си спомня всяка малка дребна социална ситуация, в която попада, но те излъгах. *Наистина* знам откъде те познавам.

— Вярно ли?

— От книжарницата.

И се усмихваш с онази усмивка на Портман, а аз се преструвам, че не се сещам коя си, и ти размахваш длани, тези *толкова малки длани*.

— Говорихме за Дан Браун.

— За него говоря през повечето дни.

— Пола Фокс — добавяш ти и кимаш гордо и леко докосваш ръката ми с дланта си.

— Аха — поклащам глава. — Пола Фокс и Сполдинг Грей.

Пляскаш с ръце и сякаш понечваш да ме целунеш, но не го правиш. Отпуснала си се на седалката с кръстосани крака, възстановяваш се.

— Сигурно си мислиш, че съм ненормална, нали? Навярно говориш с поне петдесет момичета на ден.

— Не, за бога.

— Благодаря — казваш.

— Говоря с най-малко седемдесет момичета на ден.

— Ха! — И завърташ очи. — Значи, си мислиш, че съм някоя луда преследвачка?

— Не, съвсем не.

Учителят ни по здравни въпроси в средното училище ни разправяше, че може да поддържаш визуален контакт за десет секунди, преди да изплашиш или да съблазниш някого. Броя наум и мисля, че мога да кажа какво се случва.

— Точно така. В кой бар работиш? Току-виж намина някой път за по едно питие.

Няма да те съдя, че се опитваш да ме принизиш до някой, който те обслужва и маркира покупките ти в книжарницата и ти сервира шотовете с кисел сок.

— Просто замествам един приятел там. Иначе основно съм в книжарницата.

— Бар и книжарница. Яко.

Таксито намалява на Западна четвърта улица.

— Тук ли живееш? — питам и моята почтителност ти харесва.

— Всъщност — отвърщаш и се навеждаш напред — живея точно зад ъгъла.

Облягаш се пак, поглеждаш ме и аз се усмихвам.

— Банк Стрийт. Не е особено занемарен район.

Ти играеш.

— Аз съм наследница.

— На какво?

— На бекон — отговаряш наперено и тук много момичета биха угаснали.

Ето ни пред твоето жилище. Търсиш телефона в чантата си, която е на седалката между нас, по-близо до мен, отколкото до теб, и шофьорът превключва скоростите. Паркираме.

— Отново аз и изчезващият ми телефон.

Някой почуква по вратата на колата. Това ме изненадва неприятно. Копелето всъщност чука по прозореца. Бенджи. Усещам аромата ти. Туршия и цици.

— Бенджи, Господи, този светец ми спаси живота.

— Добра работа си свършил, пич. В шибания Грийнпойнт, нали? Нищо хубаво не се случва там.

Вдига ръка за поздрав „дай пет“, ръката ми среща неговата, ти се изплъзваш и всичко се обърква.

— Не мога да повярвам, ама мисля, че си загубих телефона.

— Отново? — казва той, отдръпва се и си запалва цигара, а ти въздъхваш.

— Изглежда, че се държи като задник, но трябва да го разбереш, аз си губя телефона непрекъснато.

— Какъв ти е номерът? — питам на един дъх, а ти поглеждаш през прозореца към Бенджи и след това обратно към мен. Той не ти е гадже, ала го оправдаваш, все едно че ти е гадже.

Аз съм спокоен.

— Бек — настоявам, — трябва ми номерът ти или имейлът ти, или каквото и да е, в случай че намеря телефона ти.

— Съжалявам — отвърщаш, — бях се изключила. Мисля, че все още съм изплашена. Имаш ли химикалка?

— Не — казвам и, слава богу, че когато вадя телефон от джоба си, това е моят, а не твоят.

Оставяш ми имейла си. Сега вече ти си моя, а Бенджи се провиква:

— Идваш ли, или не?

Въздъхваш.

— Ужасно много ти благодаря.

— За теб по всяко време.

— Харесва ми как го рече. По всяко време. Вместо винаги. Отбелязвам си го.

— Е, това исках да кажа.

Първата ни среща приключва, качваш се по стълбите и се чукаш до полуда с Бенджи, но вече няма значение, Бек. Телефоните ни са заедно и ти знаеш, че аз знам къде живееш, и аз знам, че ти знаеш къде можеш да ме намериш.

[1] Роджър Милър (1936–1992) — американски певец и композитор. — Б.пр. ↑

Мислите ми се възпламеняват твърде бързо (ти, аз, чорапогашникът ти, твоят телефон, *Бенджи*) и когато изпадна в такова състояние, има само едно място, където мога да отида. Влизам в книжарницата, отправям се към задния изход и отключвам вратата на мазето. Затварям я зад себе си и заставам във вестибюла, който на Къртис, както и на всички останали, прилича на килер. Търся в джоба правилния ключ, за следващата врата, последната преграда между книжарницата и звукоизолираното мазе отдолу. Заклучвам и докато стигна до края на стълбите, се усмихвам, защото тя е там, нашето великолепно, огромно, зверски оградено място — клетката.

Клетка всъщност не е точната дума, Бек. Със сигурност е голяма, почти колкото сектора за белетристика на горния етаж. Но това не е несръчно направеният метален капан, който може да намериш в затворническа килия или в магазин за домашни любимци. Прилича повече на параклис, отколкото на клетка, и не бих се изненадал, ако Франк Лойд Райт е допринесъл по някакъв начин за дизайна ѝ, особено за големите махагонови греди, така гладки и така тежки. Стените са гениално акрилни, нечупливи и все пак дишащи. Мистична е, Бек, нали разбираш. Мисля, че през половината от времето, когато колекционерите пишат тлъсти чекове за стари книги, те са под въздействието на магията на клетката. А е също така и практична. Има баня, тясна ниша с тоалетна, защото господин Муни никога няма да се качи горе за „нещо толкова банално като изпразване на червата“. Книгите са на високи рафтове и до тях може да се стигне само със стълба. (Пожелавам успех на крадците.) В предната стена има малко плъзгащо се чекмедже, от онези, които използват в бензиностанциите в по-бедните квартали. Отключвам вратата и влизам. Аз съм вътре и поглеждам към книгите и се усмихвам.

— Здравейте, момчета.

Събувам обувките си и лягам на пейката. Слагам ръце под главата си и разказвам на книгите за теб. Те слушат, Бек. Знам, че

звучи налудничаво, ала наистина слушат. Затварям очи. Помня деня, когато докараха тази клетка. Бях на петнайсет и вече работех за господин Муни от няколко месеца. Той ми каза да дойда да посрещнем камиона точно в осем. Аз пристигнах навреме, но доставчиците от „Къстъм Акрилик“ не се появиха до десет. Човекът зад волана наду клаксона и ни помахаш да излезем. Господин Муни ми заръча да наблюдавам внимателно, докато шофьорът се провикна през шума на двигателя:

— Това ли е книжарницата на Муни?

Господин Муни ме погледна, отвратен от такива простаци, които не могат да си направят труда да прочетат надписа отгоре, и се обърна към шофьора:

— Носите ли ми клетката?

Мъжът се изплю.

— Няма как да вкарам тая клетка в тая книжарница. Всичко е на части, пич. Гредите са по четири метра и половина, а шибаните стени са твърде широки, за да минат през тая врата.

— И двете врати се отварят — отбеляза господин Муни. — И освен това разполагаме с цялото време на света.

— Не е до времето. — Той подсмръкна и погледна другия пич в камиона и разбрах, че те не са на наша страна. — С цялото ми уважение, ние обикновено слагаме тия сладурчета в задни дворове, в големи къщи, в отворени пространства, сещаш ли се?

— Мазето ни е голямо и отворено.

— Мислиш, че ще вкараме това шибано чудовище в мазе?

Господин Муни беше непреклонен.

— Недей да псуваш пред момчето.

Пичовете трябваше да направят поне двацет курса, влачейки греди и стени от камиона през магазина и надолу по стълбите. Господин Муни каза, че не му е кофти за тях.

— Те работят — рече ми той. — Работата е полезна за хората, Джоузеф. Само стой и гледай.

Не можех да си представя как щеше да изглежда клетката, когато е готова, ако изобщо станеше готова. Гредите бяха толкова тъмни и старомодни, а стените толкова прозрачни и модерни. Не можех да си представя как ще се вържат, докато най-накрая господин Муни ме

повика долу. Онемях, застинах в страхопочитание. И доставчиците бяха не по-малко впечатлени.

— Най-голямата, която съм виждал — призна потният шофьор. — Да не би да държите папагали Жако? Обичам ги тия птици. Те говорят, много е яко.

Господин Муни не му отвърна. Нито пък аз.

Той се пробва отново:

— Рафтовете ви са адски високи, господине. Сигурен ли сте, че не искате да ги смъкнем по-надолу? Повечето хора си ги слагат по средата.

Господин Муни най-сетне проговори:

— Момчето и аз имаме доста работа за вършене.

Шофьорът кимна:

— Може да сложите страшно много шибани птици тук, извинете, че псувам.

След като те си тръгнаха, господин Муни затвори магазина и ми каза, че тия тъпаци доставчиците не са по-добри от богатите садисти, дето държат птици в клетки.

— Няма такова нещо като големи клетки, в които птиците да могат да летят свободно, Джоузеф — рече той. — Единственото, което е по-жестоко от твърде малката клетка, в която птицата не може да лети, е твърде голямата, в която птицата си мисли, че може да лети. Само някое чудовище би могло да затвори птица в подобно нещо и да се нарича любител на животните.

Нашата клетка беше единствено за книги и господин Муни не се шегуваше. Действително трябваше да свършим много работа. Майсторите сложиха уплътнители в стените, за да звукоизолират цялото мазе. Дойдоха още майстори, които изградиха и разшириха задната стена на книжарницата, така че вратата да се отваря първо към един вестибюл, където беше истинската врата за мазето. Ние строяхме съвсем таен, звукоизолиран клуб под земята и всеки ден се събуждах развълнуван. Помагах на господин Муни, докато пяхаше книгите в специално направените акрилни калъфи (внимателно, Джоузеф), преди да ги сложи в акрилни кутии с дупки за проветряване (внимателно, Джоузеф). След това поставяше тези кутии в малко по-големи метални кутии (внимателно, Джоузеф) с етикет и катинар. Когато съберяхме десетина книги, се качваше на стълбата в клетката и аз му ги подавах

една по една (внимателно, Джоузеф) и той ги подреждаше на онези адски високи рафтове. Попитах го защо му е цялата тази занимавка заради книгите.

— Книгите не могат да летят — рекох му. — Те не са птици.

На следващия ден ми донесе руски матрьошки.

— Отвори ги — каза ми. — Внимателно, Джоузеф.

Отворих едната половина и вътре бе пъхната друга матрьошка, отворих и нея и се показа трета и така нататък до последната, която не можеше да се раздели наполовина, единствената цяла кукличка в комплекта.

— Всичко ценно трябва да бъде скрито — отбеляза той. — Или ще го загубиш.

А сега ти си се *пъхнала* в главата ми, по-красива си от кукличка и тук ще ти хареса страшно много, Бек. Ще го приемеш като убежище за свещени книги, за авторите, които обичаш. Ще изпитваш страхопочитание спрямо мен, владетеля на ключа, ще ти покажа как да боравиш с дистанционното за климатиците и за овлажнителите на въздуха. Ще искаш да го подържиш и аз ще ти позволя и ще ти обясня, че стига да пожелаеш, мога да вдигна температурата и да изпека тези книги, да ги превърна в мухъл и прах и те да изчезнат завинаги. И ако има момиче на Земята, което да оцени моята сила, това си прекрасната, непубликувана ти, с малките си жълти чорапогачи, с мечтите си да напишеш нещо достатъчно хубаво, та да влезе в тази клетка. Ще сваляш бикините си, за да влезеш тук, да живееш тук, завинаги. Свалям гащите си и свършвам толкова шумно, че оглушавам.

Еба си. Ти си добра. Опитвам се да се изправа. Замаян съм. *Внимателно, Джоузеф.*

Почти е време да отваряме, поемам си дъх и се качвам на горния етаж. Сега работим само двама, след като господин Муни се пенсионира. Там горе е Къртис, гимназист, донякъде прилича на мен, какъвто бях някога. Той прави глупости, точно както и аз правех. Когато бях на шестнайсет, господин Муни ми даде ключа и разбира се, една вечер забравих да затворя клетката.

— Разочарова ме, Джоузеф — каза Муни, тогава беше по-млад, но вече стар; той е от онези хора, които никога не са били млади. — Разочарова ме, разочарова и книгите.

— Съжалявам — измънках аз. — Вкъщи никога не затваряме килерите или вратите.

— То е, защото баща ти е свиня, Джоузеф — рече той. — Ти свиня ли си?

Отвърнах му, че не съм.

Няколко дни по-късно се промъкнах в клетката и взех един нов стар екземпляр на „Франи и Зуи“, първо издание с автограф. Реших, че ми харесва повече от „Спасителят в ръжта“, просто за да бъде оригинален. И наистина ми хареса, Бек. Каква книга само! Понякога се връщах в началото, за да потъркам с пръст подписа на Селинджър. Това би струвало 1250 долара на всеки друг. Но аз не плащах нищо. Както и жената, която открадна томчето от плота до касата.

Бих я познал навсякъде. Тя имаше червеникава коса и шал с индийски орнаменти и беше на около трийсет, може би трийсет и пет. Плати в брой. Казах на господин Муни, че ще работя допълнително, за да го компенсирам, и обещах да я намеря. Ходех по-рядко на училище и дебнех по улиците, докато пръстите на краката ми не почнеха да кървят. Ала е трудно да откриеш жена, когато не знаеш нито името ѝ, нито къде живее. Господин Муни ми нареди да вляза в клетката и да затворя очи. Уплаших се. Щом го чух да превърта ключа, осъзнах, че съм заключен вътре.

Нямах стълба, за да достигна някоя от книгите; не можеш да отидеш в Лувъра и да целунеш Мона Лиза. Нямах телефон, нямаше дневна светлина, нямаше мрак. Имах само мозъка си и бръмченето на електрическия агрегат, както и дневното парче пица (студена, защото парата не е полезна за старите книги) и кафето (хладко, в чаша от гръцки ресторант), които господин Муни ми подаваше през чекмеджето. Загубих представа за дните и за нощите. На него му пукаше достатъчно за мен, за да ми даде урок. И аз го научих.

Той ме пусна от клетката на 14 септември 2001 година, три дни след 11 септември. Целият свят беше различен и господин Муни каза, че баща ми изобщо не се е обадил, най-вероятно си е мислил, че съм умрял.

— Свободен си, Джоузеф — додаде. — Бъди разумен.

Не прекарвах много време вкъщи след това. Не ми беше трудно бавно да изчезна. Майка ми ни напусна, като бях във втори клас, така че пораснах, знаейки, че може да напускаш хората, особено такива

като баща ми. Не ми беше жал за мен, Бек. Мнозина имат скапани родители, хлебарки в килера, полусурови сладкиши с изтекъл срок на годност за вечеря, телевизор, който едва работи, и баща, дете не му пука, когато синът му не се прибере вкъщи по време на национално бедствие. Работата е там, че бях късметлия. Имах книжарницата.

Не са необходими много хора, за да се отгледа едно дете. Сега господин Муни беше шефът и бащата, с когото исках да съм свързан. Продължавах да търся крадлата на „Франи и Зуи“ и непосредствено след 11 септември не бях сам. Всички бяха като мен, всички търсеха по улиците. Мъчеха се да намерят роднините си; аз се мъчех да намеря крадлата. Из целия град имаше листовки за изчезнали хора. Хрумна ми да я нарисувам и да облепя града с образа ѝ. Можех да се престоря, че ми е майка. Отказах се и понякога си мисля, че е загинала в една от кулите, какво да се прави, карма. Но по-често си мисля, че най-вероятно е някъде, жива, и чете.

Заровил съм се в А-Л купчините с белетристика, когато камбанката на вратата издрънчава и аз съм готов. Казала си на приятелките си, че ще наминеш по това време. Разбрах го, защото телефонът ти е при мен, а ти не си от момичетата, дете заключват телефона си с четирицифрена парола. Четох имейлите ти. Снимах паролите в папката ти за пароли. Така, като смениш паролата си, ако изобщо го направиш, аз ще знам възможните варианти. Не си от момичетата, които измислят нови пароли. Ти редуваш три:

ackbeck1027

1027meME

1027BECK\$Ale

Става все по-добре. Не искаш да кажеш на майка си, че си загубила поредния телефон. Отишла си и си взела нов, с нов номер и нов абонаментен план. Знам това, понеже старият ти телефон още е активен. Чета множеството имейли, които пращаш на приятелите си, за да им съобщиш, че имаш нов номер, защото преглеждам всичките ти имейли! Чана беше ужасена:

Какво, по дяволите, е това? Кажи на майка си, че си загубила телефона, и се обади да го спрат. То си е кражба на самоличност! Извратеняци! Бек, наистина. Кажи на

майка си, че си прецакала нещата. Тя ще го преодолее. Хората си губят телефоните.

Спри си стария номер. Не е такава голяма драма.

Ти ѝ отговори:

Телефонът най-вероятно е в кой знае коя канавка, така че действително не е голяма драма. Ако някой го е намерил, ще съм бедна кандидатка за магистратура с дълг. И кой би тръгнал да краде точно моята самоличност? А ако някой мисли, че съм достатъчно красива, за да публикува селфитата ми навсякъде в интернет, тогава екстра, чувствам се красива. Майтапя се. Но сериозно, всичко е наред. Така или иначе, исках нов телефон! Много си харесвам новия номер!

Чана не отстъпва:

ВЗИМАШ СИ НОВ ТЕЛЕФОН, КОГАТО КАЖЕШ, ЧЕ СИ ЗАГУБИЛА СТАРИЯ. Майка ти ще разбере, защото имаш НОВ НОМЕР. Също така — ДОПЪЛНИТЕЛНИ РАЗХОДИ.

Ама и ти си упорита:

Успокой се, ако обичаш, Чана. Казах на майка ми, че си сменям номера, понеже искам нюйоркски. Тя дори не знае как да изпрати съобщение, да не говорим, че не може да разбере сметката. Всичко е наред. А колкото до парите? Не са от такова значение. Една допълнителна малка сметка няма да ме срине в момента.

Чана не ти отговори. Обичам майка ти (Благодаря!) и обичам теб, малка лицемерка такава! Твоят стар (но все още работещ!) телефон е енциклопедия на живота ти, която ще е отворена за мен, докато майка ти плаща сметката. Едно на нула за добрия герой! О, Бек, обичам да чета имейлите ти и да научавам за живота ти. Аз съм внимателен, винаги обозначавам новите съобщения като непрочетени, за да не се притесниш. Късметът ми не се изчерпва с това — ти предпочиташ да ползваш имейла си. Не обичаш да изпращаш съобщения. Значи, не изпускам нищо от комуникацията ти. Написа есе за един блог, където заяви, че „имейлите са вечни“. Можеш да търсиш, която и да е дума по което и да е време и да видиш всичко, дето някога си казала на някого за тази дума. Забравяме за съобщенията. Обичам те, защото искаш всичко да е регистрирано. Харесва ми, че правиш своите регистри толкова достъпни, и се изпълвам с теб, с календара ти на калориен прием, на свалки и на менструации, с автопортретите, които не публикуваш, с рецептите и упражненията ти. Скоро и ти ще ме опознаеш, обещавам.

Като се започне от днес.

Ти си тук.

— Изчакайте за момент — провиквам се, все едно не знам, че си ти, и звуча доста фалшиво. Изприпквам нагоре по стълбите и между купчините книги, а ти си там, в плетен пуловер с шотландски шарки и чорапи до коленете, и си се облякла така заради мен, сигурен съм, и държиш розова торбичка.

— Локомотив, локомотив номер 9 — казвам и ти се смееш, а аз съм толкова добър, когато имам време да се подготвя. — Как е?

Понечвам да те прегърна, ти ми позволяваш и се получава чудесно. Ръцете ми те обгръщат. Мога да те притисна до смърт или до живот, но се отдръпвам пръв, защото знам как момичетата се чувстват в такива моменти, основните ви инстинкти са съсипани от списанията и телевизията.

— Донесох ти нещо — изгукваш ти.

— О, не.

— О, да — отвръщаш.

— Нямаше нужда.

— Всъщност ти не ме остави да умра — смееш се. — Така че има нужда.

Отправляме се към предната част на книжарницата и съм наясно защо вървим натам. Искаш ме. Искаш ме тук. Знаеш, че ако останем сред тези купчини книги, ще те притисна до М-У табелата и ще ти направя подарък, и затова аз съм зад щанда и седя, както планирах, със сплетени на тила ръце, облягам се назад и си качвам краката на плота и тъмносинята ми тениска се повдига достатъчно, за да можеш да видиш средната част на тялото ми — трябва ти нещо, за което да мечтаеш, — и се усмихвам.

— Нека да погледна какво си донесла, момиче.

Слагаш го на щанда и аз свалям краката си, пристъпвам напред и се навеждам. Мога да те докосна, толкова съм близо, и знам, че харесваш парфюма ми, понеже ти и Чана си падате по един барман, който ползва този парфюм, затова и си го купих, и разопаковам подаръка си, моя подарък от теб.

Това е „Шифърът на Леонардо“ на италиански. Ти пляскаш с ръце и се смееш, обичам ентусиазма ти и подаряването, което ти се получава по-естествено от писането. Иде ти отвътре да даваш.

— Отвори я — казваш.

— Но аз не знам италиански.

— Цялата книга не е само на италиански.

Прелиствам я и ти грешиш, ала все пак я взимаш от ръцете ми и я слагаш на щанда.

— Със сигурност първата страница е на английски. Отвори я.

Отварям я.

— Аха.

Ето те, в черно мастило. Написала си ми:

*Локомотив, локомотив номер 9,
от бързия влак за Ню Йорк,
ако някое пияно момиче падне на релсите,
ти вземи го, ти вземи го, ти вземи го.*

Чета на глас; знам, че страшно се кефиш на писането си и пляскаш с ръце накрая и ето че си го написала. Ти буквално ме молиш да те взема и кимваш и името ти е там, така че не е откачено, когато го изричам.

— Благодаря ти, Гуиневир.

— Просто Бек.

Вдигам книгата.

— Но също и Гуиневир.

Предаваш се и кимваш:

— Няма защо...

Свалих си табелката с името в клетката. Преструваш се, че не го помниш, и аз ти помагам.

— Джо. Голдбърг.

— Няма защо, Джо Голдбърг — повтаряш ти, въздъхваш и продължаваш: — Но това е малко странно, нали, тъй като дойдох тук да ти благодаря, а пък ти казвам „Няма защо“.

— Знаеш ли — подхващам аз и звучи точно както го бях репетирал. — Сега, когато и двамата сме живи и здрави и никой не пее и си ми донесла този много мил подарък, който наистина е чудесен, понеже сред всичките книги, които имаме тук, няма Дан Браун на италиански...

— Забелязах — изчуруликваш ти, примигваш, усмихваш се и се поклащаш леко.

Поемам дъх. Това е, време е за следващата стъпка:

— Нека да изпием по нещо някой път.

— Разбира се — отвърщаш и скръстваш ръце, но не ме поглеждаш и не посочваш дата или място, и сега всички елементи на срещата ни изплуват бавно, подобно на снимка в тъмна стая: ти не беше написала номера си в книгата, подари ми шеговитата част от предишния ни разговор — Дан Браун вместо споделяната сериозна част — Пола Фокс, и мисля, че си хапеш устните. Не много, ала все пак. Ти купи Пола Фокс на *Бенджи*. На мен — Дан Браун.

— Работата е там — казваш, — че все още не мога да си намеря телефона, а не съм си взела нов, така че не планирам много в момента.

— Разбирам.

Правя се, че проверявам нещо на компютъра, и си мисля какво беше писала за мен в имейлите до приятелките си, как ставаше дума повече за факта, че съм те спасил, отколкото, че си обсебена от мен, толкова обсебена, та трябваше да се преструваш, че не се сещаш кой съм. Не спомена нищо на Чана и Лин за това, как си мислиш за мен, когато яхваш зелената възглавница, колко нервна и смутена беше с

мен. Толкова нервна и разсеяна от присъствието ми, че си изгуби телефона, Бек. Помниш ли? Вместо това пишеш имейли на приятелките си за Бенджи и трябва да кажа нещо или всичко ще се прецака.

— Изобщо ли не си намери телефона?

— Не, всъщност мисля, че го забравих в станцията на метрото.

— Беше при теб в таксито.

— О, да, наистина, но въобще не помня таксиметровата компания.

„Премиър Такси“, Долен Манхатън.

— Никой не помни имената на таксиметровите компании — съгласявам се.

Искаш химикалка и аз ти давам и ти взимаш един от разделителите за книги, сгъваш го и надраскваш имейл адреса си, който вече имам.

— Виж какво — казваш, докато пишеш бързо, — наистина съм доста заета с университета и с всякакви неща, така че пиши ми на имейла и ще се уговорим.

— Надявам се, знаеш, че разделителите са само за клиенти.

Смееш се и ти е неловко без телефон, в който да се потопиш, и се оглеждаш наоколо в очакване този разговор да приключи. Ти наистина имаш комплекс от татенцето, Бек.

— Не се засягай, но тези книги няма да се продадат сами, така че защо не офейкаш и аз да се върна към работата си, сецаш се.

Усмиваш се, облекчена, и почти правиш реверанс, отстъпвайки назад.

— Благодаря отново.

— За теб по всяко време — отвърщам.

И това беше планирано и ти се усмихваш леко и не казваш довиждане, и аз не ти пожелавам приятен ден, тъй като сме отвъд вежливостите и ти ми даде имейла си и сега трябва да избира коя от черновите да ти изпратя. Знаех, че ще дойдеш, и знаех, че ще ми дадеш имейла си, така че снощи написах различни версии на първия си имейл до теб. Будувах цяла нощ и писах, Бек. Точно като теб. Бях в клетката си, Бек. Точно като теб.

Слагам разделителя с имейла ти в италианския Дан Браун. Пасва си чудесно.

8

Надявам се, вече мнозина осъзнават, че Принс е един от най-големите поети на нашето време. Не казвам *текстописец*, казвам поет. Той е най-близо до е. е. къмингс и хората са много тъпи, защото не идват тук и не си купуват книги със стиховете на Принс.

Изминаха седем часа и петнайсет дни, откакто ти ми отне любовта си.^[1]

Това е една от най-великите първи строфи на всички времена по много причини, основно заради обръщането на часове и дни. Непоетичният човек ще каже дни и часове. Поетът е различен. Поетът преобръща света с **толкова малки длани**.

Все още не си ми отговорила. Препратила си имейла ми на Чана и Лин. Смя се на снимките от фото кабината на вас трите — *ЧанаЛин... ние!* — и отговори на десетина идиотски имейла, които не бяха за нещо съществено. Намери време да реагираш на историите на състудентите си и да се молиш на шефовете на Уърд в Бруклин да ти позволят да четеш там, а не отговори на мъжа, който ти спаси живота. Продължаваш да преследваш онзи Бенджи и не са минали седем часа и петнайсет дни, но ги приближаваме, Бек. Вече не е смешно.

Написа на ЧанаЛин:

Как може да съм такава стереотипна мацка, че когато срещна някой приятен пич, не се получава? Не чета Космополитън, не ползвам очистителни и не публикувам селфита, и това значи, че не се вписвам в образа на мизерното-момиче-което-мрази-готините-пичове. Значи, Бенджи е женен за бизнеса си, а този пич е пълната противоположност, той работи в бизнеса, сецате се. Също така да вземем да се видим на терасата на хотел Уайт в петък?

Чана отговори:

Бек, за онзи пич ли става дума, с който се запозна в бар KGB? Може би хотел Уайт.

И от това разбирам, че се срещаш с твърде много мъже. Ти имаш тази жажда за непознати. Ето защо четеш раздела „Неангажиращи срещи“ на сайта за обяви. Не, ти нямаш неангажиращи срещи (слава богу), но в същото време се отнасяш към живота като към една огромна шибана неангажираща среща, губиш си времето с Бенджи и с разни случайни пичове от места като бар KGB.

Лин ти писа:

В университетското градче има психоаналитици, които могат да ти отговорят на въпроса, момиче. Освен това онзи пич от KGB беше суперсладък. Също така да, хотел Уайт, освен ако не решим за разнообразие да отидем в Горен Ийст Сайд? Просто идея...

Тези момичета не знаят за нашия италиански Дан Браун и колко си падаш по мен, защото не им казваш нищо за това, и най-сетне, посред нощ, след пет часа и осем дни, ти ми отговаряш:

Какво мислиш за четвъртък надвечер?

Изчаквам три часа и един ден и ти пиша:

Става. Къде?

Този път не ме спечели. Не реагира веднага. Четири минути, три часа и два дни минават, преди това лайно да засмърди във входящата

ми поща:

Мамка му, съжалявам, беше натоварена седмица. Каквото и да става, НЕ ходи в университет. Както и да е. Какво мислиш за другата седмица?

Подобно на Принс, и аз съм поетична натура и знам как да променя гледната си точка. Очевидно няма да стане просто да паднеш в обятията ми. Ти си разпиляна, флиртуваш, пукаш си телефоните, не изтриваш нищо и използваш цикъла си като повод да получиш удължаване на крайните срокове в университета. Доста от имейлите ти излъчват повече творческа жизненост от разказите ти и си пишеш с девет различни пичове на девет различни сайта. Ти флиртуваш. С всичко. Осъзнаваш ли колко много боклуци имаш в кошницата си на сайта anthropologie.com? За бога, Бек, трябва да се научиш да взимаш решения. Междувременно виждам, че си болна. Болна като баща си. Ти си пристрастена към *Бенджи*. И не мога да те откача от тоя Бенджи, преди да разбере повече за него.

Което ми отнема около трийсет и пет секунди.

Бенджамин Бенджи Беърд Кийс III е един шибан смешник. Бил е в клиника за рехабилитация на наркомани, та това е някаква пародия, по самодоволното му лице се вижда, че изобщо не е способен на истинско пристрастяване. Притежава компания за органична клуб сода, която символизира всичко лошо. Бизнесът му се нарича „Домашна сода“, според него по-висша алтернатива на обикновената сода, защото, „макар че клубът е нещо изключително, домът е най-изключителното място на света. Можете да влезете в някой клуб, ако платите куверт. Същото не се отнася за дома“.

Бек, не ми разправяй, че приемаш това, няма начин. Малкият бизнес на Бенджи е твърде силно казано успех и прекалено пастелният му уебсайт съдържа сериозна критика на „Монсанто“ (като че ли родителите на това момче не са се облагодетелствали директно от „Монсанто“, като че ли не е отгледан от „Монсанто“ — съвсем буквално, баща му е работел за шибаните „Нестле“, когато той е бил малък), и въпреки това Бенджи се държи като проповедник. Фотосе (известно иначе като шибано слайдшоу) показва как му е дошла идеята

за „Домашна сода“, докато е бил на къмпинг с приятели в Нантъкет. Къмпинг е тъпо да се каже, Нантъкет не е Ню Хампшър и Бенджи е бил отседнал в лятната къща с изглед към морето на един негов приятел. Увеличавам снимката и виждам същата необозначена приятелка от твоя Фейсбук профил. Аха. Значи, познаваш Бенджи покрай това отчаяно и странно момиче, което наистина има пълноценна усмивка, запазена за богати приятели на режисирани пропагандни снимки. Но ти била ли си на къмпинг с тях? Не. Най-вероятно изобщо не са те канили. Приятелката ти е измислила някакво тъпо извинение, като че няма достатъчно място на брега. Ти си градско момиче, а Бенджи е турист, който буквално влиза в теб и те използва като ваканционна стая, за да се възстанови от умората на творческия сода бизнес, само за да те зареже преди края на сезона в първия понеделник на септември. Той е татенцето, на което отчаяно се опитваш да се харесаш, татенцето, дето си тръгва, каквото и да направиш.

Емоционалните ти средства за преживяване са побъркана сезонна икономика, в която първият понеделник на септември е през ден. Той те взема под наем, също както наема таван в ЮБро (Южен Бронкс за онези от нас, които няма нужда да си измислят тъпи галени имена за кварталите, където не са желани). И те мами, Бек. Много. Натрапчиво. Усилено преследва някаква пърформанс актриса, която да се ебава с мозъка му, точно както той се ебава с твоя. Минаха шест минути, три часа и един ден, преди да ми изпратиш имейл:

Съвсем случайно, но съм в Грийнпойнт. Може би си в бара сега?

Отговарям:

Не съм, но може да се видим в Лулу.

Отговаряш:

СТАВА. Съжалявам за главните букви. Просто съм развълнувана!

Изчаквам дванайсет секунди, девет минути и никакви часове, преди да напиша:

Ха-ха. Тръгвам. В пет?

Не реагираш, само че трябва да хвана два влака, за да стигна до там, и в главата ми е саундтракът на „Хана и нейните сестри“, който звучи толкова силно, че не мога да слушам музиката на моя телефон или музиката на твоя телефон, и единственото, за което си мисля, е първата ни целувка, която вероятно ще се случи след *осемнайсет секунди, деветнайсет минути и три часа*, когато и двамата ще сме пияни в такси на Банк Стрийт, и сега разбирам защо понякога пичовете мастурбират във влака. Но не и аз. В бъдещето си имам теб. Влакът не се движи достатъчно бързо, *локомотив, локомотив номер 9*. Виждам колко много вече е общото между нас, а дори не сме се чукали, и аз също съм приготвил подарък за теб. Нося ти „Западният бряг“. И вътре пише:

*Локомотив, локомотив номер 9,
от бързия влак за Ню Йорк,
ако отидеш в старчески дом,
тази книга ще си четеш там.*

Не е перфектно, но става, и все пак трябваше да ти купя нещо като награда за твоето приближаване. Влакът идва и се надявам, че Принс в крайна сметка е стигнал до там, докдето и аз, движейки се тежко шестнайсет стъпала, две пресечки и едно авеню към остатък от живота си. Ала едва съм излязъл от станцията на метрото и на телефона ти пристига имейл. Трябва да обработя твърде много информация, трябва да седна и сядам. Нещата са се променили. Бързо,

страшно бързо. Почти две седмици, след като обяви на всички по имейла новия си номер, Бенджи ти написа:

Здрасти.

И ти му отговори:

Ела.

И той ти отговори:

:)

След което ти ми писа:

Трябва да отида на едно нещо, свързано с университета. Да преместим за другата седмица? Съжалявам. Съжалявам!

После Бенджи ти писа:

Дай ми един час, появи се нещо в работата.

А ти му отговори:

:)

Усмиваш се, защото искаш животът ти да бъде какъвто е бил, преди работите с баща ти да се объркат в Нантъкет, без тайни, без опасности. Пишеш колко сигурно е тук, как клаустрофобията и комфортът вървят ръка за ръка. Семейството ти никога не е заключвало вратите на къщата, нито пък на колата и са оставяли ключовете вътре на таблото, но дойде ли март, ти би дала всичко, за да се срещнеш с някой непознат. Преди няколко седмици туитна:

Остров Манхатън е като остров Нантъкет: магазините за хранителни стоки са скъпи, питиетата са скъпи и зимата всички изперкват.

Това е сладко, Бек, но остров Манхатън изобщо не прилича на любимия ти Нантъкет. Нека ти кажа какво направих миналия вторник.

На остров Манхатън трябва да си заключваш нещата, иначе някой израснал на улицата пич може да се отбие в шибаната фабрика за клуб сода за организирана обиколка във вторник, когато знае, че шефът не е там (специални благодарности за туитовете на Бенджи), и да поиска да ползва тоалетната и да я подмине, за да стигне до офиса на Бенджи (който не е заключен), и да пропусне останалата част от обиколката, за да направи частна разходка из компютъра на Бенджи (той също не е заключен) и да разбере, че Бенджи притежава календар с линкове към датите и часовете на пърформансите на @lotsamonica. Тя има пърформанс днес и прави своите драсканици на живо в преустроената сграда на пожарната в Астория. Като проверен неин почитател на всички платформи на социалните медии (о, ако знаеш какви неща правя за теб, Бек), аз имам достъп до представлението на живо и въпреки че не виждам Бенджи, защото е твърде претъпкано, забелязвам бутилки „Домашна сода“ на всички филтрирани снимки. Той е там. Коментарът на една мацка с голям бретон и розови очила го потвърждава:

Бенджи е номер едно, че ни донесе клуб сода.
„завинагиорганични-домашнасода-безплатнинапитки“

Значи, ето го къде е. Твоят безценен Бенджи не се появява на твоето четене, но иначе бие целия път до Астория посред бял ден, защото си мисли, че Моника е изключителна, защото тя е висока и руса и той бърка драсканиците ѝ с изкуство. Трябва да се успокоя. Ти не знаеш за това. Не си почитателка на Моника, понеже не си малоумна. Но ти трябва да знаеш, а аз не мога да се махна достатъчно бързо от тази оядена фабрика. Трябва да те спася.

Аз съм от хората, които се подготвят за спешни случаи като този, така че вече имам имейл акаунт HerzogNathaniel@gmail.com. Ти не правиш никакви проучвания и няма как да знаеш, че Нейтън Херцог е хранителен критик в новия раздел „Храни“ на сайта Vulture към „Ню Йорк Магазин“, който изцежда претенциозни животни като Бенджи и неговата „Домашна сода“. Чета публикациите му, които не са нещо впечатляващо. Но Бенджи лиже задника му и туитва рецензиите му, полагайки очевидно усилие да получи собствена статия на сайта. И във вълнуващия новинарски блог HomeSoda.com „феновете“ на водата за путки на Бенджи постоянно се оплакват, че „Домашна сода“ още не е представена на сайта Vulture.

Досега.

Естествено, използвам новия си имейл акаунт, за да се представя за шибания тъпак Нейтън Херцог. И скоро Бенджи ще получи имейл от Нейтън Херцог, който току-що е отпил от най-фантастичната клуб сода в живота си и разбира, че е закъснял за партито, но продължава отчаяно да иска да се срещне с Бенджи. Той пише:

Възможно ли е да се срещнем сега? Има книжарница в Долен Ийст Сайд, Муни — редки книги и книги втора ръка, която е чудесно място за начало. В мазето има кафене, никой не знае за него.

Поздрави

Н.

Отговорът отнема на Бенджи по-малко от наносекунда:

Разбира се, Нейтън. Поласкан съм и съм на път.

Не отговарям. Кой задник казва „на път“?

В метрото съм и си мисля за теб, когато осъзнавам, че съм се прецакал. Нещо липсва.

„Западният бряг“.

С написаното от мен посвещение.

Оставих книгата на тротоара, трябваше ми минутка, за да се възстановя, след като разбрах, че си ме отсвирила. Господин Муни беше прав. Никога няма да съм напълно способен да се справя с книжарницата. Дълбоко в себе си не съм бизнесмен, който да може едновременно да изпълнява много задачи. Аз съм поет и ето защо знам, че съм на четири спирки, едно прекачване, три пресечки, две авенюта и един етаж от това, да се отбия в апартамента си за малко почерпка за Бенджи. Изпращам съобщение на Къртис:

Няма нужда да идваш днес, ще се оправя сам.

Той ми отговаря:

Екстра.

[1] Началото на песента на Шинейд О'Конър „Nothing Compares 2 U“ („Нищо не може да се сравни с теб“) (1990). — Б.пр. ↑

9

Завивам зад ъгъла и заварвам Бенджи, който дърпа силно вратата на книжарницата, даже по-добре се получи така. Усмиввам се широко. Този ебалник е изцяло мой.

— Ето го — провиквам се — човека с домашната сода!

— Господин Херцог, за мен е истинска чест — изгуква той, тоя шибан подлизурко, незнайно защо облечен в блейзър на „Брукс Брадърс“.

— Съжалявам, че закъснях — казвам и се правя, че тършувам за ключовете; хранителните критици, съсобственици на смесени заведения за кафе и книги, са по природа непохватни хора. — Но ще си струва чакането, обещавам.

Отварям и вече сме вътре и Бенджи е нервен, забелязвайки, че заключвам вратата зад себе си.

— Това място е разкошно — изразява възхищението си той. — И кафе ли предлагат тук?

— Понякога — отвърщам и всъщност си мисля, че бих могъл да работя за тъпия сайт на „Ню Йорк Магазин“. Гледам „Момчетата от Медисън Авеню“, знам някои неща за Джей Зи и за надценената японска кухня. — Впрочем искате ли първо вода?

— Отлично, Нейтън.

Отлично, Нейтън. Та, значи, докато Бенджи бърбори нервно за това колко много обича книгите, книжарниците и хората, които четат книги, аз му сипвам натрошен ксанакс^[1] в чаша вода. Той ще я изпие на един дъх. Нервен е. Взима водата. Благодарни ми. Не може дори да ми благодари, без да звучи фалшиво. Оставям го да продължи и му казвам, че имам да свърша нещо зад плота, той само ми се извинява, „няма никакъв проблем, Нейтън, разчистил съм си програмата за тази среща“, а аз местя разни хартии наоколо и наблюдавам как ксанаксът му действа. Достатъчно ли сложих? Замаян е и иска да седне.

Почти залита към плота.

— Имаш ли нещо против? Мога ли да седна някъде за минута?

Удрям го безпричинно. Но той използва думата „отлично“ десетина пъти в рамките на около двацет шибани минути. Лежи студен на пода, а аз повдигам краката му. Ето го, надолу по стълбите. Не се събужда, докато го влача към клетката, където го заключвам и се усмихвам. Отлично.

Блейзърът му на „Брукс Брадърс“ е пълен с находки. Откривам торбичката му за дрога, пакетчета с хероин, кокаин, риталин^[2] или каквото ползват децата в наше време и пластмасова карта ключ, която оставям. Там е и портфейлът му, който взимам. Също и голямата награда, телефонът му, не е нужно да ти казвам, че го взимам. Бенджи е безстрашен като теб, Бек, и след няколко секунди имам достъп до неговия Туитър, имейла му и блога „Домашна сода“ на уебсайта. Естествено, телефонът му е натъпкан със снимки на онази Моника и на нейните пърформанси. Тя е отвратителна, разчекнатата, винаги позира. Подбирам една „секси“ снимка и я туитвам от акаунта на Бенджи. Придружена е от две думи:

Прекрасночудесна. Да

Очаква се да свържеш това с начина, по който Бенджи те нарича:

Неадекватна. Не

И ти го правиш. О, Бек, боли ме да те гледам как плачеш, как се чувстваш толкова отхвърлена. Не знаеш ли колко много бих искал да те прегърна и да те притисна до онази зелена възглавница и да те изпълня с любов и с клуб сода за масова употреба? Желая всичко това. Но не мога да се намеся. Имаш нужда от личното си пространство, за да се разделиш с този задник, и аз очаквам тъгата ти да се превърне в ярост. И после това се случва. Ти пишеш като змия, ти се плъзгаш и съскаш:

Не съм ти някаква шибана играчка, Бенджи. Не съм безсърдечно измислено лайно, не съм ти някаква пърформанс актриса, в която да се изпразниш. Аз съм човешко същество. Истинско човешко същество, точно както в песента, и няма да ме отсвирваш. Чуваш ли ме? Това няма да е животът ми. Отнасяй се с мен както се отнасяш към своята сода. Или знаеш ли какво? Най-добре наеби си содата. Пробвай. Сипи си я в оная стъклена бутилка и си я наеби тая сода, защото нея си я обичаш. Ти не обичаш мен. Не обичаш никого.

Имейлите ти са съвсем искрени и прекрасни. Те всичките са в папката с черновите, която не е при теб и не можеш да ги изпратиш. Ти все още си вкопчена в онази провинциална фантазия, че този рошав къмпинг турист ще захвърли идеалите си заради теб. Ти искаш това. Не мога да направя почти нищо. Така че седя в очакване. И чета имейлите ти.

Чана е права:

Честно казано, Бек, щеше да е екстра, ако Бенджи те обичаше, но се опасявам, че той не те обича. И не е изненада, че къса с теб и че ти кръшка и че се прави на татенце. Знаеш ли? Ще ти прозвучи странно, ама се радвам за теб. Крайно време е това да приключи.

Лин подхваща:

Мисля, че в Ню Йорк няма добри мъже. Не е като да бързам да се омъжа, харесвам си работата в ООН. И по-скоро бих отишла в Прага, отколкото да се омъжа, но, честно казано, не мисля, че има добри мъже тук. Всичките са като Бенджи.

Чана реагира:

Лин, спри със сайтовете за запознанства. Сериозно ти говоря.

Аз съм оптимист, докато ти си пишеш отделно с онази Пийч. С нея си различна.

Ти: *Звуча като малко момиче, ама Бенджи не ми се е обаждал. Той май скъса с мен. Може би е просто зает, но какво, ако всъщност...*

Пийч: *Какво, ако всъщност ти станеш толкова заета, че вземеш да напишеш нещо страхотно и да забравиш за него? Това е както при йогата, когато вкарваш цялата енергия в едно свещено място — в теб самата.*

Ти: *Тоооооолкова си права. Благодаря ти, умнице!*

Няма значение обаче какво мислят приятелките ти. Ти продължаваш да държиш имейлите до него в папката с черновите. И сега ти се ще да разбереш къде е и кога ще го видиш. Искаш го. Все още. Нужна ти е помощта ми и аз подправям запис в блога на Бенджи „Домашна сода“:

Спонтанно пътуване до АСК. Ново вдъхновение, нови аромати с една очарователна придружителка.

Той е от онези задници, които ще обозначат летището в Нантъкет с кода му АСК и, естествено, не те е поканил. Не ти е казал, че ще ходи. Просто е заминал. Той не струва. Използва думата „очарователна“ и ти трябва да си мислиш, че е с Моника, и да го отпишеш веднъж завинаги. Въпреки това пращаш линка на Пийч и си тъжна, не си ядосана. Тя ти отговаря:

Миличка, той е предприемач. И най-вероятно става дума за Раскал, семейния им лабрадор. Не се мятай в...

прибързани заключения!

Намираме се в задънена улица. Нищо от това не подейства. Прощаваш на този тъпак, който туитва филтрирана снимка на ела-и-ми-наеби пътката със содата. Никога не е имало безплатна „Домашна сода“ на твоите четения, Бек, но ти пак го искаш и аз пак трябва да оправям това. Пращам ти имейл от Бенджи:

Дълго е за разказване. Всичко хубаво, момиче.

Отваряш го секунди след като съм го пуснал. Не го препращаш на приятелките си и не пишеш чернова на още един да-ти-го-начукам имейл. Сега си вцепенена и не съм изненадан, когато след час получавам нов имейл на телефона си. Той е от теб:

Четвъртък става ли?

Направих го. Най-накрая. Имам само една дума за теб:

Да.

Когато малкият педераст се събужда, аз не знам колко време е минало, но той се прозява, сякаш е минал цял век. Отначало не схваща какво се е случило и се мъчи да дърдори неловки общи приказки за клетката — „Това махагон ли е?“ — и после говори за папагали. Накрая му светва, че ни разделят решетки. Протяга се към вратата и за втори път днес гледам как този гъз дърпа дръжката на врата.

— Няма нужда да правиш това — отбелязвам. Опитвам се да го успокоя внимателно.

— Пусни ме — проскърцва през зъби. — Веднага.

— Бенджи — казвам, — трябва да се успокоиш.

Той ме поглежда. Озадачен е. И братът на Кандис беше озадачен. Тези задници са винаги озадачени, когато подредбата на вселената се възстановява и някой им търси сметка за страхливия, претенциозен и себичен начин на живот.

[1] Анксиолитик, употребяван при състояние на тревожност. — Б.пр. ↑

[2] Стимулант на централната нервна система. — Б.пр. ↑

10

Четвъртък сутрин е и срещата ни довечера ще е моята награда за последните три дни. Да бъда бавачка на Бенджи не е шега работа, Бек, дори не знам колко пъти съм заключвал и отключвал и пак заключвал вратите на мазето и колко пъти съм се качвал и слизал. Къртис е наясно, че не му е позволено да ходи долу, а и няма ключ. Ръката ми е схваната от стискането на ключа, сякаш той е спасителното ми въже. И наистина е.

А съм изморен, Бек. Отне ми цял час да повдигна фалшивата дъска на пода, под която държа мачетето си. Трябваше да взема влака и да измина целия път до Ню Хейвън, за да изтегля пари от картата му, без да предизвикам подозрения. Не казвам, че не си струваше, и измислих добър план. Реших да използвам телефона на Бенджи, за да създам правдоподобен разказ. Знаем, че това е адски брилянтен план. Понеже го следваш в Туитър, ще станеш свидетел на неговото затъване в наркотици и идиотия. Всичко започва в Ню Хейвън, където изтеглих две хилядарки от сметката му и туитнах снимка на лайнияния булдог, талисман на „Йейл“:

Оригиналният „булдог“ се завръща.
„квоставанюхейвън азимоли“

Сега вече всички (ти) ще си мислят, че Бенджи се е върнал в своята алма-матер за гуляй. Ако има нещо, което да съм научил за възпитаниците на университетите от Бръшляновата лига, то е, че вие наистина обичате да се връщате там за срещи на випуска. Това е добър план и не мога да позволя въображаемите коремни болки на Бенджи да ме разколебаят. Ти сякаш усещаш, че изобретателността ми се изчерпва, и ми пишеш:

Хей ти. Събудих се по-рано. Не знам защо. Какво ще правим довечера?

Бенджи излайва:

— Бек ли е? Джо, ако я искаш, тя си е само твоя.

Това вече го играхме. Около час след като дойде, тъпакът ме разпозна, сети се за оная нощ и за таксито. И сега си мисли, че ме е разкрил. Мисли си, че съм обсебен от теб. Мисли си, че съм го вкарал в капана заради теб. Истината обаче е много по-сложна, а самодоволни сноби като него не проумяват, че винаги е по-разумно да са тихи, когато са заключени. Той слага картите си на масата и говори за теб, сякаш си негова. Но ти не си ударено беемве, не си негова, за да те дава просто ей така.

Изръмжавам в отговор:

— Направи си теста.

— Джо — обажда се той и е толкова тъпо, защото всеки път, когато казва името ми, това ми напомня, че го знае, което е очевидно усложнение за в бъдеще. Събирам мислите си и ти пиша:

Добро утро, поспаланке. Надявам се, че си спала добре. Да се срещнем в 8:30 на стълбите на Юниън Скуеър. Като се стъмни, ще отидем някъде другаде.

Натискам ИЗПРАЩАНЕ. Нямам търпение да те видя и взимам списъка с петте любими книги на Бенджи, защото ни чака работа:

„Дъгата на гравитацията“^[1] на Томас Пинчън. Той е претенциозен тъпак и лъжец.

„Подземен свят“^[2] на Дон Де Лило. Той е сноб.

„По пътя“ на Джек Керуак. Той е разглезен тъпак на ниво осми клас.

„Кратки интервюта с ужасни хора“^[3] на Дейвид Фостър Уолъс. Стига толкова.

„Червеният знак на храбростта“ на Стивън Крейн. Във вените му тече кръвта на първите заселници.

Бенджи вече се провали на теста върху „Дъгата на гравитацията“ (пфу!) и „Подземен свят“. Продължава да твърди, че би направил различен списък, ако предполагаше, че това е тест. Така си мислят привилегированите хора: Лъжи, освен ако знаеш, че ще те хванат. Ти изобщо не си като него и ми пращаш усмивка.

Няма никакъв начин да отговоря на усмивка, а и, така или иначе, не мога, защото принцеса Бенджи иска соево лате, „Ню Йорк Таймс“, крем за кожа, шибаната си минерална вода „Евиан“ и пастата си за зъби. Казвам му да се оправя с каквото му давам: кафе от гръцкия ресторант, „Ню Йорк Поуст“, малка тубичка вазелин и лъжичка хлебна сода от вековната кутия в тоалетната за персонала.

Ти пишеш отново:

Къде ще отидем, след като се стъмни?

Не мога да ти се сърдя, очевидно си твърде секси за мен. Нямах да повтарям думите ми, ако не беше развълнувана, и аз ти отговарям:

Ще разбереш, когато му дойде времето. Намигване.

Намигването може и да беше грешка и ми става гадно.

— Виж, Джо, не мога да полагам тест върху книга, към която не съм посягал от гимназията, освен ако не съм поел солидна доза кофеин.

Решавам да приключим, не издържам повече да го слушам.

— Зарежи „По пътя“. Скъсай теста. Достатъчно за днес.

Той вдига глава и ме поглежда, сякаш съм Бог.

— Благодаря ти, Джо. Никога не съм чел „По пътя“, благодаря ти.

Той ми благодари, задето го карам да си признае, че е абсолютен, тотален лъжец. Дори и когато се бори за живота си, пак лъже. Искам това момче да разбере и опитвам:

— Не си чел „По пътя“?

— Не съм.

— Но я сложи в списъка.

— Така е.

— Казах ти да направиш списък с любимите си книги.

— Знам.

— Невероятно. Не проумяваш ли, че си в мазето на книжарница? Че си в клетка? Не може да дойдеш в книжарницата ми и да ме лъжеш. Просто не може.

— Не се ядосвай.

Той вдига поглед за секунда. Знае за мачетето. Нямам избор. Трябва да го взема. Бавно прекосявам помещението. Протягам ръка. И го държа. И съм с гръб към него.

— Не искаш да направиш това — хленчи той.

Преди да кажа нещо, раздалечавам краката си. Заемам колкото се може повече място.

— Отделих от времето си да подготвя тестове за теб, тестове върху книги, които ми каза, че си чел. А ти не си чел нито една от тези шибани книги. Което значи, че ми губиш времето. И искаш да не се ядосвам. Мислиш, че така стават нещата?

— Аз съм измамник, окей?

Обръщам се. Той кръстосва крака, провесил е глава и прокарва ръка по твърде дългата си руса коса. Какъвто е чевръст и слаб, току-виж се разпадне всеки момент. Все още държа мачетето, което изглежда съвсем ненужно предвид състоянието му. Кимам, сякаш да му кажа: „Продължавай, тъпак. Продължавай“.

Удивително е как можеш да видиш парите в хората. Гладките му като на мацка ръце са били омекотявани векове преди да се роди, а гъстата му коса никога не е изтънявала и оредявала от нощи навън на вятъра, от дни на изриване на сняг или на пясък, или на пепел. Има нещо в косата му, нещо в наклона на носа му, което доказва, че животът е несправедлив.

— В своя защита ще кажа, че книгата ми харесва по един постмодерен начин и винаги съм усещал, че съдържа нещо, с което съм свързан. Мисля, че е от онези книги, които отразяват моите убеждения и чувства, и винаги съм установявал добри отношения с хора, дето са я чели, а също така съм писал за нея. Знаеш ли, завършил съм съвременна литература и е възможно, много е възможно даже, да прочетеш книга, без всъщност да си я прочел по традиционния

директен начин. Можеш просто да прочетеш за нея, Джо. Разбираш ли какво имам предвид? Разбираш ли?

— Да, Бенджи, разбирам.

— Ето, знаех си, че си способен да разбереш.

— Да, не съм завършил „Йейл“, но детекторът ми за глупости е *отличен*. Направо изключителен.

Започвам да се качвам по стълбите, а той започва да ми държи реч какъв задник съм и какво ще ми направи баща му, след това ме моли:

— Дай ми Дейвид Фостър Уолъс! Ще го прочета! Ще го прочета и после може да направиш тест, заклевам се! Джо! Джо!

Мазето е звукоизолирано. Господин Муни похарчи доста пари, за да го превърне в наистина уединено място. Бенджи може да си крещи колкото си иска и никой няма да го чуе, както никой не ме чу и мен, а ти ми пращаш съобщение:

Забавен си, Джо.

Намигването не ме е вкарало в твоя списък на тъпаците и слънцето грее и аз заключвам вратата на мазето и ти пускам съобщение:

Трябва да продавам книги. Бъди на южните стълби на Юниън Скуеър. Точно в 8:30.

И изключвам телефона си. Казах ти къде да бъдеш и кога и ако си мислиш, че мога да ти отделя повече време днес, след като ти отне нощта ми, значи заслужаваш нещо друго.

* * *

Денят е против мен. Забравих, че Стивън Кинг има нова книга, „Доктор Сън“, дългоочакваното продължение на „Сияние“. Нов

Стивън Кинг означава гълпи, дори седмица или две след излизането на заглавието — хората са лениви, — както и орди от купувачи, тръпнещи в транс да се свържат отново с Дани Торънс. Но аз искам *теб*, Бек. „Доктор Сън“ превръща книжарницата ми в шибана църква на Стивън Кинг и няма място да мисля за теб, да се подготвям за теб. Затрупани сме с фенове на Стивън Кинг, с двойки, които се опитват да спасят брака си, като се запишат в *Клуба на книгата*, с по-възрастни почитатели, чакали цяла вечност, с млади пънкари, които искат да се отбележат във Фейсбук от независима книжарница, с изроди, дето подчертават лошите части и копнеят да ги пресъздадат, с необщителни идиоти, жадуващи за компанията, обещана от така жадуваното четиво, с жени, които желаят от една книга повече, отколкото биха могли да получат от задъхано чукане с отбягващ връзките banker. Всички обичат Стивън Кинг, а аз обичам теб и днес трябва да си мисля как да среща косата си и дали ще си оближеш пръстите, докато вечеряме, или не. Вместо това говоря за шибания Дани Торънс, вече *пораснал!* Обичам Стивън Кинг, както обичам американците, които пият червен ром, но се чувствам засегнат, че аз, книжарят, съм негова кучка.

Ти следваш магистратура по изящни изкуства и довчера бихме могли да си говорим за литература. Доколкото те познавам, току-виж бъдеш толкова нервна и потънеш в мъгла от преструвки и започнеш да ми хвалиш някоя *лайняна книжка с експериментален наратив*. И какво ще ти отвърна? *Можеш ли да повярваш, че Дани Торънс е пораснал толкова?* Книгите не могат да станат по-комерсиални и по-несимпатични, отколкото шибания Стивън Кинг (освен ако не споменем Дан Браун, не бива обаче да ги сравняваш двамата, защото Дан Браун не е литература). И в случай че господин Кинг беше тук, щеше да бъде на моя страна; той знае, че първата среща изисква усилие. Той също харесва книги, които не са негови, и щеше да се гордее с тези хора, ако те прочетат нещо, за което не са чували в „Добро утро, Америка“ (но не *книжка с експериментален наратив*). Пък и господин Кинг ми е длъжник, аз продавам шибаните му романи! Естествено, той не е тук и слънцето се движи бавно, и касата се задъхва, и водих един и същ разговор осемдесет и пет хиляди пъти днес.

— Видяхте ли онзи отзив в „Ню Йорк Таймс“?

— Разбира се.

— Нямам търпение да я прочета. Джак Никълсън беше толкова страшен в първата!

Тия са такива еснафи! Блъскам касата, когато заяжда за пореден път, и я удрям, защото времето едва се влечи. Липсваш ми и те искам, и най-сетне ето една жена, която не си купува Стивън Кинг. Купува си готварските книги на Рейчъл Рей^[4] и се държи, все едно съм ударил нея, а не касата. Изпуска пасивно-агресивна въздишка и започва да блъска с пръсти на Туитър апликацията на телефона си:

Кофти обслужването на клиенти е най-лошото нещо!
„редкитекнигинамуни“

Определено иска да го видя и оставя курсора да мигне и добре, госпожо, добре. Извинявам се за лошите си обноски и й казвам, че Рейчъл Рей е недооценена, и тя изтрива туита си, слава богу. Винаги се стига до момент, когато вселената трябва да застане на твоя страна или да ходи да се ебе, и вселената влиза в час. Отделям малко време да изпратя туит от акаунта на Бенджи:

Домашна сода и абсент? Да. „петчасанякъде“

Следващият задник тършува в портфейла си за кредитната карта, за да купи своя Стивън Кинг и да може (ох, дано) да прочете за някой побъркан, който върши побъркани неща, понеже той самият е твърде голяма путка, за да направи всичките побъркани неща, които желае, неща, дете сигурно е искал да направи още от дете.

Има проблем с тази безкрайна стоножка от леминги, Бек. Знаеш, че те всичките са путки, всеки един от тях. Купуват си тези книги, за да се изплашат, защото животът им е твърде лесен. Колко жалко е това?

— Казват, че краят бил невероятен, просто не можеш да го предвидиш.

— Да, така е. В брой ли ще плащате или с карта?

Мислиш си, че Бенджи е бил труден пич за гадже? Добре, пробвай да водиш един и същ разговор отново и отново, докато той е в клетката и се опитва да си прокопае тунел до Китай. Да, Бек, ти си се примирявала с глупостите му, но заключвала ли си го някога в клетка и слушала ли си го да мрънка непрекъснато, сякаш има колики? Човекът е алергичен към глутен и към фъстъци, и към мая, и към прах, и към захар, и към капки за очи. Купих му фъстъчено масло и той се нахвърли върху мен и ми рече, че самата миризма може да го убие.

О, моля ти се.

Знаеш ли към какво действително е алергичен този шибаняк? Към истинския живот. Правя му услуга на момчето. Когато излезе, ще бъде ядосан, че е бил заключен, но също така ще ми благодари, че съм го превърнал в мъж.

— Имам всички книги на Стивън Кинг, които е написал.

— Това е чудесно. Струва си да се гордеете.

Но прочел ли си ги, тъпако?

И честно казано, Бек, представяш ли си колко ми е трудно да спя в книжарницата — ами ако господин Муни намине късно през нощта да погледа порно от седемдесетте в мазето? Да отговарям на въпроси за шибания Стивън Кинг, когато знам, че се налага да купя ябълки и мед за оня път в клетката — и трябва да се моля през цялото време, докато съм навън с теб довечера, Къртис да е твърде надрусан, за да бъде любопитен, и Муни да е твърде стар и мързелив, за да гледа порното си. Бек, обичам те, наистина те обичам, но ти не знаеш за всичките проблеми. Трябва да съм нащрек за далечната възможност, че ето, аз излизам и Къртис поема смяната и някакъв случаен дъртак с банка решава, че тъкмо днес ще кихне шест хилядарки за книга с автограф на Хемингуей, и Къртис се обажда на Муни и Муни довтасва и те тримата слизат в мазето и превръщат най-лошия ден от живота на Бенджи в най-добрия. Имам си проблеми. Съвсем реални.

— Виждате ли какво правят всички тези хора? Мислех си, че само аз купувам хартиени книги!

— Никой не купува хартиени книги — отговарям на клиент 4356, който е абсолютно копие на клиент 4343 и на всеки от останалите. — Освен ако не са на Стивън Кинг.

Ти си въобразяваш, че ти имаш проблеми. Знаем какво имаш. Дори и с Бенджи в клетката, знам. Ти имаш крайни срокове и трябва да

четеш лайняни разкази от други кандидати за слава в твоя курс, и си мислиш, че фризьорката ти е прецакала косата, Чана пък смята, че е бременна, въпреки че пичът едва й го вкара, Лин казва, че ако забременее, ще се върне у дома и ще роди, а ти заявяваш, че ако някога родиш, ще го кръстиш „всичкодругононеиБенджи“, и на приятелките ти им е писнало да се оплакваш от Бенджи, като използваш всеки повод да споменеш името му. Какво очакваш, Бек? Това са момичета. По някаква причина ти трябва петдесет и два имейла, за да разбереш основното от тая лайняна бъркотия:

Чана не е бременна, което е логично, понеже не се е ебала докрай с никого.

Лин е мъртва отвътре.

Ти не си го преживяла Бенджи, ама и това ще се случи, след като излезеш с мен.

Добре, имаш един истински проблем. Майка ти пише имейли пияна през нощта, тъжна е, иска да говори с теб, иска да крещи, но, Бек, ако знаеше какво преживявам заради теб, нямаше да отделяш толкова време да мрънкаш за проблемите си и щеше да прочетеш разказите, които е трябвало да прочетеш в гимназията, и да се гушкаш със зелената си възглавница и да благодариш на Бога, че не се занимаваш със седемдесет и пет килограмова принцеса, заключена в мазето ти, която да те пита дали пилето в шибания сандвич е отгледано на свобода.

Тоя май се майтапи.

— Сигурно обичаш Стивън Кинг?

— Че кой не го обича?

Той не е глупав. Признавам му го. Разбира изражението на лицето ми и то не му харесва, ама си изяде пилешкия сандвич. И знаеш ли какво? Не повърна след това. Но е невротична развалина и мърляч, не уцелва тоалетната чиния, когато пикае, и на два пъти оповръща цялата тоалетна. И на два пъти трябваше да го заключвам с белезници в клетката и да чистя подир него. Голяма гадост си е да чистя телесните течности на тоя педал, след като току-що за трети път в рамките на един шибан ден съм подреждал рафтовете и витрината с новия Стивън Кинг, докато се занимавам с тия хора, които го боготворят и атакуват книжарницата за Великата нова книга на Стивън Кинг, дето на всички им трябва в един и същ шибан ден, защото пази

боже, ако случайно си отворят очите за някой по-малко известен автор. Хора. Нищо не можеш да направиш, нали?

Алармата на телефона ми звъни, шест следобед е и това е краят. Единствените книги, които продадох днес, освен Стивън Кинг, са готварските на Рейчъл Рей и не се учудвам, че Бенджи никога не е чел, която и да е от любимите си книги, тъй като повечето хора вече не четат и не искам да е така, когато съм на по-малко от три часа от мига, в който ще седна с теб на стълбите.

— Казват, че това е най-добрата му книга досега.

— Да се надяваме.

Къртис ще пристигне след десет минути, трябваше да дойде в шест, само че никога не идва навреме, защото е част от Бенджи поколението, непрекъснато зает с фалшивия си живот, с шибаните си джунджурии, тиндър-купидон-инстаграм-туитър-фейсбук-вайн-тъпотии-нарцисизъм-онлайн-петиции-шибани-фантазии-футбол.

Много бих искал да го уволня, но той ме уважава, затова го държа, въпреки че ме накара да му запазя романа на Стивън Кинг и въпреки че слуша Еминем с ненужно големи слушалки и че му отнема около година да прочете една шибана книга.

— Прочетохте ли вече тази?

— Тя току-що излезе днес.

— Ми трябва да ги изпращат един ден по-рано. Не ми казвайте, че не сте прочели поне първата глава.

— Не, не съм я прочел. В брой ли ще платите или с карта?

Чакам. Депресираните купувачи на книги след работно време прииждат непрестанно, за да се приберат после в тъмниците си вкъщи и Стивън Кинг да ги разсее от техния жалък, самотен живот. Ние сме страхотни късметлии, Бек. Голяма част от Америка — включително и Бенджи, понеже съм готин и му дадох една книга да чете, преди да изляза — ще се захване сериозно със Стивън Кинг довечера, ала ти и аз ще сме навън и ще живеем живота си заедно. Жал ми е за тези хора.

— Имате ли нещо против, ако отида да си взема още една книга?

— Виждате опашката, а и вече маркирах покупката на картата ви.

И няма как да ядосам цялата опашка, за да може тая тъпачка да си избере някоя книга на Кандис Бушнел, тъй като е твърде тъпа да

разбере, че не харесва Стивън Кинг. Тя просто си го купува, защото и тълпата го купува. Това е първоначалният вирус, такава тъпотия.

Вече е 6:06 и знам с какво се занимаваш. Слагаш си очна линия, та да имаш очите на близначките Олсън, каквито си мислиш, че ти трябва, за да изглеждаш секси, но всъщност това не ти е нужно. Пуснала си силно Дейвид Боуи, „Рядко и добре направено“^[5] — музиката, която слушаш, преди да отидеш на среща, тя те кара да се чувстваш готино, за нея може да говориш, когато се усещаш несигурна, — и избираш кое малко потниче най-добре ще върви с кой малък сутиен и в крайна сметка ти идва в повече и ти си на зелената възглавница, понеже единственият начин да разрошиш косата си е да легнеш и да се изучкаш сама. Вярно е онова, което казват, че мацките са по-големи мръсници от нас пичовете, ти поне си. Все още следя имейлите ти и чакам плащанията с кредитните карти и вие, момичета, си пишете за всичко, дето се случва с телата ви. Това е толкова невикторианско. Ти си момиче на Боуи, футуристична^[6] в клиничния контрол на кожата си и миглите, пришити в Чайнатаун^[7], много е тъпо, че казваш на приятелките си, че ще мастурбираш преди срещата ни.

Ще мастурбираш.

— Извинете...

— Това ли е всичко?

— Да. Ще ми дадете ли торбичка за книгата, или трябва да платя допълнително?

6:08 е и следващият на опашката си купува новия Стивън Кинг и „Сияние“, за да покаже колко е смел — нарича „Сияние“ предистория и ми се иска да му размажа лицето, — и колко е ужасен светът, Бек. Какво чудо е, че ти дойде тук толкова щастлива, когато повечето хора, които идват, са толкова нещастни, всички освен теб, мен и Къртис, който придържа вратата за господин Сияние и веднага започва с тъпотииите си.

— Пич, метрото закъсня.

— Поеми касата.

— Петнайсет минути чаках. Нищо не дойде.

— Тази вечер продаваме само Стивън Кинг, така че можеш да затвориш, щом свърши.

— Става. Но наистина ми е нужно да изработя тия часове.

6:11 е и тоя боклук иска да изработи тия часове и само си губя времето, а трябва да съм секси и да съм чист за теб. Облепям срязаното от хартия по кожата си, измивам си зъбите с новата органична паста (благодаря, Бенджи!) и скърцам със зъби, но Къртис е тъп и не разбира какво значи изражението на лицето ми, понеже главата му е забита в телефона му през повечето време.

— Просто затвори, като свърши книгата на Стивън Кинг.

— Добре, еба си и шибания град, където дори влаковете не са навреме, нали, братле?

— Все пак се опитай да изпратиш съобщение следващия път, когато закъсняваш.

— Изглеждаш изтощен, синко. Тръгвай. Аз поемам.

Малкият шибан фен на „Бийсти Бойс“ закъсня, аз съм му шеф, а той ме нарича синко и последното, от което се нуждая, е това дребно лайно да ми казва, че изглеждам изморен.

— Имаш право, Къртис — отвърщам и щом излизам навън, далече от мазето, далече от книгите, се усмихвам без причина при мисълта как ти, също като мен, се приготвяш. Вероятно си на зелената възглавница, защото вече почти е време и за пръв път от толкова отдавна се отправям към къщи с интелектуалната и сантиментална музика на „Саймън и Гарфънкъл“ в главата, понеже Денят на Книгата на Стивън Кинг е свършил, Бек. Нощта е наша.

[1] В оригинал „Gravity’s Rainbow“. — Б.р. ↑

[2] В оригинал „Underworld“. — Б.р. ↑

[3] В оригинал „Brief Interview’s with Hideous Men“. — Б.р. ↑

[4] Американска телевизионна звезда, шеф готвач, водеща на кулинарни предавания. — Б.пр. ↑

[5] В оригинал „Rare and Well Done“. — Б.р. ↑

[6] Алюзия за футуристичните теми в песните на Дейвид Боуи. — Б.р. ↑

[7] Чайнатаун, Манхатън, е известен със салоните за поставяне на изкуствени мигли. — Б.р. ↑

11

Прибирам се едва в седем, петнайсет минути по-късно излизам изпод душа и си удрям палеца на крака в една от моите пишещи машини. Тече ми кръв, но няма да гледам на това като на поличба. Пишещата машина — Хектор, модел на „Смит Корона“ от 1982 година, която намерих на една тясна уличка в Бушуик — беше на сред стаята, ала може би аз съм твърде нервен и малко кръвопускане е добре за нервите ми, мамка му, може би Хектор също е нервен. Скоро ще се запознаеш с тях, Бек, с пишещите машини, които колекционирам, защото един ден компютрите ще гръмнат и аз ще бъда човекът с двайсет и девет (и стават все повече) употребявани и захабени пишещи машини и всички ще се редят на опашка пред апартамента ми, за да си купят. Тъй като очевидно един ден светът ще се преобърне и аз просто чакам момента.

Ти харесваш онзи филм с оня пич, който тегли една рикша из Канада, и на този пич хубавото му е бялата тениска, така че ще си сложа класическа бяла тениска шпиц и джинси и колана, дето открих във военноморския магазин. Катарамата му е голяма, но не по тъпия начин като на Райън Адамс. Това е истинска стока, той е стар и изтъркан и ще ти се иска да го пипнеш, понеже е точно като на каубоя от разказа ти.

Качвам се на метрото и ти пиша есемес:

Закъснявам малко.

Ти ми отговаряш:

И аз.

Пътят се ниже покрай мен като бавен проблясък, защото всъщност аз не съм в този влак. Толкова съм развълнуван, че ще те видя, та светът дори не съществува в момента. Слизам и изпращам туит от Бенджи:

За протокола. Бих изчукал Майли Сайръс.
„дълбокимисли“

Приключих с работата си и въздухът е чудесен и когато пристигам на Юниън Скуеър, се крия зад една будка и забелязвам как се приближаваш към стълбите, как се оглеждаш за мен, как сядаш и ме чакаш. Часът е 8:35 и ти ме излъга, не закъсняваше. Толкова си развълнувана, колкото и аз. Пиша ти:

Съжалявам. Там съм до 8:45.

И те наблюдавам как ми отговаряш:

Няма проблем. И аз! Ще се видим в 8:45.

На теб ти пука какво ще си помисля, ти си нервна и аз съм нервен и в 8:52 правя първата си крачка към теб и чувам сърцето в гърлото си, не мога да повярвам, че се случва, че ние двамата сме заедно. Виждаш ме как идвам, усмихваш се, махаш ми и ставаш, за да ме посрещнеш. Изглеждаш толкова свежа и очите ти са толкова ясни, ти си така готова. Захапваш долната си устна, усмихваш се с всяка част на тялото си и играеш.

— Закъсня, господинчо.

— Съжалявам за това.

Не можеш да спреш да се усмихваш и те оставих да чакаш достатъчно време, че да съм готин, не груб. Поемаш дълбоко въздух и поглеждаш нагоре, после свеждаш очи:

— Ти каза, че ще отидем някъде, като се стъмни, а вече е тъмно.

— Знам — кимвам и сядам и потупвам по цимента, а ти сядаш със сладкия си малък кок до мен. Това е приятно. Това е то и аз нарочно чаках, докато се стъмни, за да стигна до теб. Ти си жена, а аз съм мъж и ние си принадлежим един на друг в тъмнината и ти миришеш добре, чиста си. Това ми харесва.

— Наистина трябва да се пробваш да чистиш обувките си понякога — казваш и настъпваш чисто новите ми адидаски с твоите цвички.

— Затова закъснях — отвърщам, — около час ми отне да ги лъсна до блясък.

Смееш се и разговорът ни потръгва много лесно, за Пола Фокс и маратонките и за шантавия бездомник, който говори на кошчето за боклук. Има химия между нас. Спечелихме! Седим на стълбите вече не знам колко време, но не бързаме да ставаме. На теб ти харесва тук.

Обичаш да си на показ. И когато настъпва неочаквано мълчание, се майтапим с маратонките ми.

— Тези са наистина бели. Като на Бен Стилър — смееш се.

— Да, ще кажа на ваксаджията ми какво мислиш.

— Надявам се, страхотни са, Джо.

Ти каза *страхотни* и каза *Джо* и това трябва да значи нещо, действително значи нещо.

— Дадох му бакшиш — подхвърлям и ти почваш да ми разказваш една история, как случайно си откраднала обувки от някаква разпродажба, и вече седим почти двацет минути и ти си толкова нервна и развълнувана, че продължаваш да говориш за обувки, сякаш ако спреш да говориш за обувки, ще ми скочиш още тук, на стълбите.

Избрах това място, защото през целия си шибан живот съм минавал покрай тия стълби и съм виждал двойки, които са ме карали да се чувствам сам, отхвърлен. А сега виждам ревниви самотници как обикалят покрай нас двамата, ти все още говориш и, мамка му, трудно ми е да те слушам, когато мога отблизо да помириша шампоана ти за коса.

— Всъщност аз не ги откраднах. Просто ги бях взела по случайност. Та кой ще тръгне да краде от магазин на остров, нали?

— Очевидно една много смела и прекрасна дама на име Бек.

Казах *прекрасна* и ти се усмихна и това беше съвсем на място. Мислиш, че те разбирам, значи всичкото ми четене не е било напразно.

— Сигурно ме смяташ за луда — въздъхваш. — Защо изобщо ти разказах тази история?

— Защото е първата ни среща. Всеки има по някоя весела история за себе си за първа среща, която винаги е забавна и истинска, но винаги само наполовина истинска.

— Значи, аз съм лъжлива кучка — казваш ти и се усмихваш и кръстосваш крака и въпреки че си с джинси, две копелета те заглеждат, все едно че могат да видят нещо през тях. Това е Ню Йорк.

— Не — поклащам глава. — Ти си крадлива, лъжлива кучка.

Разсмиваш се и се изчервяваш, а аз се смея. Ти се протягаш, носиш червен сутиен и бял потник и джинсите си за четвъртък вечер и розови памучни бикини, дразниш ме, като се протягаш така, с поглед към небето. Разкръстосваш крака, лягаш и слагаш малката си глава на цимента и ми се ще да те яхна точно тук на тези стълби, в този неподходящ час, пред копелетата, дето те заглеждат, и пред мъжа с тънките плитки, който продава гривни от коноп, и пред ядосаните кучки, които се прибират вкъщи да четат „Доктор Сън“ на своите айпади. Искам те тук и сега и не мога да се изправа, когато съм толкова надървен.

— Изглеждаш млад — казваш ми и от раз омеквам.

— А?

— Не, не, не. Не се вкисвай, Джо. Нямах предвид нещо лошо.

— Добре, защото наскоро навърших седемнайсет и хич не ща да мисля, че изглеждам на шестнайсет, понеже тогава ти ще изглеждаш като жена, която си пада по малки момченца, а това не е хубаво.

Потупваш ме по крака и ти харесвам все повече, побутваш ме с лакът, захапваш устната си, както на четенията, когато си на прага на някакво откровение.

— Имам предвид, че много мои приятели трескаво бързат да станат улегнали — казваш. — Понякога ми се струват стари, като че са загубили онова нещо, онази откритост, която прави човека да изглежда млад.

— Колко трева изпуши, преди да дойдеш тук?

Получавам каквото исках, още едно леко потупване, и ми харесва да те карам да се смееш, и ми харесва, че ми даваш каквото искам, без да се разконцентрираш. Продължаваш като лазерен лъч:

— Знаеш ли, започнах да се чувствам стара през първата година в колежа. Щях да ходя до Прага и в последния момент се отказах. Много от приятелите ми ме накараха да се чувствам стара, сякаш съм пропуснала нещо, което никога няма да си върна, сякаш Прага щеше да затвори. Сякаш това беше единственият ми шанс изобщо, сякаш трябва да си в колеж, за да отидеш в чужбина.

— Можем да отидем сега — подхвърлям и шегата ми не е смешна и, моля те, спри да говориш за колежа, защото така губя точки.

— Все едно, мисълта ми беше, че имаш младежко настроение. Това е добре. Като че всичко е възможно и като че ние все още бихме могли теоретично да участваме в президентската кампания или да научим езика на жестовите, или да посетим всеки замък в Брюж.

Чувам само ние и се усмихвам.

— Искаш ли да излетим с личния ми самолет?

— Говоря сериозно — казваш и преместваш тялото си по-близо до моето. — Ами ти? Какъв мечтаеше да станеш, като беше малък?

— Рок звезда — отвърщам и правя като теб, облягам се, по-близо до теб, и сега и двамата гледаме към небето. Обзалагам се, че изглеждаме чудесно отгоре, осветени от звездите, влюбени.

— Когато бях малка, исках да стана певица — въздъхваш.

— Затова ли харесваш толкова много „Перфектният ритъм“?

Обръщаш глава и сядаш. Прецаках всичко.

— Откъде знаеш, че харесвам този филм?

— Просто предположих — мамка му, — наистина е популярен.

— Хм — промърморваш, мамка му. — Ти харесваш ли този филм, Джо?

— Не знам — отговарям и съм почервенял като цвекло и съм прецакан. — Не съм го гледал. Но ако ти го харесваш, вероятно е добър.

— Да си отбележа — поклащаш глава и си се извърнала настрани. — Да стана по-малко предсказуема.

Не казваш нищо и аз не знам какво да кажа и мамка ѝ на оная Анна Кендрик, всичко е заради нея. Не мога да разбера дали ти е кофти заради самата теб, или си шокирана от мен. Как можах да съм толкова невнимателен? Положих такива усилия, за да се подготвя, и всичко отиде по дяволите заради някакъв шибан филм. Когато ти най-сетне ме

поглеждаш, в очите ти има нова тъга и аз съм виновен. Аз ти го причиних това. И съществува само един начин да го оправя.

— Не си предсказуема, Бек. Просто си във Фейсбук.

— Значи, ме следиш — изричаш ти без следа от тъга и ме потупваш по крака, харесваш ме, така си е.

— Не бих казал, че те следя — усмихвам се аз. — Това не е нещо лично и интимно.

Засмиваш се и ме потупваш — отново! — и се изправяш и протягаш ръце над главата си. Виждам пъпа ти и ми харесва да те гледам над мен и ние двамата знаем, че на теб ти харесва да те гледат, и се поклащаш насам и натам и пляскаш с ръце по бедрата си.

— Разгледа ли ми снимките?

— Само последните няколкостотин, сещаш се, от миналия уикенд.

Провесваш глава и размахваш ръце.

— Не. Не. Не искам да съм предсказуемо Фейсбук момиче и целият ми живот да е изложен там.

— Това не е целият ти живот.

— Наистина не е.

— Оставила си доста от тия глупости за Туитър.

Пляскаш ме по коляното и ти харесва и на мен също ми харесва. Скейтърите минават покрай нас, едно малко дете реве за шоколадов сладолед, едно хипи свири на банджо и една възмездно наета путка с високи токчета говори твърде силно по телефона си. Всичко това е за нас и гласът ти се снишава:

— И аз също те търсех.

— Така ли?

— Щях да разгледам снимките ти, само че ти не си във Фейсбук.

— Бях едно време — лъжа. — Но прегорях. За някои хора е по-важно да ъпдейтват статуса си, отколкото да живеят живота си.

— Вярно е — кимваш. — Една от най-добрите ми приятелки е като теб, много е против Фейсбук.

— Аз не съм чак толкова против.

— Е, ама не си във Фейсбук.

Знам, че говориш за Пийч и че сега си мислиш, че аз съм като Пийч, и понеже никой не я харесва тази Пийч, това е зле. Паникьосвам се. Замълчавам. Детето се успокоява, след като получава шоколадовия

си сладолед, вятърът се засилва и се стъмва още, става по-тъмно с всяка изминала секунда. Скейтърите се приземяват твърдо и ти понечваш да погледнеш телефона си, усещам как желаш да съобщиш на приятелките си:

Този пич, с когото съм, ей сега ми каза, че ме е следил във Фейсбук. Това е всичко.

— Искаш ли да хапнем, или какво? — питам. Протягам се, за да ти напомня, че имам бицепси и че съм готов да убия всеки, който се осмели да те погледне.

— Или какво?

— Мислех си, че по-скоро ще искаш да хапнеш нещо. Не знам как се изплъзна това „или какво“.

— Забелязал ли си колко много думи прахосваме?

— Да — отвърщам и аха да спомена за безсмислените разговори между теб, Чана и Лин как мразите да гледате „Ново момиче“, но се улавям.

— Старая се да съм по-внимателна с моите думи и да казвам единствено онова, което имам предвид. Да оставя само смисъла.

— Да — кимвам, — разбирам те.

— Значи да. Искам да хапна нещо.

Изправям се и ти предлагам ръката си, въпреки че не ти е нужна, а ти я поемаш.

— След теб — казвам и ти знаеш, че искам да гледам задника ти, докато слизаш по стълбите. — Къде предпочиташ да отидем?

* * *

Отидохме в „Бистрото на ъгъла“ — бургери и пържени картопки, водка и уиски, и аз те оставих да водиш разговора. Ти ми разказа за Бенджи, „моя бивш, наркоман, отблъсквам го, а той все се връща. Но нека да не говорим за него“. Съгласих се (много съм сговорчив!) и продължихме с детството (твоего в Нантъкет, моето в Бед-Стай, твоята отбранителност за това, че си градско момиче, моите предварително подготвени знания за твоя остров, които те впечатляват, защото всъщност никога не съм ходил там). Възкликваш:

— Джо, толкова си умен, за малко да си помисля, че работиш в книжарница!

Често споменаваш колежа, „лайнната Бръшлянова лига“ и „момчетата от Йейл“. Накрая си пийнала достатъчно, за да ме попиташ онова, което всъщност държиш да узнаеш:

— Ти кога си завършил?

— Не съм завършил — отвърщам. — Изобщо не съм почвал да следвам.

Кимваш. Никога не си била в компанията на момчета като мен. Разсмивам се. Ти също се смееш. Никога не съм бил с момичета като теб и подхващам нов кръг на кой-е-прочел-повече-книги.

Отново печеля и ти си поразена.

— С-съжалявам — заекваш. — Да не прозвучи грубо, но ти не си бил в колеж, а си вероятно по-начетен от половината от хората в моя курс. Това е ненормално.

Помръквам:

— Не казвай на хлапетата в училище.

Усмиваш се и ми намигваш и вече си имаме тайна. Знам как да говоря с теб и направо те забих, и доказателството е, че ние с теб сме последните двама тук, и ти разбираш защо исках да седнем в задната част. Цялото пространство е за нас. Ние сме на маса за четирима, другите маси вече са почистени и столовете са върху масите. Седиш опряна на стената, аз седя срещу теб. Поглеждаш наляво, надясно и след това към мен. Питаш ме дали имам нещо против да се излегнеш на пейката, но аз предлагам по-добра идея.

— Можеш, разбира се — казвам, — или може просто да те заведа у дома.

Нарочно примигваш бавно и изричаш предизвикателно:

— А после какво?

— Каквото искаш, Бек.

Ухилваш се.

— Значи, ти си джентълмен?

Не отговарям на това и ти си едновременно срамежлива и пиана. Иронията на твоите умишлено бели очи е, че колкото повече пиеш, толкова по-силно разтъркваш очите си и толкова по-малко приличаш на онази брюнетка, близначката Олсън, и все повече приличаш на себе си.

— Лягай — нареждам ти.

— Да, сър — казваш и бузите ти се изчервяват и зърната ти щръкват и бикините ти са подгизнали точно сега. Лягаш. Искам да те награбя, но няма начин дори да те целуна тази нощ.

— Сложи ръце на главата си.

— На „Саймън казва“ ли ще си играем?

— Не — отсичам и си представям, че се чукаме тук. Представям си. Във въздуха се носи миризма на бира, на бекон и на почистващи препарати и аз го вдишвам. Ти слагаш ръце на главата си и има Бог, защото сега добрият стар Боуи пее, ти се усмихваш и аз те гледам как се усмихваш и си те представям гола, и понеже съм леко пийнал, се изправям и ти чуваш как столът ми се мърда и отваряш очи.

— Затвори очи, Бек.

Правиш каквото ти нареждам и проговаряш:

— Тъкмо щях да ти кажа за този албум.

— Не искам да знам нищо за този албум — заявявам.

Така се опитвам да те науча да се отнасяш към мен по специален начин. Не съм някой задник от Бръшляновата лига, който би те уважавал, защото знаеш за някакъв неизвестен албум на Дейвид Боуи, и съм абсолютно сигурен, че няма да ти позволя да разказваш историите, които си разказвала на „момчетата от Йейл“. Сега си моя и ще правиш каквото ти казвам, а Боуи пее за *пришълци, дете идват и остават*^[1], и ти си припяваш, за да покажеш, че знаеш текста. Какво ужасно време си прекарала с всичките подобни на Бенджи по света, които обръщат внимание на такива тъпотии.

Минавам от другата страна на масата и сядам точно до главата ти. Кикотиш се и държиш очите си затворени. Вече не си тананикаш и пулсираш от нужда. Отпускам се и качвам краката си на стола. Курът ми е на сантиметри от главата ти и от устата ти и можеш да го помиришеш и малките ти ноздри се разширяват и ти преглъщаш нервно, а аз поглеждам надолу към теб, към затворените ти очи и леко отворената ти уста, докато Боуи грачи, сякаш човечеството е едно голямо разочарование. Със сигурност не пее за нас, Бек.

— Това е много хубаво — казваш, преди песента да свърши. — Може би ще забравят, че сме тук, и ще ни заключат.

— Да — отвърщам и съзнанието ми се насочва към Бенджи. Искам да остана с теб завинаги, но трябва да нахраня новия си

домашен любимец. Дори и когато е затворен, той е застанал между нас.

— Хей — обаждаш се ти. Очите ти са широко отворени и песента е свършила и сега пеят „Лед Цепелин“, твърде високо за нас, и ти знаеш как да даваш нареждания. Научила си се от своите приятели, които са израснали с домашни прислужници. — Изпрати ме до вкъщи.

— Да, госпожице.

Вървим две пресечки, без да кажем дума, и двамата държим ръцете си в джобовете, все едно те непременно трябва да останат там. И двамата сме твърде възбудени, за да говорим общи приказки, а нощта е тиха тук и наоколо няма никой и стигаме до твоя вход и ти се качваш две стъпала, така че заставаме лице в лице. Но знам, че си го правила и преди, въпреки че не съм го виждал с очите си. Това е твоята глупава игра. Няма да те целуна, Бек. Няма да ми казваш какво да правя с твоето тяло.

— Беше приятно — измъркваш.

— Да — произнасям аз. Без мъркане. — Трябва да ставаш утре рано, затова по-добре се качвай.

Конфликтите те устройват, Бек. Ти срещаш някой, дето е завършил само гимназия и, поне на теория, би следвало да се опита да спи с теб. Но също така това е човек, прочел повече книги от когото и да било в твоя курс. Аз те превъзхождам и няма да те целуна и ти кимваш. Какъв друг избор имаш? Ядосана си и ще си го изкараш на зелената възглавница тази нощ и ще си мислиш за мен и ще чакаш, и ще се поболееш от чакане по мен, по същия начин, по който детето ревеше и чакаше сладоледа си, по същия начин, по който Америка чакаше Стивън Кинг, и както аз чаках Къртис и както Бенджи ме чака в другия край на града. Ще чакаш.

— Приятни сънища, Бек.

— Искаш ли малко вода за из път? — питаш ме, застанала на вратата и държейки я отворена, това е твоята покана да вляза, последният ти опит.

— Не, благодаря ти — отговарям и не поглеждам назад. Обсебена си от мен и, честно казано, съм облекчен, че точно сега ще трябва да се занимавам с Бенджи и с неговите органични ябълки и с неговата клуб сода, иначе щях да те последвам вътре, да тръпна, докато отключиш вратата, да те хвърля на дивана и да ти дам онова,

което желаяш, което аз желая. Ама не. Ти ще ми дадеш вода, само че не шибана пластмасова бутилка, защото вече тръгнах. Ще утолиш жаждата ми след първото ни чукане в леглото ти, и ще ми донесеш чаша вода, от която ще пием заедно, и това ще е първата от многото. Нямам сили да ти откажа, когато те искам толкова силно, но имам един педал в клетката.

Шибаният Бенджи се оказва мой спасител. Кой ли би си го помислил?

* * *

Усмиввам се по целия път към нас и после разказвам на пишещите си машини как е минала нощта и мастурбирам в твоя чест и си взимам душ, намазвам се обилно с овлажнител за тяло и си свалям „Рядко и добре направено“ на Боуи, за да мога да го слушам, докато отивам в магазина. Трябва пак да излизам. Как, по дяволите, да спя, когато чакам да пратиш имейли на приятелките си за нашата среща? Отбивам се в денонощния и купувам овесени ядки и мляко, защото и Бенджи заслужава почерпка. Щях да си подсвирквам, ако знаех как, и влизам в книжарницата и се спускам по стълбите и намирам принцеса Бенджи да се цупи и да си гризе ноктите. От пръв поглед мога да кажа, че изобщо не е отварял „Доктор Сън“. Аз съм професионалист. Пробутвам му овесените ядки през чекмеджето заедно с една възглавница. Колко съм любезен, нали?

Но принцесата помирихва купичката и се отдръпва.

— Това бадемово мляко ли е?

— Хайде, чети си книгата и яж — казвам, — тестът ще е върху първите сто страници. Давай.

Изприпквам нагоре по стълбите и сядам за една приятна дълга марихуана, посветена на Бек, която се състои от слушане на „Рядко и добре направено“, разглеждане на твои снимки, които откраднах от Фейсбук, гледане на сцени от „Перфектният ритъм“ без звук. Така се губя в теб, че в магазина засиява, и уж би трябвало да съм изморен след толкова много питиета и след цялото това вълнение, а аз се усещам надрусан с теб и искам да те заведа в Лондон, за който Боуи пее в любимия ти албум^[2]. Ала това, което трябва да направя сега, е да

се върна в мазето и да видя дали Бенджи се е научил да изпълнява указания.

Каква гледка, Бек. Той не просто чете Стивън Кинг, буквално поглъща новата му книга, както някое дебело момченце нагъва шоколад. Започвам да го аплодирам и той, разбира се, я захвърля и се преструва, че се прозява. Казвам му, че е време за теста, а той не ще тест, не, и аз му казвам, че е време за тест за клуб сода.

— Но нали ми рече да чета Стивън Кинг.

— Точно така. И ти го направи. Поздравления.

И сега почват лигавите обяснения. Не искам тест за клуб сода, защото имам болки в стомаха и главоболие, и мисли, че е алергичен към нещо в книгите, и му трябва анкерпласт (ти да не си на почивка, задник такъв?) и витамин В и крем за екземата му, която се е влошила от „евтиното“ кафе (да, естествено, че млякото е от вимето на крава, Бенджи), и е уморен и не желае тестове.

— Да започваме, Бенджи.

— Трябва ми още време. Разбери, имам непоносимост към мляко. Овесените ядки са като отрова — казва ми той.

— Клуб содата ще успокои стомаха ти.

— Моля ти се — проплаква.

— Никога не си чел и „По пътя“, нали така?

Не отговаря, а аз поклащам глава и ми се ще да се обадя в шибания „Йейл“ и да им кажа, че техният продукт хич не струва.

— Аз не съм лош човек — измънква той.

— Разбира се, че не си.

И ти знаеш, Бек, Бенджи не е задник. Просто е толкова шибано несигурен, че трябва да остави книгата на Стивън Кинг, която страшно харесва. Подхващам го отново.

— А как е Стивън Кинг?

— Е — казва и все още не е научил нищо.

Нареждам върху поднос три еднакви червени пластмасови чаши, всяка пълна с шибана клуб сода.

— Ти не си чел „Кратки интервюта“ и сега всеки ден ще правиш тест.

— Имам много пари, Джо, семейството ми е заможно. Имам кола, чисто нова „Алфа Ромео“. Искаш ли кола? Защото мога да ти дам кола.

Дърпам чекмеджето, взимам пластмасовите чаши от подноса и ги поставям в него, *внимателно, Джоузеф*, една по една.

— Джо, чакай. Не върши това. — Пада на колене. — Наистина. Аз имам пари.

Действително е идиот и не може да разбере за какво става дума и почти ми е жал за него и му заповядвам да се изправи и той се изправя. Добро куче.

— Бенджи, аз няма да те дрогирам.

— Слава богу.

— Това е тест. И трите чаши съдържат клуб сода — обяснявам му. — Ти ще отпиеш по една глътка от всяка и ще ми кажеш в коя има домашна сода. Да видим дали разпознаваш собствения си продукт.

Той скръства ръце.

— Трябва ми нещо да си прочистя небцето.

Аз съм с едни гърди напред и се протягам към чантата си и вадя геврече.

— И трите бутилки по едно и също време ли са били отворени? Клуб содата се променя при контакт с въздуха.

— По едно и също време, Бенджи.

— Трябват ми стъклени чаши, защото пластмасата влияе на химичния състав.

— Пий.

Подавам му първата чаша и той я взима и затваря очи и прави гаргара и се жабурка и ми се иска да разбия главата му с чашата. Изплюва в гърнето, протяга се и почва да се разхожда.

— Знаеш ли, баща ми има собствен реактивен самолет. Мога да те заведа където си пожелаеш по света. Мога да те заведа навсякъде и ще забравим, че това изобщо се е случило. Той дори няма да разбере за самолета. Така или иначе, очаква от мен да профуквам парите му, въобще не би предизвикало въпроси.

— Яж си геврека, Бенджи.

— Тайланд. Франция. Ирландия. Можеш да отидеш навсякъде. Навсякъде.

— Яж си геврека.

Той отхапва и аз посягам към втората чаша.

— Джо, моля те, помисли си какво искаш.

— Вземи чашата.

— Тестът обаче не е валиден, защото маята от геврека компрометира вкусовите ми рецептори и трябва да се жабурия с подсолена вода.

Рядко повишавам глас, така че е доста изплашен, когато го правя.

— Вземи шибаната чаша.

Пада на колене, шибаното леке, и вероятно се свръх идентифицира с главния герой в „Доктор Сън“. Невежият Бенджи сигурно дори и не знае, че д-р Дан Торънс е герой от „Сияние“, герой, който се е борил, а той не е работил и един ден през живота си, не и някаква сериозна работа, навярно е изгледал „Сияние“ само до половината и след това е спрял филма, и даже никога не е държал брадва. Бенджи не е истински мъж. Не може да се каже, че онова, което върши, е работа.

— Изправи се.

— Подсолена вода. Моля ти се.

— Не дават подсолена вода на онези тестове на „Пепси“ и кока-кола.

— Знаеш ли какво различава клуб содата от обикновената сода и от газиранията вода? — Простенвам. — Солта, Джо. Понякога е натриев бикарбонат. Друг път е натриев цитрат или динатриев фосфат.

— Просто я изпий, Бенджи. Няма да изкръшкаш от теста.

— Не искам да изкръшкам — казва той. — Никакви номера този път. Това е, което знам.

— Изпий я.

Отпива. Жабури се.

— Не е моята стока.

Не обръщам внимание на виковете му в опит да разбере дали е изкарал теста, или се е провалил, и се изкачвам по стълбите. Напрежението действа добре на хората. Прави ги по-силни. Ето защо Америка обича толкова много Стивън Кинг — той ни държи на ръба на столовете, докато заболи. Също така знае, че всички, независимо дали става дума за работници по поддръжката на игрищата, или за привилегирани млади ебалници, са способни да полудеят, ако бъдат поставени при съответните условия. Стивън Кинг би оценил моята работа с Бенджи и аз се усмихвам, затваряйки вратата.

* * *

В магазина зад ъгъла има сол и стъклени буркани и аз взимам по много и от двете. Пичът е готин и ми дава един кашон за покупките, което прави връщането ми в книжарницата по-лесно. Колкото повече време отделям на този проект за клуб содата, толкова по-слабо съм изненадан, че са твърде малко идиотите, които си купуват „Домашна сода“. И колкото повече време прекарвам с Бенджи, толкова по-ясно ми става защо един милион други богати идиоти не си я купуват. Домашната сода никога няма да е популярна като Стивън Кинг. Би могъл да спечелиш клиенти, показвайки, че ги разбираш. Не можеш да имаш продукт на пазара, ако не разбираш потенциалния му купувач.

Бенджи изобщо не отбира от маркетинг. „Кока-кола“ са пробвали всяка възможна маркетингова стратегия, известна на човечеството. Ето защо кока-колата е върхът и е класика, оригинална и нова, и диетична, и калорична. Тя е предпочитана от Дженифър Лопес и също така е нашата най-бяла, най-лека американска напитка. Това е противоречие. Това е шибано гениално. И „Кока-кола“ харчат огромни пари, за да са всичко за всеки. Гаджето ти Бенджи обърква нещата. Той си мисли, че ключът е в това да имаш специален, научен продукт, но в този свят няма да стигнеш до никъде, ако не знаеш как да се смесиш с тълпата.

— Жабуркай — казвам му, когато слизам долу.

Той се жабурка с такова усърдие, все едно че е на зъболекар, и не е като да не се старая да му дам шанс. Мисля, че повечето тъпаци трябва да ги гръмнат, ако се опитват да се преструват на нещо друго. Например знам, че Бенджи е бил, съвсем буквално, разглезен от семейството си, отгледан от майка, която никога не му е отказвала нищо, и от баща, който никога не му се е противопоставял, и от куп гувернантки, които кротко са оставяли малкия шибаняк да си прави каквото поиска. Той ми разказа всичко това втората нощ тук, когато се провали на краткия тест върху „Дъгата на гравитацията“ и си призна, че си е плащал за всяко есе, което някога е представял в „Йейл“. Каза, че е прочитал първите пет страници от книгата и му е харесвала толкова много, та не бил в състояние да продължи по-нататък. Обясни, че е твърде чувствителен да чете, твърде лесно се вълнува и може да

поема само на малки дози. Щом е такъв чувствителен тип, със сигурност прекалено дълго се жабури с подсолена вода.

— Пий, Бенджи — заповядвам му аз.

Той стисва ноздрите си и отпива и не знам какво да правя с него. С това дете, дете никога не е било наказвано да стои вкъщи, никога не е било бито, никога не е било заключвано заради което и да е от прегрешенията си. Завършил е колежа с измама и се опитва да печели пари, мамейки претенциозни ебалници с луксозната си сода. Сега, за пръв път в живота, някой го държи отговорен. Отговорността му подхожда. Има бръчки и не изглежда чак такава госпожица. Не е перфектен очевидно. Все още кръстосва крака, все едно е шибаният Уди Алън. Издухва косата от очите си, остава си госпожица след всичките тези тестове.

— В коя чаша беше домашната сода?

— Няма никакво шибано значение, защото аз предлагам емоция. Аз продавам здраве и богатство.

— Винаги има значение. Всеки идиот може да различи кока-кола от пепси.

— Това е различно.

— В коя чаша беше домашната сода?

— Как въобще да знам, че ми казваш истината?

— Просто не съм шибан лъжец.

— Ти всъщност никога не ще ме убиеш — заявява той, мъчейки се отново да си придаде тежест. Мисли си, че съм от онези мухльовци, които искат да бъдат забелязани от всезнаещия богат пътуо.

Това няма да мине. Давам му да разбере и повтарям:

— В коя чаша беше домашната сода?

— Твърде умен си, за да ме убиеш — продължава той войнствено. — Ясно ти е кой съм, родителите ми ще научат какво се е случило. Наистина не би искал да си го причиниш.

Не казвам нищо. Познавам силата на мълчанието. Помня как баща ми не казваше нищо и помня мълчанието му много по-ярко от нещата, които е казвал.

Бенджи се раздрусва и отново взима чаша номер едно. Но ръката му трепери и когато я доближава до устата си, повечето от съдържанието ѝ се излива по брадата му и по ризата на „Брукс Брадърс“. Не мога да повярвам на колко хора ще им липсва този, колко

хора го обичат. Трябва да видиш пощата му, Бек. Той изчезва за три дни и всички се държат, сякаш е шибаният Ферис Бюълър. Имейлите ваят — къде си, как си, всичко наред ли е, пич? Не отговарям, те трябва да проумеят, че Бенджи е излязъл от релси. Не виждат ли туитовете му? Във всеки случай това е обвинение към обществото ни, такъв изблик на любопитство къде е тоя лъжец. Който и да разпределя любовта на този свят, се справя зле. Обичаният Бенджи отхапва от геврека и аз се вторачвам в телефона ти, за да си успокоя нервите. Не си писала имейл на никого за нашата нощ навън, което значи, че все още си заета с възглавницата си или си припаднала отнесенена, и той отпива от чаша номер две, жабурка се и изплюва.

— Определено не е тази чаша — казва и е толкова очевидно, че се опитва да мами, да изкопчи някакъв намек или знак от мен. Не му обръщам внимание. Не бива да обръщаш внимание на хората, докато те не почнат да се държат нормално, особено разглезените богаташки деца. Когато аз бях в тази клетка, бях добър. Не се цупех и не треперех като малко момиче.

Бенджи посяга към чаша номер три.

— Салют — изгърсва и някак си това е най-противното нещо, което е изричал. Той не е италианец. Какво право има да казва *салют*? Отпива глътка, облизва устната си, потупва брадата си и започва да крачи из клетката.

— Е?

— Знаеш ли, това не са идеалните условия за вкусов тест.

— Животът не е идеален, поне за повечето хора.

— Въздухът е влажен. Мирише на мухъл.

— В коя чаша беше домашната сода? Номер едно, две или три?

Той се хваща за решетките, поклаща глава и се разплаква. Отново. Проверявам твоите изпратени имейли. Девет сутринта е след нашата среща и ти си будна. Знам, защото писа на някакъв пич от твоя курс колко харесваш разказа му. Вдишвам. Сигурно трябва да правиш такива неща. То е просто за училището ти.

— Бенджи, в коя от шибаните чаши?

Той вдига глава и отстъпва назад, все едно ще припадне — да, бе, — избърсва очите си, скръства ръце и изплюва отново.

— В нито една.

— Това ли е отговорът ти?

Вплита пръсти в разрошената си руса коса, която потъмнява с всеки изминал ден — екстра.

— Чакай.

— Или това е отговорът ти, или не е.

— Всичките имаха вкус на пикня. Окей? Всичките имаха вкус на химически обработена шибана клуб сода от дъното на бурето в магазин за деветдесет и девет цента. Ти умишлено искаш да се проваля. Не е редно. Не е справедливо.

— Това ли е отговорът ти?

— Да.

— Съжалявам, Бенджи — казвам аз и долната му устна потреперва — Но ти сгреси. Всичките бяха с домашна сода.

Имаш имейл. Задникът от твоя курс.

Благодаря, Бек. Аз в момента те чета, най-доброто от теб досега, хубаво, много хубаво.

Бенджи избухва.

— Не!

И кой е този претенциозен задник? *Аз те чета.* Тоя е тъпак, Бек. Хайде. Пиши на Чана. Пиши на Лин. Това беше най-прекрасната среща в живота ти, а ти си разменяш имейли с някакъв неудачник от твоя курс?

— Джо, няма начин да е моята сода.

— Ами твоята беше — заявявам аз и сега Бенджи не е просто Бенджи, той е всичкото зло, всичките образовани лъжци. — Нарича се контрол върху качеството и ако разбираше нещо от бизнес, щеше да знаеш, че щом нямаш контрол върху качеството, то нямаш нищо.

Сяда и кръстосва крака и не мога да не се почувствам зле заради него. Светът го е разочаровал и не го е подготвил за зрелостта. Той е разбит, със сълзи по ризата и със стомах, пълен с клуб сода и краве мляко. Русата коса и речникът най-сетне му изневеряват. Продумва едва:

— И сега какво?

Но не заслужава отговор. Провали се на теста. Гася лампите и се качвам нагоре по стълбите, той започва да мрънка, че му трябва

светлина, и е очевидно, че е заробен от Стивън Кинг, а ти продължаваш да си пишеш имейли с онзи пич и единственото, което искам, е кутия кока-кола и есемес от теб. Обръщам се и светвам лампите. Поне веднъж в живота си Бенджи ще прочете цяла книга.

[1] Препратка към песента „Oh! You Pretty Things“ („О, вие хубави неща“). — Б.р. ↑

[2] Препратка към песента „London Bye Tata“ („Чао, довиждане, Лондон“). — Б.р. ↑

12

Имаше едно момиче, дето го уволних преди няколко години. Казваше се Саре, което бе дразнещо. Рожденото ѝ име било Сара, но тя искала да бъде оригинална и разните му там глупости. Саре беше кошмар. Държеше се така, сякаш ни прави услуга, че изобщо идва на работа. Препоръчваше книгите на Мег Уолицър^[1] на всички, даже на възрастни азиатци. Когато връщаше ресто, с неохота предлагаше шепа монети и клиентът трябваше да се протегне през щанда, за да ги вземе. Хората мразеха Саре. Поръчваше кафетата горещи и поне три пъти седмично прескачаше обратно до „Старбъкс“ да се оплаква, въпреки че горещите кафета очевидно няма как да са все още горещи след десетминутна разходка в студа. Косата ѝ бе в стил „расти“, макар тя самата да беше бяла. Винаги държеше книга на плота, та всеки да разбере, че чете Едуидж Дантикат^[2] (или някоя друга популярна в момента писателка от малцинствата, от която всички би трябвало да са много заинтересовани). И четеше „Ню Йоркър“, което означаваше, че 98,9 процента от разговорите ѝ, докато почистваше, започваха с „Видя ли онази статия в «Ню Йоркър»...“. Никога не пускаше водата в тоалетната, като пишкаше, твърдейки, че родителите ѝ са я учили да пази природните ресурси. Но пикнята ѝ вонеше, понеже беше вегетарианка и се хранеше предимно с аспержи. Носеше тъповати очила, имаше гадже в медицинското училище и когато бе на касата, винаги се свиваше на кълбо и покриваше тялото си с развлечена вълнена жилетка, което караше клиентите да се чувстват, все едно ѝ се натрапват.

Като я уволних, ѝ оставих бележка, че чекът с последното ѝ плащане е в тоалетната. И го оставих в тоалетната, пълна с пикнята ѝ с мирис на аспержи. След това тя изобщо не се появи повече. Сега работи за някаква благотворителна организация и се е омъжила за онзи доктор, който трябва да е вторият най-досаден човек на света, защото се е оженил за нея. Що се отнася до абсолютната досада, никой от познатите ми не може да се сравнява със Саре Уърдингтън,

защитничката на околната среда, родена в Портланд, Мейн, при все че цял живот бе искала да е от Портланд, Орегон. Тая кучка просто е трябвало да се премести там.

Но аз ѝ завиждах, наистина. Беше толкова спокойна, толкова невъзмутима. Никога нищо не я впечатляваше. Случвало се е да получим книга с автограф на Джеймс Джойс и тя само да свие рамене. Караше ме да мисля твърде много за себе си. Мразех това, че се стремях да я впечатля, и се ненавиждах, задето се впечатлявам прекалено лесно, като мириша мъртвото мастило в книгата на Джеймс Джойс. Сега съм впечатлен, седейки в таксито с теб. И не мога да повярвам, че пожела да ме вземеш със себе си на купон в дома на твоя приятелка. Струваше ми се, че е рано да се запознавам с приятелите ти, ти обаче настоя. Въпреки всичко съм нервен, защото не си падам по партита, и съм още по-нервен, понеже не отиваме в някаква случайна къща. Ние се движим към Селинджъровата къща на твоята приятелка Пийч. Таксито ни друса, все още не сме свикнали да се возим заедно в такси и аз се опитвам да се успокоя, но ти не си момичето от „Бистрото на ъгъла“. Много съм горд с работата си върху Бенджи (господин Муни и Къртис и представа си нямат!) и не искам неволно да почна да се хваля колко добре се оправям с хората. Изригвам като заблуден загубеняк:

— Селинджър! Това вече е нещо.

— Да — отвръщаш съвършено невъзмутимо ти. — Тя му е роднина. Така е.

Саре не би била нервна, ако трябва да се появи на парти в дома на Селинджър, но аз се треса от нерви. Ще ме запознаеш с една от роднините на Дж. Д. Селинджър още на втората ни среща. Когато ти се обадох да се разберем да се видим отново, планирах да те грабна и да отидем в планетариума, където да се натискаме на задните редове. Ти обаче ме отряза.

— Канена съм на купон — каза. — Искаш ли да дойдеш с мен?

Отвърнах „да“. Бих отишъл навсякъде с теб. Ала колкото повече приближаваме, толкова по-нервен се чувствам. Страх ме е, че ще предизвикам омраза у всички, и ти също се плашиш. Личи си, Бек. Нервна си. Доста. А когато аз съм нервен, ставам гаден. Това е проблем.

— Значи, Дж. Д. ѝ е чичо?

— Никой не го нарича така — отговаряш троснато.

Когато си нервна, ти също ставаш гадна.

— Какви точно роднини са тогава?

— Просто си го знаем — въздъхваш. — Не питаме такива неща. Той е бил много затворен човек.

Поемам дъх и трябва да си припомня как ме описа в имейла си до Пийч днес:

Различен. Секси.

Покани ме на това парти, защото съм *Различен. Секси*.

Но какво, ако прецакам всичко? Чувствам се все по-неуверен с всяко следващо кръстовище. Отиваме в страната на Уди Алън, където винаги съм искал да живея. Аз продавам Селинджър, а твоята приятелка е част от фамилията Селинджър и ти все още си слагаш грим, въпреки че вече съм те видял. Мацаш се с нещо черно под очите от Четиринайсета улица насам и аз трябва да се подготвя за битка. Трудно ми е с колежаните, особено с тези от „Браун“. Ядосваш се на шофьора:

— Казах Горен Уест Сайд, не Горен Ийст Сайд.

Ти имаш чанта „Прада“ и блестиш ослепително, а аз се чувствам, все едно съм избрал погрешната Бек. Сигурно можеш да четеш мисли, защото се изчервяваш извинително.

— Съжалявам. Не исках да звуча като кучка. Ама съм нервна.

Е, нека да те подразня:

— И аз. Притеснявам се, че приятелите ти няма да те харесат.

Ти ми се наслаждаваш, спираш да търсиш каквото търсеше в чантата си и започваш да ми говориш. Не просто ми разказваш история, а я преживяваш. Докато ми разправяш за най-доброто парти за рожден ден, което си имала, когато твоят баща ти е позволил да вземеш ферибота до сушата заедно с две приятелки и да гледате „Наистина любов“, и си срещнала едно момче, аз разбирам, че мога да изпитвам завист към тринайсетгодишен хлапак. Разговорът с теб е като пътуване във времето и ти въздъхваш:

— Той значеше много за мен.

— Все още ли контактуваш с него?

Усмиваш ми се.

— Имах предвид Хю Грант.

Иска ми се да убия шибания Хю Грант.

— Аха.

— Знаеш ли, Джо, Хю Грант работи в книжарница в един от филмите си.

— Наистина ли? — възкликвам и вече няма да убивам Хю Грант. Едва не се целуваме, усещам го, но телефонът ти вибрира, получаваш ново съобщение.

— От Пийч е — казваш. — Ако не реагирам веднага, полудява.

— И тя ли е луда като чичо си Дж. Д.?

Не се смееш на шегата ми и Пийч трябва да знае каква късметлийка е, че си ѝ приятелка. Сега се обажда, все едно си имала време да отговориш на съобщението ѝ.

— Ние почти стигнахме — обясняваш ѝ и след това я чувам да крещи по телефона:

— Ти не си *ние*, Бек.

Затваряш, ала тръпката помежду ни е изчезнала. Не се смееш, когато подхвърлям, че племенницата на Дж. Д. изглежда шантава. Не, Джо. Тя не му е племенница. Не ми харесва как произнасяш името ми и трябва да млъкна, но не го правя; инстинктивната ми омраза към Пийч надделява.

— Просто не го разбирам. Вие двете сте толкова добри приятелки, а тя дори не ти казва каква роднина е на един от най-известните писатели в света.

— Всичко опира до границите.

Отблъскваш ме на втората ни среща, въпреки че съм различен. Секси.

Боиш се от любовта, това е жалко и на мен не ми се ще да влизам в стая, пълна с непознати. Ала вече сме тук и съм твой придружител. Портиерът отваря вратата на таксито и ти му позволяваш да ти подаде ръка. Всъщност предпочитам аз да го сторя.

— Хайде — подканваш ме. — Да не закъснея.

Ако Пийч не се беше обадила, щеше да кажеш ние да не закъснеем.

* * *

Асансьорът е малък и двамата сме съгласни, че мирише на лавандула. Тапетите са с цветя. Теменужки, струва ми се. Това е стар асансьор и има малка пейка, а ние стоим един до друг и гледаме как копчето светва при преминаването през съответния етаж.

— Мансарден апартамент, а?

— Да — отвърщаш и преместваш своята „Прада“ на дясното си рамо, между нас. — Много съм доволна, че се сетих да си сменя чантата. Пийч ми подари тази за рождения ден миналата година. Щях да се чувствам ужасно, ако бях забравила да я взема.

Няма начин да си говорим за чанти, преди да правим секс, така че се преструвам на любопитен.

— И Пийчиз ли е учила в „Браун“?

— Името ѝ е Пийч — казваш и облизваш пръста си, за да загладиш очната линия. Ти си нервна, а асансьорът е бавен и защо просто не можем да натиснем червеното копче и да останем тук?

— Ах.

— Въобще не е Пийчиз — изричаш с толкова сериозен глас, та човек би решил, че говорим за политика. — Е, всъщност не е съвсем вярно. Второто ѝ име е Изабела, така че понякога се шегуваме, сецаш се, Пийч Из^[3].

— Аха.

— Схвана ли? „Из“ е съкратено от Изабела.

Поглеждам те, защото знам, че си мислиш, че съм *Различен Секси*.

Не искам позволение, за да те докосна, вдигам ръка до бузата ти и изтривам петънце от очния ти грим с палеца си. Преглъщаш. Усмиваш се. Очите ти са пълни с желание. Извърщам поглед пръв. Сега си ми паднала.

— Както и да е — казваш, — тя е стара приятелка. Семейството ѝ прекарваше летата на Нантъкет и се знаем от деца. Пийч е гений.

— Това е яко.

— Беше подготве с Чана в „Найтингейл“ и ме познаваше от ваканциите, а Лин ѝ беше съквартирантка през първата година в колежа. Тя е като свързващо звено.

Разсмивам се и ти се изчервяваш.

— Какво?

— Ти току-що използва думата „подготве“.

— Разкарай се.

— Това е недостатък, млада госпожице.

— И какво, ако имам и други недостатъци? — вирваш брадичка и аз съм на крачка от това да те притисна към стената и ти си на крачка от това да ме награбиш. Колкото повече се приближаваме до купона, толкова повече ти се иска да посегнеш към червеното копче и да го направим тук и сега.

Трябва да те целуна, но вече сме почти на етаж, обозначен с М, мансарден. Преместваш чантата си на другото рамо; сега ме желаеш. Прокарвам леко лявата си длан по вдлъбнатината на гърба ти и ти почти изстенваш. Връхчетата на пръстите ти драскат по крака ми, докато асансьорът вибрира. Плъзгам ръката си по-надолу. Ти си в очакване. Отпускаш пръсти, готова си. И когато ръката ми най-последно доближава твоята, въздъхваш леко, разтваряш пръсти и ги вплиташ в моите. Хванали сме се за ръце и потта ти се смесва с моята. Еба си.

Време е да се целунем и аз искам да те целуна, ала вратите се отварят и ние сме там. И аз съм безмълвен. Да не сме на мястото, където се развива действието в „Хана и нейните сестри“? Твоето желание е примесено със завист към всичко наоколо и хората те познават, но не и мен. Твоят свят е по-голям от моя и ти се прегръщаш с възпитаници на „Браун“ и някои от тях имат инструменти — майтапиш ли се с това шибано барабанче, все едно че е 1995-а? Изпълняват кавър на „Джейн казва“^[4] и пеят, сякаш знаят всичко за страстите и за слабостите. Стискаш ръката ми.

— Джо — обръщаш се към мен. — Това е Пийч.

Да, това е тя. Дори е по-висока, отколкото очаквах, с огромна къдрава коса, бухнала като торнадо над главата ѝ. Прави те да изглеждаш твърде дребна, ти пък я правиш да изглежда твърде голяма. Вие сте от два различни свята и не би трябвало да стоите една до друга. Тя пляска с ръце, все едно се среща с петгодишно момиченце, а аз не обичам, когато момичетата са по-високи от мен.

— Здравей, Джоузеф — казва, произнасяйки името ми прекалено отчетливо. — Аз съм Пийч и това е моят дом.

— Приятно ми е да се запознаем — отговарям и тя ме оглежда от горе до долу. Путка.

— Вече ми харесваш, защото не си превзет — казва. — И искам да ти благодаря, че не донесе вино или нещо подобно. Това момиче е част от семейството. Никакви подаръци.

Ти, разбира се, си ужасена.

— Господи, Пийч, съвсем изключих.

Тя те поглежда отвисоко, в буквалния смисъл.

— Мила, току-що споменах, че ми харесва. Освен това последното, от което имаме нужда, е още евтино вино.

Държиш се, все едно си извършила углавно престъпление, а тя ме гледа, все едно че съм момчето разносвач, чакащо си бакшиша.

— Ще открадна нашето момиче за две минутки, Джоузеф.

Позволяваш ѝ да те открадне, а аз вероятно наистина изглеждам като някой шибан разносвач, както стоя тук, без да познавам никого и без никой да ме познава. Никакви момичета не се приближават към мен и може би не ми е тук мястото. Единственото сигурно нещо е, че мразя тази Пийч, точно колкото си мислех, и тя ме мрази не по-малко. Знае как да те работи, Бек. Ти се извиняваш, че не сме донесли вино, че не си довела Лин или Чана, че не си се грижила по-добре за чантата си. А тя е всеопрощаваща, гали те по гърба, казва ти да не се притесняваш. За теб аз съм невидим в нейно присъствие, както са невидими и всички останали. *Пийч Из...* застанала на пътя ни. Оглеждам се наоколо, но никой не иска да ми рече здрасти. Сякаш те успяват да разберат, че съм завършил обикновено училище. Една кльощава индийка се е вторачила със зъл поглед в мен, преди да започне да шмърка адерал^[5] или кокаин, и аз изваждам телефона си и изпращам твит от Бенджи:

Всичко в умерени дози, особено умерените дози.
„домашнасода хайдебулдози пушимарихуанавсекиден“

Поглеждам този апартамент на сайта за недвижими имоти. Това място струва цели двайсет и четири милиона долара и намирам и статия за вътрешния му дизайн в един блог. Майката на Пийч изглежда още по-зла и по-висока и кой знае? Може би е трудно да се появиш на

този свят и да пълзиш по килими, които струват сто хиляди. Пийч се е научила да свири на пиано на чисто ново черно „Стайнуей“ и е ходила в планетариума когато е пожелала. Естествено, тя приема блясъка на Горен Уест Сайд за даденост. Естествено, обича да ѝ се подмазваш за чантата „Прада“. Виждам един ръчно изработен шкаф и се приближавам да го погледна по-отблизо. Това е великолепен образец, уникат. На една от вратите му има еврейска звезда, на друга — кръст, и може би ми се иска да пийна нещо в тази обстановка. Пийч е като мен, половин еврейка, половин католичка. Аз израснах без религия, а тя е имала всичката религия. Тя празнува всичко, а аз не празнувам нищо, и ти се връщаш при мен заедно с нея.

— Разкошен е — казваш и се облягаш на шкафа.

— Великолепен е — съгласявам се. — Знаеш ли, Пийч, аз също съм от семейство на еврейка и католик.

— О, Джоузеф — поправя ме тя, усещам го. — Аз не съм католичка, а *методистка*, но ти въпреки всичко си сладък.

— Това е яко — изричам и ми се иска да се прибера вкъщи. Също така искам да ѝ кажа, че съм *Джо*, не Джоузеф, копелето изчадие на Алма Голдбърг и Рони Пасеро.

Прокашляш се фалшиво и погледът ти се плъзга от мен към нея и обратно и гласът ти звучи високо:

— Вие и двамата сте от Ню Йорк.

Пийч говори бавно, сякаш съм на изпит по английски за чужденци:

— От кой квартал си?

Путка.

— От Бед-Стай.

— Четох, че много хора са почнали да се местят там — казва тя. — Надявам се, че облагородяването няма да разруши самобитността на района.

Единствената причина, поради която все още не съм размазал главата ѝ, е, че ти изглеждаш прекалено нервна от срещата ни и не забелязваш неуважителното ѝ отношение към мен. Не съм я питал с какво се занимава, но по някаква причина тя заговаря за работата си.

— Аз съм архитект — заявява. — Проектирам сгради.

Знам какво правят шибаните архитекти и няма архитекти в реалния живот, само по филмите. И ти ли ѝ каза, че съм тъп? Опитвам

се да запазя самообладание.

— Това е яко.

— Не, яко е, че ти не си ходил в колеж — изригва тя. — Аз съм толкова последователна. Родителите ми са учили в „Браун“, така че и аз отидох в „Браун“.

Усмивам се.

— Моите родители не са учили в „Браун“, така че и аз не отидох в „Браун“.

Поглежда те.

— Той е забавен, Бек. Нищо чудно, че си хлътнала толкова по него.

Усмиваш се. Изчервяваш се. Аз съм окей.

— Доста е добър, да.

Тя с увлечение говори колко „удивително е, че изцяло съм се въздържал от формално образование“.

Това не е комплимент, ала все пак ѝ благодаря. Стяга шала около врата си и те подканва да си запалиш цигара, докато някакъв задник си прави *бонг* на една ръка разстояние от нас.

Засега е приключила с мен и те пита дали скоро си се чувала с Лин и Чана. Ти се извиняваш. Притесняваш се какво ще си помисли за теб и на мен ми се ще да мога да те отмъкна от тук и да те заведа в моя *квартал*. Тя е лицемерка, шибано кошмарно подобие на човек, много по-зле е, отколкото си представях. Ти си мека, а тя е груба и носи впити тесни червени джинси, каквито ти никога не би облякла. Тя е анорексичка и има няколко татуировки, с гъста оръфана коса и с голяма червена уста за свирки, с усмивката на Джокер и с дълги, вретеновидни, космати ръце, които завършват с остри, nelaкирани нокти, изгризани до живеца. Ти излъчваш радост, а тя е жива рана, невъздържана и бледа, недоебана и необичана. Тя определено те иска за себе си и аз определено не искам да те затруднявам, така че вмъквам между другото:

— Извинявайте, момичета, къде е банята?

Ти ми посочваш най-близката баня и аз се запътвам натам с облекчение. Изобщо не съм изненадан, че Лин и Чана не дойдоха. Ако тя беше куче, застрелването ѝ щеше да е хуманен акт. Но не бих успял точно да я застрелям. Мога обаче да се разходя и да намеря библиотеката, която видях в онзи блог. Дъхът ми спира, щом пускам

светлините вътре. Библиотеката е толкова шибано великолепна. Семейство Селинджър не са се помаивали и аз се протягам за първото издание на „Жертвата“^[6], втория роман на Сол Белоу. Подвързията на бедничкия Белоу е разкъсана. Родителите на Пийч знаят как да купуват книги и да правят бебета, ала явно не са били особено добри в грижата за покупките и за произведенията си. Възпитаниците на „Браун“ пеят „Хей, Джуд“^[7] отново (колко оригинално!) и ти ми липсваш. Връщам скъсания Белоу на мястото му, когато ти и Пийч влизате в библиотеката. Замръзвам на място. Надявам се, че не съм загазил.

— Ние предположихме, че ще те намерим тук — смее се Пийч, все едно че вие двете сте *ние*, а аз съм си просто аз. — Бих ти дала някоя книга назаем, само че родителите ми са толкова собственически настроени към децата си.

— Няма никакъв проблем — казвам и всъщност никога не съм искал назаем никаква шибана книга. — Но благодаря.

Подаваш ми ръка и усещането е приятно и ти въздъхваш.

— Не е ли невероятно, Джо?

— Да — кимвам. — Мога да прекарам цяла година тук.

Пийч отново се намесва:

— Знаеш ли, понякога ми се струва, че колежът съсипа удоволствието ми от четенето.

— И при мен е така — казваш и ръката ти не е вече свързана с моята. — Джо, обзалагам се, че си прочел повече книги от тези тук в сравнение с мен.

Пийч одобрява:

— Добрият търговец трябва да познава стоката си, нали?

Мразя Пийч по-силно от Саре. Тя ме нарече *търговец*, а в дневната възпитаниците на „Браун“ си ръкопляскат, че знаят текста на „Хей, Джуд“, сякаш това не е една от най-популярните песни на света. Пийч киха и вади кърпичка от джоба си. Вероятно е алергична към мен и ти ме зарязваш и се спускаш към нея с любов.

— Да не си настинала?

— Предполагам, реагираш на праха тук — подхвърлям. — Навярно не си свикнала с него.

— Уместен коментар — отбелязваш и Пийч е замлъкнала, временно, докато ти ни водиш обратно на купона. Никога през живота не ми се е искало толкова много да си пийна и минаваме покрай

възпитаниците на „Браун“, които се дерат на „Мила Вирджиния“^[8]. Получаваш есемес от Чана. Тя няма да дойде. Пийч е оскърбена.

— Знаеш ли, ако бях на мястото на Чана, и на мен щеше да ми е неудобно да се покажа тук. Има ли някой мъж в тази къща, с когото да не е спала? Прости невежеството ми, Джоузеф.

Мразя се, че съм толкова благодарен, задето ме е удостоила с вниманието си, и ти ми се усмихваш (урааа!) и Пийч ни избутва към трапезарията да поздравим някои от гостите. Има още високи тавани и още високи възпитаници на „Браун“, които си разменят любезности и разпускат на най-дългата маса, която съм виждал в живота си. Шмъркат кокаин от разноцветни чинии. А напитките... Те са в изобилие.

— С какво ще се тровиш, Джо? — настоява да разбере Пийч. — Бира?

— С водка — отговарям аз и се усмихвам, но не и тя.

— С лед?

— Само ако е на малки парченца — отвъръщам.

Тя поглежда към мен, към теб, после обратно към мен и се кикоти.

— Прощавай?

— Натрошеният лед е по-добър за водка от кубчетата.

Това го научих от Бенджи. Пийч скръства ръце, а ти тършуваш в чантата си, вместо да кажеш нещо, и си толкова далече от мен и аз трябва да се справя, трябва да се отърва от нея и се пробвам:

— Какъвто и лед да имаш, ще стане.

— Много мило от твоя страна, Джоузеф. Миличка, ти какво ще искаш?

— Водка със сода.

— Бързо и лесно — казва Пийч и се маха.

Някакъв пич се появява с торбичка с кокаин, те му ръкопляскат и все повече възпитаници на „Браун“ се тълпят в трапезарията. Чувствам се като Бен Стилър в „Грийнбърг“, съвсем не на мястото си по един лош начин. Твърде много мъже са спали с теб. Разбирам го по погледите им, които преминават през теб; ти си като ресторант, в който е лесно да влезеш и да си поръчаш. И всички тези хора говорят. Непрекъснато:

Помниш ли онази пролетна ваканция на остров Търкс? Трябваше да слушаш Том Уейтс, когато беше трезвен. Помниш ли онзи пролетен уикенд, като те заключиха в „Пембрук“? Трябваше да слушаш Том Уейтс, когато беше напушен. Помниш ли онова ходене до гробището, когато правихме онзи излет и ядохме онези гъби? Трябва да дойдеш на Търкс с нас. Всички ходят там.

Аз не говоря този език и е голямо облекчение да получа напитката си. Пийч пристига с престорена усмивка.

— Е, Джоузеф, ледът достатъчно малък ли е за теб?

— Да, да, просто се бърза.

Тя ни премества в кухнята и това е най-голямата кухня, в която някога съм бил, и усилено се опитвам да не гледам наоколо така, сякаш е най-голямата кухня, в която някога съм бил. Като кухнята в онзи филм, където злият богаташ Майкъл Дъглас се опитва да организира убийството на Гуинет Полтроу, защото тя си пада по един беден актьор. Всичко е от неръждаема стомана или от мрамор и кухненският остров в центъра е с размерите на малък автомобил. Не си спомням дали беднякът получаваше Гуинет в края на филма, а това изглежда от огромно значение сега. Не мога да намеря място за погледа си. Или се вторачвам в Пийч, което не е добре, или се вторачвам в теб, още по-зле. Изпод „Таймс Бук Ривю“ стърчи един диск. Саундтракът на „Хана и нейните сестри“, слава богу.

— Добра музика, Пийчиз — отбелязвам. Не съм в състояние да контролирам гласа си, не и в стая, която е толкова шумна и с толкова много миризми, и тя ме поглежда, все едно съм просяк.

— Пийч — казва.

— Пийч — казваш и ти и понякога разбирам защо господин Муни се е отказал да се занимава с жени.

— Съжалявам.

— Значи си голям почитател, Джоузеф?

Взимам шибания й диск.

— Това е един от любимите ми филми. Той е неговият най-добър филм.

Пийч пренебрегва моята прокламация в полза на една от възпитаничките на „Браун“, която не е виждала *цяла вечност*. Не ми е забавно да те делия с всички тези хора и ти пиеш действително бързо, твърде бързо. Харесваш ли ме? Искаш ли да съм по-скоро като онези

сплесканите в трапезарията, с мозъци, повредени от коката, с тениски с „Аркейд Файър“ и с високи скули? Това ли искаш? Господи, надявам се, че не, и стискам кутията с диска на „Хана“ толкова силно, че тя се напуква. Оставям я. Пийч я взима. Усмиваш ми се, ти наистина ме харесваш и аз изперквам.

— Аз също обичам „Хана“, Джоузеф — въздъхва Пийч. — Гледала съм го хиляда пъти.

— Аз съм го гледал милион пъти — отвърщам и защо ли изобщо се състезаваме?

Тя признава, че печеля, и те стрелва одобрително. Ти си щастлива, че богатите и бедните деца в крайна сметка могат да се разберат, и на мен почти ми се иска да се изплюя в остроото лице на Пийч, за да докажа шибаната си правота. Би могла да се държи добре с мен от самото начало. Не беше нужно да ти причинява всичките тези притеснения. Но тя все още настоява да говорим за „Хана“.

— Най-добрият филм на Уди Алън — казва. — Всяка една сцена.

— Всяка една песен — добавям и посягам към диска. Пийч го стиска, сякаш аз съм ужасно опасен, и ние сме обратно в началото и ти отново докосваш ръката ми.

— Коя е любимата ти сцена, Джо?

— О, накрая. Сещаш се, когато Даян Уийст му казва, че е бременна — отвърщам. — Аз съм романтик и си го признавам.

Харесваш ми такава пийнала и как си се вторачила в мен. Пийч е отвратена.

— Шегуваш се, нали?

Тя ми се присмива, а ти вече не ме поглеждаш. Доста е язвителна тази Пийч. Няма никаква топлина, освен ако не броим малките косъмчета навсякъде по дългото ѝ тяло.

— Джоузеф, не говориш сериозно.

— Напълно сериозен съм. Обожавам този кадър с тях двамата в огледалото. Начина, по който се целуват, когато тя му казва, че е бременна.

Но Пийч драска с изгладнелите си пръсти по току-що напуканата кутия на диска и клати глава. Ти ме докосваш лошо, сякаш искаш да спра, и певците от „Браун“ знаят текста на „Мили мой боже“^[9] и някой е изнамерил едно шибано дайре и някъде в главата ми се мержелее, че

синът на Джордж Харисън е учил в „Браун“, и никак не ми е приятно да се сетя за това тъкмо в този момент.

— Е, Джоузеф, странно е, че спомена точно тази сцена, защото, нали знаеш, че Уди всъщност не я е искал — изнася ми лекция тя.

Уди.

— Това не може да е вярно.

— Вярно е. Такава е истината.

— Не се засягай, ама малко се съмнявам. Мисля, че щяха да му позволят да я махне, ако толкова е бил против.

— Дядо ми работеше в студията и казал на Уди, че иска щастлив край. И Уди, понеже си е Уди, възразил, но дядо ми, той бил шефът, нали разбираш? *Шефът.*

— Значи, дядо ти не е Дж. Д. Селинджър — подхвърлям аз, понеже ми се ще да я пратя на майната ѝ, пронизва те с поглед и ти въздъхваш, а тя още не е приключила.

— Все едно — махва с ръка. — Странно е, че любимата ти сцена от филма е тъкмо онази, която той не е искал.

— Пийч — казва Бек. — Да ти се намира някаква клуб сода?

— Има един стек от домашната в хладилника — отговаря тя със самодоволна усмивка, пробожда ме с очи и знае точно какво, по дяволите, прави.

Вдигам чашата си.

— За дядо ти.

Не отвърща на наздравицата.

— За чудовището на Холивуд, който е наплескал сантиментални щастливи краища на всички филми, дето някога си гледал, и е отбягвал децата си като чумата, и със собствените си ръце е унищожил духа на някои от най-значимите картини на Америка? Не. Не, Джоузеф. Не би искал да вдигнеш тост за този човек.

Ти практически си допъзляла до огромния хладилник и се обзалагам, че си мислиш за Бенджи, и то не по начина, по който аз си мисля за него, и се появяваш с твоята чаша — сега червена, избрала си сок от червена боровинка, избрала си мен. И най-сетне ти я поправяш, казваш ѝ, че съм *Джо*, не *Джоузеф*, и аз ти благодаря и вдигам чашата си още по-високо, защото вече мога да ѝ дам това, което иска, след като ти си я поправила, след като си избрала моята страна.

— За теб, Пийч — изричам с почитителен глас, който обикновено пазя за сприхавите бабки. — За това, че ми разказа нови неща за любимия ми филм.

Поглежда те. Ти свиваш рамене, сякаш искаш да й кажеш да, *той е толкова добър*, и тя обръща очи към мен. Аз подслаждам момента.

— Съвсем сериозно, Пийч, бих могъл да човъркам мозъка ти с часове. Обичам Уди Алън.

Не отпива след тоста и въздъхва.

— Това е единственото хубаво нещо в колежа. Да седим по цяла нощ и да говорим за филми. На теб много би ти харесало, Джоузеф.

Вместо да я удара в лицето, аз вдигам чашата си за следващ тост. Тя свежда поглед към лайняната си сангрия и те пита дали си казала на Чана, че някой си Ленард е тук. Отстъпваш настрани от мен, за да търсиш телефона си. Отново се извиняваш и Пийч ти прощава и това парти никога, ама никога няма да свърши. Твърде пийнала си, за да пуснеш есемес, и изръмжаваш объркано.

Пийч повдига едната си вежда, вероятно го е усвоила на някой от летните курсове по актьорско майсторство, на който родителите й са я изпратили с надеждата, че ще се превърне в Гуинет Полтроу, през същото лято, когато е овладяла до съвършенство изкуството на булимията и се е научила как да обижда хора като мен.

И след това те поглеждам и що да видя? Ти си гушнала телефона си и се усмихваш. Трябва да разбере какво те е завладяло и Пийч вече не съществува. Никой не съществува. Като заставам зад теб и надничам в телефона ти, зървам клип от „Хана и нейните сестри“, тази част, в която героят на Уди отива да гледа филм с братя Маркс. Значи, всичко си е струвало и аз слагам ръцете си на раменете ти. Гледаме остатъка от епизода заедно и Бог да благослови Граучо Маркс.

* * *

Щом се качваме в асансьора в края на нощта, която заплашва никога да не свърши, ти не чакаш вратите да се затворят. Откакто те хванах, че гледаш моята „Хана“, искаше да си по-близо до мен. И ето че сега си. Още не съм натиснал копчето и пускаш чантата си на пода. Придърпваш лицето ми към своето и го задържаш. Спираш за момент.

Ти ме подлудяваш и тогава... И тогава... Твоите устни са направени за моите, Бек. Заради теб имам устни, заради теб имам сърце. Ти ме целуваш, когато хората все още могат да ни видят, когато ние все още можем да чуем Боби Шорт — *Отново съм влюбен и обичам, обичам, обичам*^[10], накара Пийч да пусне саундтрака на „Хана и нейните сестри“, защото изпитваш желание да знаеш каквото аз знам и да слушаш това, което аз обичам да слушам. Езикът ти е с вкус на боровинки, не на клуб сода, във всеки случай не и сега. Щом вратите на асансьора се затварят и оставаме сами, започваш да се отдръпваш. Но аз дърпам косата ти и ние се озоваваме лице в лице. Знам как да те накарам да искаш още. И го правя.

[1] Мег Уолицър (р. 1959 г.) — американска писателка, отгледана като еврейка, автор на романи както за възрастни, така и за тийнейджъри. — Б.пр. ↑

[2] Едуидж Дантикат (р. 1969 г.) — американска писателка, родена в Хаити. — Б.р. ↑

[3] Peach Is (англ.) — Пийч е. — Б.р. ↑

[4] „Jane Says“ на „Джейнс Адикшън“. — Б.р. ↑

[5] Стимулант на централната нервна система. — Б.пр. ↑

[6] В оригинал „The Victim“. — Б.р. ↑

[7] „Hey Jude“ на „Бийтълс“. — Б.р. ↑

[8] „Sweet Virginia“ на „Ролинг Стоунс“. — Б.р. ↑

[9] „My Sweet Lord“ на Джордж Харисън. — Б.р. ↑

[10] Цитат от песента „I’m In Love Again“. — Б.р. ↑

13

Прецаках всичко. В деня след срещата ни ти оставих гласово съобщение с предложение да те заведе на един филм в киноцентъра „Анджелика“. Такъв шибан аматьор съм. Ти ми отговори с есемес два часа по-късно:

Гледала съм го вече и всъщност имам малко махмурлук и много за писане. Но ще се видим скоро!

Истината е, че не беше гледала този филм, нямаше махмурлук, нито пък нещо за писане, освен ако под „писане“ не се разбира да пращаш имейли на приятелките си за Бенджи.

За шибания Бенджи.

Поглеждам телефона си и са минали петнайсет часа и два дълги дни, откакто се целунахме. Каза на Чана и Лин, че не си „готова“ за мен, защото „Бенджи е все още в мислите ми“. Не мога да убия Бенджи, докато ти самата не го убиеш, и се мъча да запазя спокойствие. Прекарах два дни, продавайки книги, грижейки се за Бенджи и спомняйки си за *нашата целувка*, нашата целувка. Ти ме описа на Лин и Чана:

Джо е наистина емоционален. Не знам, той може би е... Както и да е, смятате ли, момичета, че трябва да пиша на Бенджи?

Твоето *може би* ме нарани повече, отколкото *Бенджи*, и в целувката ни нямаше никакво *може би*. Аз печеля всеки път, когато се връщам към това в мислите си: Ти харесваш косата ми. Така каза в таксито. Ти ме сграбчи, Бек. Ние не бяхме пияни. Ти ме намираш за

емоционален и това е комплимент. Действително е. Опитвам се да бъда спокоен. Не ще достигна определен статус, докато нямаш честта да приемеш кура ми. Но тази сутрин се събудих с този туйт от теб:

От днес нататък никакво ходене в ИКЕА. „отлагане-счупенолегло“

Изритах една от пишещите си машини. Как можеш да изпратиш „счупенолегло“ на целия свят, когато знаеш, че ще го видя? Възнамеряваш да ме подлудиш ли? Чана ти писа веднага:

Счупено легло? Какво, по дяволите, е станало?

Ти й отговори:

Не е счупено, просто е старо и скърца. Предположих, че е по-вероятно някой пич да ми помогне, ако е счупено, нали? Ти би ли искала да ми помогнеш, ако ти сготвя вечеря или направя нещо друго за теб?

Чана не отвърна. Ти писа на няколко пичове от сайта за обяви, които сглобяват мебели срещу заплащане:

Поправяте ли мебели на ИКЕА и можете ли след това да ги върнете обратно в Ню Йорк, или само сглобявате на място?

След като установи, че дърводелците не са роби, в крайна сметка реши да се обърнеш към мен:

Харесваш ли ИКЕА? Познай за какво става дума.

Не е необходимо да казвам, че не харесвам ИКЕА. Ала, естествено, ти отговорих:

Обожавам този магазин. Ходя там всеки ден. Защо?

Не е никак романтично и си е среща посред бял ден, но разбирам, че увлечението ти по мен е толкова *емоционално*, та ти е нужно да си на безопасно разстояние. Затова ми отговаряш:

Искаш ли да се разходиш с мен на корабчето? Ще има и кюфтета.

* * *

„Кюфтета“ е дума, лишена от сексуален заряд, а корабчето всъщност е ферибот, който отива до ИКЕА. Пазаруването на мебели представлява неблагоприятна задача, ти обаче промърмори „харесваш ми“ около хиляда пъти в таксито след партито на Пийч и тези промърморования бият всичко друго, което бълваш към приятелите си в Туитър. Пиша ти:

Не ми трябват кюфтета, но ще дойда на корабчето с теб.

Така че този следобед ти и аз ще прескочим до ИКЕА, където няма никакъв шанс да правим секс. Ясно ми е как действате вие, момичетата, и знам правилото за трите срещи и всичките подобни глупости. Но също така съзнавам, че между нас има едно по-голямо

препятствие — Бенджи. След като ме покани в ИКЕА, ти прати имейли на Лин и Чана и им каза да следят Туитъра на Бенджи:

Това почва да ме плаши. Загрижена съм за него.

Очевидно не се справям добре с туитовете на Бенджи. Те би трябвало да те отблъснат, а на теб все още ти пука. Лин и Чана те съветват да спреш:

Лин:

Бек... не е фатално да те зарежат. Случва се.

Чана:

Сигурна съм, че е на яхта на Сейнт Бартс с някоя курва от артистичните среди, на която разправя колко се безпокои за теб. Честно казано, Бек, караш ме да си мисля, че Пийч е права. А е ужасно човек да си помисли, че Пийч може да е права. Във всеки случай ти трябва. Да. Го. Забравиш.

Така е, но ти обичаш силно и моя е вината, че си толкова объркана, и обещавам да се справям по-добре с туитовете. Ти заслужаваш да прекъснеш връзката с Бенджи. И няма как наистина да хлътнеш по мен, ако се тревожиш за него.

И аз имам сърце също като теб, тъй че започвам да действам с размах. Набавям някои от любимите неща на принцеса Бенджи: веганско бурито, соево лате, кутия фалшив сладолед и „Ню Йорк Обзървър“. Реагира добре, с благодарност, и поглъща като животно буритото и скърби за загубата на Лу Рийд.

— Той е причината да направя толкова много добри и толкова много лоши неща.

— Коя е любимата ти песен?

— Всичките са еднакво жизнени, Джо — започва да ми чете лекция. — Не можеш просто да разделиш въздействието на даден творец върху културата, като цитираш определени песни или текстове. И не става дума кои са любимите. Става дума за стойността на цялостното творчество.

Това е типично за Бенджи и аз вече съм готов да изпратя поредния му твит, докато ближе капака на кутията от сладоледа. Той е вечно ненаситен. В него има празнота, която никога не може да бъде запълнена, празнота, която умело се е маскирала в началното училище, където липсата на воля се нарича *творчески потенциал*. Изключвам го и пускам твит вместо него:

Изпуших до филтъра, изгризах до кокала.
„имаммарихуана имамметадон нищичкосинямам
почивайвмирЛуРийд“

Натискам ТУИТ. Твърде тихо е. Поглеждам в клетката и, мамка му, Бенджи е докопал дрогата си, докато аз бях заровил глава в телефона му. Пакетчетата са на пода до картата му. Провиквам се:

— Бенджи!

Нищо. Това не беше част от плана ми. Приближавам се. Извиквам отново, ала той не помръдва. По горната му устна има прах и дрогата никога не е изглеждала толкова лишена от блясък. Знаех, че понякога опъва по някоя магистралка. Но не обръщах внимание, защото мразя наркотиците. Никога не съм взимал дрога. Дали това е наказанието ми, че не съм се дрогирал? Искане ми се да можех да направя снимка и да ти я пратя, да видиш в какво се превръща Бенджи, ала няма как. Най-сетне той идва в съзнание и аз съм толкова облекчен, че е жив, та бих могъл да го убия, което звучи като клише, и размахвам юмрук.

— Добре — продумва и потрепва. — Бенджи свърши. Убий Бенджи.

— Стига с драмите — казвам му. — Не съм в настроение.

И наистина не съм. Не е като да изпитваш наслада, че ще приспиш някого, дори ако на същия този някой толкова много му

липсват кураж и въображение, че му е нужно да се натъпче с дрога точно в момента, когато би трябвало да се бори за живота си.

— Уби ли ме вече?

— Яж си шибания сладолед.

— Не е сладолед — смее се той. — А продукт без мляко.

Изръмждавам:

— Млъквай и яж!

Той се смее и това се нарича *пляскане*, понеже искам да го плесна, както маха с ръце насам-натам. Облизва кутията от не-сладоледа, такъв е боклук. Това ли нещо обичаш, Бек? Взима броя на „Обзървър“ и се опитва да го скъса на две, но е твърде замаян и краката му се преплитат.

— Сядай, Бенджи.

— Уби ли ме вече?

Той е зомби и е парализиран и отново проговаря:

— Джо, човече. Хайде. Нали не смяташ, че е смешно? Това момиче ме преследва от сто години и виж ме докъде съм стигнал. Мъртъв! Защото ти преследваш нея!

— Никой никого не преследва.

— С изключение на теб, Джо — срязва ме той. — Знаеш ли, тук нямам какво друго да правя, освен да мисля. И разбрах. Ти не си се озовал случайно в метрото през онази нощ. И, честно казано, ако я желаеш толкова силно, ако наистина не искаш да ми повярваш, че тя е луда, добре.

— Добре.

Изохква, за пореден път, и е типично за хора като Бенджи да те обвиняват, че си преследвачка. Слушам разни тъпаци из целия град как се хвалят, че са „преследвани“ от момичета, и това е такъв майтап, нали, Бек? Сякаш който и да е мъж изобщо може да се разтревожи от твоя интерес, а какво остава да се почувства застрашен. *Преследвачка*, каква тъпотия. Каква инфантилност. Понечвам да си тръгна. Но той се провиква:

— Чакай.

Пропълзява до решетките и хвърля на пода пластмасовата карта ключ от торбичката с дрога.

— Вземи я.

— Защо?

— Тя е от едно шкафче за съхранение на вещи — казва. — Аз съм клептоман, Джо.

— Имам си работа за вършене.

— Тази карта отваря шкафчето — отчаяно обяснява той. — Адресът е на обратната страна. И никой не знае за него. Аз съм Стивън Крейн.

— Ти не си Стивън Крейн.

— Стивън Крейн съм за човека, от когото наех шкафчето — усмихва се под влиянието на шибания хероин. — „Червеният знак на храбростта“. Това е единствената книга от списъка, която съм прочел.

Разбира се, че е единствената книга, дето е прочел. Типове като Бенджи си пишат домашните в средното училище, за да не им се налага да се опитват отново.

— Вземи всичко, което е там, Джо. Продай го. Остави го в заложна къща. Направи го. — Той хленчи и мога да си го представя в „Дисниленд“ как изпада в ярост от жегата. — Моля те, Джо. Има страшно много неща там, Джо. Започнах да крада от съвсем малък. Питай родителите ми. Здравсти, мамо.

Той кимва и по-добре да не умира. Пука ми за него, понеже на теб ти пука, и искам да умре достойно, когато му дойде времето. Не искам да умре надрусан, с напикани панталони и да осере навсякъде. Има още две пакетчета, които изскочиха от блейзъра му, и трябва да отида и да ги прибера, за да не вземе свръхдоза, докато сме в ИКЕА. Отново започва да пее и *цветните момичета тръгват, ду ду ду*^[1]. Удрям с мачетето си по клетката.

— Спри!

— Джо Джо е ядосан.

Лигите му текат и думите му са като разтопено масло, като мозъка му.

Пращаш ми есемес:

Скоро ли ще си готов?

Не знам какво да ти отговоря, а той ме гледа развеселен.

— Тя не си струва.

Пиша ти:

Трябва ми около час, имаме доста работа.

Бенджи вади една електронна цигара от шибания си блейзър и си свирка и някак си аз се чувствам затворен в клетка.

— Тя е луда, Джо.

Казвам му, че е надрусан, но гласът ми е слаб. Дърпа здраво от тази фалшива цигара, пристрастен е до мозъка на костите си. Сега той е разказвачът, а аз съм слушател, и мога да забия мачетето в крака си и нищо няма да се промени.

— Искаш ли да ти кажа за Бек? — пита и не изчаква да отвърна „да“. — Ще ти разкажа за Бек. Единственото, от което има нужда, са пари. Някой богат пич, който и да е, няма значение. Когато бях последна година в колежа, дойде у нас и се престори на домашна прислужница. Знаех, че не е, очевидно беше, но я пуснах да влезе. И не съм я карал да ми смуче кура, Джо. Също както и да ми чисти тоалетната. Тя обаче го направи.

— Ти си надрусан — повтарям, ала не звуча особено убедително, гласът ми е жалък.

Той се кикоти.

— Мамка му, разбира се, Джо. Надрусан съм.

Опитвам се да изтрия образа ти как лапаш кура му, но не мога.

— Ако я интересуват само парите, защо толкова много иска да излезем заедно днес?

— Днес? — Отново се смее. Заеби. — Това е играно, Джо. Няма да ти подари нощта.

Бенджи е като птичка, рееща се в клетката, и господин Муни не беше прав. Птичката, която си мисли, че лети, наистина е щастлива. Той те мрази, ти го обичаш и нищо не е както трябва. Аз стоя прав, а не би следвало, докато шибанякът все още си лежи по гръб.

— Днес ще се срещнем, за да ходим в ИКЕА да й вземем ново легло — казвам и го заебавам веднъж завинаги.

Той се втренчва в мен. Нищо. Но след това се сгърчва като куче на слънце и се размива.

— Тя постъпи с мен по същия начин, язди кура ми цяла нощ. След което започна да говори за тъпата шибана червена дървена лъжица и се опита да ме заведе в ИКЕА.

Не знам за никаква *тъпа червена дървена лъжица*, а ти ми пращаш есемес:

Ще се видим след по-малко от час.

Не си яздила кура ми цяла нощ, а Бенджи те имитира: *Заведи ме в ИКЕЕЕЕЕААА, Бенджи. Хубавичко, ако обичаш, с червени дървени лъжици отгоре.* Той се смее и пъшка и вече не те имитира.

— Ако толкова иска да я пляскат с дървена лъжица, защо просто не си намери някой изрод в интернет, не е ли така?

Без значение какво правя или колко много се старая, винаги ще се окажа хванат в капан от някакъв тип, който има повече, който знае повече. Няма да го оставя да спечели. Отключвам клетката и той се опитва да избяга. Сритвам го в ъгъла като куче, каквото всъщност е, събирам останалата му дрога от пода и я пускам в тоалетната. Благодаря му за боклуците в шкафчето, разкрещява се и вече се чувствам по-добре. Не бях прав. Владея положението. Той може да има червената дървена лъжица, но аз имам ключа.

[1] Цитат от хита на Лу Рийд „Walk on the Wild Side“ („Разходка от дивата страна“). — Б.р. ↑

14

Ти така и не успя да изтриеш озъбената усмивка от лицето си, след като сложи ръката си в моята, за да настояваш да платиш билетите за ферибота до ИКЕА. Изглеждаш неестествено в белите си джинси, не съм ги виждал досега, джинси, които ми казват, че днес не смяташ да положиш абсолютно никакви усилия. Ти си с джапанки и ноктите на краката ти блестят, косата ти е на кок, нямаш никакви петна по кожата и това е всичко. „Развълнувана“ си, че съм „готов да те придружа“, и ми обещавах да е забавно и по-добре да се постарая, защото през цялото време, докато ми говориш, виждам устата ти като отворстие за кура на Бенджи и си мисля как се майтапеше с твоите приятелки в имейла си:

Ти:

Джо е готов. Мой роб за деня. Едно на нула за Бек!

Чана:

Ха-ха. Нали знаеш, че ще трябва да му духаш или да го свършиш с ръка?

Ти:

Не, той няма да сглобява нищо, само ще дойде с мен.

Лин:

Мислиш ли, че ако го помолиш, ще инсталира климатика ми?

Чана:

Лин, ти предлагаш да духаш на Джо?

Лин:

Отвратителна си.

Ти:

Никой на никого няма да духа. Вярвайте ми.

* * *

Срещаме се на доковете и се целуваме за „здрости“ като платонични европейски приятели или някаква подобна глупост. Поне след като се качваме на корабчето и сядаме, вече сме близо един до друг. Хващаш ме под ръка. Не съм в състояние да определя дали ти е студено, или ти е топло, и ти се усмихваш.

— Не мога да повярвам, че никога не си ходил в ИКЕА — казваш.

— А аз не мога да повярвам, че ти си ходила.

— О, даже много обичам — прошепваш и се навеждаш още към мен. — Почакай да видиш всичките тези подредени помещения. Просто влизаш от една дневна в друга и не можеш да си тръгнеш, преди да си обиколил целия магазин. Има някаква магия там. Налудничаво ли звуча?

— Не — отвърщам и наистина не звучиш налудничаво. — Аз усещам същото в книжарницата. Разбираш ли, разхождам се и се чувствам, сякаш целият свят е събран там, най-важните истории на всички времена. И после слизам долу, в клетката.

— Извинявай, клетката ли каза?

— За редки книги, Бек. Трябва да се съхраняват на сигурно място.

— Като чуя клетка и си мисля за животни.

Бенджи сигурно вече е буден, а тук въздухът е чудесен.

— Не, по-скоро е като казино. Там държат парите в клетка.

— Да се чуди човек на тия магазини...

— А?

— Ти обичаш да продаваш неща, а аз съм напълно пристрастена към купуването на неща, по най-стереотипния момичешки начин. Обожавам да пазарувам. Може да съм в най-лошото си настроение и да отида в ИКЕА и да изляза от там с... — Правиш пауза и това ли е? Червена дървена лъжица, червена дървена лъжица, червена дървена лъжица. — ... с комплект подложки за хранене и се чувствам преродена.

Мамка му.

— Добре е да се чувстваш така.

Може би, ако споделя някой предмет с теб, тогава ти ще споделиш за червената дървена лъжица с мен. Вадя дистанционното на климатика от джоба си и си спомням как си фантазирах за този момент, преди да те имам. Поглеждаш го и не го пипаш, а аз ти казвам, че можеш да го пипнеш, и ти го взимаш от ръката ми. Усмиваш се.

— Това са високи технологии.

— То е най-важното нещо, което притежавам. Контролира овлажнителите и климатиците в клетката — обяснявам. — Ако вдигна температурата и оставя книгите да се навлажнят, с тях е свършено, завинаги. Гъртруд Стайн^[1] е мъртва и няма да се съживи, за да раздава автографи.

— Тръпки ме побиват — казваш ти и се усмихваш. Дървена лъжица? — От теб ще стане добър писател, Джо.

— А откъде знаеш, че не съм? — отвърщам и това ти харесва и аз се пробвам отново: — Вашите сигурно много се гордеят с теб, с магистратурата ти по изящни изкуства.

Забавляваш се и вперваш очи във водата и аз следвам погледа ти и ти все още ме докосваш и ми се иска да те целуна, за да махна кура на Бенджи от устата ти, а ти си играеш с косата си, вместо да държиш ръката ми.

— Нямам роднини — казваш. — Имам само майка ми, но тя е сама.

Оглеждам другите пътници на ферибота, отправени се към ИКЕА. Изобщо не приличат на нас. Разговарят за маси и за шведски храни. Ние сме специални. Ние сме влюбени.

— Съжалявам — казвам аз и наистина съжалявам.

— Баща ми почина.

— Съжалявам — казвам отново и наистина съжалявам.

— Не знам — прошепваш и очите ти са влажни, ала може и да е от вятъра, и ти познаваш толкова много момчета, с които си могла да споделиш, момчета от твоя курс, от интернет. А споделяш с мен. — Мисля си, че понякога плача без причина. Смъртта е нещо крайно и окончателно, разбираш ли? Него го няма. Няма да се върне. Отиде си.

Избърсваш очите си и не ще те оставя да го обърнеш на майтап.

— Кога почина?

— Преди почти една година.

— Бек.

Поглеждаш ме и аз кимам и ти се разпадаш в прегръдките ми и изглежда, че се гушкаме, още една млада двойка на път към ИКЕА, да събере пера за гнездото си и да яде прехвалени кюфтета, и никой, освен мен не може да чуе, че плачеш. Опитваш се да се отдръпнеш, но аз те държа, големите ти като на Портман очи блестят, бузите ти са червени и отсреща седи една възрастна двойка и пичът ми кимва, все едно съм Капитан Америка. Почти сме стигнали и ти избърсваш очите си.

Искам повече. Пробвам отново:

— Какъв беше той, баща ти?

Свиваш рамене и ми се ще да имаше как да те попитам за червената дървена лъжица, ала това не е обикновен въпрос и ти въздъхваш.

— Много обичаше да готви. Единственото му добро качество.

— Аз също обичам да готвя — казвам и ще се науча да готвя. Червена дървена лъжица, червена дървена лъжица, червена дървена

лъжица.

— Добре е да го знам — поклащаш глава и кръстосваш крака. — Моят психоаналитик би казал, че не зачитам границите.

— Ходиш на психоаналитик?

— Д-р Ники — поясняваш и аз кимвам. — Господи, Джо, защо ти разказвам всички тези неща? Какво не ми е наред?

— Не мислиш ли, че това е въпрос за д-р Ники? — питам. Ти се усмихваш. Аз съм забавен.

Сега разбирам значението на „Андживайн във вторник в три“, отбелязано на календара в телефона ти. Д-р Ники Андживайн. Ето! И действително го мисля, като ти казвам да не се притесняваш.

— Наистина, Бек — изричам успокоително. — Смятам, че психоаналитиците са голяма работа.

— Повечето мъже не се интересуват от такива неща — свиваш рамене ти. — Повечето мъже биха откачили с мен на минутата. Сълзите, психоанализата и пазаруването.

— Познаваш твърде много мъже — подхвърлям и ти се усмихваш и знаеш, че имаш нужда от мен, и кимаш сякаш в знак на съгласие, сякаш си съгласна с нас, че виждаме светлината, а капитанът надува сирената. Ти ме целуваш.

* * *

Във филма „500 мига от любовта“ ИКЕА е най-романтичното място на света. Джоузеф Гордън-Левит и момичето са в една кухня, тя е мила с него и се преструва, че му готви вечеря, а когато се оказва, че кранчето не работи — майтапът е, че всички уреди са оригинални — Джоузеф скача от стола и излиза през вратата към друга кухня и тя е във възторг от него и той заявява: „Ето затова си купихме къща с две кухни“. Гледах клипа веднага след твоя твит за ходенето в ИКЕА и не че съм някой тъпак, който очаква животът да е като на кино, но това трябва да го кажа.

Животът в ИКЕА не е като живота в ИКЕА във филмите.

В реалния живот аз не съм Джоузеф Гордън-Левит и се налага да бутам гигантска метална количка на зигзаг през тълпата, докато ти ми сочиш дивани, от които нямаш нужда, стенни модули, за които нямаш

място, и печки, направени от картон. Сигурно един милион души са натъпкани в този огромен преустроен склад. Това е сбъднат антиутопичен кошмар, в който всички мебели са от едно и също евтино дърво, всички стаи са обзаведени с мебели, произведени от един и същ завод по едно и също време. Мирише на телесни изпарения и на освежител за въздух, на бебешки изпражнения, на пръдни, на кюфтета, на лак за нокти и на още бебешки изпражнения — никой ли вече не си наема детегледачка? — и е шумно, Бек, и не мога да чуя половината от нещата, които ми казваш. И през цялото време съвсем съзнателно не мисля къде може да са червените дървени лъжици в това отворително пльоснато модерно лайно.

В „500 мига от любовта“ мацката предизвиква Джоузеф да се надпреварват от кухнята до спалнята и камерата ги следва, докато тичат по коридора. Мацката полита върху матрака, а Джоузеф приближава с бавно пълзене. Той се качва отгоре ѝ и тя го иска, това е очевидно. Прошепва ѝ:

— Скъпа, не знам как да ти го кажа, но в спалнята ни има едно китайско семейство.

В реалния живот с нас в ИКЕА също има китайско семейство, ала те изобщо не приличат на тихото семейство от филма. Водят едно малко момче, което пици, и едно малко момиче, което ака в памперса си и от устата му текат лиги. Изпитвам чувството, че ни следват, Бек, и ще се загубя, ако не спрат да се боричкат. Те са толкова шибано шумни, че не чувам какво казваш. Взимаш една жълта възглавница с ресни и ми писна да не мога да те чувам. Ами ако ми казваш нещо важно? Ами ако си ми разкрила някаква тайна и аз съм я пропуснал?

Извиняваш се и едва се промъкваш покрай китайката, която рязко спира, за да разгледа една незабележителна кръгла маса. Тя би могла да се помести, ала не го прави. Ти всъщност трябва да се отгласнеш от гърба на онзи боклук, който наричат диван, за да се приближиш до мен. Жената е много нахална и искам да ѝ го кажа, но ти ме хващаш за ръка и може би в крайна сметка нещата не са толкова зле.

— Почувствай това — прошепваш. Пъхаш възглавницата в ръцете ми. Поглеждам надолу и зървам твоите черни бикини точно под колана на белите ти джинси. Те са се разтеглили от цялото това

обикаляне и провиране в тълпата и ти държиш ръката ми, дишаш и не миришеш на ИКЕА. И просто ей така се надървям.

— Мека е, нали?

— Да — отговарям.

Китайският татко удря с юмрук по масата. Бам! И двамата се сепваме и моментът свършва, когато ти изпусках възглавницата. Ако това се случваше в „500 мига от любовта“, нямаше да можем да го чуем заради „Хол и Оутс“, които щяха да свирят само за нас. Взимаш друга възглавница, този път розова. Притискаш я до дланта ми.

— Е, ами тази?

Съвсем съм омекнал, а косата ти е на кок и не ме поглеждаш, макар да знаеш, че аз те гледам. Усмиваш се, втренчила си се в ръката ми върху възглавницата и прошепваш:

— Мисля, че тази е добре.

— И аз така мисля — промърморвам.

Едва успявах да те чуя през последните два часа и гласът ти звучи като от рая. Липсваше ми. Стрелваш ме със сладкия си поглед.

— Просто е хубаво.

— Да — съгласявам се и е вярно.

— Можеш да познаеш кога нещо е точно, защото повечето неща изобщо не са.

— Да — повтарям аз и сигурно говориш за нас, не за някакъв шведски боклук за дванайсет долара, но ти не ме поглеждаш и все още не ме допускаш до себе си. Така че майната му. Всичко това е твърде хубаво и ще го разваля.

— Хей, Бек — казвам аз.

— Да — отвърщаш, ала очите ти са върху възглавницата, не върху мен.

— Харесвам те.

Усмиваш се.

— Така ли?

— Да — кимвам и слагам другата си ръка на рамото ти и сега вече ти ме гледаш.

Толкова сме близо, че мога да видя порите ти, които винаги се опитваш да свиеш, и веждите ти, не си ги оскубала тази сутрин, защото тази сутрин не си подозирала, че ще ме желаеш. Тази сутрин те наблюдавах как се приготви точно за пет минути.

— Значи, вземаме възглавницата? — казваш.

— Да — отвърщам и няма да мине много време и ще съм вътре в теб. Току-що сключихме договор и не знам кой пръв хваща ръката на другия. Знам само, че се държим за ръце и ти държиш възглавницата и преминаваме през куп спални и сега ти ми помагаш, сложила си ръката си отпред на количката. Ние сме заедно, рамо до рамо, движим се като отдавнашна двойка, като нова двойка и знаеш ли какво, Бек?

Оказва се, че ИКЕА е направо невероятна.

Хващаш основата на нещо, наречено *легло ХЕМНЕС*, и ме поглеждаш.

— Това става ли?

— Да — отговарям и ти кимваш. Искаш да харесам твоето легло. Сигурна си, че това ще бъде нашето легло, и вадиш малкия молив от задния си джоб и записваш продуктивния код.

Подаваш ми бележката и се усмихваш.

— Продадено!

На някои момичета би им отнело цял ден да обикалят, а ти си славно решителна и аз съм луд по теб. Докосваш ме по бузата и ми казваш да седна „на моето ново легло“ и отиваш до тоалетната и може би ще пишкаш, може би няма. Но пращаш имейл на онзи, когото нае от сайта да сглоби новия ти боклук:

Хей, Брайън, Бек е от обявата. Много съжалявам, ама ще трябва да отменя уговорката за днес. Гаджето ми си взе почивен ден и той ще го сглоби. Съжалявам! Бек.

Гаджето ми. Когато се връщаш от тоалетната, клепачите ти са зачервени от бързото скубане на вежди, устните ти са покрити с гланц, циците ти са леко повдигнати, усмихваш се и почти си мисля, че си мастурбирала, а ти поемаш дълбоко въздух и пляскаш с ръце.

— Значи, да те почерпя кюфтета?

— Не — поклащам глава. — Но аз мога да те почерпя кюфтета.

Усмихваш се, защото съм твоето *гадже*. Току-що го каза, Бек. Каза го. Оставяме количката встрани от кафе зоната. Шумът тук е твърде силен и има опашка, ала ти смяташ, че си струва чакането. Говориш само за кюфтетата и онова проклето китайско семейство е

точно пред нас, как успяха да стигнат първи? Отне им цяла вечност и все пак са пред нас, на опашката и в живота — женени, с деца. В главата ми се скупчват облаци, понеже ти не каза гадже на някоя от приятелките си, а само на някакъв пич от сайта за обяви. Ами ако не го мислиш наистина? Ами ако си избрала легло бързо просто защото си гледала предварително легла в интернет? Ами ако не ти пука за моето мнение? Ами ако не смяташ, че ще е приятно да си в това легло с мен, да имаме семейство? Бащата китаец се бави страшно много и не мога да го чакам повече, протягам се през ръката му и грабвам другата дървена лъжица с кюфтетата. Дървена лъжица. Той ме пронизва с гаден поглед и ти му се извиняваш, сякаш аз съм лошият на тази опашка в бюфета, в целия свят, и все още нищо не си ми споменала за червената дървена лъжица. Взираш се в мен.

— Нещо не е ли наред, Джо?

— Те са груби.

— Просто има твърде много хора — казваш и смяташ, че аз съм груб, и това е така.

— Съжалявам — промърморвам.

Челюстта ти увисва, отваряш уста, после я затваряш, очите ти са ококорени и си смаяна. Мъркаш и вероятно си мислиш: „Той казва, че съжалява, след като е сбъркал, и ме оставя да прекарам два часа в гледане на дивани, от които нямам нужда. Наистина ли те има, Джо?“.

Аз сияя. Наистина ме има. Когато китайката бута ръката ми, като посягам за салфетка, дори не реагирам. Не е нужно да обуздавам гнева си, понеже не съм гневен. Взимаш кюфтетата и аз плащам (нали съм твоето гадже!), ти избираш маса и аз те следвам. Най-сетне сядаме.

— Знаеш ли, Джо, ще ти помогна с каквото мога да сглобим леглото.

— Естествено, госпожице.

Разделяш едно кюфте на две, лапваш половината и започваш да дъвчеш яростно, ммммм. Сега е мой ред, взимаш другата половина и аз отварям уста. Аз съм твоето тюленче, ти слагаш половинката в устата ми и почвам да дъвча, ммм. Китайците отново ни пречат, момчето удря силно по бялата маса с една шпатула, което ми напомня, че все още не си ми казала за червената дървена лъжица, и изведнъж тези кюфтета имат вкус на лайно. Казала си на Бенджи за дървената лъжица. А защо не и на мен?

— Всичко наред ли е, Джо?

— Да — лъжа аз. — Сетих се, че трябва да се погрижа за някои онлайн поръчки в книжарницата.

— Е, това всъщност е добре — подхвърляш ти. — Ще си взема душ и ще почистя и можеш да дойдеш, когато приключиш.

Онова, дето каза ей сега, е идеално, но защо все още не си споменала за червената дървена лъжица и, както ми се струва, никога няма да споменеш? Аз не се отказвам.

— Само ще купя набързо нещо.

— Наистина ли? — възкликваш, сякаш е толкова трудно за вярване. — Какво ти трябва?

Не мога да произнеса „дървена лъжица“.

— Една шпатула.

— Една шпатула за Джо — казваш ти. — Звучи като заглавие на детска книжка.

Китайците минават покрай нас, устремени към следващата цел в този пластмасов зоопарк. Поглеждаш с любов към тях и към пълната им количка и ние отново поемаме. Търся табелата КУХНЕНСКИ ПРИНАДЛЕЖНОСТИ и ти въздъхваш.

— Скапана съм.

— Само да взема шпатулата и се махаме.

Ти си съвсем отпусната.

— Мога да остана тук при количката.

— Имаш ли нещо против да дойдеш с мен? — питам. — Последната, която си взех, беше пълен боклук.

Следваш ме към КУХНЕНСКИ ПРИНАДЛЕЖНОСТИ, аз вървя бавно и се надявам шпатулите да са точно до дървените лъжици. Виждам червени дървени лъжици и сърцето ми подскача. Ти изобщо не им обръщаш внимание. Трябва ти малко подканване. Посягам към една от тях.

— Може би ще си взема от тия червените — колебая се. — Кофти ли са?

Поглеждаш червената дървена лъжица.

— Това е доста шантаво.

— Какво?

И едва сега, най-сетне, ти слагаш лъжицата в ръката ми и ми разказваш историята на твоята червена лъжица. Била си малко момиче

в малкото си легълце и миризмата на палачинки те е будела в неделните сутрини. Баща ти използвал специална червена дървена лъжица в неделите, само в неделите. Припявал си в ритъма на музикалната класация по радиото, бъркайки текстовете, и размивал теб, брат ти и сестра ти, пролет, лято, есен и зима, и ти не си можела да заспиш в събота вечер, толкова си била развълнувана в очакване на неделната сутрин. И тогава той започнал да пие. И неделите отминавали, червената дървена лъжица си стояла в чекмеджето, палачинките на майка ти били мазни и прегорели или влажни и недопържени, и баща ти си отишъл, но дървената лъжица все още си била там и лошите палачинки миришат като хубавите, а той е мъртъв, така че никога вече не ще има пак палачинки. Няма нищо мръснишко в твоята сладка тъжна история и майната му на Бенджи, че те е накарал да се чувстваш зле.

— Дървената лъжица си е все още вкъщи и до ден-днешен, сякаш той ще се върне — казваш ти. — Животът е гаден.

Слагам ръце на раменете ти и ти ме гледаш в очакване.

Проговарям:

— Ще ти купя тази лъжица.

— Джо.

— Без възражения.

Светът спира и очите ти сияят. Нито един Бенджи на този свят не може да разбере какво искаш — някой, който да ти прави палачинки. Теб не те е грижа за парите. Не искаш да те напляскат. Искаш любов. Баща ти е имал червена дървена лъжица и сега аз имам червена дървена лъжица и ще ти направя така мечтаните палачинки, палачинките, които не си вкусвала, откакто той е умрял. Устата ти се овлажнява и ти се предаваш.

— Добре, Джо.

Избираш сребриста дървена лъжица.

— Ново начало — казваш и си права.

Аз съм твоето гадже.

[1] Гъртруд Стайн (1874–1946) — американска писателка, автор на експериментална проза и на поезия, повлияна от кубизма. — Б.пр. ↑

Пресичам Седмо Авеню и се усмихвам на всеки минувач. Аз съм щастлив. Не е за вярване. Това е сън и ми иде да пея и да танцувам, и няма да се изненадам, ако всички непознати се подредят в редица и ме последват. Какъв вълшебен ден с теб и сега си мисля за теб в банята, как се къпеш и как бръснеш краката си, да са хубави и гладки за мен, как чистиш остатъците от кюфтето по прекрасните си малки зъби. Нямам търпение да те докосна навсякъде и съм безгрижен като пич в реклама за бира, докато вървя към Банк Стрийт.

Напълно е възможно да правим секс довечера, а наистина не вярвах, че ще стигнем дотам толкова бързо. Бенджи е все още замаян и аз му сложих салата за двацет долара и бутилка „Домашна сода“ в чекмеджето, така че да не го мисля през следващите няколко часа. Свободен съм и се качвам по стълбите под козирката към входа ти, натискам звънеца и чакам да изтичаш към вратата, което и става.

— Entrez vous^[1] — захилваш се и аз влизам в антрето ти и това се случва, ние ще се чукаме. Косата ти е влажна, порите ти са затворени, не носиш сутиен под потничето, няма бикини под смъкнатото износено долнище и не си си сложила чорапи.

— Малко съм разхвърляна — казваш, докато отваряш вратата, и ми се иска да ти отговоря, че това го знам, но се въздържам.

— Не е толкова зле — отвърщам аз и не съм сигурен накъде да тръгна. Мястото е толкова малко, когато ти си вътре, и действително е предвидено за един човек. Застанала си пред мен с ръце на бедрата и се взираш във всичките момичешки неща, пръснати наоколо — списания, кутийки от кибрит, празни бутилки от витаминени напитки, ваучери за отстъпки и касови бележки, чисто нови книги, непочетени, смесени с любимите ти книги, които са окъсани и орфани. Това е като минно поле с боклуци и може би затова просто гледаш безучастно наоколо. По-натам вляво има тясна кухня и вътре един нов тостер, кутията от който е на пода. Ти наистина обичаш нови неща. Вратата на банята е директно вляво, лампата е светната, вентилаторът бучи и аз се

протягам и го изключвам. Направих нещо странно и го знам, а ти си изненадана, но, слава богу, ме харесваш, обръщаш го на майтап и се разсмиваш.

— Да, точно така, Джо, давай, чувствай се като у дома си — насърчаваш ме и си проправяш път през минното поле, покрай телевизора към спалнята.

Свалям якето си и го оставям на закачалката. Ти сбръчкваш хубавия си малък нос.

— Ела тук — казваш.

— Да, госпожице — отвърщам и стъпвам на някаква шибана закачалка, тя се чупи, аз обаче продължавам.

Твоята стая. Има бутилка водка на пода и две чисто нови чаши (не от ИКЕА) и хартиена чашка за лед, която вдигаш и ми показваш.

— Голямо гето е тук, нали? — смееш се.

— Не, щеше да е гето, ако беше в хартиена салфетка.

Кикотиш се и сипваш лед и водка в двете чаши и сядаш до кашона с леглото. Пуснала си музика, Дейвид Боуи от нашата среща, потупваш с ръка по пода и аз сядам срещу теб.

— Някой ден ще бъда от момичетата, които винаги имат разреждатели в хладилника.

— Хубаво е да си поставяш цели.

Усмиваш ми се, коленичиш и се примъкваш по-близо до мен, а аз се навеждам напред, за да те срещна, и когато взимам чашата си, усещам ръката ти срещу моята.

— Благодаря.

— За нищо — промърморваш и някак си краката ти се отпускат и се разтварят като на балерина, сякаш си едно малко геврече, и ти седиш като йога с голите си стъпала, притиснати едно о друго. Отпиваш от водката си и поглеждаш към тавана.

— Мразя ги всичките тези петна.

— Не, Бек, това е стара сграда. Тези петна са част от историята.

— Когато бях малка, исках стени като на стъклена кутия. Сещаш ли се, от онези, заскрежените? Като от осемдесетте.

— Ти харесваш нови неща — отбелязвам аз.

Отвърщаш ми бързо:

— Ти харесваш стари неща, Джо.

— Харесва ми тук — казвам и оглеждам стаята. Тя е по-малка, отколкото си я спомням, или може би просто е горещо. Искам те. — Мислиш ли, че новото ти легло ще се побере вътре?

— Преди имах голямо единично легло. — Грещиш, старото ти легло беше двойно и едва се вместваше, ала няма как да те поправя. Облизваш устните си. — Е, мога ли да ти бъда помощник?

— Не — отговарям, — но определено можеш да ми бъдеш чирак.

Винаги ти казвам точните неща и това беше изстрел в десетката. Ти харесваш думите, а аз ги владея и вдигаме наздравица без повод, оставяме напитките си и аз се изправам пръв. Подавам ти ръка да станеш и сега държа едната ти ръка, вече и двете. Този път няма да се измъкнеш и се надървям. Ти си ме хванала, а аз съм с гръб към прозореца ти и мога да чуя шума на листата по дърветата. Колите бръмчат нагоре към Западна четвърта и все едно минават през стомаха ми. Ти изпълваш сетивата ми, Бек, възбуждаш ме и вятърът вее в гърба ми през мрежата на прозореца. Хващаш ръцете ми и ги плъзгаш по бедрата си, насочвайки ме. Умело водиш пръстите ми, един по един, под еластичната талия на износеното ти долнище, и всеки минувач отвън може да ни види. Придърпваш ръцете ми по-надолу и дупето ти е меко, но същевременно стегнато и закръглено, и аз съм обхванал задника ти, а ти се освобождаваш от ръцете ми и се изпъваш и всичко започва.

Подскачаш и ме яхваш с разтворени крака и бих могъл да ходя от тук до Китай с теб, увита около мен, и преминавам през малката стая и сега ти си с гръб към стената, целувам те и задникът ти ми принадлежи и ми харесва как петите ти се впиват в гърба ми, харесва ми твоето легло в кашона, и изведнъж този ужасен звук, като удар на два метални предмета, някой там подсвирква, краката ти се свличат на пода, оправяш косата ми и на вратата има някой.

— Майка ти ли е тук? — питам аз, а ти облизваш пръсти и заглаждаш веждата ми.

— Не — поклащаш глава. — Пийч е.

И просто така се изплъзваш. Съвсем не е редно, това си беше нашето време. Тичаш към вратата, за да поканиш Пийч вътре, и не мога да те чуя, но чувам нея.

— Какво се е случило с косата ти?

Ти ѝ отговаряш нещо.

Тя се сепва.

— Нали не се чукаш с дърводелеца от сайта за обяви?

Отново ѝ казваш нещо.

Тя изпъшква.

— Бек, десертът трябва да се сервира след вечерята. Какво изобщо си мислиш, щом той дори не е сглобил леглото ти?

Сега звучиш високо и ясно.

— Джо!

Появявам се, когато съм повикан, и кимвам за „здрости“ на Пийч, а тя ми отвръща с престорена усмивка.

— Здрости, Джоузеф — казва. — Съжалявам, че ви развалям купона, но нашата малка приятелка първоначално бе наела някого да сглоби леглото ѝ и, като нейна най-добра приятелка, мой дълг беше да дойда, в случай че онзи е някой луууууд.

— Е, изненада! — възкликвам аз и ти се смееш, ала не и Пийч, и, мамка му, тази водка беше силна.

Тя те поглежда.

— Мога ли да се изпишкам?

— Разбира се — отговаряш. — Да нямаш пристъп?

— Имам — натъртва и събува маратонките си и миризмата на нейните себични, потни крака изпълва целия апартамент и сега тя издърпва розовото си вълнено шалче през малката си птича глава и го хвърля на пода, не на закачалката. Гледа към мен.

— Джоузеф — подхваща. — Давам си сметка, че това е повече, отколкото би искал да знаеш, но аз имам рядко заболяване на пикочния мехур, което се нарича интерстициален цистит, и когато трябва да пишкам, трябва да пишкам веднага.

— Заповядай — казвам и тя се завира в малката баня и не пуска лампата. Познава жилището ти и знае, че ако я запали, ще включи и вентилатора и не ще може да ни чува. Няма ми доверие. Ала вероятно няма доверие на никого.

Вкисвам се, но ти ми даваш знак да мълча и ме отвеждаш в спалнята и сега си различна.

— Толкова съжалявам, Джоузеф — изпускаш се. — Джо.

— Няма проблем. Добре ли е тя?

— Чувал ли си някога за интерстициален цистит?

— За какво?

— Интерстициален цистит — отвърщаш и вече си в ролята на най-добра приятелка, прибираш косата си назад с ластик, донсяш ножица и разкъсваш кашона. Взимам ножицата и довършвам работата. Сипваш си още водка, но не и на мен, ние не правим секс и не си ми чирак. Вместо това аз мъкна рамката на леглото, болтовете, кръстатата отвертка и куп малки части от кашона, а ти си се облегнала на прозореца и пушиш, както правиш понякога. Разказваш ми повече, отколкото искам да знам за интерстициалния цистит, и нещата не трябваше да се развият така.

— Това е ужасно за нея — казваш. — Тя не може да пие обикновена вода, само „Евиан“. Почти всички храни дразнят мехура ѝ и е невъзможно да се предвиди кога, какво, защо или как. Не бива да яде в никое от заведенията за бързо хранене, а ако пие алкохол, трябва да е с високо рН като „Кетел Уан“ или „Гус“, най-добре нещо от круши, защото крушите успокояват мехура. Както и да е, бедното момиче страда. Хората си мислят, че се превзема, но ако яде някаква евтина храна, мехурът ѝ може буквално да се спуска.

— Тя пиеше шотове с „Йегермайстер“ на партито в дома ѝ — подхвърлям аз.

— Джо, не бъди такъв.

— Съжалявам, просто съм объркан.

— Това е сложно заболяване — настояваш и аз се извинявам отново и ти ми прощаваш и идваш при мен, галиш ме по главата и я целуваш, ала после се връщаш обратно до прозореца, а не се бяхме разбирали да сглобявам това легло сам.

Липсваш ми. Ръцете ми бяха в панталоните ти, сега дори не ме поглеждаш, докато говориш.

— Понякога, щом си изпие специалното хапче и добре си подложи с повече козе сирене или с мляко, или с прясно изцеден сок от круши, тя може, разбираш ли, да консумира и други неща като „Йегермайстер“ или жито.

— Сигурно е много гадно да си на нейно място — казвам аз, а инструкциите за леглото са в картинки. Единствената дума на всичките осем страници от брошурата е ИКЕА. Не съм се обучавал по картинки и от цигарата ти ми се гади.

— Наистина е така — кимваш ти. — Аз си обичам Лин и Чана, но те са много груби с нея. Винаги искат да ходим в някоя пицария или

в уиски бар, а са наясно, че Пийч не ги понася тия неща, и въпреки това не се отказват. Не е хубаво от тяхна страна.

— Тя не може да яде нищо в пицария, тъй ли? — питам аз и никога нямаше да я пия онази водка, ако знаех, че после ще държа кръстата отвертка. Мислех си, че ще сглобим заедно леглото на сутринта, след като се събудя с теб, гола в прегръдките ми на дивана в дневната ти.

— Бек! — вика те Пийч.

Тя плаче и аз знам, че е за някаква глупост, и съм сигурен, че е така, но ти гасиш набързо цигарата си (и не я гасиш съвсем, аз трябва да го направя) и изтичваш, без дори да кажеш „довиждане“.

Богаташите са трудни. Теб те привличат техните индивидуални особености и техните драми. Бавно сглобявам леглото ти и тихичко си тананикам с твоя Боуи и ми отнема много време, дълго, самотно време, а ти си там с нея и не мога да чуя за какво си говорите и никога не съм се чувствал по-самотен в живота си, отколкото когато затягам последния болт на леглото ти. То е твърде голямо за тази стая и аз бях прав. Взимам опрания на стената матрак и го пускам върху новата рамка на леглото, вместо да го плъзна по нея. Искам да дойдеш тук, да аплодираш и да се възхищаваш на работата ми. А ти ми пращаш есемес от банята:

Ужасно съжалявам, Джо. На Пийч никак не ѝ е добре и няма как да я оставя сама. Можеш ли да ни направиш една услуга?

Какво мога да сторя, освен да ти отговоря:

Няма проблем.

Сега ме викаш и аз се приближавам до вратата на банята. Не я отварям. Ти също не я отваряш. Почуквам леко.

— На вашите услуги, дами.

Открехваш вратата и се усмихваш.

— Имаш ли нещо против да отидеш до хранителния магазин и да купиш бутилка „Евиан“, една круша и още малко лед?

— Не, разбира се — заявявам. — Твоите ключове ли да взема?

Понечваш да речеш „да“, ала тя те сбутва с лакът, мисля, и ти ми казваш да натисна звънеца, като се върна. Не те целувам за „довиждане“.

За мен всичко е ясно, докато минавам покрай къщата на Грейдън Картър^[2] и дишам въздуха на Уест Вилидж. Бенджи трябва да го няма. Пийч е най-добрата ти приятелка, така че ти е позволено да си прекомерно толерантна към нейните глупости, но ти го носиш това в себе си, Бек. И вината не е твоя, всеки носи по нещо. Денис Лихейн^[3] би го нарекъл погрешно насочена омерта на Бръшляновата лига и би бил прав. Ти винаги ще предпочиташ всякаквите там Пийч и Бенджи на света пред мен, защото си лоялна спрямо своето съсловие. Купувам най-малката бутилка „Евиан“ и най-скапаната круша и торбичка с лед за два долара и чифт гумени ръкавици, които ще ми трябват.

Дотърям потния си изморен задник до апартамента ти и ти не ме пускаш вътре. Отваряш вратата и взимаш пликчето.

— Тя наистина никак не е за компания сега — казваш.

— Разбирам — отговарям. — Ти добре ли си?

— О, аз съм добре. И леглото ми също е добре.

Усмиваш се и ме целуваш леко по устните, Пийч те вика и ти тичаш обратно при нея, а аз се отправям към книжарницата. Всичката прелест на нашия ден, всичката радост, че съм ти *гадже*, е пометена от омразата ми към този шибан град, собственост на хора като Бенджи и Пийч. Едва когато стигам до книжарницата, се сещам, че оставих гумените ръкавици в пликчето. Ако ме питаш, ще ти кажа, че съм ги взел, за да почистя банята ти. Ти ще ми повярваш. Знам как да правя такива неща, наистина знам.

Отивам до моя магазин на ъгъла, който не е така хубав, както твоя магазин на ъгъла, и купувам още гумени ръкавици и фъстъчено масло и после се отбивам в „Дийн & Делука“ за соево лате. Влизам в книжарницата и слагам една пълна супена лъжица фъстъчено масло в соевото лате. Бенджи лъже за всичко. Вероятно лъже и за алергията си към фъстъци. Но кой знае? Може пък да имам късмет.

[1] Влезте — покана на неправилен френски. — Б.р. ↑

[2] Грейдън Картър (р. 1949 г.) — американски журналист, главен редактор на сп. „Ванити Феър“. — Б.р. ↑

[3] Денис Лихейн (р. 1965 г.) — американски писател, автор на криминални романи. — Б.пр. ↑

Повечето хора си мислят, че Стивън Крейн е написал „Червеният знак на храбростта“ за войната между Севера и Юга. Ала не е така. Описанията на сраженията се основават на опита му от футболното игрище в училище. На млади години Крейн си е падал малко госпожица, непрекъснато е боледувал и не се е славел като атлет. Никога не е воювал; бил е само изхвърлен от ранния американски еквивалент на шибания бейзболист Клей Матюс. Трябваше да видиш лицето на Бенджи, когато му разказах това, Бек. Той знаеше всичко за книгата, но нищо за Крейн, нямаше представа, че Крейн ужасно се е мразел, задето ветераните купували боклука му. Прекарал е остатъка от живота си, убивайки се бавно, хвърляйки се във войни една подир друга, за да компенсира факта, че е бил млад, умен и с късмет.

— Звучи нереално — чудеше се Бенджи и клатеше глава.

— Нереално е, че обичаш толкова много тази книга, а не си научил нищо за него.

* * *

Това обаче е вярно: Бенджи не лъжеше; той е, всъщност беше алергичен към фъстъци. И умря просветен. Умря с нова увереност и с нова гордост и кой е казал, че животът трябва да се живее осемдесет години? Той го разбра, да знаеш. Колцина си отиват с усещането, че току-що са достигнали максималното си ниво? Повечето умират стари, тъпкани с болести и със съжаление. Или млади и тъпкани с дрога и презадоволени. Или просто от лош късмет. Но Бенджи имаше върховната привилегия: той умря с открито сърце, с подобро съзнание. Него не го биваше да бъде Бенджи, Бек. Ти най-добре знаеш това. Виж как се отнасяше с теб и как се отнасяше с тялото си. Капанът, дето му заложих, беше освобождение от капана, в който се бе

родил. Аз създадох свят, където не можеше да краде, където фалшивите му думи нямаха стойност. Аз му взех дрогата.

Поглеждам над водата към ИКЕА на хоризонта. Това е действително шантаво, Бек. Шкафчето за съхранение на вещи, за което ми каза Бенджи, онова с картата ключ, то е точно до ИКЕА. Трябва да се радваш на дребните неща и си мисля какво ли би направил Пол Томас Андерсън^[1] от такова „случайно съвпадение“.

По-лесно е да осмислиш нещата в морето, в реката, които могат да те изхвърлят, ако пожелаят. Помниш, че ние наистина сме нищо в сравнение с природните стихии, пепел при пепелта, Бек, прах при праха. Прахът на Бенджи е в кутия от ИКЕА, останала от нашето пътуване. Казвам на моряка, че са липсвали части, че стоката изобщо не е изглеждала като на снимката. Всъщност кутията съдържа праха на Бенджи. И не можеш да си представиш какво трябваше да преживея; човек не се разпада просто така на прах.

Преди два дни ти започна да се стресираш за Хелюин. Щеше да си принцеса Лея (ти наистина обичаш да флиртуваш) и се снимаше с приятелите си и се напиваше. Не ми предложи да съм Люк Скайуокър и като гледам напред, си мисля, че ще трябва да уточним как да празнуваме Хелюин.

Преди два дни аз пък започнах да се стресирам какво да правя с тялото на Бенджи. Накарах Къртис да работи повече на Хелюин и се научих как да кремирам труп. Къртис беше лесен — на пристрастените към марихуана са им нужни пари, за да си я купят, и реагират добре на бонусите за извънредни часове. И измислих какво да правя с тялото на Бенджи благодарение на инструкциите на един изключително практичен мини крематориум, който можеше да се поръча онлайн. Не беше нещо, което да съм в състояние да сторя в града, така че взех колата на господин Муни, излязох през отклонението за Джоунс Бийч и намерих прилично скривалище. Кремирането отнема време. Трябва да поддържаш огъня ужасно дълго и не е идеалното занимание. Прахът на Бенджи е с доста твърди частици, които не могат да минат през решето! Правилното кремиране изисква време и химикали, но смятам, че се справих добре предвид обстоятелствата. И се погрижих достатъчно, за да го събера в кутия и да го върна вкъщи, повечето хора на мое място просто щяха да го оставят на острова. Усмиввам се, защото, като си мисля за теб, ти не си всъщност принцеса Лея

(кокчетата ти бяха много по-малки) и аз определено не съм погребален агент. Има някаква симетрия и тя ми допада.

— Колко струваше това? — пита приятелски настроеният моряк.

— Осемдесет долара, ако щеш вярвай.

Той поклаща глава и слага кутията с Бенджи в товарното отделение.

— Само ограбват хората. Но на момичетата им харесва там.

— Ми точно така се забърках — правя се на интересен аз и ние се смеем, давам му десет долара, което си е солиден бакшиш, и той е истински щастлив, понеже сигурно никой не му оставя нищо.

Наближаваме и той ми предлага да ми помогне да замъкна кутията с Бенджи до ИКЕА, ала аз му отговарям, че ще се справя сам. Държи цигара зад ухото си.

— Приятно пушене, пич — казвам, — все пак минаваш само веднъж.

— По-скоро шест пъти дневно напред-назад — смее се той.

* * *

Картата ключ работи. Бенджи беше прав. Шкафчето за съхранение на вещи е точно там, където ми каза, и нямах никакъв проблем с достъпа, защото в наши дни никой вече не наема хора на работа. Едно време щеше да има пазач и питбул и въпроси.

Кой си ти?

Какво носиш в кутията?

Кой ти е позволил достъп до това шкафче?

Къде ти е пълномощното?

Мога ли да говоря по телефона с господин Крейн?

Може ли той самият да дойде?

И моите отговори нямаше да са достатъчно добри и щях да се чудя какво да правя с кутията с Бенджи. Ала той беше великодушен в края на земните си дни. Знаеше, че ще проникна без проблем, и мисля, че искаше да остане тъкмо тук. Искеше да се събере отново с откраднатите ролекси, костюми и сребро, нещата, които бе възпитан да уважава и от които нямаше топки да се освободи. Той винаги щеше да бъде един нещастен материалист. Аз му спестих години на болка.

Отварям две бутилки „Домашна сода“ — една за мен и една за Бенджи, и оставям неговата до кутията. Ще ти кажа, Бек, тази пикня има божествен вкус понякога, ако уцелиш добра партида. Слагам ръкавици, почиствам и слушам как съскането на мехурчетата заглъхва. Забелязвам шапка на Маунт Гей Ръм Фигауи Сейлинг от 2006-а с името Спенсър Хюит, избродирано под козирката. Имената на богатите деца са избродирани по дрехите им заради съжителството с разни пикльовци клептомани като Бенджи и заради бавачки, на които им е нужна помощ, за да запомнят някое име. Пробвам шапката. Става ми и решавам да я запазя. Необходима ми е, Бек. Тя е в нантъкетско червено^[2], избледняло до пепеляв розов оттенък, чувствителна е към природните сили, някак си царствена, въпреки че е повредена, точно като теб.

[1] Пол Томас Андерсън (р. 1970 г.) — американски режисьор, сценарист и продуцент. — Б.пр. ↑

[2] Нюанс на червеното, между червено и розово, с лек избелял оттенък. — Б.р. ↑

Ти не знаеш, че трябва да си в траур. Не знаеш, че Бенджи е мъртъв. Няма как да знаеш. Но си стоиш вкъщи. Прекара цялата седмица, шляейки се и гледайки виртуални филмови прожекции с Пийч. Не можеш даже да излезеш от апартамента си да си вземеш кафе, без да обсъдиш достойнствата на „Старбъкс“, на „Дънкан Донътс“ и на „готините служители“ от твоя магазин за хранителни стоки. Опитах се да дойда при теб, ала ти си изцяло ангажирана с Пийч.

Дори не си постоянна в мнението си за един шибан филм. Когато отидохме в „Бистрото на ъгъла“, ти ми заяви, че харесваш „Магнолия“^[1], и почна да ми разказваш за твоето отношение на любов и омраза към Калифорния и за мечтата ти да срещнеш Пол Томас Андерсън и да му кажеш колко невероятно умен е той. И аз се съгласих. Но Пийч ти разправя, че неговите филми са *разводнени и назидайнически*, и ти се съгласяваш с нея! А „назидайнически“ даже не е никаква шибана дума и се предполага, че като писателка трябва да го знаеш. Пробвам се отново. Питам те какво ще правиш и ти ми отговаряш, че ще гледаш „Магнолия“ и какво става? Казваш, че мислиш, че е *назидайнически*. Но ти не мислиш така. Пийч мисли така. И аз искам да те видя, а ти се оправдаваш, че си болна.

Ти не си болна, Бек. Обаждаш се на Пийч да излезете да пазарувате, да обядвате. Тя ти отказва. Била болна. Аз обаче я проследих. Трябва да знам защо и с какво те държи така и я наблюдавах как отива до офиса на архитектурната си фирма и после на обяд и как целува хора и как си поръчва салата „Коб“ през цялата седмица, Бек. Тя не е болна. Каня те на разходка, на кафе, да хапнем супа, да направим каквото и да е заедно. Отговорът ти е неизменно един и същ:

Все още съм болна. (Усмивка).

Заспивам. Минали са шест дни от смъртта на Бенджи, а аз не съм успял да те видя. Не сънувам нищо, поне не мога да си спомня.

* * *

Светът е едно по-добро място, когато се събуждам, защото най-сетне ти се скара с Пийч. Тя ти каза, че мисли, че психоаналитика ти не го бива, и ти защити него и себе си. Гордея се с теб. И най-хубавото е, че сега си отново концентрирана, отново си тази, която познавам и обичам. Писа ми посред нощ:

Давам си сметка, че това са твърде много думи и е твърде късно, но чувствал ли си се така, сякаш искаш да кажеш на всички в живота ти да се разкарат? Не желая да бъда от онези момичета, които се оплакват от приятелките си, ама точно сега май няма как да не призная, че... приятелките ми са кучки! Толкова се старая да ги събера заедно, сам виждаш, а те непрекъснато се заяждат и правят живота ми непоносим — Чана не ще да ходи еди-къде си, ако Пийч ще бъде там, Пийч пък не ще да ходи еди-къде си, ако там ще предлагат евтини напитки по това време, понеже смята, че промоциите привличат всякакви отрепки. Просто имам предвид, че... И вече е пет сутринта и още не съм приключила със съчинението си, а трябва да го чета на семинар днес и ми иде да крещя, разбираш ли? И онова момиче от нашия курс, Блайд, онова чудовище, тя ме мрази и ще разнищи разказа ми за каубоя и, както и да е, добре. Само си говоря и се оплаквам. Но всъщност слънцето изгрява и аз си мисля за теб. Ще се видим скоро, освен ако не решиш, че съм някоя луда, след като прочетеш имейла ми. Лека.

И изведнъж денят ми става хубав. Отговарям ти кратко и нежно:

Скъпа Бек, довечера ще те почерпя шест питиета.
Джо.

На теб това много ти харесва и получавам усмивка и тази вечер ще се срещнем — да! — и аз се държах съвсем правилно — да! — и връщам пишещата машина, която бях сложил на леглото си, обратно на мястото ѝ и косата ми изглежда чудесно днес — да! — и Къртис ще работи довечера, така че дори няма да се налага да затварям — да! — и Пийч е извън картинката — да! — и се празня толкова силно, мислейки си за теб, Бек. Кой знае? Може би довечера това най-последно ще се случи. Вървя бавно към твоя квартал и купувам две кексчета от пекарна „Магнолия“. Миришат ужасно апетитно и искам да ги изям, но съм добро момче, Бек, и имам някои идеи какво да правя с цялата тази глазура.

* * *

Ала тогава... *тогава*. Трябваше да се видим в девет, а ти ми се обаждаш в 9:04 и си без дъх, на път към горната част на града. Казваш, че е дълго за обяснение, но Пийч е сама вкъщи и си мисли, че някой е нахлул вътре, защото мебелите на терасата ѝ били разместени. Ти звучиш като нея, толкова си паникьосана.

— Джо, слушай ме — настояваш. — Който и да е нахлул, е преместил шезлонга ѝ.

Прекъсвам те.

— Ама не са го откраднали?

— Не — въздъхваш. — Но някой е нахлул, Джо. Тя е уплашена.

— Естествено — казвам аз и ти продължаваш да говориш, ала изобщо не е толкова драматично, колкото го представяш. Не съм нахлул и не съм преместил нейния шезлонг. Използвах сервизния ключ, който намерих на партито. И не съм откраднал нищо. Аз бях по-скоро като Дядо Коледа, защото занесох акрилен калъф за онази книга на Белоу, така че кучката всъщност трябва да ми е благодарна.

— Пийч много съжалява — кълнеш се ти. — Тя се чувства изключително зле и е ужасена, че онзи преследвач може да дойде

отново.

Дори няма да удостоя с отговор думата отново и мога само да си представя какви ужасяващи истории си е съчинявала Пийч през изминалите години.

— Не се притеснявай за това — казвам ти и звуча, сякаш действително го мисля, и ти поръчвам да се пазиш, заради което ме харесваш. Аз ти прощавам, наистина. Ти си предана приятелка и шезлонг не е от думите в речника ти, тя принадлежи на Пийч. Изяждам и двете кексчета и глазурата им е загубила свежестта си и щеше да е далеч по-вкусна, ако я ближех от циците ти. По-късно туитваш една снимка, на която има две миникексчета, много по-малки от моите големи кексчета от „Магнолия“, на бляскав поднос и огромна бутилка лайняна водка от захарна тръстика. Написала си:

„момичетавкъщи вечер“

Няма как да си знаела за моите сладкишчета. Но понякога все пак се чудя.

[1] Филм на режисьора Пол Томас Андерсън (1999), оценяван като събитие в областта на независимото кино. — Б.р. ↑

18

На следващия ден ми се реваншираш. Но не с шест питиета и две кексчета в тъмен бар. Вместо това се срещаме за обяд и ти ми разказваш подробно за депресията на Пийч, за самотата ѝ. Седим в безполовия ресторант „Сарабет“, пием вода (също несексуално) и кусваме бутикови конфитюри (изключително несексуално), и единственото, за което искаш да говориш, е Пийч (напълно асексуално). Ти се чувстваш отговорна за нея, защото няма никакви роднини до себе си, а ние би трябвало да ходим на подобни места едва след като сме правили секс и изобщо не мога да намеря логика във всичко това.

— Тя постоянно е сираче — казваш ми.

— Та ти също нямаш никакви роднини до себе си, Бек — подхвърлям аз.

— Знам — отвърщаш и си взимаш кифличка. — Но аз напуснах дома си. Нормално е да нямам роднини до себе си. Нейното семейство я изостави. Това е гадно. Те всички се преместиха в Сан Франсиско веднага след като завършихме.

Не съм изненадан и ти продължаваш да се оплакваш от онази Блайд, а аз слушам и кимам, слушам и кимам и ям шибаната кифличка. Отиваш до тоалетната и пращаш имейл на Пийч:

Само да ти кажа, че Джо е невероятно добър слушател. Недей да губиш вяра в хората!

Пийч ти отговаря подозрително бързо, надълго и нашироко:

Това е толкова сладко! Не го тормози, Бек. Изглежда, че той има потенциал. Разказах на учителката ми по йога за твоя Джоузеф и тя го сравни с Добрия Уил Хънтинг. Бива

ли го по математика? Както и да е, забавлявай се на обяда! Надявам се, че си го завела на някое приятно място! Ти си такава кукличка, че се тревожиш как съм, и, моля те, успокой се, вярата ми в хората е напълно възстановена. Обичам да съм сама. Със сигурност сме твърде млади, за да се обвързваме. Забавлявай се с Джоузеф! Обзалагам се, че той научава толкова много от теб, и това е страхотно!

Ти се връщаш на масата и се интересуваш дали като малък съм обичал математиката. Казвам ти, че не съм, и когато те питам защо ми задаваш този въпрос, избягваш отговора и почваш пак да се оплакваш от Блайд. Поръчваме си още кафе и всичко щеше да ми хареса много повече, ако се случваше, след като вече бяхме правили секс. Не върви да те целуна за „довиждане“ посред бял ден и дали това не е твоят начин да ме държиш на разстояние и да бъдем само приятели? Има ли само приятели, или е просто мит? Събираше ли се умната мацка с Добрия Уил Хънтинг? Не мога да си спомня.

Разделяйки се отвън пред „Сарабет“, ние се прегръщаме като братовчеди и не си толкова близо до мен, както в онази вечер, когато почти сглобихме леглото заедно.

— Беше забавно — казваш.

— Какво ще правиш по-късно?

— Вечер с момичетата.

— Но ти яде кексчета с момичетата снощи.

Хващаш ме за ръка и си много сладка.

— Джо, да не би да ме следиш в Туитър?

— Понякога — отговарям и може би мога да те целуна. Малко е облачно, като есен в „Хана“.

— Е, работата е там, че снощи беше вечер с Пийч, а тази е за Лин и Чана.

— Утре вечер тогава? — настоявам аз и да ти се моля е обратното на това да те целуна. Трябваше да си замълча.

— Наистина имам да пиша доста утре вечер, но може да се видим по-рано. За обяд например?

Съгласявам се и ти си тръгваш и пътят ми обратно до книжарницата е дълъг и бих желал да мразя Такър Макс и списание

„Максим“ и героя на Том Круз в „Магнолия“, и мисля, че жените не са толкова лесни за разбиране, както им се иска да вярваме. Но точно сега трябва почти да заимствам ход от творението на Франк Т. Дж. Маки „Прелъсти и унищожи“, понеже се провалям. Да не те изчукам в онази вечер, когато сглобих леглото ти, не, поне да не се опитам да те изчукам, очевидно беше грешка. Провалям се и това е най-голямата грешка в съзнателния ми живот. Дори не те целунах, след като те слушах да анализираш твърде подробно живота си в продължение на пет часа. Хич не ме бива, ама хич, и вероятно ти си мислиш, че предпочитам да сме *само приятели*.

И се получава най-лошият ефект на доминото, защото ние обядваме заедно следващия ден на някакво ново място, за което казваш, че „там е толкова вкусно, колкото и в Сарабет“. Отново не те целувам и какво искаш за утре? Ти искаш брънч. Кое е единственото нещо, лишено от сексуалност повече от обяда? Това е брънчът, измислен от богати бели мацки, за да се оправдае пиенето сутрин и тъпченето с препечен френски хляб. А ти даже не пиеш, когато отиваме на брънч, и съвсем скоро почваме да ходим на места дори без сервитьори. Падаш си по ония шибани закусвални, където се редиш на опашка с всички, които са излезли от офисите си, за да хапнат, и четат Стивън Кинг на айпадите си, докато чакат да дойде редът им и да поръчат безполовите си зелени салати, шибания боб, дресингите, лукчетата (Червени или бели? Запечени или сурови?), мамка му, хора, това е САЛАТА. Спрете да се вживявате.

Не си се скарала с Пийч, ала вече тя не ти влияе толкова, колкото преди, и сега разбирам, че ти я харесваш, защото е обсебена от теб. Лин и Чана те обичат, но те не мислят, че лайната ти ухаят на рози. На теб ти се нрави да те люлеят, да те дундуркат и да те успокояват. Накрая на нашите разговори за твоите разкази и твоите състуденти аз винаги ти казвам колко си специална, колко си талантива, колко много ти завиждат, колко очевидно по-добра си от тях и изведнъж ти поникват криле, докато опразваш пластмасовата купа със салата, и действително вярвам, че е така, и имаш късмет, че онова, дето искаш да чуеш, е това, което аз всъщност си мисля.

— Бек, ти наистина си талантива. Ако не беше, те просто щяха да свият рамене и да не се занимават с теб.

— Понякога най-добрите писатели са били мразени, преди да бъдат обичани. Погледни Набоков.

— Няма да се състезавам с теб, на мен ми стига да ти кажа, че според мен имаш талант.

И ти имаш. Когато лежа на дивана си и те слушам как не преставаш да приказваш за Блайд, се чувствам, сякаш живея в теб, чрез теб. Знаем какво е да си ти и си права. Блайд те мрази. Но омразата ѝ те устройва, вдъхновява те. Ти беснееш:

— Тя е като малко кълбо от ярост и антидепресанти, което не говори с майка си, със сестра си, с баща си, с неговата втора жена или със съквартирантката си, или с шибаната си котка, или с който и да е от многото мъже, дете е изчукала миналата седмица. — Замлъкваш, за да поемеш дъх. — Разбираш ли, Блайд нарича себе си творец пред публика, в реалния свят наричаме това *проститутка*. Излъчва се онлайн през уебкамерата си и нарича това *изкуство*.

— С други думи, тя е курва.

— Благодаря ти, Джо.

— Няма защо, Бек.

Ти обаче не спиращ.

— Мрази ме, понеже съм от Нантъкет и обичам поезия.

— Ми майната ѝ тогава.

Опитвам се да ти помогна да зарежеш тая тема, но ти не проумяваш защо тя те мрази и искаш да говориш само за това.

Всяка.

Шибана.

Вечер.

И щеше да е много по-лесно, ако тези разговори се водеха на пейка в парка или под козирката на входа ти, или на дивана ти, или на леглото, което сглобих, а те се случват по телефона. И не мога да усетя уханието ти и все едно съм на гореща линия за помощ и съвети, на която можеш да позвъниш, за да се почувстваш добре. Не се отнасяш към мен, сякаш съм твоят човек; излизаш да пиеш с хора от университета и ми се обаждаш едва после и изобщо не ти идва наум, че има нещо нередно, че не си ме поканила и мен. Аз съм твоят телефонен отдушник и това не ми харесва. Не те е грижа как е минал денят ми. Винаги ме питаш по любезния задължителен начин:

— Как беше днес в книжарницата?

— Знаеш как е, книжарницата си е книжарница. Всичко беше наред.

— Така ли?

— Да.

И те чакам да проявиш по-голям интерес към мен и към деня ми, накрая обаче се отказвам и те питам:

— Как беше при теб? Как мина в университета?

Но повече не мога така. Време е да спася нас двамата и трябва да се погрижа за това.

— Хей, Бек.

— Да?

— Хайде да излезем.

— О, аз съм по нощница, пък и утре съм на лекции.

— Тогава нека да те изведе другата седмица.

Настъпва пауза и забравяш колко много искаш да ме изчукаш и се опитваш да живееш по законите на Пийч: никакви момчета, само разкази, но ти наистина ме желаш, иначе вече щеше да си измислила някакво извинение.

— Добре, кога предлагаш да излезем?

— Петък вечер — отговарям. — Без партита. Ще бъдем само двамата.

По някакъв начин мога да чуя как се усмихваш и изричаш „да“ и след това изричаш „да“ отново и аз ти казвам, че съм прочел разказа ти „Прашни зайчета“ за лятото, през което си работила като домашна прислужница. И не се колебая да ти кажа кои са любимите ми части — естествено, хареса ми, когато таткото се е опитал да се натиска с теб в пералното помещение.

— О, да знаеш, че в разказа не става дума за мен.

— Но ти ми беше споменала, че си работила като домашна прислужница едно лято.

— Така е, ама не съм налитала на мъжете в къщата — отвръщаш и нищо чудно, че Блайд те презира.

Ти не си преследвачка и Бенджи определено беше сгрешил, ала действително искаш да притежаваш, макар и по съвсем невинен начин, просто защото не се чувстваш комфортно в кожата си, все още не, но аз ще ти помогна. Продължаваш:

— Джо, казвам ти честно, никога не бих слязла на подобно ниво в такава ситуация. Този разказ е измислица.

— Знам. — Всъщност не знам.

— Аз не съм някаква градска курва. Това е измислица.

— Знам.

— Не се занимавам с женени богати мъже.

— Знам.

— Така че къде ще ме заведеш, Джо?

* * *

Доволна си, че не ти казах, защото рядко в живота се случва да се издокараш, за да отидеш на някакво място, което не знаеш какво е точно. Ти си с дълга светлорозова пола с две огромни цепки и си обула кафяви ботуши с високи токчета — нови за мен, — цепките са толкова отворени, че почти виждам бикините ти, и си сложила размъкнат кафяв пуловер, който лесно ще сваля. Тялото ти е като дар от Бога, компенсация за всички онези телефонни разговори, когато не можеш да те докосна, за всички онези обеда. Сутиенът ти е розов, секси розов, за да не забравя нито за секунда за циците ти под пуловера. Прегръщам те, ухаеш на цветя и на омекотител за пране и на сокове от катеричката ти и се чудя колко ли си яхала възглавницата си. Горд съм със себе си, че не проверявах пощата ти цели два часа, за да се заредим с цялото напрежение, което ни е нужно, и ти си готова да ми кажеш да забравим за срещата и да се качим горе и аз се отдръпвам от теб. Мина толкова време, Бек. И въпреки че винаги си очарователна, никога не си се обличала така за мен. Тази вечер за теб е важно какво си мисля. Не ще се виждаме с твои приятели и никой няма да прави снимки и да ги публикува във Фейсбук. Твоето тяло, косата ти, устните ти, бедрата ти, всичко е за мен. От нощта, когато сглобих леглото ти, ти ни отнесе в някакво асексуално, огряно от слънцето пространство. Най-последно те имам в тъмнината и повече няма да успееш да се скриеш от мен и ще се опитам това да продължи колкото се може по-дълго. Обичам това. Обичам те.

— Да тръгваме — казвам и хващам ръката ти и на твоята ръка ѝ е хубаво в моята и крачим мълчешком и се оказва, че всичките онези

шибани телефонни разговори са си стрували, тъй като сега между нас има спойка, между теб и мен. И двамата сме изненадани колко добре се познаваме един друг и аз стискам ръката ти и ти ме поглеждаш. Вдигам ръка, за да викна такси, и една кола спира веднага, защото така ще са нещата за нас отсега нататък.

— Закъде?

— Сентръл Парк — отговарям.

— Божичко, Джо. Наистина ли?

— Където са каляските.

Ти пициш от удоволствие и пляскаш с ръце и аз се справих добре, а не бях особено сигурен, понеже част от мен си мислеше, че не си толкова повърхностна, та да се впечатляваш от каляски с коне, но все пак минаха почти две седмици, откакто бяхме в ИКЕА, и исках втората ни нощна среща да бъде колкото се може по-вълнуваща. Таксито се движи плавно към горната част на града и ние пристигаме по-бързо, отколкото предполагах, че е възможно, и този път аз слизам пръв. И този път аз изтичвам и ти отварям вратата. Подавам ти ръка. Ти я поемаш. Таксиджията те сваля с поглед. Давам му бакшиш. И преди да си се осъзнала, ние вече сме един до друг в каляската, теглена от коне, сгушени като неразделни.

— Това е твърде предизвикателно, Джо — прошепваш и се преместваш по-близо до мен, отново.

— Твърде предизвикателни са тези цепки — казвам аз и ти разтваряш краката си съвсем леко и искаш помощта ми и аз плъзвам ръка по бедрото ти и ти си възбудена (от тропота на конете, от цвета на листата по дърветата, от мен), простенваш и стигам там. Дантелени бикини, с твоята свежа влага. Простенваш пак и се притискаш едва доловимо към ръката ми и аз съм вече под бикините ти. Мека си като пухкава възглавничка, топло езерце само за мен, мълвиш името ми и задържам ръката си там, а ти ме целуваш по врата.

— Благодаря ти.

— Не, не — изричам, защото в момента не мога да измисля нищо. Твърде щастлив съм, за да приказвам. Приключихме с онази част от нашата история, в която приказвахме, и използвам другата си ръка, за да те повдигна и да обхвана рамото ти с длан, и ние оставаме така със затворени очи, хванали се един друг, ръката ти пълзи по крака ми, сладко болезнено, прекрасно бавно, а ти дори не знаеш какво

следва и това са най-добре похарчените двеста долара в живота ми. Благодаря ти, конче.

* * *

Всъщност Бенджи беше прав. Ти обичаш лукса. И разбирам, че и аз обичам лукса. Сгушили сме се в най-тъмния ъгъл на бар „Бемелманс“ в „Карлайл“, притежавам те и същевременно те изтезвам — ние сме толкова близо до всичките тези празни стаи, до всичките тези меки легла, но аз не те водя в леглото, още не.

— О, хайде — казваш ти. — Ще откраднем ключ от камериерката. Никога не съм правила подобно нещо.

— Какво толкова желаеш да направиш, млада госпожице?

— Знаеш какво, Джо.

— Нима?

Ти кимваш и захапваш леко ухото ми и ако поискам, ще слезеш под масата, тук, сега. Ала аз не искам, защото искам устата ти на ухото ми. Ръцете ти се плъзгат по колана ми, точно така, има място под него, точно така, това е ръката ти, това е ризата ми. Издърпай я, точно така. Ти продължаваш и гориш от желание и ето сега съм в ръката ти, у дома, и трябва да измислят нова дума за чекия, понеже онова, дето ми се случва в момента...

Е.

Божествено.

Ти си кълбо от страст и се налага да отворя очи, за да видя нещо, което не е секси, или ще експлодирам. Помещението изглежда светло в тъмнината. Никога не съм се чувствал така сигурен, както в твоите ръце. Целувам те и ти ме целуваш и определено си струваше чакането и твоята магнолия ще ме поеме, много скоро, ти си съвсем влажна, вече си съвсем готова.

Никой не ни гледа. Никой не ни се сърди. Нищо ни няма. Сервитьорът с червеното сако, който ни донесе две високи чаши лед и две коктейлни салфетки и две малки чаши студена водка, беше добър и почтителен. Картините на стените са хубави, точно както изглеждаха, когато ги видях онлайн, чудейки се къде да те заведа на златната си колесница, за да накарам мозъка ти да мисли за мен като за твоя входен

билет за парите и банкетите в кожени салони. Аз изкарвам по-малко от всеки пич тук, включително и от сервитьора.

— Джо.

— Бек.

— Искам те. Сега.

Звучиш сантиментално и някак си топло.

Но шибаният сервитьор се приближава бавно, с подчертано маниерничене.

— Извинете, господине.

— А?

Ти се отдръпваш, кръстосваш крака и захвапваш устната си. Да не би да ни арестуват за непристойно поведение на обществено място? Той леко се навежда.

— Госпожице, вие ли сте госпожица Бек?

— Аз съм Бек — отвърщаш и сервитьорът изглежда объркан. — Да, аз съм госпожица Бек. Какво не е наред?

Всичко.

— Много съжалявам, че се налага да ви прекъсна, ала се получи спешно телефонно обаждане от госпожица Пийч.

— О, господи.

Покриваш устата си със салфетка и край. Вече не се чувстваш сигурна.

Той ме поглежда и аз кимвам. Отдалечава се и ти почваш да ровиш в чантата си и всичко, което направихме, се стопява по-бързо от останалите в чашите парченца лед.

— Това е странно — казвам, а ти продължаваш да тършуваш. Носиш твърде много боклуци в чантата си.

— Не мога да си намеря телефона.

— Как изобщо тя знае, че сме тук?

Изчервяваш се.

— Може да съм пуснала някой туит.

Бек, Бек, това трябваше да е нашата вечер, да бъдем сами. Направих го за теб. Тези цепки на полата ти бяха за мен и този сутиен беше за мен, и бикините ти бяха за мен. Как въобще ще се получи, ако не си в състояние да прекараш дори и няколко часа, без да си търсиш публика? Щом седнеш в сепаре и пъхнеш ръката си в панталоните на мъж, то си е като договор. Никакво туитване, докато се чукаш. Какво

да правя с теб? Искам да крещя и да поръчам още лед, но трябва да си поема въздух и пия и не продумвам.

— Джо, нали не се сърдиш?

— Не.

— Никога не съм била тук преди. Когато ти отиде до тоалетната, не знам, просто се случи — казваш и най-сетне намиращ телефона си и го ползваш, за да ме потупаш по ръката с него, и аз се обръщам към теб. — Джо, толкова съм щастлива, че съм тук. Винаги съм искала да дойда и бях много развълнувана.

— Няма проблем.

— Трябва да се обадя на Пийч.

— Добре, госпожице Бек. Обади се на Пийч.

Всички те проследяват как се измъкваш навън и двама пичове те гледат, като че си падат по теб. Не искам нищо друго, освен да сритам нечий задник. Трябваше да си тръгнем заедно от този бар. Не биваше да се изнизваш сама в курвенската си розова пола, цялата омачкана. Съвсем ненужно слагаш ръка върху тази на портиера и го питаш нещо, не знам какво точно, и тази пола ми се струва твърде прозрачна, честно казано. Ще ми бъде трудно да те пречупя, най-вече тази твоя жажда за публичност, този копнеж да бъдеш забелязвана и наблюдавана. Трябва ти придружител, Бек, особено ако държиш да се обличаш като шибана курва.

— Какво зяпаш, по дяволите? — обръщам се към първия нахалник, един задник на бара, който все още се е вторачил във вратата, през която ти излезе, сякаш предвкузва коя част от малкото ти курвенско тяло ще изчука първо. Той е на около сто години, не изглежда изплашен, но аз ще го уплаша, ако не спре да се пули.

Гласът ти долита от фойето:

— Джо! Трябва да тръгваме. Трябва да тръгнем веднага.

Старецът ми се смее, а ти трепериш, нетърпелива си.

— Ще викна такси.

— Първо да платя.

— Оправих сметката със сервитьора току-що — казваш някак пренебрежително. — Няма проблем. Разходката с онова конско такси сигурно е струвала цяло състояние.

И просто ей така превърна цялото ми старание да те накарам да се почувстваш като принцеса в купчина лайна. Ти плати сметката и аз

не съм мъж и Такър Макс ми се присмива отнякъде заедно с дядката на бара и героите от анимационните филми ми се смеят и сервитьорът, който печели повече от мен, ми се присмива, и ти отваряш вратата на таксито — отнемаш ми всичко мъжко парче по парче и аз съм само твоят телефонен отдушник и полата ти е раздърпана — и няма начин да стане по-зле, но става.

— За къде?

— Седемдесет и първа и Сентръл Парк Уест.

— Добре ли е Пийч? — питам, изненадан, че мога въобще да говоря.

— Не — казваш ти и прибираш косата си назад с ластик от твоята голяма шибана безполова чанта, която носиш със себе си, сякаш си знаела, че всичко ще приключи тъкмо така. — Изобщо няма да повярваш какво се е случило.

19

Всичко си има връхна точка. Такава е същността на живота.

Докато се возим в таксито към дома на Пийч, аз съм все повече сигурен, че връхната точка за мен беше в каляската (не „онова конско такси“, както ти каза), и знам, че никога не ще бъда отново толкова велик мъж. Никога няма да се озова на същото място, да съм те взел и буквално да съм те докарал до припадък със свежата ти кожа и чистата ти пола и с нощта пред нас. Както отбелязва Майкъл Кънингам в „Часовете“: „Щастието е в това да вярваш, че ще си щастлив. То е надежда“.

Пийч отне надеждата ми. Ти четеш имейли и изпращаш есемеси и как се държиш с мен за пръв път, откакто сме заедно? Ти си на милиони километри от мен и говориш с хора, които нямат нищо общо с нас.

— Хм, хей, Бек — мъча се да завържа разговор аз.

Дори не ме поглеждаш, ти си безцеремонна.

— Какво?

— Няма ли да ми кажеш какво се случва?

— Много неща се случват — сопваш се и най-сетне ме поглеждаш. — О, ти си ядосан.

— Не съм — отвърщам и не е моя вината, че твоите приятели са такива задници, и не е моя вината, че не можеш да стоиш далече от Туитър дори и за една шибана вечер.

Тези неща са извън моя контрол, аз съм по-добър от теб и ти го знаеш, иначе не би държала ръката ми и не би ми дуднала за Пийч и за това, че тя си мисли, че някой отново е нахлул в дома ѝ и пак е откраднал някакви боклуци, което е абсурдно, защото аз „нахлух“ там само веднъж и не съм отмъкнал нищо.

— Аха — промърморвам.

Скръстваш ръце.

— Виж, Джо. Тя е сама. Изплашена е. И ми е приятелка.

— Знам — казвам.

Отговорът ти е рязък:

— Тогава престани с това „Аха“.

Нямаш смелостта да се изправиш срещу Лин и Чана и с удоволствие ще бъда боксовата ти круша тази вечер.

— Съжалявам, Бек. Наистина съжалявам. — Кимваш. Ти си лоялна. — Но нека само ти напомня следното. Тази сграда е добре охранявана. Би било изключително трудно някой да нахлуе току-така.

Ти обаче не си впечатлена и изпуктяваш:

— Добре, няма значение дали се е случило. Тя се чувства така, все едно че се е случило.

Оставям те да спечелиш; в крайна сметка си момиче. Возим се в мълчание и отбелязвам за себе си, че Лин и Чана не ти се обаждат, докато сме на среща, и си представям как чудовището Бигфут се опитва да ги удави във фонтана на младостта. Изскачаш от таксито още преди шофьорът да е спрял и аз плащам, кофти.

Когато слизам, ме прегръщаш силно и прошепваш:

— Това беше най-хубавата ми среща изобщо.

— Дефинирай „изобщо“ — подхвърлям, а ти искаш целувка и аз те целувам. Като влизаме в сградата, ние сме си съвсем нормална двойка и се качваме в асансьора и телефонът ти звъни и ти вдигаш и това е Пийч.

Тя крещи:

— Къде си, по дяволите?

— Съжалявам, в асансьора сме.

Тя изпъшква:

— Сме?

Затваря и ти въздъхваш:

— Ще бъде дълга нощ.

— Искаш ли да си тръгна?

Навярно искаш да ме няма, но ме хващаш за ръка.

— Моля те, бъди внимателен с Пийч. Виж, на нея ѝ се струпа много на главата. Опита се да се самоубие, няколко пъти. Тя е слаба. И е тъжна.

— Просто не ми беше приятно да чуя как някой ти крещи.

Усмихваш се и стискаш ръката ми.

— Ти си моят защитник.

— Наистина съм. — И погалвам ръката ти, която беше върху кура ми. Целувам я и ти обещавам, че си в сигурни ръце.

Ти гукаш:

— Моят рицар в бляскави доспехи.

Асансьорът вибрира и спира, разнася се звук на камбанки от звънеца и вратата се отваря, за да разкрие грозна гледка. Шумно е, музиката на Елтън Джон гърми и Пийч има вид, сякаш е получила токов удар, с разрошена коса и безсънни очи. От всички възможни неща тя е въоръжена с белачка за зеленчуци.

— Защо се забави толкова? — изръмжава.

* * *

Минали са по-малко от десет минути и вече започвам да се чувствам като момчето разносвач, което си чака бакшиша. Пийч говори само с теб и когато се осмелявам да се включа в разговора, тя ме изчаква да свърша, преди да подхване пак монотонно и *както ти разправях...* не го приемам лично и, честно казано, си мисля, че щеше да е точно толкова бясна, ако ти беше довела Лин или Чана. Ала не е никак забавно, Бек.

Отпускам се на дивана с изпънати ръце и ти си до мен, но си седнала на ръба. Не мога да ти кажа, че Пийч е отрова. Да я слушам как лъже и как ѝ се връзваш ми идва в повече, не казвам обаче нищо.

Грабваш телефона си.

— Смятам, че трябва да се обадим на полицията.

Тя не изглежда особено съгласна, а аз не издържам и се изправям.

— Смятам, че трябва да проверя наоколо. Имаш ли нещо против?

Пийч свива рамене:

— Действай, Джоузеф.

— Подозираш ли някого? — питам и ти слагаш ръка на крака ми. Аз те галя по главата.

Пийч поглежда през прозореца — типичното поведение на лъжкия.

— Има едно мрачно, непохватно момче за доставки от онова място със соковете. Но не бих могла да допусна, че той е в състояние да проникне в тази сграда. Наистина не се засягай, Джоузеф, ама се съмнявам, че е завършил дори и гимназия.

— Изобщо не се засягам.

Тя се смущава:

— Това прозвуча зле.

— Няма проблем — казвам и има късмет, че не ми пука какво мисли. Навеждам се, повдигам брадичката ти и те целувам по устните, по влажната, отворена уста. Отдръпвам се и козирувам на Пийч, докато излизам от стаята.

Разхождам се из подобното на библиотека помещение, за да проверя бедния господин Белоу. Въобще не съм изненадан, че не успяваш да пишеш достатъчно. Пийч е като албатрос, тя непрекъснато те повлича с нейните грижи, с нейните измислени драми. Точно сега онази Блайд от курса ти е приклепнала до шибан чайник, с червена химикалка и десета чернова на разказ. Слуша Моцарт и е потопена в творбата си. Ти предпочиташ живота. Харесваш мелодрамите на този мансарден апартамент. Взимам книгата на Белоу (сега вече в калъф; няма защо да ми благодарите, семейство Селинджър) и ви чувам как вие двете отивате в кухнята. Пийч ти казва да сложиш пица във фурната и ти възразяваш:

— Мислех, че не можеш да ядеш домати, щом имаш интерстициален цистит.

— Честно казано, няма никаква разлика, когато съм така ядосана и стресирана, както сега.

— Миличката — измъркваш ти.

— Знам — въздъхва тя. — *Никак. Не. Е. Честно.*

Това ми е достатъчно и казвам довиждане на бедния господин Белоу и се отправям към горния етаж. Първата ми спирка е, разбира се, спалнята на Пийч. Като бях тук последния път, си помислих, че е по-голяма от книжарницата, и сега, когато идвам отново, с учудване установявам, че съм бил прав. В тази стая могат да се разположат едновременно осем постелки за „Туистър“. И, естествено, обзавеждането е много добро. Богатите знаят как да използват пространството. Изобилие от френски врати. Една от тях води към огромен килер от пет-шест квадрата. Друга се отваря към терасата.

Най-прекрасното нещо е един скрин от избелял махагон, антика, навярно от осемнайсети век, дълъг може би пет, дори шест метра.

Искам да се отпусна и заключвам вратата зад себе си. Изритвам обувките си и свалям чорапите, а килимите от норка — шибана норка — ме карат да се чувствам като в рая. Леглото заема централно място и е разкошно, кралско калифорнийско, с балдахин. Чаршафи „Ралф Лорън“ — проверявам ги — и купища книги на Вирджиния Улф във вградения шкаф, някои с твърди корици, други с меки, някои нови, други стари. Тя е пробягала милион маратона. Доказателството са лентичките, натъпкани хаотично като разделители в книгите. Прокарвам ръка по скрина от избелял махагон и това наистина е нещо качествено. Колко жалко. Плотът му едва може да се види от гората продукти за коса. Има огромен телевизор, но то си е естествено в подобен бардак.

Понечвам да изляза на терасата, ала вратата заяжда. Дръпвам я силно, *хайде, мамка му, отвори се*, и тя се отваря. Аз обаче губя равновесие и се хващам за пластмасовите шишета с козметика за коса, за да избегна падането. Не помага и се плюсвам на пода. Събарям няколко шишета и едно доста ухабено издание на „Собствена стая“ и куп снимки се изсипват на килима от норка. Не мога да повярвам на късмета си и се хвърлям върху тези шестнайсет разкошни, показателни снимки, всичките с теб. Както се оказва, Пийч определено е добра в снимането.

Но белегът за истински велик фотограф е независимото око. Един велик фотограф може да снима водосточна тръба и да намери правилния ъгъл, така че да я превърне в стоманена призма. Тези снимки са чудесни, ала не са изкуство, Бек. Не. Те са шибано порно и трябва да седна, защото това е твърде много за осмисляне. Пийч те обича. Пийч те иска. Сетивата ми са раздразнени; тук живее враг и сега установявам, че снимките са зацапани, обичани и лепкави. На някои има следи от пръсти. Тя не просто те обича, Бек; тя е побъркана от манията си по теб. Взирам се по-отблизо и забелязвам пластове телесни течности по тях и сигурно затова изглеждат толкова филтрирани. Тя докосва себе си, после теб, отново себе си и пак теб. Случвало се е в продължение на цяла вечност и хич не е чудно, че момичето е толкова гневно, толкова потиснато. Снимките разкриват историята на твоето тяло (благодаря ти, Пийч) и мога да те видя на

осемнайсет, може би даже на седемнайсет, как си заспала по гръб на леглото, с едно размъкнато потниче, без бикини. На фона на процеждащата се от плажа светлина ти си като ангел, със затворени очи и разтворени крака. На друга снимка пък си с бикини и потапяш палеца на крака си във водата. Задникът ти е, каква ирония, като зряла, вкусна праскова^[1]. Ето те и на плажа през нощта, яхнала си гола някакъв пич. Пийч има добър фотоапарат, защото мога да надникна в очите ти, а зърната ти са изскочили като пъпки на цвете.

Трябва да се кача на кралското калифорнийско легло. Тези снимки, Бек.

Тези.

Шибани.

Снимки.

На едно място завивката е издута, повдигам я и намирам купчина изцапани влажни тренировъчни екипи на Пийч и окървавени чорапи. Покатервам се върху купчината и изхвърлям един от нейните шалове, идеален за прикриване на невидимите ѝ ерекции, както вече разбирам. Разстилам снимките и благодаря на Господ, че леглото е голямо. Искам да чукам всяка една от тях. Тази, на която си в гимназията и изглеждаш развълнувана, и тази, на която си в колежа, с разголени бедра, и тази, черно-бялата, на която си по средата на чукането, яхнала някакъв пич. На снимката не съм аз, но ще бъда и ще те сграбча за врата, точно както ти харесва, и ти ще викаш името ми и ще стенеш *Джо*. Изхвърлям обилно сперма на най-близкото шибано нещо, което ми попада — един почти мухлясал спортен сутиен.

Пийч не ще пропусне да забележи и нямам друг избор, освен да го натъпча в панталоните и в боксерките си. Снима снимките, преди да ги върна обратно в тяхната малка кутия за Бек, и се усмихвам.

Когато се успокоявам и почиствам, се отправям към долния етаж и ви намирам двете на терасата. Сега всичко изглежда различно и това е проблем. Пийч е влюбена в теб, а ти си моя и животът ни никога няма да е лесен, докато тя се прави на болна, на жертва, на каквото и да е, само и само да привлече вниманието ти. Пък и аз вече съм различен, страх ме е да те погледна, снимките са толкова пресни в съзнанието ми. Пийч е пияна и дудне как някой я *преследва*. Сядам на подлакътника на един стол, както би сторил детектив, и подпирам брадичката си с ръка.

— Пийч, ако може да те попитам. Виждам, че си бягала на доста маратони. Всеки ден ли бягаш?

— Защо? — изстрелва тя.

Иска й се да съм мъртъв. И не защото не съм ходил в колеж. А заради начина, по който ти ме гледаш.

— Ами — започвам аз — ако бягаш всеки ден, за някой откачалник ще е много лесно да разбере това и да те проследи.

Размахваш ръце и шалът пада в скута ти.

— Господи, Господи, Джо! Пийч бяга всеки ден в парка преди изгрев-слънце.

— Не чак всеки ден — поправя те тя и намалява звука на Елтън Джон, та по-добре да чува как я хвалиш.

— Така е, Пийч. Ти си невероятна, безстрашна, даже бягаш и през гората.

Тя свива рамене, но ти долавяш как скътва тези думи в съзнанието си: *невероятна, безстрашна*.

— Това не е никак безопасно — отбелязвам.

— Е, аз не живея по общоприетите стандарти, Джоузеф — заявява ми. — Просто съм си такава.

Подхващате списък на мъжете, с които сте имали някакви отношения, а аз не мога да ви слушам, понеже в главата ми са снимките на теб, теб, теб и теб.

— Пийч — питаш ти, — можеш ли да се сетиш за някой друг? Някой, с когото си излизала?

Тя отново свива рамене.

— Може би онзи Джаспър. Оня ден обядвахме заедно и мога да кажа, че доста го впечатлих. Кой знае? Нищо чудно да съм разбила сърцето му и да не съм разбрала.

Това е шибана лъжа, но аз трябва да съм силен.

— Този Джаспър, той разстрои ли се?

Ако кажа, че небето е морскосиньо, Пийч ще ме поправи и ще каже, че то е среднощно синьо, така че, естествено, тя възразява.

— Според моя собствен опит мъже като Джаспър всъщност се справят доста добре, ако някой ги отхвърли. Мъже като Джаспър водят толкова богат живот, че не са склонни да бъдат твърде емоционални относно личния си живот.

— Значи, имаш доста бивши гаджета? — подмятам и знам, че трябва да спра.

— Ние все още сме приятели — процежда през зъби тя. — Не сме в седми клас, няма никаква драма.

— Браво на вас — възкликвам и ми се иска да я удуша. — Аз не съм приятел с никое от бившите си гаджета, винаги е имало твърде много страст, която не бих могъл да пренебрегна просто така и да отидем заедно на обяд.

Не ми отговаря и аз се навеждам да те целуна.

— Пази се — казвам ти.

— О, Джо — отвърщаш и не е нужно да си толкова драматична. — Благодаря ти за разбирането. Наистина трябва да остана тук.

Виж колко много любов е стаена в сърцето ти. Ти си лоялна, сладка и се изправяш, за да ме изпратиш до вратата, и ми благодариш отново, че се отнасям с такова разбиране. Целуваме се за „лека нощ“ и Елтън Джон пее по-силно *седи като принцеса, кацнала на електрическия си стол*^[2]. Ти ме искаш. Езикът ти пари.

[1] Пийч (на англ. reach) означава праскова. — Б.р. ↑

[2] Тук и по-нататък цитати от песента „Someone Saved My Life Tonight“. — Б.р. ↑

Едно изследване в Германия от 2008-а до голяма степен доказва, че „пристрастяването към бягането“ си е всъщност медицинско състояние. За мое съжаление, сигурно аз не съм съвсем човек, понеже следя Пийч вече осем дни и все още не съм усетил никакво „пристрастяване към бягането“, за което тя говори непрекъснато. Минаха почти две седмици, откакто ти стоиш в дома ѝ, в случай че плашилото преследвач се завърне. Ха! Оттогава съм те видял два пъти.

Първият беше преди седмица — покани ме, защото се беше прибрала в апартамента си, за да си вземеш някои неща. Докато ги опаковаше, ме попита за плановете ми за Деня на благодарността. Казах ти, че ще вечерям с господин Муни и семейството му, и ти ми повярва. От своя страна ми каза, че ще бъдеш със семейството на Пийч, тъй като тя се депресирала, когато те са край нея.

Започнахме да се натискаме, а ти ме спря и потърка челото си. Мислех си, че животът ми е свършил, но ти сложи ръка на рамото ми.

— Това е моят проблем, Джо — поклати глава. — Ставам особена по време на празници заради татко. Нищо не е същото, откакто той умря.

Казах ти, че разбирам, и наистина беше така, после гледахме „Перфектният ритъм“ и ти натисна „Пауза“, щом Пийч ти се обади, и ѝ вдигна и ми се извини, изпращайки ме да си ходя.

Скрих се отвън до прозореца и за мой късмет ти пусна телефона на спийкър. Общите приказки приключиха и Пийч въздъхна.

— Значи, майка ми е обядвала с майката на Бенджи.

— Аха — промърмори ти.

— Не искаш ли да знаеш какво ѝ е казала?

— Бенджи е пикльо — изрече съвсем спокойно, по начин, който ми подсказа, че вече не го харесваш. — И очевидно се дрогира.

Пийч се опита да те разубеди:

— Ами много от хората на изкуството имат подобни слабости, Бек.

Ти не ѝ се върза и ѝ отвърна:

— Сега той сигурно е някъде в Китай, надрусан с качествен хероин и заобиколен от китайски путки. Определено се е захванал с нещо такова. Туитовете му са жалки.

Не, Бек. Моите туитове на Бенджи не са никак жалки. Те са обезкуражаващи. Те са мрачни.

А ти продължи да говориш за него:

— Честно казано, Пийч, последното нещо, за което ще седна да се притеснявам, е Бенджи — заяви. — Той да не би да се е притеснил за мен?

— Успокой се, момиче.

— Съжалявам, опаковам си нещата, това въобще не е лесна задача.

— Имам нощници, които мога да ти дам. Можеш да носиш всичките ми дрехи.

Господи, тя те иска и ти ѝ каза, че трябва да тръгваш, и после ми писа, за да ми се извиниш, че се е наложило да ме отпратиш преждевременно, а аз ти отговорих да не се притесняваш и тогава ти яхна една от възглавниците си и те слушах. И ми хареса.

След това пак, преди три дни — ти, аз и Пийч се видяхме в шибаното заведение „Серендипити“, защото техният шоколад е единственият, който тя можела да яде, и наистина се нуждаела от шоколад покрай цялата тази драма с преследвача. Седнахме на маса за деца или за хора с деца и гледах как Пийч поглъща огромна купа замразен горещ шоколад, а от всичко, което съм прочел за интерстициалния цистит, знам, че това не можеш да го правиш, ако имаш такова състояние (не заболяване, Пийч, състояние). Тя говореше повече от нас двамата заедно и когато се опитах да хвана ръката ти под масата, ти ме потупа по крака, *не*. Целунахме се за „довиждане“ на улицата и устните ти бяха стиснати толкова силно, направо смръщени.

Не беше щастлив Ден на благодарността. Този празник идва както винаги. Семейството на Пийч се прибира у дома и ти си заета с тях и точно сега не съм ти гадже и не ме каниш да ям пуйка. Къртис иска допълнителни дни почивка и аз работя през цялото време. Първия път, когато се затичах, беше, защото за малко щях да убия Пийч. Отидох на разходка, когато всички бяха със семействата си, и нейната сграда ме привлече, нали ти беше там. Започнах да тичам, понеже

Пийч изхвърча през вратата и аха да ме види. Ако ме беше забелязала да се мотая наоколо, щеше да изперка и да си помисли, че я следя. Така че аз побягнах, колкото сили имах, към гората подир нея, защото исках да я хвана за врата и тя да спре да бяга веднъж завинаги.

Продължих да тичам и на следващия ден, и на по-следващия, тъй като бях потресен, че не мога да поддържам нейното темпо. Сутрин е студено, а моите евтини кецове не стават и трябваше да си купя специални маратонки за бягане от спортния магазин (гръмни ме, моля ти се) и сега краката ми са разкъравени, точно както и краката на Пийч, и всеки ден, когато отивам в книжарницата, се чувствам разбит. Който казва, че бягането сутрин те зарежда с енергия, никога не е работил с клиенти.

Към десетия ден лицето ти ми липсва толкова много, че снимките на снимките вече не помагат. Говорим си често, но сега си различна и почти си се пренесла да живееш при Пийч. Липсват ми онези мигове, когато бяхме заедно в бар „Бемелманс“, и една вечер отивам там и ми е жал за мен самия и ми се пада един гаден сервитьор, който не спира да ме пита дали очаквам някого. Това е тъжно самотно време и действително не мога да продължавам така, Бек.

На единайсетия ден вече изглеждам като истински бегач с новия си анцуг и маратонки. Дори имам и една шантава лента, увита около главата. Пийч излиза по-късно, защото снощи вие двете си пийнахте и го видях това в Туитър:

Водка или джин? По-скоро ще е и водка, и джин.
„момичетавкъщивечер“

Тя се движи бавно и определено има махмурлук. Навежда се, сякаш всеки момент ще повърне, повечето хора избягват прекомерните тренировки. Студено е, кръвта пулсира в краката ми и ми писна да търча през гората всеки ден. Но за едно нещо съм съгласен относно бягането — със сигурност води до пристрастяване. По-малко от две седмици, откакто бягам, и вече няма никаква нужда да настройвам алармата на часовника си сутрин.

Тя винаги поема бавно преди изгрев-слънце, а Елтън Джон пее все същата песен: *четири сутринта е, чуй ме добре* — вече я знам

почти наизуст — *някой спаси живота ми тази нощ*, въпреки че това не е точно музиката, дето да те накара да се изпоттиш. Това е песен, създадена да я слушаш, ако стоиш до зори, не когато се будиш в зори. Причината, поради която мога да чуя нейния Елтън Джон, е, че изобщо не се замисля за споделеното обществено пространство. Достойните почтителни граждани по света използват слушалки. Ала не и Пийч. Тя омотава айфона си с лента и я увива около горната част на ръката. Има и закачена специална колонка и музиката буквално гърми. Когато хората ѝ правят забележка или ѝ се подиграват, или протестират, което се случва (обичам нюйоркчаните), въобще не се извинява. Просто им заявява, че трябва да се примирят с това. А пък музиката! Елтън Джон е бавен и не става, самата тренировка си е наказание за тялото ѝ. Тя е мрачна и грозна, пухти и пъшка, и повечето момичета тичат по добре осветени пътеки, докато Пийч бяга там, където не ѝ е мястото, сама, като изключим Елтън Джон, който, без да подозира, ѝ поднася серенада (ти си пеперуда, а пеперудите са свободни да летят, да летят надалече, нависоко). Пийч не е пеперуда, Бек. Ти си пеперуда, но не си и не ще бъдеш свободна, докато тя съществува. Аз я следвам. Ти не можеш да полетиш, понеже приятелката ти е една шибана опасна извратенячка, която те снима, която те желае. Има ли нещо поизвратено от това да снимаш някого, когато спи?

Трябва да я спра, трябва да те спася, затичвам се по-бързо и я настигам, сега вече мога да я помириша, потна е, и Елтън Джон звучи по-силно (*някой спаси живота ми тази нощ*) и аз съм твоят някой и ще спася живота ти. Това е. Събирам всичките си сили, нахвърлям се върху нея и повалям костеливото ѝ тяло на земята. Креци, но викът заглъхва изведнъж, щом главата ѝ се удря в един голям камък. Тя е студена. Обичаше сър Елтън да ѝ пее: *спя сам тази нощ, спасена във времето, слава богу, музиката ми е още жива*. Пийч не правеше музика. Само да можеше да прилича повече на него — честна, благодарна, истинска.

Музиката продължава да гърми, а аз дишам тежко и треперя и ми се иска да я спра, ала е опасно да оставям пръстови отпечатьци. Но сега, когато тя вече няма никакви защитни сили, разбирам музиката ѝ. Била е система за сигурност. Пийч се е подготвяла за момент като този. И въпреки че е дразнещо да натрапваш музиката си на околните, в това също има и нещо интелигентно и смело. Жалко, че нейните родители

са такива задници, защото е притежавала потенциал да бъде добър човек, да бъде новатор. Оставям айфона ѝ пуснат, като почит към паметта ѝ, иронията обаче е, че тази музика така и не спаси живота ѝ. Но, какво пък, тя все пак се опита.

Никой няма да се изненада чак толкова много от мъртво момиче в Сентръл Парк. Жените, които бягат сами в тъмното, се лишават от сетивата си. Да бягаш сам си е доста опасно и ускорявам темпото, тъй като започвам да си давам сметка за нейното тяло в гората. Никога не съм бягал така бързо, никога не съм знаел колко дълбоко съм способен да дишам и накрая излизам на улицата, изчезвам в метрото и вече мога да повърна. Изправям се и се усмихвам.

Онези германци са били прави. Има такова нещо като пристрастяване към бягането.

Добре е, че съм в приповдигнато настроение, защото след малко получавам твърде разстройващ есемес от теб:

Няма да можем да се видим довечера. В Нюйоркската презвитерианска болница съм. Пийч.

Тя би трябвало да е в моргата, не в болницата. И понеже нямам никаква представа какво се е случило, и понеже не съм преследвач, аз ти отвърщам учуден и те разпитвам за подробности. Съобщаваш ми, че са я нападнали в парка. Но според теб има и добра новина:

Извадила е късмет. Едно момиче я е намерило веднага след като се е случило. Иначе тя можеше и да... сецаш се...

Отговарям ти:

Ама ще се оправи, нали?

Ти ми пишеш:

Да, физически ще се възстанови. Но емоционално ще ѝ бъде трудно. Ще остане в болницата известно време.

Със сигурност изобщо не би говорила с мен, ако Пийч само ме беше зърнала, така че съм благодарен на съдбата поне за това. Предлагам да ти помогна, а ти настояваш, че нямаш нужда от мен, аз обаче ще ти покажа, че съм добро гадже, и ще пренебрегна несправедливостта, че тя заема болнично легло. Остава там просто защото баща ѝ е в управителния съвет на болницата. Което хич не е честно, като си помислиш за всичките наистина болни хора, отпратени вкъщи. Ала нищо на този свят не е честно.

Не съм ядосан. Наистина. Не съм ядосан. Ти си добра приятелка. Знам, че родителите на Пийч вече са се върнали в Сан Франсиско. И ти трябва да се грижиш за нея. Няма да ти задавам въпроси както Лин и Чана, които бълват думи като съзависимост^[1] и не желаят да посетят Пийч в болницата. Не съм ядосан. Не съм! И доказвам, че не съм, като ѝ изпращам цветя. Дори плащам допълнително за голям жълт балон с усмихнато лице на него.

Ако някой е ядосан, ще купи ли балон? Не, естествено.

И също така не се отнасям към клиентите като задник. Можеш да се увериш, че не съм ядосан, защото съм по-търпелив от всякога. Не се карам на Къртис, че закъснява, и не го ругая, когато забрави да поръча още от „Доктор Сън“ (единствената книга, която се продава, освен предисторията ѝ, разбира се), и наблюдавайки как се задържа на върха на списъка с бестселъри в „Ню Йорк Таймс“, все повече и повече осъзнавам, че ние с теб не напредваме. Първата ни истинска среща беше в деня, в който тази книга излезе, а сега вече тя чупи рекорди и е трети шибан месец в класацията на бестселърите и чета в интернет за неизбежната ѝ филмова адаптация, ей така, без никаква причина. Не съм ядосан нито на теб, нито на Стивън Кинг, нито на клиентите, нито на Пийч, нито на когото и да е. Не съм ядосан, че тя е лъжкиня. Съчувствам на горкото момиче. Очевидно е продукт на социопатната склонност на семейството си. Тя е трагично обсебена от теб и, честно казано, аз просто съм много загрижен за теб.

Мога да чакам. Някои хубави неща се случват бързо (бестселър), други се случват бавно (любов). Разбирам. Ти си заета. Трябва да ходиш на лекции — разбирам — и да се грижиш за Пийч — разбирам, — и не че ме избягваш — разбирам, — и трябва да приключиш разказа си — разбирам, — и Пийч просто не е в състояние да се справи в мъжко обкръжение — разбирам, — и не можеш да пишеш много имейли, при всичко, дето ти е на главата — разбирам, — и си мислиш за мен, когато си легнеш в леглото, което сглобих за теб — разбирам.

Бек, аз не съм някой самовлюбен задник, който да очаква нуждите му да имат приоритет по всяко време. Събуждам се и тичам до езерото и след това обратно и мускулите на краката ми стават все по-стегнати — ще ги видиш евентуално, — продавам Стивън Кинг, чета Стивън Кинг и ям обяда си сам и вечерята си сам и нито веднъж не съм се оплакал, че ти ме отсвири. Нито веднъж.

Балонът, Бек, беше близо десет долара и като те попитах дали си й го занесла, все едно чух Пийч да говори чрез теб.

— Да — отсече ти. — Занесох го.

— Нещо не е наред ли?

— Не, Джо, забрави. За нея нищо в момента не е наред, нормално е.

— Бек, какво, по дяволите, става?

И не го казвам като задник. Просто искам да си директна с мен.

— Джо, няма значение. Всичко е наред.

— Очевидно не е.

Въздъхваш. Сега ти си ядосана и звучиш различно, сякаш си пила от зеления сок, който доставят на Пийч всяка сутрин, сякаш си започнала да харесваш този начин на живот, да спиш в баровската част на града и да се събуждаш без никакви мебели на ИКЕА в стаята си.

— Не се ядосвай.

— Не се ядосвам, Бек.

— И двете обаче си помислихме, че това с балона беше малко безчувствено.

— Безчувствено?

— Имам предвид... усмихнатото лице на него.

— С балона исках да й пожелаая да се оправи по-бързо.

— Да, Джо, ама не е толкова просто.

— На уебсайта е точно там, в раздела за възстановяване.

— Да, но не е като да се е контузила при игра на тенис.

Тенис.

— Бек, бъди разумна.

— Разумна съм.

— Не съм искал да я нараня.

— Знам, Джо. Само че това голямо жълто усмихнато лице някак си е последното нещо на света, което ти се ще да видиш, когато някой

извратеняк е проникнал в дома ти и те е нападнал. Това е усмивка. Това е като...

- Господи — възкликвам аз.
- Сега не е време за усмивки.
- Съжалявам.
- Не е нужно да съжаляваш.
- Бек, искаш ли да прием кафе?
- В момента не мога.

Никога не си звучала по-дистанцирано и ще го взема този балон и ще го спукам и същевременно ще го завържа на врата на Пийч, защото КОЙ, ПО ДЯВОЛИТЕ, БИ СЕ НАПРАВИЛ НА ПУТКА ЗАРАДИ ЕДИН БАЛОН?

* * *

Е, вече минаха *седем часа и цели шест дни*, откакто Пийч се прибра у дома след болницата. Ти си заета в университета, заета си с нея и все още живееш в апартамента ѝ. Но не си заета да си пишеш имейли с някакъв непознат, наречен CaptainNedAck@gmail.com.

Ти: *Хей, става ли да ми звъннеш?*

Капитанът: *Точно сега не мога. Ще идваш ли през уикенда?*

Ти: *Наистина съм ангажирана. Не можеш ли просто да ми се обадиш?*

Капитанът: *Искам да те видя.*

Ти: *Нямам кола.*

Капитанът: *Вземи кола и аз ще се погрижа за сметката. Все още си малък размер, нали?*

Ти: *Да.*

След като си се разбрала с капитана, напускаш дома на Пийч и се качваш на такси. Опитвам се да се свържа с теб, попадам на гласова поща и не ти оставям съобщение. Аз не съм капитанът, а ти нехаеш и за обаждането на Пийч и тя ти праща имейл само с главни букви:

КЪДЕ СИ?

Отговаряш й рязко и бързо:

Писателски спешен случай. Дълго е за разправяне. Отивам в творческото ми убежище (ха-ха) в Сребърното морско конче в Бриджпорт. Бъди добра и внимателна към себе си и заключвай вратите. Обичам те, обичам те, обичам те. Бек.

Сега и Пийч ти е ядосана и, честно казано, не я упреквам. Шофирането до Бриджпорт е неприятно. Наемаш кола, защото, както всички знаем, капитанът плаща. Аз съм с огромния стар буик на господин Муни. Правя много за теб, Бек. Човек би си помислил, че досега вече трябваше да съм капитан. Не си пускам никаква музика по целия път дотам. Твърде тъжен съм за музика, твърде тъжен съм за Елтън Джон и главата ме боли.

О, капитане! Ти, мой капитане!^[2]

Разплаквам се.

* * *

Стигам пръв в Бриджпорт. „Сребърното морско конче“ е малък мотел до океана, един от онези вертепи, където можеш да надзърнеш във всички стаи от алеята отпред. Пийч дори не би стъпила на подобно място, ала това трябва да е, защото е единственото „Сребърно морско конче“ в Бриджпорт. Слушам новините по местното радио и ям бурито от бензиностанцията. Твърде съм уплашен за теб, за мен, за нас и не мога да си довърша буритото. Капитанът. Кой е този капитан?

Ти пристигаш и отбиваш на паркинга, а аз се свличам на седалката и те наблюдавам в огледалото за обратно виждане. Отваряш капака на багажника, но не вадиш нищо от него, понеже капитанът изхвърча от мотела. Той е на поне четирийсет и пет, може би даже петдесет, с прошарена коса като Джордж Клуни — наистина ли си падаш по тоя? — и запалва цигара — майната ти, капитане, надявам се да умреш от рак, — хваща те, прегръща те и, знаеш ли какво, Бек?

Сега вече съм бесен.

Капитанът от запаса Задник се качва в колата ти. Следвам ви, той е зад волана, шибанякът му с шибаняк (ти никога не си била в една кола с мен), и спирате до един банкомат в „Къмбърланд Фармс“. Изскачаш от колата и се връщаш с пачка двайсетачки. Кара те да ги преброиш (моля се да умре сега), ти си ядосана и броиш бавно, като първокласник, който тепърва се учи. Сещам се за раздела „Неангажиращи срещи“ в сайта за обяви и се опасявам от най-лошото. Проследявам ви обратно до „Сребърното морско конче“, такъв съм си аз, Бек. Капитанът слиза пръв и ти отваря вратата, ти пристъпваш бавно и взимаш нещата си от багажника. Той вече има ключ за стаята, а аз съм твърде близо и ви чувам.

— Хей, мога ли да си запаля цигара?

Поклаща глава:

— Не, мила.

— Значи, ти можеш, но не и аз?

— Донесе ли си костюм?

Костюм? Божичко.

— Как мислиш, дали съм си взела костюм? — промърморваш. — Само една цигара, моля те.

— Няма да стане.

— Майтапиш ли се с мен? Сега ли реши, че си ми баща?

Изрече *баща* и за малко да припадна, тъй като главата ми бучи, а сърцето ми спира. *Баща*. Ти ми каза, че той е мъртъв. Казала си на всички, че е мъртъв. Защо, Бек, защо? В момента не знам дали съм ядосан или тъжен, просто съм толкова облекчен, че не плащаш (или не ти плащат?), за да сложиш ученическа униформа и да те чукат в мотелска стая. Поемам дъх. Капитанът ти е баща и има ключ и ти фучиш, но вървиш подире му към стая 213. Искан ми се да го познавам и да те последвам там, и той да ми стисне ръката и да ми заяви колко е щастлив, че дъщеря му е срещнала такъв добър мъж. Ала нали ми каза, че е *мъртъв*, така че може би ти би била по-щастлива, ако вляза и го убия? Объркан съм, а става все по-студено.

Сезонът е приключил в тази дупка Бриджпорт и регистрирането на рецепцията ми помага да се стегна. Доста ми се струпа, но съм облекчен. Измислям някаква тъпотия за щастливите числа и настоявам за стая до твоята. Дават ми и тя мирише на белина и на застоял

цигарен дим, стените са тънки и след като си взимам душ, хвърлям една от кърпите на пода, сядам и слушам как се караш с баща си (нещо за пари, деца, звучите като възрастни от комиксите). Той затръшва вратата и ти оставаш сама. Престанала си да плачеш, взимаш си душ и сега си мокра и чиста, също като мен, и те чувам как заключваш вратата. Махаш одеялото от леглото и го хвърляш на пода, чувам го, то е тежко. Започваш да се пипаш и скимтиш, шумна си и те чувам. Вече и аз се пипам, ти се пипаш и в съзнанието ми няма стена между нас, защото те чукам на онова легло, ти си превита и ме молиш да не спирам, и ние всъщност сме в Бриджпорт, понеже искаме да се чукаме в мотел, аз дърпам косата ти и ти крещиш, наистина крещиш, Бек, много си шумна, а нямаш зелена възглавница, която да те заглуши. И когато всичко приключва, пускаш телевизора и палиш цигара. Чувам те и мога даже да я помириша и толкова съм натежал от това, че го правих с теб, и от това, че не го правих с теб, та ми отнема минута да се съвзема.

Знаеш, че балонът с усмихнатото лице си е бил екстра, и баща ти всъщност не е мъртъв пияница.

Ти си една шибана лъжкиня.

[1] Дисфункционална връзка, при която някой подпомага или дава възможност на друг да развива и поддържа пристрастеност, лошо ментално здраве, незрялост, безотговорност. — Б.пр. ↑

[2] Цитат от едноименното стихотворение (1865) на Уолт Уитман, посветено на смъртта на Ейбрахам Линкълн. — Б.р. ↑

Мамка му, знаеш как да ме накараш да правя неща, които обикновено не правя. Не се бях маскирал за Хелюин от трети клас, когато бях Спайдърмен, и въпреки че ми ставаше все по-трудно с годините, някак успях през по-голямата част от живота си да протестирам мълчаливо срещу този измислен празник. Но ето ме тук, в пробната на „Бриджпорт Костюмс“, миришеща на нафталин. Тя е толкова малка, че би накарала и някой шибан смърф да се изпоти. Селин Дион пее за шибаното си сърце^[1] по най-лошата звукова система, която съществува, а добронамерената съдържателка ирландка си приказва с клиентите на няколко метра от мен.

— Пробва ли вече тези тесни панталони, синко?

— Не — отвърщам аз и поглеждам в огледалото и искам да умра. Ала не мога да си позволя да умра, защото ти имаш нужда от мен. Баща ти ще те замъкне на шибания фестивал, посветен на Чарлс Дикенс, в Порт Джеферсън. Явно не желаеш да ходиш, но той ти е наел костюм и след като вие двамата свършихте с кавгата тази сутрин, ти се съгласи да прекараш известно време с неговото семейство.

Докато се подготвяхте, аз се бях свил в стаята си и четох за този шибан фестивал. Когато ти излезе да изпушиш една цигара, те погледнах и осъзнах, че нямам избор. Беше като видение в този костюм, плувнала в червено кадифе, а косата ти преливаше изпод малкото червено боне. Пушеше и се цупеше на паркинга на мотел „Сребърното морско конче“. Ти си единственото момиче на света, което може едновременно да изглежда толкова сериозно и толкова глупаво. Баща ти се появи, с цилиндър и фрак, и се приближи до теб. Даде ти бял пухест маншон.

— Какво да правя с това? — попита ти.

— Сложи си ръцете в него, за да ги топли.

— Ама аз имам ръкавици.

— Бек, може ли да не спорим за всичко?

Ти въздъхна и пъхна ръце в маншона, а на мен ми се прииска да пъхна ръцете си в теб. Отнема ми твърде много време да се облека, съдържателката барабани с пръсти по вратата. Разбира се, ще ѝ се да хвърли един поглед.

— Толкова ми е приятно да видя как млади хора като теб се заразяват от духа на фестивала — възторгва се тя. — И ако те интересува мнението ми, тези тесни панталони ти стоят чудесно.

— Да, само секунда.

— И не знам дали споменах — казва за трети път, — че всички дрехи под наем трябва да се върнат до една седмица. Иначе някой ирландец току-виж почукал на вратата ти в ранните часове на деня. Готов ли си?

— Само секунда — повтарям и може би ирландките не говорят английски. Селин Дион все още крещи за проклетото си сърце и аз се задушавам от миризмата на нафталин и от омраза към себе си. Ако беше казала на баща си за мен, той непременно би наел костюми и за двама ни. И тогава щеше да си тук и изобщо нямаше да забележа нафталина и лигавата канадска боза. Ти обаче ме излъга. И сега трябва да изляза от пробната и да кажа на ирландката, че ще ходя на фестивала сам.

— Хубаво момче като теб няма да стои дълго само, ще си намериш момиче, сигурна съм — кикоти се тя.

Зад нея има огледало и, мамка му, наистина изглеждам добре, цилиндърът ми е по-висок от цилиндъра на баща ти, но този костюм все пак не е маскировка.

— Предлагате ли някакви бради?

Съдържателката повдига вежди шеговито:

— Сериозно ли говориш, млади момко?

— Навън е студено.

— Имаме бради, ама те не са от епохата на Дикенс.

— Няма значение — отвърщам аз и тя ядосано грабва двайсетачките ми. За мен малките градчета са по-плашещи от големите градове. Тази жена, която преди минута изглеждаше толкова внимателна и раболепна, сега сумти, само защото искам брада.

— Малко бързам — казвам аз и се надявам да не се бави прекалено дълго.

Намалява звука на архаичния касетофон. Селин Дион на касета също не е много от епохата на Дикенс, но тя отстъпва и ми посочва недикенсовските бради за еднократна употреба в една кутия отзад с надпис ДЖОНИ ДЕП/ПАТЕШКА ДИНАСТИЯ.

Шибаната Америка, Бек. Понякога наистина не знам.

* * *

Животът е отегчителен, когато си сам в маскараден костюм на увеселително корабче с хора, които са всички заедно в маскарадни костюми на увеселително корабче. Все още дори не сме и наближили Порт Джеферсън и май изобщо не биваше да се качвам. Не го обмислих добре. Ами ако ме познаеш? Надали ще искаш да ме представиш на баща си в тези смешни панталони.

Трябваше да се прибера в Ню Йорк, но няма как корабчето да се върне обратно, така че се старая да се концентрирам върху добрите неща — не си туитнала нито веднъж и не си изпратила нито един имейл, откакто си тук. Ала лошите мисли ме нападат. Сега и баща ти влезе в картинката. Ами ако това означава, че ще кажеш на майка си да ти спре стария номер? Успокой се, Джо. Знам паролите ти и винаги ще намеря път към теб, но ми харесва да притежавам телефона ти. Харесва ми да си мисля как майка ти плаща, за да те защитавам. Трудно ми е да разсъждавам рационално в този костюм и отново се опитвам да мисля положително. Способна си да не си непрекъснато онлайн и лъжеш всички, не само мен. И по някакъв начин на мен ми е по-лесно, отколкото на теб. Дватамата с баща ти седите на седалки в основната каюта. Естествено, изглеждаш великолепно, ти си Роуз на нашия „Титаник“, а аз изкусният жизнерадостен Джак. И ако бяхме заедно, Бек, щях да намеря начин да бъда под полата ти.

Но нито ти, нито баща ти изглеждате особено развълнувани за фестивала и узнавам, че обикновено той управлява корабчето. На моряците им е смешно, че го виждат в маскараден костюм, а капитанът на този курс излиза от кабината и се готви да ви снима двамата. Не желаяш снимка, баща ти обаче настоява и се изкушавам да профуча през палубата и да предизвикам метеж. Ала трябва да ви оставя сами

да се разберете. Знам, че имаш нужда от личното си пространство. Затова и си сложих брадата.

Баща ти те пита дали искаш нещо за пиене и ти свиваш рамене.

— Защо всичко трябва да е толкова трудно?

— Просто казах, че не съм сигурна — цупиш се и когато си с баща си, се превръщаш в тийнейджърка, което всъщност е обяснимо.

— Добре, Гуиневир, искаш ли нещо за пиене, или не?

— Искам кафе — отсичаш ти.

Той те нарече *Гуиневир* и една група полупияни почитатели на Дикенс започват да пеят коледни песни, а някакъв дебелак, облечен като Бенджамин Франклин (о, Америка), се опитва да мине и разлива половината си бира върху мен. Въздухът мирише на нафталин, на солена вода и на бира „Коорс“ и хич не ми харесва тук. Тъй като ти избяга, за да се видиш с живия си баща (той е жив!), и тъй като държа да съм наоколо, в случай че ти потрябвам, ще се наложи да продам някоя книга на шибания Дикенс в сайта eBay, за да покрия разходите за мотела, за костюма и за психотерапията, от която несъмнено ще се нуждая, когато разбере, че съм завинаги прецакан от тоя ден, в който задникът ми замръзва в тези тесни панталони и в който стоя на палубата с една сбирщина с четвърт мозък. Онези с половин мозък са си вкъщи пред „Големите надежди“, филма.

* * *

Единственото, което е по-зле от пътуването с корабче до фестивала, е самият фестивал. Публичното изнасилване на Чарлс Дикенс е варварщина, Бек. Кой да знае, че съществуват такива глупости? Ти си знаела. Стоиш настрана от своите полубрат и полусестра, те са малки, може би на шест и на осем, в маскарадни костюми, както всички останали. Чарлс Дикенс би бил отвратен, че делото на живота му се чества от богати пенсионери, които нямат нищо по-добро за правене, освен да пръскаат пари за кюлоти, фусти и перуки под наем и да пресичат пролива Лонг Айлънд само за да се срещнат с други глупаци на същия акъл и да се разхождат в селцето Порт Джеферсън, където се поздравяват за шибаните си костюми и се тъпчат с ябълки на клечка и се държат, сякаш е страшно забавно да

посещават стари къщи и да слушат китара от осемнайсети век и да се тъпчат още и още с карамелизирани пуканки и да си боядисват лицата (като че боядисването на лицата изобщо има нещо общо с Дикенс) и да слушат камерна музика. Честно казано, Бек, от всичките тези бели шибаняци, дето са сега на корабчето (съвсем сериозно, никой черен никога не би сторил подобно нещо), колцина смяташ, че биха се справили с тест върху „Оливър Туист“? Колцина мислиш, че са чели по-малко известните творби на Дикенс?

Ала няма как да не те последвам. И е добре, че винаги съм наоколо, както Кевин Костнър за Уитни Хюстън в „Бодигард“, защото хората стават странни, щом сложат маскарадни костюми, дори и възрастните бели тъпащи от Кънектикът. Те са леко наквасени с бира (може да се пие през деня, когато честваш Дикенс) и няколко пичове около теб са по-развеселени и в главата си съм направил списък на всички, които имат нужда от малко пердах. Никога не бих ударил жена, но мащехата ти не те харесва и ревнува заради вниманието, което получаваш, а нейните деца не. Нашите деца ще бъдат много по-сладки и как става така, че гневът ми спрямо теб неизменно се смекчава и прераства в любов?

— Гуиневир — казва мащехата ти.

Баща ти я нарича Рони и тя се бори с четирийсетте си с ботокс, с доста грим и с пристегнато бельо. Ти ще приемеш възрастта си и ще си красива, за разлика от Рони, която се дере:

— Върна ли ми рестото от онзи продавач със захаросаните ябълки?

— Ти ми даде двайсетачка.

Баща ти изглежда, сякаш всеки момент ще избухне, и се навежда към скапаните си деца, все едно те имат нужда от него тъкмо сега, а на тях изобщо не им е до това.

Ти се мръщиш.

— Захаросаните ябълки бяха май по пет долара парчето.

Сега вече баща ти се изправя и те успокоява.

— Гуиневир, миличка, хайде.

— Добре — кимваш. Толкова си крехка, че можеш да се разпаднеш.

Измъкваш ръцете си от маншона, който пада на тротоара, и започваш да ровиш в огромната си чанта „Прада“, а мащехата ти вдига

едно от невзрачните си деца и го слага в скута си.

— „Прада“ — подхвърля, — от еВау ли си я купи?

— Подарък ми е — отвърщаш и понякога всъщност казваш истината. Даваш й два долара, които тя взима, и поглеждаш към баща си.

— Може ли да тръгваме?

* * *

Хапчетата против гадене, които си купих от магазина за подаръци, не действат и на връщане е по-зле. Стоя дълго в тясната тоалетна, а пасажерите от Кънектикът тропат по вратата, защото храната и забавленията са им дошли в повече. От брадата ме сърби, корабчето се клати и не мога да пусна водата. Натискам пак ръчката. Някакъв задник блъска с юмрук по вратата.

— И ние искаме да ползваме тоалетната, приятел.

Не го удостоявам с отговор, но проклетото корабче се люлее — нима и капитанът е пиян? — облягам се на стената и когато започвам да повръщам, се опитвам да махна брадата си за еднократна употреба. Тя пада в тоалетната чиния.

Плъок!

Няма връщане назад, а водата от кранчето едва църцори. Ако не се измъкна от тук скоро, ще привлече още повече внимание върху себе си. Нищо не съм в състояние да сторя, освен да склоня глава и да се моля ти да не си в тълпата от другата страна на вратата на нужника. Ако има Бог, ще стискаш, докато се добереш до „Сребърното морско конче“.

И има Бог. Отвън чакат само четирима, а звучаха поне като десетина, и аз се затичвам към кърмата. Там вятърът е силен и се надявам, че ще съм сам и че ще приключа това пътуване, без да съсия деня ти. Мисля си, че сигурно би се изплашила, ако ме зърнеш, и си мисля, че няма да съм особено убедителен, ако ти река, че съм дошъл, за да се видя с роднини. По бузите ми се стичат сълзи и не мога да кажа дали плача, или е от вятъра. Липсва ми моята топла бодлива брада, шибаните тесни панталони са съвсем тънки и краката ми замръзват.

Най-сетне корабчето забавя ход и навлизаме в пристанището. Тогава ми се случва нещо невъобразимо ужасно, толкова лошо, че ми иде направо да скоча. Ако беше лято, вече щях да съм във водата, защото твоите полубрат и полусестра си играят на криеница (страшна игра за деца на корабче, Рони) и чувам как Рони вика малките лекета, които са се скрили зад една кабина тъкмо пред мен.

Дишай, Джо, дишай.

Чувам как Рони тича и се озовава тук бързо и хваща и двете деца за ръце и ме поглежда.

— Какъв ден, а?

Тя флиртува с мен, понеже ревнува от теб, но аз съм от твоя отбор и знам как да ѝ отговоря.

— Да, госпожо.

На нея това хич не ѝ харесва и госпожо има двойна цел. Трябва да я застави да се почувства стара (и успявам да го постигна) и също така да я разкара. Ала тогава сякаш от нищото се появяват двама моряци и корабчето завива леко. Те размотават някакво въже, а уморените пияници от Кънектикът идват насам, защото такъв ми е шибаният късмет, че ще пристанем с кърмата напред.

И ако има Бог, ти ще се скараш с баща си и ще си погълната от разправията. Ако има Бог, аз ще слеза пръв от корабчето. Ако има Бог, това бавно движещо се чудовище вече трябва да стигне, за да може мащехата ти да прибере децата си вкъщи и да ги нахрани с макарони със сирене, за които те толкова пицят. И ако има Бог, трябва веднага да акостираме, наистина, и виждам как едно момче се запътва към рампата, ето. Пристигаме и ще слеза трети, може би четвърти, а хората започват да се блъскат.

И ако има Бог, това зад мен няма да си ти. И ако има Бог, Рони няма да ме моли да се поместя.

— *Съпругът* ми се опитва да мине — казва тя и знае как да си отмъсти.

Баща ти се промъква покрай мен и се извинява. Обръща се и ти подсвирква, точно когато корабчето най-накрая спира и морякът спуска рампата, която води към сушата.

— Идвам — отговаряш ти. — Господи, хора, това не е шибаният Елис Айлънд.

Обичам чувството ти за хумор и изблиците на отвращение и те обичам. Затова извързвам глава на милиметър, като цвете на слънцето, достатъчно, за да зърна прекрасното ти лице, и оставам така достатъчно дълго, за да зърнеш и ти моето, преди морякът да стовари рампата и да я фиксира. Пробивам си път през тълпата и слизам от шибаното корабче.

[1] Препратка към песента на Селин Дион „My Heart Will Go On“ („Моето сърце ще продължи да бие“) от филма „Титаник“ (1997 г.). — Б.р. ↑

Всеки път, когато приближа отбивка, ми се иска да спра на някоя бензиностанция и да съблека този мухлясал костюм. Но не го правя. Парализиран съм зад волана. Толкова съм се паникьосал, че мога само да карам напред. И причината е ужасяващо проста — ти ми звъня четири пъти през последния час, откакто слязох от корабчето, и това може да значи само едно: видяла си ме.

— Не! — крещя и ми се струва, сякаш шофирам цяла вечност, удрям с ръка по волана, буикът кривва вдясно, засичам един камион и шофьорът натиска клаксона, отварям страничния прозорец и му изревавам:

— Ходи си еби майката!

Дори и да ми отговаря нещо, не го чувам и затварям прозореца с ръчката (господин Муни е стиснато старо копеле) и трябва да намаля скоростта, понеже не искам тъкмо сега някой полицай да ме спре. И знаеш ли, вината не е моя. Ти ме излъга. Баща ти не е мъртъв. Бях на онова корабче само защото ти ме излъга.

Може би не те познавам толкова добре, колкото си мисля. Но това е абсурдно, ние имаме връзка. Просто ти сгафи. Трябваше да ми кажеш всичко за баща си, без значение колко те е било срам. И аз трябваше да те изслушам и да те обичам, и да те уверя, че нещата са наред. И тогава ти щеше да ме попиташ за моя живот и аз щях да ти разкажа, а ти щеше да ме изслушаш, точно както и аз, и щяхме да бъдем по-близки.

Тръгвам да изпреварвам една мацка, която се движи твърде бавно, тя обаче ме засича грубо. На бронята си има стикер АКО НЕ СПАЗВАШ ДИСТАНЦИЯ, НЕ РАЗБИРАШ НИЩО ОТ ФИЗИКА и стикер на Бостънския колеж, а аз мразя да шофирам и искам да блъсна тази кола в нейното волво и да гледам как кръвта ѝ изтича, но не, Джо, не. Тя не е от лошите и няма да плаща за твоите грешки.

Ти си виновна, Бек. Сгафи сериозно и знаеш, че те проследих, знаеш. Знаеш го. Натискам клаксона и се залепям за тази кучка, докато

не дава мигач. Задминавайки я, намалявам скоростта, за да мога да се движа редом с нея, и ѝ показвам среден пръст. Кучката се смее и аз продължавам. Майната ѝ. Майната ти и на теб.

Ти никога няма да ми простиш и ние не бива да се виждаме повече. Искам онова семейство в ленд роувъра със ските и с чисто новите гуми да се разкара, изпреварвам ги бързо и тях и тогава телефонът ми звъни.

Ти.

Детето на задната седалка не слуша баща си и се върти. И знаеш ли какво знам за него? То ще завърши „Чоут Роузмари Хол“ (има стикер на възпитаниците на задното стъкло) и ще пуши марихуана и ще се тъпче с хапчета, преди да стане на тринайсет, и всички ще си мислят, че е толкова очарователно, че взима забранени хапчета в горичките на Кънектикът. Показвам му среден пръст. Оставям му един спомен. Знам в какво ще се превърне това дете и знам, че никой няма да му търси сметка за лошия му избор. То ще получи съчувствие и уважение. Маневрирам около тях, задминавам ги и удрям рязко спирачки, бащата натиска силно клаксона, много е ядосан, въпреки че е жив, а аз форсирам и се махам, майната им, майната им и на ските и на ски обувките им. Климатикът в колата не работи и никога не ще се оправя от настинката на корабчето. Никога няма да мога да погледна книга на Дикенс, без да се сетя за този ден. Отбивам в една зона за почивка и изключвам двигателя. Така тихо е. Така декемврийско. И така свършено.

Телефонът ми звъни отново. Силно. Ти.

Отново не му обръщам внимание и изтривам съобщението за гласова поща, защото не мога да понеса мисълта как ще ми крещиш ужасена и ще ме обвиняваш, че те преследвам. Не. Всичко това не е редно и за кой ли път удрям по волана. Кокалчетата на пръстите ми са натъртени, натъртеното ще заздравее, но ти никога няма да забравиш деня, в който този пич те проследи до Кънектикът и носеше маскараден костюм (маскараден костюм!) и те дебнеше на фестивала.

Сигурно вече съм специален случай в бункера на съзнанието ти, храна за разказ, нещо от миналото ти, поредният ухажор. Плача. Ти пак звъниш. Изключвам телефона си. Изключвам и твоя, преди майка ти да го е спряла, което тя вероятно ще направи в крайна сметка. Денят е мрачен. Съвсем буквално.

* * *

Отивам да оставя ключовете на господин Муни. Той е с кислородната си бутилка и с двуострия си нож и някой ден и аз ще имам кислородна бутилка и двуостър нож, защото ти няма повече да ми проговориш и това го знам. Той е толкова добронамерен, толкова изправен, като ветеран в парадна униформа. И ето ме тук, не мога да го погледна в очите точно сега, понеже ми е прекалено трудно да призная, че колкото и да му се възхищавам и да го уважавам, всъщност не бих желал да бъда като него. Аз съм ужасен човек, а той е добър, държи вратата отворена. Старите хора са мъчително самотни, когато са сами. Сърцето ми се къса, като гледам как му се иска да вляза и да изпием по бира. Един добър човек би влязъл, но, както всички знаем, аз съм един шибан гъз.

Той се опитва да се шегува:

— Какви са тези дрехи, Джоузеф?

Съвсем бях забравил за костюма си и мисля какво да му отвърна.

— Бях на маскено парти.

Партито хич не го интересува.

— Всичко наред ли е в магазина?

— Да, много добре са нещата, господин Муни, много добре.

Подавам му ключовете, ала той отказва да ги вземе. Все още държи вратата отворена. Не е от хората, които биха признали, че имат нужда от компания. Усеща, че не съм в настроение, вижда как пъхам ключовете в джоба си и правя крачка назад. Понечва да се прибере в усойния си мухлясал дом.

— Задръж ключовете — казва ми. — Аз, така или иначе, не ползвам колата.

— Сигурен ли сте, господин Муни?

— Къде да ходя с нея?

— Мога да ви закарам навсякъде, където е нужно.

Махва с ръка, няма нужда да ходи никъде. Има един пич от църквата, който го води на доктор. На този етап от живота си няма вече къде да ходи. Трябваше да вляза. Тъкмо сега обаче не съм в състояние.

Той поклаща глава:

— Ще се видим пак, момче.

— Благодаря, господин Муни.

Вратата тихо се затваря и аз вървя безцелно, ала някак си успявам да се прибера. Една от пищещите машини ми се смее, кълна се, и сигурно е заради костюма ми. Грабвам я и я захвърлям към стената. Майната му. Не че хазяинът оправя изобщо нещо. Изхлузвам се от костюма и ми иде да го изгоря, но го натъпквам в кутия от обувки и слагам лепенка. Повече не искам да го гледам и написвам адреса и когато трябва да напиша Бриджпорт, изпускам химикалката. Навличам си най-гадните домашни дрехи — дрипава тениска с „Нирвана“, която майка ми остави отдавна, и един гаден анцуг, който си купих от разпродажба в Хюстън преди сто години. Искан да изглеждам точно толкова нещастен, колкото се и чувствам, и започвам да нагъвам дъвчащите пръчици, които взех от корейския хранителен магазин до дома на господин Муни. Новата дупка в стената казва всичко.

Останали са само две дъвчащи пръчици, загубил съм представа за времето, както понякога ми се случва тук, и слушам „Накарай ме да загубя контрол“^[1] на Ерик Кармен, пускам си я отново и отново. Опитвам се да се самоунищожа, да се нараня със сантиментален текст за време, което съм твърде стар да помня, за лятна любов и за кабриолети с широки задни седалки. Някой чука на вратата, а никой никога не чука на тази врата, няма и дупка в стената. Отново почукване. Спирам музиката. Някой чука пак.

[1] В оригинал „Make Me Lose Control“. — Б.р. ↑

Когато отворям вратата, замръзвам на място. Ти си тук, на прага на моя дом, с пепелявосиви кадифени панталони и късо кожено яке. Искаш да влезеш и това е опасно. Всичко твое, което съм събирал, е вътре и не бива да го виждаш. Все още миришеш на себе си, миришеш на рай и изглеждаш, сякаш си плакала. Пристъпваш към мен и аз стискам все по-силно дръжката на вратата.

— Бек.

Ти въздъхваш.

— Разбирам. Значи, не ти се обаждам известно време и после ти звъня петдесет пъти и се появявам на вратата ти като някоя шибана луда преследвачка.

И сега ми става ясно. Вече мога да пусна дръжката. Не си ме видяла на корабчето. Погледът ти е мек и ти си спокойна. Искаш да влезеш.

Решавам да си поиграя с теб.

— Ти не си някоя луда преследвачка.

— Е, малко съм луда — казваш. — Трябваше да насиля момчето в книжарницата да ми даде адреса ти.

Твърде си дребна, за да насилиш когото и да било да направи каквото и да било, и аз ще убия Къртис наистина. Косата ти е разчорлена и не ми остава друго, освен да отстъпя и да те пусна да влезеш. Когато вече си вътре, изглеждаш разколебана, сякаш си попаднала в най-отвратителната тоалетна в някое кино, и ми се ще да бях почистил. В мивката има отворена консерва със сардини, която не би била там, ако знаех, че ще идваш. Ама пък няма и да е хубаво да привлече вниманието ти към шибаната риба.

— Харесва ми тениската ти — казваш. — „Нирвана“.

— Благодаря — избъбрям. — Но тя беше на майка ми.

Ти кимваш и, по дяволите, какво всъщност можеш да отговориш на това?

— И-искаш ли да отворя прозореца? — заеквам аз.

— Не — поклащаш глава. — Ще свикна.

Шибаният Къртис. Сканирам дневната за сутиени, бикини или имейли. Нищо. Направо чудо. Махаш коженото яке, сваляш циповете на ботушите си и се отпусках на дивана ми, като че всичко тук е твое. Едно добро нещо — ти си толкова вгълбена в себе си, че явно не забелязваш апартамента ми. Издухваш носа си и изглеждаш смутена, а аз сядам на стола, който намерих на пресечката до книжарницата преди няколко седмици. И докато го мъкнех насам в метрото, си рекох, че никой няма да го види повече, че това е последният ден на този стол за пред хората.

— Знам, че мина време — подхващаш ти. — Но се нуждаех от някого и си помислих за теб и... ти не отвърна на обажданията ми.

— Съжалявам — казвам аз и осъзнавам, че е трябвало да ти дам шанс. Ако бях смел, този разговор щеше да се води в твоя апартамент.

Ти обгръщаш коленете си и се полюляваш.

— Все едно, дори не знам какво става в момента. Толкова съм объркана.

— Всичко наред ли е? — Поклащаш глава в знак на отрицание. — Някой да не те е наранил?

Очите ти се навлажняват и ме поглеждаш, сякаш си прикривала някого твърде дълго, сякаш винаги си казвала „не“, когато отговорът е трябвало да бъде „да“, и едва промълвяваш:

— Да.

И се разреваваш. Приближавам се до теб и те оставям да плачеш и известно време ти не продумваш. Прегръщам те и те оставям да плачеш. Сълзите ти капят по тениската ми и се чувствам като някой преследвач, който никога няма да изпере тези дрехи. Тялото ти се тресе от мъка и скоро ще те накарам да си пак щастлива, съвсем скоро. Потупваш ме по гърба.

— Добре съм, добре съм.

Усещам, че имаш нужда от пространството си, и се връщам на своя стол, а ти въздишаш дълбоко.

— Случвало ли ти се е да криеш тайна? Тайна в смисъл на лъжа. И един ден просто да не можеш повече. И да трябва да разкажеш за това?

Понякога гледам по телевизията шибания брат музикант на Кандис и ми се иска да строша екрана и да кажа на тоя тип, че сестра

му не се е удавила по време на бодисърфинг. Кимвам.

— Да, разбирам.

Очите ти шарят наоколо и накрая се спират върху мен.

— Това е дълга история, Джо, но ето за какво става дума. Излъгах те, излъгах и всички останали. Баща ми не е мъртъв. Той си е жив и здрав и живее на Лонг Айленд.

— Еба си — изстрелвам аз.

Ти избра мен.

— Не можех повече да тая това в себе си — казваш. — Трябваше да го споделя с някого.

— Разбирам — отговарям ти.

И наистина разбирам. И си мисля, че не си избрала просто някого, избрала си мен. И това значи нещо, Бек. Ти ме преследва и ме залови. Мен.

— А знаеш какви са момичетата — продължаваш. — Ако бях казала на Пийч или на Чана, или на Лин, или на която и да е, те щяха да кажат на някой друг и той щеше да каже на още някой и накрая някой щеше да пусне някакъв загадъчен туит и не ми се мисли какво можеше да се случи. Затова се доверих на теб. Сигурна съм, че ще си остане между нас.

— Разбирам те — кимвам.

И наистина те разбирам. Пазя много тайни, сега имам и твоята.

— И, честно казано, знаеш ли, всъщност не лъжа, защото той всячески е мъртъв за мен, Джо — не спиращ ти. — Но работата е там, че в момента е женен за адвокатка, тя е богата и той има пари, а аз нямам нищо. И, естествено, няма просто ей така да ми даде, не. Трябва да се размятам в някаква шибана рокля от времето на Дикенс с разглезените му деца, за да получа нещичко от него.

— Това е твърде много информация — отбелязвам. — *Чарлс Дикенс?*

Разсмиваш се и ми разказваш за фестивала. Гледам да съм внимателен и се държа, сякаш никога не съм чувал за подобно нещо, и те оставям да споделиш всички подробности, реакциите ми са съвсем последователни и накрая поклащам глава.

— Действително е прекалено. Струва ли си? Да се примиряваш с всичко това за няколко долара?

— Е, нужни са пари, за да се живее — казваш и скръстваш ръце.
— Щом може да купува захаросани органични ябълки на новите си деца, трябва да го прави и за старото си дете.

— Разбирам — отвърщам аз.

И наистина разбирам. Баща ти и жена му профукаха навярно четиристотин долара за дикенсовски костюми, горещо какао и захаросани ябълки. А ти не си момиче, което би се захванало да работи като прислужница. Приятелките ти не се притесняват за пари. Защо ти трябва да се притесняваш?

Приключваш с изпращането на някакъв есемес, отпускаш ръце и сваляш краката си по-ниско. Когато животните се разкрият така, значи, че искат да се чукаат. Ти си моето животно, на моя диван и хвърляш поглед наоколо.

— О, май действително харесваш стари неща.

— Всичко това съм го намерил на улицата — отвърщам ти гордо.

— Виждам — изричаш с отвращение.

Ти предпочиташ нови, стерилни неща от ИКЕА и въпреки това пъхаш употребяваните носни кърпички в мизерната си чанта. Ех, жени! Шаваш с пръстите на краката си и отново се връщаш на темата за баща ти.

— Знаеш ли, разводът е някак различен, ако си от по-бедно семейство. Баща ми срещна Рони на острова, когато тя беше на почивка. Представи си, Джо, той се запозна с нея в бара, в който работеше сестра ми. А и ми беше доста трудно да започна колеж като момиче, израснало там, където всички други отиват на почивка. Не исках да казвам на хората, че моят градски баща е забягнал с туристка. Вече си имах достатъчно грижи на главата, сецаш се.

— Не е честно — отбелязвам.

— Не е — отговаряш и никога не съм те виждал толкова развълнувана. — Едно е да си градско момиче от Бръшляновата лига, съвсем друго е да си градско момиче *с отсъстващ баща*. Заеби. Това е клише.

— Разбирам — повтарям отново.

И наистина разбирам. Обичам те, защото си такъв горделив, агресивен малък боец. Ти си силна; можеш да убиеш някого. Ти си брутална.

— Реших, че като се преместя тук, ще започна отначало, но не го обмислих добре — въздъхваш и поклащаш глава. — Всички от училище са тук и ако кажа на приятелите си за баща ми, ще се наложи да си понеса последствията, сещаш се.

— Сещам се — заявявам. — Хората се държат осъдително в такива случаи и човек трябва да е внимателен.

— *Никой* не знае за това — натъртваш и очите ти са големи, очите ти са мои. — *Никой*.

— Освен мен — отвърщам и ти се изчервяваш.

— Освен теб — повтаряш и почти се усмихваш, а след това се натъжаваш. — Съзнавам, че не бива да съм толкова несигурна, но той не само си тръгна, разбираш ли? Той си създаде ново семейство с по-млада и по-сладка жена и с по-млади и по-сладки деца.

— Онези деца не са по-сладки от теб, Бек.

Слава богу, не си настроена подозрително и се усмихваш, смятайки, че аз просто предполагам за децата.

— *Всички* деца са по-сладки от възрастните, Джо — въздъхваш. — Такава е злата същност на майката природа.

— Ами майната ѝ тогава — махвам с ръка и ти се размиваш. — Ти си свършила твоето. Видяла си се с него и със семейството му. Той помогна ли ти с някакви пари?

Протягаш ръце към тавана, а после се извърщаш надясно и забелязваш дупката в стената точно зад теб.

— Господи! — възкликваш. — Това е огромна шибана дупка.

Преглъщам нервно.

— Беше се спускала някаква тръба и трябваше да стигнат до нея.

— Е, очевидно са успели — казваш и вече започваш да се приспособяваш към средата.

Виждаш Лари, счупената ми пишеща машина, върху масичката за кафе. Поглеждаш към мен за позволение да го докоснеш. Кимвам. Ти лъжеш. Аз складирам пишещи машини. Ние сме *различни*, ние сме *секси*.

— Името му е Лари — пояснявам. Ще бъда честен като теб.

— На всичките пишещи машини ли си дал имена? — питаш ти.

— Не — отговарям. — Не ги кръщавам. Те сами си казват имената, като ги прибера вкъщи.

Забавно е да се бъзикам с теб и ти не можеш да решиш дали съм позьор, или съм луд, и не мога да определя дали си сладка, или звучиш снизходително, когато се засмиваш:

— Правилно.

— Бек, разбира се, че им давам имена. Просто се шегувах.

— Е, Лари е красавец — подхвърляш и се навеждаш към него да му кажеш „здрости“ и да си поиграеш с клавишите му.

Зървам бикините ти. Ти ме питаш:

— Мога ли да го подържа?

— Той е тежък, Бек.

— Можеш да го сложиш в скута ми.

Носиш розови безшевни бикини, малък размер, от колекцията „Викторияс Сикрет Ейнджъл“. Взимам Лари и го слагам в скута ти и се моля да не забележиш, че бикините ти са абсолютно същите като онези, дето са напъхани между възглавниците на дивана. Казвам ти, че Лари е счупен, защото е паднал (ха-ха-ха), и ти го галиш, което е доста сладко.

— Е, Джо, Лари може да е счупен, но иначе е голям красавец.

— Той е единствен по рода си — заявявам.

Ти разучаваш Лари.

— Липсва му А-то.

Трябва да те излъжа, не мога да те оставя да търсиш проклетото А наоколо.

— Така си беше, като го взех.

Поглеждаш ме.

— Имаш ли нещо за пиене?

Нямам нищо за пиене. *Шибаният Къртис*. Отново се съсредоточаваш върху пишещата машина и искаш да надзърнеш между възглавниците на дивана и да провериш дали липсващото А не е там, ала тогава ще откриеш бикините и ще познаеш, че са твои, ако имаш по-изострено обоняние, каквото ми се струва, че имаш. Като малко дете си, на което трябва да му се отвлече вниманието, и аз грабвам едната дъвчаца пръчица, а ти взимаш последната.

— Намират ли ти се още от тези? — питаш ме.

— Опасявам се, че не — отговарям и съм притеснен, защото спираш да дъвчеш и погледът ти се фиксира върху нещо в спалнята ми. Присвиваш очи.

— Това да не е италианският Дан Браун, който ти подарих?

Искам да затворя вратата на спалнята, ала би изглеждало странно, затова се обръщам и проследявам погледа ти и разбирам, че ти всъщност гледаш специалната поставка, която направих за италианския Дан Браун. Можеше да е и по-зле; можеше да бях написал *Книгата на Бек* на рафтчето.

— Мисля, че е твоята книга — лъжа аз.

Отново погалваш Лари и се подхилваш.

— Това е много сладко, Джо.

Гълтам остатъка от пръчицата си и трябва да те изкарам оттук.

— Искаш ли да отидем да си вземем още дъвчащи пръчици?

— Да, по дяволите — казваш и се приближавам до теб, а ти изглеждаш още по-дребна с Лари в скута си и го потупваш. — Вдигни го, моля.

Вдигам го и пепелявосивите ти кадифени панталони имат нови протрити ивици от него. Поставям го на обичайното му място на пода, ти обуваш ботушите, слагаш късото си кожено яке и прекосяваш стаята, отдалечавайки се от доказателствата за моята привързаност, от твоите бикини и сутиени. Толкова съм облекчен, когато отварям вратата и те извеждам от моя дом и пред мен е един нов свят, в който си и ти. Спираш се на стълбището и посочваш едно петно на стената.

— Кръв ли е това? — прошепваш, жизнена и духовита, моята кожена нимфа, и след като ти кимам в знак на потвърждение, ти вдигаш вежди: — Кръвта на Лари?

Шляпвам те по задника и на теб ти харесва и припкаш надолу по стълбите. Аз съм единственият, който знае за баща ти, и скоро ще дойде време и за червената дървена лъжица. Отваряш входната врата, която отварях сам почти петнайсет години. Отиваме до кръчмата и ти буквално подскачаш по пътя.

— Това ли е онази част, дето се опитват да превърнат в исторически район? — питаш ме. — Бях чела някъде.

— Не — отговарям ти. — Става дума за другата част на Бед-Стай.

Моят квартал ти напомня за „Улица Сезам“ и за песните на Дженифър Лопес и всички в кръчмата искат да те чукаат, но ти си с мен. Харесва ти да си обградена с мъжко внимание, казваш ми, че се чувстваш като знаменитост, и се кикотиш. Плащам за дъвчащите

пръчици и за бутилката „Евиан“ и ти пъхваш пръчиците в задния си джоб, като да има нужда да привлечеш повече погледи към задника си. Значи, ето така би изглеждало, ако живееше тук с мен. Ще бъде хубаво, задушевно. Преди да се усетим, сме отново под козирката на входа ми.

Сядаме един до друг и разкъсваме опаковките с дъвчащи пръчици и си поделяме бутилката „Евиан“. Няколко тийнейджърки минават покрай нас и те гледат заплашително как пиеш „Евиан“ и ти ставаш сладка, отбранителна и ме уверяваш, че пиеш „Евиан“ само защото Пийч твърди, че тази вода е *алкална*. Не носиш сутиен, също както и първия път, когато се видяхме в книжарницата, и определено се усеща като ново начало.

Погалваш ме по косата с малката си студена длан.

— Искаш ли да се качим горе?

— Да — казвам и наистина, ама наистина искам да се бях подготвил за теб, да бях скрил нещата ти, да си бях взел душ и да си бях сложил еднакви чорапи.

Ала ето че ти си тук, качваш се по стълбите бавно и ме възбуждаш с всяка преднамерена малка стъпка.

След това потъвам в мъгла. Лайнаният ми диван се превръща в хамак на пустинен остров от реклама на „Корона“, но без бирата. Не ни трябва бира, не ни трябва нищо, сега аз имам теб и ти имаш мен. Прегърнал съм те, а ти ме държиш по начин, който би зарадвал Ерик Кармен. Целуваме се до изнемога и после си разказваме различни неща. Ти ми разправяш всичко за Дикенсовия фестивал, за караницата с баща ти за цигарите, за онова чудовище мащехата ти и за лайнияния мотел, за ужасните им деца, за твърде скъпите захаросани ябълки. Искаш да знаеш повече за мен и аз ти казвам, че много ми харесваш. Отново почваме да се целуваме. Това продължава дълго и ти си изтощена и топла. Когато най-сетне заспиваш, малкото ти тяло е отпуснато. Не знам дали изобщо бих могъл да заспя, щом си толкова близо до мен. Не можеш да лъжеш в съня си и ми се струва, че на моменти се усмихваш леко и се приближаваш до мен.

Единствената причина, поради която знам, че всъщност мога да спя толкова близо до теб, е, че на следващата сутрин ще се събудя от шума на душа и вече не ще си в прегръдките ми, гола, мокра, ти ще си тук.

Ако живееш сам, трябва да си някакъв скапан мазохист, за да си купиш непрозрачна завеса за баня. Започнах да си мисля за това в „Сребърното морско конче“, където завесата беше бяла, с изключение на няколкото петна от мухъл в долния край. Сякаш са се опитвали да докарат стаите като във филма „Психо“. Смятах, че подобна покупка ще е най-лесното нещо на света, ала определено не е така, особено ако отидеш в магазин като „Бед Бад & Бийънд“, където има около шестстотин непрозрачни завеси за баня, сред които буквално се изгубваш. След това пробваш онлайн, а там се налага да избираш между хиляди. Не си взех напълно прозрачна, защото все пак трябва да гледам нещо, докато седя на тоалетната чиния, но, като се замислиш, завесата за баня е нещо, което ще гледаш...

Всеки.

Шибан.

Ден.

Затова започнах да проучвам стотиците варианти онлайн. Шарките на повечето са толкова скапани, че човек не би могъл да понесе да са всеки ден пред очите му (карта на света, абсурд, риби, карта на Бруклин — пълен абсурд, снежен човек, Айфеловата кула, морски знаци — изобщо не съм някой шибаняк, който си купува шалове от „Ърбан Аутфитърс“ и дава оценки на филми в Ай Ем Ди Би). Просто исках да си взема нещо забавно и класическо.

Най-накрая се спрях на една прозрачна завеса с жълта лента *ПОЛИЦИЯ, НЕ ПРЕСИЧАЙ*, плесната напреки. И като я купувах, въобще не съм си представял, че ти ще си от другата страна на полицейската лента и че тази проклетата жълта ивица ще препречва погледа ми към теб. Следващия път ще си взема напълно прозрачна, Бек. Научих си урока.

Наистина обаче така е по-добре, понеже нямам време да те гледам как се къпеш. Трябва да използвам тази възможност да скрия всички твои неща, които съм събирал, и се моля да не си тършувала,

когато си се събудила. Опитвам се мислено да проследя стъпките ти. След като си взе хавлиена кърпа, ти остави отворена вратата на шкафа в банята (типично по женски). За щастие, посегна към най-горната и не можа да намериш сутиените си, натъпкани под най-долната. Надявам се, не си бъркала в аптечката в банята, защото щеше да откриеш надрасканата си сребриста шнола (откраднах я първия път, като влязох в апартамента ти, такива шноли бяха разхвърляни навсякъде, няма как да забележиш, че липсва, нали?). Трябваше ми, понеже няколко изящни косъма се бяха заплели в нея, те носят твоето ДНК, твоето ухание. Нали не си отваряла хладилника, за да се натъкнеш на останалата половин бутилка от твоя студен чай „Нантъкет Нектар“? Устните ти са я докосвали и аз държах да ги запазя в хладилника си. Ти си сипа чаша вода и несъмнено има шанс да си решила, че твоята бутилка със студен чай е моя.

Вратата на банята е единственото нещо тук, което изобщо не е счупено, и можеше да я затвориш плътно, ала ти не го направи. Просто защото обичаш да оставяш всички врати отворени, както и да не слагаш пердета на прозорците в апартамента си. И няма как да не съм развълнуван, че по някакъв начин ти си искала да надзърна, докато се къпеш зад завесата със смешната полицейска лента. Извиваш гръб и водата облива циците ти, после се обръщаш. Харесва ти тук, под моя душ, в моя дом. Водата се стича по врата и по гърба ти, взимаш сапуна (моя сапун) и го притискаш между гърдите си, плъзгаш го надолу и разстилаш пяната по корема си, по-надолу и още по-надолу, ръцете ти стигат до интимните ти части, а сетне бързо ги вдигаш към шията, въздържаш се. Толкова си секси, че ми иде да се съблека и да дойда при теб под душа, но ако го сторя, ти ще погледнеш към движещата се врата и ще видиш горнището на банския ти да виси на дръжката. Знам, че все още не си го забелязала. И има шанс въобще да не го зърнеш, защото така и не затвори плътно вратата. Мога да грабна горнището и да се моля да си толкова погълната от подгизналото си — двусмислица, бейби, — аз, че да не обърнеш внимание, или да го оставя и да очаквам, че когато свършиш — с къпането, не с пипането, — ще си твърде заета да се сушиш и твърде заслепена от парата и няма да те интересува нищо.

Кого ли заблуждавам? Налага се да взема това горнище. Затварям очи. Моля се. Ръката ми трепери, достигайки вътрешната страна на

вратата, и го дърпам от дръжката. Ти не забелязваш нищо и всичко пак е спокойно и наистина трябва да се разкараш от апартамента ми. Слагам банския ти зад замразената храна, която си купувам, но никога не ям. Вече си излязла от банята и се провикваш:

— Хей, Джо, къде отиваш с този пистолет в ръка?

За секунда се паникьосвам. Ти знаеш и горницето е пистолет и съм прецакан, загърната си с хавлиена кърпа и от теб се стича вода, а аз съм се облегнал на хладилника и изглеждам като побъркан.

— Шегувам се — казваш. — Знам, че това е кофти шега, ама не е чак толкова зле. Спокойно.

— Виждам, че си намерила хавлиените кърпи.

— Да, няма проблем — промърморваш.

Домът ми не е за ходене с боси крака, а ти непрекъснато щъкаш наоколо, подът е лепкав и мръсен, поглеждаш пищеците ми машини и задаваш прекалено много въпроси. Взимаш препарираната миниатюрна глава на алигатор, която щях да скрия, ако знаех, че ще дойдеш. Нищо не е наред, никак не е наред, не изглежда както трябва на сутрешната светлина. Ти остана да спиш тук, взе си душ, но ние не правихме любов, в кой свят това изобщо би могло да е нещо добро? Ръцете ти са почти клинично чисти и изследваш мястото, все едно е местопрестъпление. Може би онази жълта лента те е накарала да си нащрек. Интересуваш се откога колекционирам пищеци машини и мъртви животни, шеговито ме питаш дали не съм някой сериен убиец и посочваш дупката в стената, настоявайки:

— Джоузеф, разкажи ми отново за тази дупка.

И да, смееш се и не ме заставяш да се оправдавам, ала всичко това не е добре за нас, ти си твърде чиста, а аз съм все още сънлив и със сутрешна ерекция и нямам нито кафе, нито яйца да ти направя. Кранчето капе (не си го затегнала докрай), не мога обаче да отида да го затегна, защото не бива да оставаш сама в дневната ми. Извиняваш се и се отправяш към банята, където измиваш ръцете си с много сапун (заради препарираните животни и пищеците машини). Когато излизаш от там с твоите прясно изтъркани ръце, вече си приключила с мен, говориш за университета и ме целуваш за „довиждане“, но без език.

След като си тръгваш, сядам в мократа вана и те вдишвам. Цялата.

* * *

— Пич, не мислиш ли, че това е доста грубо?

Къртис се опитва да се защити и целият е почервенял. Малкият дрисльо никога не е бил уволняван преди и изведнъж на него страшно му харесва тук в книжарницата и изведнъж почва много да му пука и изведнъж малкият ми наркоман никога повече няма да се друса.

— Къртис, правилната ти реплика в момента е „Да, шефе“.

Той поруменява и някаква дебела дребна жена започва да тропа по щанда, все едно че е врата.

— Извинете, момчета, имате ли сектор с готварски книги?

— Да — казвам и тъкмо да я упътя и изведнъж Къртис всъщност работи тук, загрижил се е и подтичва на зигзаг зад мен и повежда сладката малка дебелана към готварските книги и ѝ обяснява за възможността да поръчаме всяко издание, което дебелото ѝ сърчице би пожелало, и ѝ разказва за нашата политика за връщане на книги, и всичко това на такъв висок глас, та човек би си помислил, че тя не е дебела, ами глуха. Невероятно е как хората влизат във форма само когато насочиш пистолет към главата им и сякаш те чувам (*Хей, Джо, къде отиваш с този пистолет в ръка?*) и тази сутрин вината беше негова и той ще си плати. Трябва да си плати, а дебеланата иска да плати частично с чек, частично в брой и останалото с кредитна карта. Започвам да се чудя как би могла да си позволи продуктите за рецептите и изведнъж Къртис е неузнаваем — проверява повторно шофьорската ѝ книжка, както съм го учил и както никога не прави, прокарва кредитната ѝ карта през четеца по идеалния начин — плътно и леко наклонена, за да може старата слаба машина да я разчете. Слага разделител във всяка от шибаните готварски книги и само някакъв изперкал психопат перфекционист шибаняк би уволнил това дете, толкова е добър, толкова е отдаден на работата си.

Малката дебелана е доволна и ми подсвирква:

— Чао, сладък.

Кимам, усмихвам ѝ се и все пак би било редно да се обърне към мен с „господине“.

— Трябва да увеличиш заплатата на този млад човек — подхвърля тя и цялата е розова от бързата обиколка между рафтовете.

— Казвам ти, бях в една малка книжарница в горната част на града и висях цели два часа, преди някой да дойде да ми помогне, а този млад човек тук беше невероятен и толкова любезен с мен. И също много начетен.

Ще ми се да ѝ кажа, че в книжарници и в кафенета е проява на любезност да оставиш хората на спокойствие. Ако ги атакуваш и им предлагаш твърде натрапчиво помощ, те се чувстват, все едно ги гониш. Тази жена не знае нищо за света и не престава да говори за „дружелюбния младеж“, а бих искал да ѝ кажа, че прекалено нетърпеливият Къртис (да не би да е минал на метадон?) днес всъщност пъди клиенти, защото повечето не желаят да бъдат прекъсвани, когато четат първите страници от някоя книга. О, ще ми се да научи, че Къртис пуши марихуана четири пъти дневно и че краде велосипеди, които после продава. Бих могъл да ѝ кажа, че закъснява всеки ден, че редовно сече в тоалетната (грубо е), че е кръшкал на всяко гадже, което е имал, и че, ако не го уволня, след като тя си тръгне, ще ѝ се подиграва зад гърба и вероятно ще запише информацията за чековата ѝ сметка. Да. Понеже плаща с чек.

Вместо това просто ѝ се усмихвам.

— Именно заради такива като вас отваряме книжарницата всеки ден — казвам. — Ние помагаме на хората да си купят книги.

— Това е точно като в онзи филм с Мег Райън — изквичаваш дебеланата. — Сещате ли се, където онова хубаво момиче има малка книжарница и се влюбва в онзи мъж с големите книжарници?

Къртис изпява:

— „Имате поща“?

— „Имате поща“ — възкликва тя и се размива. — Обожавам го този филм. Предлагате ли го? На диск?

Тази мързелана няма да използва готварските книги. Ще си вземе малък рафт и ще накара някой да го закове на стената в кухнята ѝ. Ще ги подреди и ще им се радва как добре изглеждат, докато хвърля поредната пица в микровълновата и плаче на диска на „Имате поща“, след като изръшка града, за да си го купи. И никога няма да се върне тук.

Когато тя си тръгва, Къртис най-сетне разбира. Знае, че с него е свършено.

— Пич — подхваща той. — Ако това изобщо има някакво значение за теб, аз си мислех, че ти помагам. Мацката беше секси. Ставаше си за ебане отвсякъде.

— Не можеш да даваш адреса ми на непознати.

— Тя рече, че те познава. За ебане ли казах, че става? За щуро ебане.

Искам да се знае, че го ударих само веднъж, и то не по лицето. Запомни това, Бек. Не съм някое чудовище и не съм го наранил. Уволних го, държах се с него като мъж с мъж, като шеф с работник. Не беше лично и не беше брутално и тази дебелана бе първата клиентка, с която той се отнесе добре, откакто почна работа тук. Също така никой не може да казва, че ти ставаш за ебане, Бек. Ти си прекрасна. Това е съвсем различно.

В деня след преспиването без секс ти ме покани да се видим в центъра. Къртис вече го нямаше и аз бях сам в магазина, но след като предния ден една жена е била в апартамента ти гола, можеш само да й кажеш „да“. Взехме новата ти кутия за кабелната телевизия. Опашката беше близо два километра. После ти ме отпрати да си ходя.

И същото продължи през последните две седмици. Днес ме помоли да се срещнем пред „Старбъкс“ на Хералд Скуеър, където стоя сега, докато ти ме целуваш за „здрости“ (по бузата). Няма да седнеш в скута ми в претоварен стол и няма да оближеш сметаната от горната ми устна. Ти си настроена на делови дневен режим и хората, които са излезли да купуват коледни подаръци, сигурно си мислят, че съм твоят най-добър приятел гей. Курът ме боли, Бек. Кога ще бъде празник и за мен?

— Хубавата новина е, че знам точно какво искам.

— Наистина ли? — казвам аз и се надявам, че ще поискаш да те изям цялата в тоалетната на „Старбъкс“.

— Искам да купя на майка ми от онези големи слушалки с пухчета.

— Аха.

Дигиталните слушалки с пухчета са материалната противоположност на оралния секс.

— А още по-хубавото е, че имам ваучер за намаление — добавяш, докато вървим към „Мейсис“.

И започваш да говориш за пари. Закъсала си. Преструвам се, че не съм чел имейлите, дето си разменихте с баща ти тази сутрин. Знам, че чакаш да видиш дали твоят старец, капитанът, ще ти помогне.

Ние сме в царството на дамските обувки (ти не искаше ли слушалки?), когато ме питаш за Къртис. Отговарям ти, че съм го хванал да краде и съм го уволнил. Не ти казвам, че всъщност го изгоних, защото ти е дал адреса ми. Въздъхваш, според теб той изглеждал *добро момче*. Ха. Разхождаме се покрай щандовете с

бижутерия (не ти ли трябваха слушалки?) и се интересувах кога ще назнача нов служител. Отвърщам ти, че единственото, което ми е по-невъзможно от намирането на добър помощник, е да се справям сам с книжарницата. Кимваш и се съгласяваш, че повечето хора наистина не стават да ги наемеш на работа, и така ли ще бъде оттук нататък — общи приказки за глупости?

— Искаш ли да се повозим? — питаш ме и ако имаш предвид да се повозиш на кура ми, тогава да.

Ала вместо това хващаш ръката ми и ме повеждаш към ескалатора. Там е претъпкано, запотено и коледно и по-скоро бих седял в кофа за боклук. Няма никаква възможност за уединение в „Мейсис“ през декември, но ти продължаваш:

— Значи, моят наставник в университета, който сега си е взел една година отпуска и има грант от „Принстън“... — И правиш драматична пауза, като че ли на мексиканката пред нас ѝ пука. — Той иска от мен още страници, преди да излезем във ваканция, което е абсурдно.

— Как му беше името? — питам аз, въпреки че никога не съм го знаел.

— Пол — отговаряш, без да споменеш фамилията му, и, слава богу, разговорът приключва. Слизаме на четвъртия етаж. Прекалено оживено е и мирише на гевреци и парфюм. Пуснали са някаква песен на Майли Сайръс и е доста разгорещено. Шумните отворителни люде, които се карат помежду си, са обида за сетивата ми и аз те питам дали слушалките са на този етаж, ти обаче ми обясняваш, че трябва да върнеш нещо тук.

За щастие, опашката в сектора „Млади курви“ не е толкова дълга, понеже повечето млади курви не могат да си позволят да си купят нищо. Както се оказва, ти не си ми казала цялата история и когато идва твоят ред, вадиш един клин и една смачкана касова бележка от чантата си, а бедното момиче зад щанда не знае как да се справи с върнатата стока и, разбира се, се налага да изчакаме.

— Защо трябва да висим толкова? — просъскваш.

— Ами ти си го купила преди повече от сто дни.

— И какво от това?

Мамка му, действително съвсем си го закъсала, защото кой друг би изровил клин отпреди повече от три месеца? Грабваш го заедно с

касовата бележка и го натъпкваш в чантата си.

— Ще дойда пак, когато ще мога да говоря с управителя.

— Никакъв проблем.

Сега си като ужилена, наистина си разчитала на парите, които така и не успя да вземеш. Изкарваш си го на всички млади курви, проправяйки си път през изкуствената коприна и изкуственото осветление, без дори да се извиниш. Две кучки изсъскват, че искат да те сритат, но няма да го сторят, те са все още в гимназията и им стига просто да могат да те нарекат „кууучка“. Казвам ти да забавиш малко, а ти хич не ме слушаш и почти ми харесва да си представя каква путка можеш да бъдеш, защото някой ден ще ме завържеш за леглото и ще ме напляскаш и ще властваш над мен, така както властваш над всичките тези хора, които се изпречват на пътя ти. Толкова си форсирана, че ми се ще да си поиграя с теб и го правя.

— Бек.

— Какво?

— Виж, не разбирам много от дрехи за момичета, ама този клин, който възнамеряваше да върнеш, си изглежда добре.

— На мен не ми харесва.

— Мога ли да го погледна?

Бориш се с усмивка, ала в крайна сметка губиш.

— Тук?

— Да — кимвам аз и сега вече забавяш ход и никой не наблюдава пробните, понеже е Коледа и Дядо Коледа знае, че съм добро момче. Вървим по коридора с пробни от двете страни към тази за инвалиди в дъното. Не ми казваш защо отваряш точно тая врата и не ме каниш да вляза, аз обаче те следвам. Сядам на пейката, а ти си права пред тристенното огледало. Вадиш клина от чантата си и какво, по дяволите, ти става, та все още мислиш за него?

Въздъхваш:

— Разбираш ли, на мен всъщност ми трябва нещо по-прилепнало.

Но на теб всъщност ти трябва оргазъм и аз ти казвам да го пробваш. Изчервяваш се палаво, вратата се тряска и някой промърморва да си вземем стая, ами ние си взехме стая, ние сме в тази стая, сваляш кожените си ботуши, разкопчаваш джинсите, а те са

прилепнали толкова плътно, че бикините ти започват да се смъкват заедно с тях.

— Ела тук.

— Джо. Шшт.

Давам ти знак да се приближиш. Понеже си срамежлива по душа, вдигаш джинсите си и дори почваш да ги закопчаваш. Поглеждам те, ти също ме поглеждаш, навеждаш се и протягаш ръка към колана ми, но не. Твърдо грабвам ръката ти.

— Изправи се.

Ти се изправяш. И щом посягам да разкопчая джинсите ти, се размърдваш леко и ми помагаш да ги сваля и да ги хвърля към огледалото. И най-накрая в сектора „Млади курви“ на „Мейсис“ на Хералд Скуеър вече е Коледа. Вкусвам те. Облизвам те. И когато свършваш, се разнася силен вик.

Обичам да пазарувам.

Сексът прочиства съзнанието и оргазмът ти действа добре. Напускаме пробната и решавам да дадеш на майка си клина, който смяташе да върнеш — знаех си, че няма да вземем никакви слушалки. Хванала си здраво ръката ми, слизаме с ескалатора четири етажа надолу и на теб не ти се иска повече да разглеждаш. Сега музиката е по-спокойна, звучи „Нека имаш една весела малка Коледа“^[1] — любимата ми тъжна коледна песен. Питаш ме какво ще правя по празниците и ти отговарям, че, разбира се, ще работя, а ти ми казваш, че ще трябва да си намериш работа. Завеждаш ме при мъжките шапки и избираш една чудовищна вълнена в червено и зелено. Изобщо не ми харесва.

— Вероятно бих могла да работя тук — усмихваш се. — Можеш да идваш да ме видиш, когато съм в почивка.

— Наистина ли ти е нужна работа?

Вместо да ми отвърнеш, взимаш една червена ловджийска шапка като тази, която носи Колфийлд от „Спасителят в ръжта“, и ме поглеждаш:

— Моля те. Това е любимата ми книга.

Не мога да ти откажа и те обичам, защото не спомена заглавието на книгата. Слагам шапката и ти захапваш устната си.

— Възхитително.

Трудно ми е да те накарам да ме приемеш на сериозно с тази нелепа шапка, ала все пак се опитвам.

— Наистина, Бек, трябва ли ти работа?

— Много си секси — изпискваш и вадиш телефона си. — Само една снимка, Джо. Нека да ти направя снимка.

— По-добре да не виждам това във Фейсбук.

— Ти, така или иначе, не си във Фейсбук, глупчо — отвръщаш.
— Усмихни се.

Снимаш ме, давам ти шапката и почваш да ровиш в чантата за кредитната си карта.

— Бек, не е нужно да ми купуваш шапка, която никога няма да нося. Съвсем сериозно. Трябва ли ти работа?

— Знам, че не е нужно — казваш. — Но искам да ти я купя.

Коледа е, така че те оставям да ми вземеш шапката и ти заявявам, че ще я нося само при едно условие.

— Каквото и да е — изричаш и съгласието ти е очарователно.

— Каж ми, че ще приемеш да работиш в книжарницата.

— Да!

Ти се радваш и ме прегръщаш, давам ти всичко, което искаш, всичко, което ти е нужно, целуваш ме леко по врата и нежно по устните. Шепнеш името ми — Джо — и онези, които минават покрай нас, вероятно си мислят, че току-що сме се сгодили.

* * *

По-късно през деня Етън идва за интервю. Сърце не ми дава да му кажа, че мястото вече е заето. Той прилича на мишок, приятелски настроен е като домашен любимец и би се вписал по-скоро в приют за животни, отколкото в книжарница. Говори много, а аз проверявам пощата ти и разбирам, че си се обадила на Пийч и си й разказала за нашето пазаруване заедно и за новата си работа. Тя ти пише:

Сладичка Бек, надявам се, че не си ядосана на себе си след лудуването в Таргет. Запомни: ако направиш нещо долно, това не те превръща в боклук. Ти си просто човек,

малък човек! Само те моля, бъди внимателна с него, да работите заедно надали е най-добрата идея. Може би да си намериш работа в студентското градче... Както и да е, дано всичко е наред, Пийч.

Този имейл попарва приповдигнатото ми настроение след „Мейсис“. Ами ако се откажеш? Ами ако почнем да работим заедно и не се погаждаме? Ами ако се нуждаеш от „вечерсмомичетата“, когато си в почивка, и никога повече не отидем да пазаруваме заедно? Етън няма да ме изостави; донесъл е три екземпляра от автобиографията си.

— Изглеждаш много зает, Джо — подхвърля закачливо. — Само кажи и ще мина след малко. Нямам други ангажименти днес!

Опитвам се да печеля време. Не знам дали бих могъл да овладеея неговата енергичност.

— Кои са петте ти любими книги?

Той се усмихва, сякаш току-що съм му казал, че Дядо Коледа наистина съществува, и прочитам отговора ти до Пийч:

О, това беше в Мейсис, не в Таргет, така че е по-порядъчно... надявам се. Иначе си права, знам, че не би трябвало да работя в книжарницата. Толкова зле се справям с границите на личното пространство. Защо винаги си толкова умна?

Етън е по средата на анализа си на „Властелинът на пръстените“, когато го прекъсвам.

— Извинявай, Етън. Само още една минутка.

— Не е нужно да се извиняваш! — изпява той. — Ти си шефът!

Всяко негово изречение е с удивителен знак, поради което е малко озадачаващо, че най-любимата му книга е „Американски психар“.

— Харесвам добрите ужасии! Нали и на теб ти харесва, Джо?

Предпочитам художествената проза, той подвива опашка, а аз рифрешвам входящата ти поща и отварям отговора на Пийч:

Просто ми пука за теб, сладичка Бек. Помни: границите преди всичко! Също така май не сме се виждали цяла вечност.

Оставям телефона ти настрана и тихичко благодаря на майка ти, че все още плаща сметката. Етън продължава да говори за онзи мишок в „Американски психар“.

Думите му се леят, кикоти се и се чудя, що за човек е, по дяволите?

— Просто обичам книгите — цвърти. — Мога да говоря за книги цял ден! Най-трудното е, когато изгубиш работата и гаджето си. Липсва ми говоренето. Обичам да говоря!

Етън е най-самотният, най-депресираният човек, когото някога съм срещал, и същевременно е моят спасител. Перфектен е, точно каквото ми трябва. Няма как да хлътнеш по този тип, а редом с него аз изпъквам. Усмиввам се.

— Е, Етън, можеш ли да работиш през уикендите?

— Разбира се! — изцвъртява отново той, не много по-различно от мишок. — Мога да работя по всяко време!

Когато се изправяме, установявам, че е с около трийсет сантиметра по-нисък от мен. Има пърхот и продължава да ми благодари, докато го изпращам до вратата.

— Знаеш ли, Джо, винаги съм усещал, че ще си намеря подобна страхотна работа! Честно казано, дипломата ми по финанси беше идея на баща ми. Не моя!

— Е, това е чудесно, Етън, това е чудесно — кимам и явно той има проблем с границите на общуване. — Изпий една бира и празнувай.

— Всъщност не пия, но може би ще си сипя малко ром в диетичната кола! — възкликва и гледайки го как се отдалечава по улицата, се чувствам горд като учител. Днес направих едно добро дело.

Ти пишеш на Пийч и ѝ пожелаваш приятна почивка на слънце. Съобщаваш ѝ, че вероятно ще останеш в града, защото ти е твърде скъпо да отидеш до Нантъкет, а тя ти отвърща:

Скъпа, ако ти трябват пари назаем, винаги можеш да разчиташ на мен...

Отговаряш ѝ твърдо „не“ и Пийч заминава да види семейството си на Сейнт Бартс, да размазва органичен крем против слънце по гротескното си тяло и да си мисли за теб. Може би ще се запознае с някое местно момиче, ще се влюби и ще те остави на спокойствие. Пиша ти, че започваш утре, и ти реагираш веднага по правилния начин:

Да, шефе.

По-късно вечерта ми се обаждаш да уточним кога точно да се явиш. Като ти споменавам за Етън, отначало си объркана.

— Смятах, че аз получавам работата — казваш ми.

— Ами това е най-натовареното време през годината, Бек.

— Значи ли, че ще имам по-малко часове?

— Значи, че понякога ще имаме свободна вечер заедно.

Ти разбираш и понижаваш глас:

— А значи ли, че вече упражняваш сексуален тормоз?

Дори не се засмивам.

— Да, госпожице, точно така.

Аз съм гений, очевидно е, а Пийч може да се разкара, защото ние продължаваме да си говорим като гаджета. Разказвам ти повече за Етън и ти се смееш.

— Той, изглежда, е пълната противоположност на Блайд — отбелязваш. — Тя задрасква удивителните знаци в разказите на всички. В буквалния смисъл.

— Мамка му — отвърщам. — Чудя се какво ли би станало, ако те двамата са заедно в една стая.

— Божичко — изричаш и те чувам как сядаш. — Добре би било да го уредим това.

— Бек.

— Трябва да ги запознаем.

— Момчето е толкова невинно — подчертавам. — Не знам дали да му натрисаме Блайд.

— Честно казано, Джо, Етън вероятно е тъкмо онова, от което се нуждае Блайд. И обратното също може би е вярно. Имам предвид, че противоположностите се привличат, нали?

— Ние с теб противоположности ли сме?

— Ами ще видим — казваш ти и продължаваме да си говорим за индийска храна и музика и това е един от онези разговори, дето просто се леят и които можеш да водиш само след споделено преживяване в пробна.

Когато най-сетне приключваме, ти изпращам координатите на Етън за Блайд. Пиша ти:

Весела Коледа!

Ти ми отговаряш:

Наистина весела. (Усмивка)

[1] В оригинал „Have Yourself a Merry Little Christmas“. — Б.р. ↑

Много ми е хубаво, че си тук. Работата с теб ме кара отново да заобичам книжарницата на Муни. Ние сме очарователна двойка, пасваме си отлично и ти е приятно, когато някой го спомене. Няма вече срещи. Само ти и аз. Идваш преди началото на смяната и ме целуваш за „здрости“. Повечето тъпи двойки си взимат куче, за да разберат дали биха могли да отгледат дете заедно, но ние имаме тази пълна с книги книжарница. Споделяме натоварването и се смеем с клиентите и закачливо спорим каква музика да пуснем и сме като онези двойки от петдесетте, съвсем сексистки, защото аз ръководя, на теб пък ти харесва така. Ти си играеш с мен, постоянно се опитваш да заобиколиш правилата. Сякаш живееш, за да ме възбуждаш. Лесно ни е да се смеем. Нося шапката на Холдън на работа и си я слагам, когато не ме гледаш, а ти избухваш в смях, щом ме видиш.

— Господи, Джо, нека да махна това.

Игриво се боря с теб.

— Не можеш да вземеш шапката ми на Холдън Колфийлд!

Смееш се.

— Не, онова, което не мога, е да те оставя да се показваш пред хората с нея. Явно изобщо не съм мислила, като я купих.

Харесва ми отпратката към времето, което прекарахме при младите курви, и ти позволявам да грабнеш шапката ми. Дори не съм махнал етикета и ти си доволна, когато го зърваш.

— Сега ще се постарая да ти избира нещо по-добро.

И не мога да повярвам колко неестествено се чувствам, макар да ми е приповдигнато и да усещам, че светът е на моя страна; толкова е щастливо в книжарницата на Муни! Етън и Блайд вече се срещат, което е невероятно, а аз си лягам с мисълта с какво ще си облечена на следващия ден, чудя се кога химията между нас ще избие на маратонско чукане в леглото, дето ти сглобих. Ние все още не сме правили секс, понеже ти каза, че това е нещо *специално*. И то наистина е.

Всеки ден е Коледа и днес ти пристигаш с предизвикателен размъкнат сив пуловер, който е провиснал от рамото ти и превръща ключицата ти в надървящ порнокадър. Нагъваш малки морковчета. Казвам ти да се прибереш вкъщи и да се преоблечеш.

Отговаряш ми с пълна уста:

— Никога не си ми споменавал, че тук има дрескод.

— Това се подразбира.

— Как така се подразбира? — сопваш се ти. — Ами провлечените суичъри на Етън?

— Успокой се.

— Спокойна съм, Джо. Само те моля да ми обясниш какъв е този дрескод.

— Представи си, че става дума за университета. Не би отишла там с тия дрехи.

Хвърляш морковите на щанда и скръстваш ръце.

— Именно от университета идвам.

— Просто се покрый малко — отвърщам и ми се ще да ти кажа, че тъкмо заради това момчетата от твоя курс мислят, че им е позволено да ти се натискат и да те изучат.

— Какво по-точно да покрия? — питаш и едва се сдържам да не те награбя и да ти дам урок. Проблемите с баща ти са много дълбоки, Бек.

— Ами ключицата си.

— Мога да сложа жилетката ти отгоре.

Оставям те да пробваш черната ми жилетка и тя те обгръща, а на мен ми иде да те хвана за ключицата и да те замъкна до М-У сектора, където се спря първия път, когато дори не знаеше какво търсиш (всъщност търсеше мен), и мога да го направя, защото аз съм шефът и ти искаш да го направя, аз също искам, но няма. Харесва ми колко силно го искаш сега и така ще си остане без ответ. Поклащам глава и с жест те приканвам да свалиш жилетката ми и ти се ядосваш и мрънкаш, а курвенският ти пуловер се изхлузва заедно с нея, докато я теглиш през главата, и някакъв перверзник гледа откъм рафта със справочниците и аз се протягам и дърпам пуловера ти надолу.

Сепваш се, радиаторът съска, саундтракът на „Хана и нейните сестри“ разпръсква инструментални изпълнения на стари любовни

песни, донесла си ми кафе като примерно момиче и ми подаваш жилетката.

Взимам я и сядам на столчето при касата, ти примигваш срещу мен, онзи перверзник все още зяпа и трябва да се погрижа за него.

— Когато се върнеш — казвам, повишавайки глас, — по-добре е да си със сутиен.

Ти се изчервяваш и се опитваш да не се усмихваш, вмъкваш се в куртката си, грабваш чантата си с всичките боклуци вътре и кимваш.

— Какъв цвят?

Няма да мине много време и ще се чукаме и аз свивам рамене.

— Какъвто решиш.

— Червен?

— Чудесно.

— Черен?

— Тръгвай — подканвам те и ти тръгваш, а аз обръщам глава по посока на перверзника и произнасям високо и хладно: — Мога ли да ви помогна, господине?

— Ами не, просто разглеждам.

— Добре, ако все пак имате нужда от помощ, кажете — отговарям и спирам музиката от „Хана“, пускам „Бийсти Бойс“ и те чакам да се върнеш, а ти ще се върнеш, понеже много ти харесва с мен, и споменах ли, че това беше най-добрата ми идея? По време на първата си смяна тук ти бе абсолютно бедствие, прецака продажбите, маркираше ги или повече, или по-малко и беше облякла шибания си суитшърт от университета „Браун“, сякаш всички трябва да знаят, че тази работа е под нивото ти. Казах ти никакви такива суитшърти и ти се изчерви, разбра, че си сгафила. Извратеният от сектора със справочниците ме пита дали имаме тоалетна, аз го отрязвам с остро „не“, а той дори не казва „довиждане“, когато си тръгва. Използвам възможността да сляза в мазето и да си направя една бърза, защото да работя с теб и да те чакам всеки ден да дойдеш, за да мога да усетя уханието ти, да те виждам и да съм близо до теб, ме надървя като осмокласник при вида на секси учителка по заместване.

Телефонът ми вибрира. Ти си чевръста и си ми пуснала есемес:

Чук-чук.

Добавила си и снимка, на която си с червен сутиен. Пращаш ми нов есемес:

Това подходящо ли е за работа?

Аз ти отговарям:

Не.

Януари е най-мъртвият месец и мога по цял ден да седя тук и да разглеждам сутиени. Ти го знаеш и отвърщаш веднага:

Чук-чук.

Пиша ти:

Да?

И отново си ти, снимка без лице, само циците ти в дантелен розов сутиен, зърната ти са твърди и това ми идва в повече, свършвам, а ти ми пишеш пак:

Да?

Отказвам да ти дам кура си по този начин и започваш да разбираш, пращаш ми още една твоя снимка. Без сутиен. Ще ти дам каквото искаш. Отговарям ти:

Лошо момиче. Идвай. Сега.

Реагираш със скоростта на светлината:

Да, шефе

Без никакви препинателни знаци, само „да“, универсалният евфемизъм за ИЗЧУКАЙ МЕ СЕГА, и „шефе“, универсалният евфемизъм за ПОДЧИНЯВАМ СЕ. Почиствам се, качвам се по стълбите и намирам книгата на Пола Фокс, която се преструвам, че чета всеки път, щом се появиш, спирам „Бийсти Бойс“ и пускам песните на Бек — това вече се случва постоянно, имаме си шегичка, ние сме двойка с таен речник от песни, книги, погледи и ястия, — и когато се връщаш, е почти време да затваряме, а аз дори не съм проверявал пощата ти с дни, дотолкова си ме обсебила. Измъкваш се от куртката си, носиш дантелен прозрачен потник и ми се усмихваш.

— Това неподходящо ли е?

Затварям книгата на Пола Фокс и започва една от песните на Бек, „Закони на секса“^[1], ода за белезници и за нелогично велико чукане. Ти и аз ще си направим наша песен за чукане. Нагласявам се, така че да съм с лице към теб. Вратата не е заключена и табелата показва, че е отворено, улиците се изпразват (януарски понеделник е все пак). Музиката от „Хана“ беше любовна игра, есемесите бяха първата база и ти бавно се приближаваш към мен и аз леко разтварям краката си. Стъпила си върху куртката с твоите чукай-ме ботуши, не мога да издържам повече и избухвам.

— Закъсня, вече ще затваряме.

— Съжалявам, шефе. Кога затваряме, шефе?

— Сега.

— Ох.

— Да — казвам аз, твърд като скала, а ти не носиш никакви бикини под полата, курва такава, накланяш малката си глава, разрошваш малката си коса и е невероятно как най-простото нещо на света може да бъде толкова секси — полуголо момиче в книжарница, което се протяга, за да вземе дъвчаща пръчица, дъвче я бавно и безмълвно се моли за секс.

— Добре, може би има нещо друго, което мога да направя за теб — изгукваш ти, аз поклащам глава и ти давам знак да се приближиш

веднага. Дъвчащата пръчица виси от устата ти, слагаш ръце на коленете ми, навеждаш се и пръчицата се полюлява пред устата ми.
Захапвам я. Най-накрая.

[1] „Sexx Laws“ на Бек Хансън, от албума „Midnite Vultures“. —
Б.р. ↑

Току-що те чуках за пръв път. Не беше хубаво, не продължи цяла вечност и ти не вика в екстаз. Къде отиде тръпката от „Мейсис“, когато бях в теб? И кой е виновен за бързото ни чукане? Дали е защото не бяхме в пробна или пред отворен прозорец? Или беше заради мен? Бях ли твърде настойчив? Твърде нетърпелив? Държах ли те твърде силно? Може би съм по-добър, като те лижа, отколкото като те чукам, и това е ужасно и несправедливо. Направихме го само веднъж. Да го направим ли пак? Искаш ли да го направим пак?

Не искаш. Не бързаш особено, докато се съвземаме на пода в клетката. Ти си върху мен и галиш косата ми. Не виждам лицето ти, но усещам разочарованието в ръцете ти, в начина, по който ме докосваш и който издава съжаление. Връхчетата на пръстите ти ме потупват леко и не искам да те пусна, защото ще трябва да зърна лицето ти, а не мога да го сторя. Продължих може би осем секунди. Девет. Прехвърлям спомена в главата си и не разбирам как се случи. Може би мастурбирах твърде много или може би ти ме беше възбудила твърде силно, а може би все пак трябваше да заключа вратата.

— Не — каза ти, — толкова е възбуждащо, когато вратата е отключена и има табела, че е отворено, нали?

Трябваше да съм честен с теб и да ти призная, че липсата на сигурност само ще ме изнерви повече. Ала не желяех да те разочаровам и исках да стане както на теб ти харесва. Ти предложи да го направим при касата, но аз отказах.

— Да слезем долу.

— Наистина ли? — попита и ти личеше, че си възбудена. Сигурен съм.

Слязохме (идеята беше моя, ключът е в мен, аз съм шефът), отключих клетката и ти заповядах да влезеш вътре. Заклучих я, ти се усмихна. Казах ти да свалиш полата си и ти се подчини (аз съм шефът), не носеше никакви бикини и ти наредих да започнеш да се пипаш. Ти започна и аз накарах другата Бек да млъкне. Искаше да има

музика и я оставих да свири (аз съм шефът и понякога мога да си позволя да ти угодя). Ти стоеше и държеше вратата на клетката с едната ръка, с другата се пипаше бавно. Започнах да се събличам, а ти ме гледаше отначало с усмивка, после с желание и готовност. Казах ти да се помолиш и ти ме помоли да дойда при теб, свалих гащите си и видях колко много исках да дойда при теб. Казах ти да застанеш на колене, ти коленичи и протегна ръка към мен (аз съм шефът и понякога мога да си позволя да ти угодя), отключих клетката и влязох. Ти ме пое в ръцете си и в устата си, продължавайки да ме гледаш, аз знаех, че е време да те чукам, и ти казах, че е време, ти скочи върху мен като животно, възседна ме и ме повали на пода (аз съм шефът и понякога мога да си позволя да ти угодя). И тогава.

И тогава.

И тогава бях вътре в теб и свърших. Провалих всичко. Свърших толкова бързо и толкова силно, че отначало ти не каза нищо и се държеше, сякаш не искаше да ти помогна и ти да свършиш. Направо започна да ме галиш по косата (кофти докосване) и тихо ми рече:

— Не се притеснявай, Джо. Взимам противозачатъчни.

И точно в този момент се страхувах най-много от теб. Страхувах се и си мислех какво можеш да ми направиш и какво не можеш, защото в този момент разбрах, че ти си шефът, не аз. И че понякога ти можеш да ми угодиш, ако пожелаеш. Когато най-сетне се изправихме, и двамата бяхме гладни и замаяни. Някакъв възрастен мъж стоеше горе до касата и ни погледна — аз облечен, ти по сутиен — и се усмихна.

— Забавлявайте се, деца. Ще дойда друг път.

В думите му имаше нещо дълбоко несексуално, обезкуражаващо и потискащо. Очите на тоя старец и удоволствието, че ни вижда, млади, секси и пълни с живот. За него този миг носеше повече наслада, отколкото ние изпитахме при първото си чукане. Нямахме как да го забравим и не бях изненадан, когато каза, че трябва да се обадиш на Пийч, понеже била наистина депресирана. Не бях изненадан, че не предложи да отидем в твоето легло и да се чукаме отново. Аз не се представих добре и ти си шефът.

Но ето това ме изненада. Ден по-късно, дори не изчака цял ден, ти ми писа:

Хей, Джо, няма да мога да дойда на работа днес.
Съжалявам!

Удивителният знак беше началото на края за нас и сгреших, че ти отвърнах:

Добре!

И после ти се уговори да излезеш с Лин и Чана вместо с мен.

Ти: *Липсват ми, момичета. Имам извънреден сеанс при д-р Ники, но искате ли да се видим за късен обяд или по някое време следобед?*

Чана: *Кой е това? Ха-ха. Да. Добре.*

Лин: *Аз съм по пижама като примерна домакиня. Пийте едно и за мен!*

Значи, това беше всичко, тъй ли? Истинският край, защото вместо да се видиш с мен, ти предпочете да се видиш със специалист по психично здраве и с приятелка, за да си говорите за мен, разбира се. А когато едно момиче предпочита да говори за теб, не с теб, ами, според моя опит, това е краят. Така че ще взема да се гръмна, ще гръмна и всички в книжарницата, ще извадя диска на Ерик Кармен и ще го строша на малки парчета, понеже престанах да вярвам в себе си и в бъдещето ни. Отговорих ти по много жалък начин:

Добре!

Хубаво е да знаеш, че бях на крачка да се разпадна, защото няколко секунди след като спрях диска — понякога тишината е най-добрият звук — и седнах на столчето и вече си мислех да се кастрирам като онзи перверзник в „Малки деца“, ти ми писа:

А ти какво ще правиш довечера?

И изведнъж всичко бе наред във вселената, тази усмивка беше твоята широко разтворена влажна путка, която знаеше, че мога да ѝ дам още много. И отново всичко бе наред с мен. Беше ми ясно, че искаш да отидеш при психоаналитика си, за да говориш с него за твоя проблем — че сексът ти харесва повече, когато има публика. И щеше да се видиш с Чана, понеже ти бе твърде заета с мен, а тя беше ходила на почивка и нямаше търпение да ѝ разкажеш за най-добрата си свирка в „Мейсис“. Този емотикон бе твоят начин да ми кажеш, че ние вече не работим заедно. Ние се чукаме заедно. Поканих те да дойдеш вкъщи в седем и ти ми отговори:

Ще се видим тогава!

В 7:12 осъзнах, че свещите са прокълнати. Пет малки обречени свещи, които купих от магазина за домашни аксесоари заради един пич в книжарницата, който по някаква причина влезе в главата ми. Изглеждаше готин и сигурно бих се сприятелил с него, ако си търсех приятели. Той стовари една тежка чанта на щанда, за да извади кредитната си карта, и въздъхна:

— Шибани свещи. Жени и свещи, сецаш се.

— Сецам се — отвърнах и не си давах сметка, ала това вече се беше запечатало в съзнанието ми. И никога няма да мога да поканя жена, без да съм запалил свещи, само заради някакъв съпруг под чехъл, който купува Том Кланси за себе си и свещи за жена си, която го лишава от секс. Какво ни прави да бъдем такива, каквито сме? Какво ни прецаква и защо? Никаква представа си нямам, но в 7:12 започнах да мразя тези свещи и техните малки жалки ароматизирани пламъчета. Пицата беше изстинала, виното, което купих, а аз ненавиждам вино, ставаше все по-гадно. Не може да оставиш виното да диша толкова дълго. Знаех си, че няма да дойдеш и че е въпрос на време, преди да ме отсвириш, и в 7:14, когато седнах на масата, същата, дето бях домъкнал вкъщи по стълбите точно за този момент, ти ми писа:

Не ме мрази, но няма да мога да дойда. (Намръщено лице).

И това намръщено лице е твоето тяло, вече затворено, очите ти, обърнати настрани, и отказът ти от всичко, което съм аз, от всичко, което сме ние. Не е нужно да чета пощата ти, за да се уверя, че не мога да обвинявам само Пийч, защото не тя, а аз съм увиснал кур. Слагам пакетчето с дъвчащи пръчици във вазата, Бек. Взимам вазата и я пращам към стената, към гоблена, който купих от една старица надолу по улицата, за да прикрия дупката, та да се чувстваш по-комфортно в дома ми. Вазата не се чупи. Просто отскача на дивана и трябва да съм най-куцят куц задник на света. Дори не съм способен да строша една ваза. Нахвърлям се върху свещите, но не искам да подпаля това място. Ти беше тук и все пак се чукахме. Не е виновно мястото, нито пък вазата, или пакетчето с дъвчащи пръчици, или полицейската лента НЕ ПРЕСИЧАЙ на завесата в банята. Допирам ръка до една от свещите, пламъкът е горещ и кожата ме боли, бих си запалил кура, ако можех, ала, както знаем, аз съм една куца путка с кур. Не ми стиска да го направя. Миризмата на изгоряла плът е по-силна от студената пица и добре поне, че не се набутах с пари за цветя.

Ще ти кажа нещо за самоубийството, Бек. Ако исках да се застрелям или да се обеся, или да се удавя, което, така или иначе, няма да сторя, сега щеше да е най-удобното време. Ти ме разкара и вече минаха цели *пет часа и единайсет дни, откакто ти ми отне любовта си*. Нашите песни звучат зле, тъй като никога не ще ни *видят да махаме от такива страхотни висини*^[1] и *не, ти няма да ме обичаш все още утре*^[2], защото никога не си ме обичала. Аз не съм Боби Шорт или (истинският) Бек и ти не желаеш да *се противопоставиш на логиката на всички закони на секса*^[3] заедно с мен, ти не си *отново влюбена, ти не обичаш, обичаш, обичаш*. Аз бях в теб и ти не ме искаш повече. Вече нищо не е забавно, дори и откъслечните туйтове на Бенджи:

Кока. Понеже ще спя, когато умра. „кокакола-хахаха“

— Извинете, но ще може ли да оставите телефона си и да ми обърнете внимание? — грачи някаква надута бабка.

Натискам ТУИТ и ѝ предлагам цялото си внимание.

Кучката излайва:

— Казах, че не ми трябва плик, нося си мой.

— Браво — отрязвам я и смачквам хартиения плик и го хвърлям в кошчето за боклук, за да види тя кой е шефът. Етън въздъхва, извинява ѝ се и вади плика от кошчето. Ето това е животът ми в момента — аз, Етън и разни задници, които си купуват книги.

Прекарвам ден подир ден с Етън и не ми е лесно да го опозная, особено след като вече не мога да ти разказвам за него. Ти се беше оплакала от шумния вентилатор в тоалетната за персонала и ме караше да го сменя, както би направил всеки друг. Етън го нарича „машина за звук“ и се кълне, че изобщо не го притеснява. Това момче е почти

хермафродит, точно като асексуалния парфюм „Келвин Клайн Уан“ от 1992-ра. Без да го питам, съм сигурен, че знае наизуст текста на „Ще те накарам да се изпотиш“^[4] и се чувства комфортно на дансинга, докато танцува в ритъм, пляска и брой. На висок глас. Той е агресивен, роден е твърде късно и на четирийсет и една изглежда уморен от преследването на начин на живот, олицетворяван от такива като Рик Дийс^[5]. Можеш или да му съчувстваш, или да му скочиш и да го ограбиш. Той е като лакмус за хората — половината от клиентите отвръщат на усмивката му, останалите се вторачват гневно в него, а аз непрекъснато му повтарям, че трябва да работи в старчески дом. Наистина. Би бил чудесен диджей на танцови партита за хора в инвалидни колички или на животоподдържащи системи. Мъже с увиснали пишки с аромат на лайка и жени с лениви отпуснати вагини биха грейнали от неговия цялостен, съвършен и трагично присъщ копнеж по отдавна отминали времена.

— Приятен ден, госпожо!

— Етън, не бива да наричаш всички клиентки „госпожо“ — казвам му. — На някои може просто да махнеш за „довиждане“ или да им благодариш.

Той няма да ме послуша и да се научи или да се пречупи и започвам да губя търпение с него, с живота, с хората. Вече не ми е останало нищо, по което да копнея, за което да си мечтая. Чак ми се гади, като го погледна, защото е толкова шибано *деликатен*, та дори не те споменава. Не ми натрапва връзката си, съвсем бегло подхвърля за Блайд и така ме кара да се чувствам жалък. Единственото, което имам, е лайнияният спомен за краткия ни сексуален сблъсък, за осемте секунди, през които беше закачена за кура ми като маймунка. Всеки ден възбудата в „Мейсис“ изглежда все по-секси, а спомените за секса приличат на всички останали, обречени са да избледнеят и да отслабнат с времето. Ти каза на Чана:

Просто стигнах твърде далече твърде бързо... отново.

От това „отново“ ме заболя и всичко вече върви надолу. Дните ми започват с гадни овесени ядки и наскоро скъсани джинси, които

забравих да изпера и няма да изпера, защото ти беше седнала върху тях. Качвам се на метрото до работата и книгите не ме интересуват, понеже ти не си ги докосвала. Свирепо проверявам пощата ти. Ти си живееш живота и не ми пишеш. Чопля коричката на изгорения си пръст. Не искам да оздравее, искам тази болка и плача за пръста си, който ти така харесваше онази вечер в каляската с конете.

Пръстът ми нагноява, кърви и боли, както всичко друго в живота ми. И ако Етън ми рече още веднъж, че трябва да отида на преглед и да съдя производителя на каната за кафе — налагаше се да измисля нещо бързо, нямаше как да кажа на новия служител, че съм запалил пръста си, когато са ме зарязали, — та ако Етън не млъкне, ще го фрасна по лицето.

И въпреки че ти работи тук само за кратко, остави отпечатък в книжарницата. И някак си изглежда несправедливо, че сега Етън е заел мястото ти. Той харесва нови неща, нови покупки от „Гап“: „Каква чудесна разпродажба!“, възкликва, като че ли държа да знам как се е сдобил с намалените джинси или с ризите си; „Във вторник всичко в сектора за разпродажба в «Гап» е с четирийсет процента допълнително намаление!“, информира ме, за да мога да го отбележа в календара си, сякаш съм го питал. И всеки ден е в много добро настроение, прясно избръснат и драматично, отчаяно надяващ се, че ще му се случат още хубави неща. Връзката му с Блайд го накара да се чувства победител и сега иска да играе на лотарията.

— Хей, Джо, може би да си купим билет заедно, чел си във вестника за ония, дето работят заедно и печелят заедно!

Всеки ден дудне за кафето си, все едно си струва да се споменава, че кафето има вкус на кафе. През януари, най-омразния месец от годината, когато е кишаво и небето прилича на избелели стари джинси, а подът в книжарницата трябва да се почиства три пъти дневно от кишата по ботушите им и от кишата по чадърите им, той чурулика радостно: „Как да не харесаш такъв сив ден?“. Щом пък слънцето все пак изгрее, за да ни се присмее, понеже температурата е почти под нулата, отново чурулика: „Нищо не може да се сравни със зимното слънце, нали?“.

И най-лошото е, че не ме мрази, Бек. Мога да го пренебрегвам и да му се карам, той е моето кученце, усмихва се всеки път, като вляза в книжарницата. Никога не би се самоубил, дори и да пропусне

седемдесет и пет процентно намаление в „Гап“. Твърде е мекушав. Малко след като започна работа, един ден дойде с плик от „Бед Бад & Бийънд“. И когато отиде до тоалетната — той яде много трици, притеснява се за дебелилото си черво, — аз надзърнах в плика. Знаеш ли какво имаше там? Ще ти кажа — сгъваема масичка. Съществува ли изобщо по-тъжна покупка на този свят? Може би диск с най-големите хитове на „С+С Мюзик Факъри“, за друго не се сецам. И помня, че си представих как Етън ще се прибере вкъщи, ще си направи вечеря с богато съдържание на фибри и ще я сложи на новата си масичка, ще гледа комедийни сериали по телевизията и ще си мисли колко са забавни епизодите от „Теория за Големия взрив“. Буквално ще изближе чинията, ще сгъне масичката и ще я постави някъде, където ще я прибира всяка вечер през остатъка от своя болезнено самотен, организиран живот, пълен с фибри. Ала после той се запозна с Блайд. Знаем, че са заедно, не съм идиот. Сега изглежда, че аз съм този с шибаната сгъваема масичка и светът се е обърнал с главата надолу. Ти би трябвало да си тук, до мен, да ми разказваш какво говори Блайд за него. Нужна си ми. Нужна ми е малко повече несериозност.

Мразя Етън. Мразя го, че си има Блайд. Когато ние скъсахме, трябваше и те да скъсат, а аз се опитвам да се държа нормално. Питам го какво става с тях, той ми дрънка глупости: „Не искаме да прибързваме, и двамата държим на свободата си, така че го даваме бавно, разбираш ли?“.

Не, не разбирам, защото аз не ценя свободата си. Ценя пътката ти. Ако бях на негово място — разведен, с мания за ваучери и намаления и толкова тъп, — щях да се застрелям. Това са най-мрачните дни в световната история и аз полудявам. И за капак на всичко, той се опитва да научи испански, като слуша песните на Енрике Иглесиас, и ме пита дали може да пусне някоя.

— Естествено — кимвам.

Вече не ми пука. Толкова съм мъртъв, че съм глух.

— Е, може да не е точно сега. Искаш ли да пусна нещо друго? Имам хиляди тук — клубна музика, рок музика, джаз музика.

— Етън, не се казва „джаз музика“, казва се просто „джаз“.

— Джо, ти знаеш наистина много за всичко — въздъхва той и винаги намира причина да се усмихне. Ако му счупя носа, ще намери

причина да ми благодари. — Чувствам как всеки ден научавам по нещо ново!

Слизам в мазето, заключвам вратата и проверявам пощата ти. Има куп глупости за университета, някакви спорове за пари с родителите ти, баща ти ще ти помогне „с малко“, жалваш се на Лин и Чана колко е тъпо през януари. Опитваш се да си ангажирана с нещо, купуваш си всякакви боклуци онлайн, за които баща ти плаща, ти му обещаваш, че ще му върнеш парите. Няма как да променя нищо. Ти си тръгна, трескаво пазаруваш, а аз махам новата кожичка от изгорения си пръст и гледам как гнойта изтича. Не оздравявам. Отказвам да те преживея. После ти пишеш на Чана:

Много съжалявам, но няма да мога да дойда с теб на онова представление другата седмица. Просто ми липсва Джо.

Ако имах сгъваема масичка, щях да я захвърля към прозореца и да започна да се бия по гърдите като варварин, като алфа горила с дебел кур. Да! Липсвам ти! Истина е! Така е! Обратното броене до края на света спира, аз ти липсвам, продухвам пръста си, обичам живота и „С+С Мюзик Фактъри“ и може би Етън действително ще научи испански. Чета по-нататък:

Не знам дали ми липсва самият той, или това, което имахме. Но продължавам да си мисля за него и продължавам да искам да му звънна и може би ще му звънна, ако не се измъкна от тази дупка. Така че ще отида в къщата на Пийч в Литъл Комптън и ще разтоваря малко.

Сега аз вода, защото ти ме обичаш толкова, че трябва да напуснеш Ню Йорк. Това е сериозно. Обсебена си и не спиращ:

Още веднъж много съжалявам, че няма да мога да дойда, но Пийч каза, че си добре дошла при нас, ако искаш!

Отговорът на Чана е уникален, обичам я, обичам целия свят. Тя е съвсем лаконична:

? Ами добре, Бек. Джо ти липсва и затова бягаш в уединена къща край брега посред зима с Пийч?

Ти:

Трябва ми малко лично пространство.

Чана:

Не се засягай, ама не мисля, че дупката на Пийч е пространството, което ти е нужно. Ще се видим, като се върнеш.

Липсвам ти много. Ето и имейла от Пийч:

Сладичка Бек, ти си велика. Знам, че беше на ръба да се обадиш на Джоузеф снощи, и съм СТРАШНО ГОРДА С ТЕБ, че не се поддаде. Ти си толкова талантлива и в момента се обучаваш. Разбира се, това трябва да е на първо място. И Джоузеф най-много от всички би искал да направиш каквото е най-добре за теб. Не бъди жестока към себе си, Бек. Както и да е... ще си изкараме чудесно в ЛК. И преди да съм забравила, оказва се, че повечето спални са

в ремонт. Не ми е приятно, ама мога ли да те помоля да не каниш Чана и Лин? Мерси!

Спалните са в ремонт, но винаги има място за още един. Време е за ваканция! Ала преди да замине на почивка, човек трябва да се подготви. Всички го знаят. Хуквам нагоре по стълбите и казвам на Етън, че ще отскоча до „Гап“.

— Не си прави труда да гледаш в предната част на магазина! — съветва ме той. — Отивай направо отзад!

— Ти си добър човек, Етън — изричам аз и наистина го мисля. — Ще научиш испански за нула време!

— Благодаря ти, Джо! Или може би трябва да кажа... Грасиас! И помни, днес е вторник!

— Знам — отговарям. — Всички стоки от разпродажбата са с четирийсет процента допълнително намаление.

— Точно така, Джо!

Точно така. Нямам търпение да си купя нови неща. Старите ми харесват, ти обаче харесваш нови и може би има смисъл. Липсвам ти, това е нещо ново и хубаво.

[1] Препратка към песента „Such Great Heights“ на „Айрън енд Уайн“. — Б.р. ↑

[2] Препратка към песента „Will You Still Love Me Tomorrow“ на Ейми Уайнхаус. — Б.р. ↑

[3] Препратка към песента „Sexx Laws“ на Бек Хансън. — Б.р. ↑

[4] „Gonna Make You Sweat“ на С+С Мюзик Фактъри. — Б.р. ↑

[5] Рик Дийс (р. 1950 г.) — американски радиоводещ, актьор, певец, комик, изявена фигура в шоубизнеса. — Б.р. ↑

Връщам се в магазина, снабден с нови неща, и може би с теб си приличаме повече, отколкото предполагам, защото новите неща са вълнуващи, Бек. Нов чист бинт, нова вълнена шапка, нова къса подстрижка. Чувствам се чисто нов и надъхан. Пускам Етън да си тръгне по-рано и той казва, че се радва да ме види в такова приповдигнато настроение. Въпрос на време е да ми се обадиш, все пак аз ти *липсвам*. Проверявам пощата ти отново, понеже досега новините бяха толкова добри. Чана се е нахвърлила върху теб заради по-раншния ти туйт за Литъл Комптън, или както ти го написа, „ЛК“:

ЛК? Бек, единственият начин да звучиш по-тъпо е, ако под ЛК имаш предвид Лорън Конрад^[1]. Не можеш да наричаш онова място ЛК, щом никога не си била там. А ти не си била, нали?

Ти:

Добре, права си. ЛК беше кофти туйт. Просто не съм особено във форма заради Джо.

Чана:

Ако не си във форма, дръж се като голямо момиче, обади му се и се вижте отново. Да избягаш някъде с принцеса Пийч е наистина най-лошото, което можеш да сториш.

Ти:

Знам. То е както в „Сексът и градът“, когато Кари е в Париж с руснака и казва, че не може да спре да мисли какво би било, ако беше там с Тузара.

Чана:

Само че онова е тъп телевизионен сериал, където нещата са измислени. А това е реален живот. Спри да бъдеш толкова мелодраматична и му се обади. Кой знае? Той може дори да дойде до Роуд Айлънд за една вечер?

О, Бек, ще бъда там всяка вечер. Това е. Нашето ново начало. Продължавате да си пишете:

Ти: *Хм. Всъщност звучи добре.*

Чана: *Ами направи го тогава. Покани го. Майната ѝ на Пийч. Можеш да се престориш, че те е търсил, с цялата му там романтика и глупости.*

Ти: *Може би. Представи си как му изпращам есемес с адреса и го каня, ха-ха.*

Проверявам телефона си за есемес от теб. Нищо. Но това е нещо сериозно, ти ме искаш. И аз също те искам. Не мога просто да седя тук и да чакам. Трябва да се стегна и успявам. Всичко по реда си, намирам адреса на семейството на Пийч онлайн благодарение на една стара статия в „Архитекчъръл Дайджест“ и картите на Гугъл. Обаждам се на господин Муни да го питам дали има нещо против да замина за няколко дни и да затворя книжарницата.

— Джо, ти си шефът сега. И знаеш какво мисля за януари. Чиста загуба на време. Отдай се на почивка. Заслужаваш го.

Действително го заслужавам.

Ти не преставаш да си пишеш с Чана и с Лин, която, естествено, също е от моя отбор:

Лин: *Защо не отидеш някъде с него вместо с Пийч?*

Ти: Моля ви, недейте да мразите Пийч. Тя преживява труден период.

Чана: Целият ѝ живот е труден период. Уф!

Лин: Бек, нали знаеш, че всичко в тази част на Роуд Айлънд е затворено?

Ти: Момичета, моля ви. Това е просто един уикенд, не е нещо особено.

Чана: Благодари ѝ, че покани мен и Лин. Както и да е всъщност.

Ти: Чана, тя наистина ви покани. Каза ми да ви поканя.

Лин: Не е същото като лична покана.

Ти: Момичета, Пийч е депресирана. Нали знаете, че някакъв я преследва?

Лин: ХА-ХА-ХА-ХА-ХА!

Чана: И колко му плаща на тоя преследвач?

Лин: ХА-ХА-ХА-ХА-ХА!

Ти: Момичета... тя няма нищо против вас.

Чана: Разбира се.

Лин: „бравочана“

Ти: (Усмивка).

Харесва ми, че приятелките ти са на моя страна. Това значи много за мен и един ден, на сватбата ни, ще им благодаря. Бих искал да кажа същото и за Пийч, но тя не е от моя отбор. Тя е от твоя и дори не разбира, че моят и твоят са един и същ отбор. Ти си пишеш и с нея:

Пийч: За малко да забравя, направо ще ПАДНЕШ, като видиш библиотеката ни. Страшно много първи издания, Бек. Сполдинг беше приятел на семейството, имаме доста с неговия автограф, наистина редки издания, които не можеш да намериш другаде. Притежаваме Към фара с автограф. Вирджиния Улф, е, това е дълга история, която предлагам да запазим за уикенда на бутилка пино ноар.

Ти: Знаеш ли на кого много би му харесало там? Уф, разбира се, че знаеш.

Пийч: Знам, миличка. Обещавам ти, че излизането от града ще е най-добрият начин да се разсееш.

Ти: Да. Надявам се.

Захвърлям телефона ти в найлоновия плик от „Гап“. Време е да спра да чета имейлите ти и да започна да се подготвям да те видя. Нямам търпение да се пречупиш и да ми пишеш. И съм сигурен, че ще

го сториш. Ще бъдеш сама в спалнята си в къщата край брега и ще си мислиш колко по-хубаво би било, ако беше с мен. Ще ми изпратиш есемес и аз ще дойда, ти ще ме пуснеш, ще се промъкнем на горния етаж и ще правим секс в къщата край брега. Сега, когато знам съдбата ни, съм спокоен. Единственото, което трябва да направя, е да стигна до Литъл Комптън и да чакам известие от теб.

Заклучвам мазето, гася светлините и се опитвам да си спомня къде паркирах колата на господин Муни и се чудя дали през цялото време да карам по магистрала 95. Законите на Мърфи съществуват — предната врата се отваря и неколцина късни посетители се вмъкват.

Провиквам се с възможно най-дружелюбния си глас:

— Никак не ми е приятно да ви го кажа, но затваряме!

Познавам звуците на тази книжарница и имам лошо предчувствие. Знам как звучи, когато някой заключва предната врата, и как звучи, когато табелата ОТВОРЕНО се обръща на ЗАТВОРЕНО. Мачетето ми е в мазето, аз съм горе и ги чувам как се приближават, които и да са те. Трима са, пичове без лица, с маски на Барак Обама, двама едри, един по-дребен. По-дребният е с железен лост и нямам никакво време да се скрия в преддверието или в мазето. Ако не можеш да спечелиш, губиш, а ония настъпват едновременно.

И ме нападат.

Посрещам ги като мъж, те обаче ме бият, сякаш съм някакво копеле и наистина съм чукал майките им. Лицето ми е обляно в кръв и слюнка и е възможно да съм загубил дясното си око. Най-накрая ударите спират и сега не съм никакъв мъж, само множество туптящи рани. Отварям окото, с което все още мога да виждам. Най-малкият Обама грабва от плота новата ми шапка от „Гап“ и размахва юмрук. И тогава. *Тогава.*

Мамка му. Познавам тия подлеци, защото съм казвал стотици пъти на Къртис да не си слага мръсните крака на щанда. Значи, това е той, това е неговото отмъщение. Къртис и другите с маски на Обама се втурват към вратата, а аз оставам на пода и пулсирам целият. Не ми е жал за мене си. Бих могъл да го очаквам. Направил съм някои неща, смели неща; помня червения знак на храбростта на Бенджи. Естествено, в някакъв момент и аз би трябвало да страдам. Липсвам ти и скоро ще те имам. Това е повратната точка в живота ми, така че, разбира се, е дошло време за изкупление. Кървя и целият съм

подпухнал. Лявото ми око примигва, изкупил съм греховете си и табелата ЗАТВОРЕНО е на мястото си; всичко е приключило. Най-сетне съм свободен.

[1] С „LC Lauren Conrad“ се обозначават модните колекции на американската дизайнерка и телевизионна звезда Лорън Конрад. — Б.р. ↑

Шофирането до Литъл Комптън е дълго и зъзна. Парното в буика на Муни още е развалено. Вълнената ми шапка я няма и нося Фигауи шапката на Бенджи, или по-скоро шапката, която Бенджи е откраднал от Спенсър Хюит, само че тя е платнена, не е вълнена. В такива времена е добре да си богат, да имаш нова вълнена шапка и нов джип и се чудя защо оставих картата ключ в шкафчето с крадените вещи на Бенджи. Цялата тази плячка ще изгние, докато най-сетне някой лешояд не купи шкафчето в някое риалити шоу по телевизията. Склонен съм да се потискам и затова ми трябва музика, но си забравих музиката, понеже ми се струпаха други неща на главата, например рискът да ослепея с едното око заради някакъв тъпак като *Къртис*. По-скоро бих дал да ми отрежат левия ташак в чест на Етън с удивителните в края на всяко изречение.

Имам само радиото, а не пускат нищо освен Тейлър Суифт по всяка шибана станция. Тя е като известна версия на теб, Бек — среща се с твърде много мъже, пада твърде лошо, чука се твърде бързо, бяга твърде силно. Непрекъснато сменям станциите, ала очевидно Тейлър Суифт притежава голяма къща недалеч от ЛК (нищо не е далеч в един толкова малък щат) и вероятно е кралицата, кметицата и принцесата на Роуд Айлънд, понеже я въртят и по рок станциите (Ами бих искала „Фу Файтърс“ да направят кавър на някое от ранните неща на госпожица Суифт, или може би „Аркейд Файър“!), и по кънтри станциите (Нека да пуснем най-новия сингъл на най-новото съкровище на Роуд Айлънд, знаете кое е, нали?), и по поп станциите (Никога не сме твърде стари, за да се чувстваме на двайсет и две, нали, Роуд Айлънд!). Ами майната ти, Тейлър Суифт, никога в съзнателния си живот не съм се чувствал по-малко на двайсет и две и защо ли не са измислили някакъв разтворител да предпазва магистралата от заледряване? Колата занася постоянно по тая шибана магистрала.

Спирам да наля бензин и проверявам твоя Туитър. Току-що си изпратила туит от Мистик, Кънектикът. И понеже си момиче, си

прикачила и снимка на „Мистик Пица“.

Разходка с лимузина до Мистик за Мистик Пица на
път за Литъл К. за зимно уединение на вила?

„реченосторено, пеперони, подобреотсекс,
къщакрайбрега“

Изобщо не свързвам Мистик, Кънектикът, с шибания филм с Джулия Робъртс^[1]. За мен Мистик е гадно място. Ходил съм там веднъж в четвърти клас на екскурзия от училище. Навремето си падах по едно грубо, странно момиче, което се казваше Морийн Грейди, накратко Мо. Повечето деца са тъпанари, точно както и повечето възрастни, така че, да, мнозина ѝ викаха Хо Мо. Бяхме на палубата на кораб с високи мачти и беше скучно, затова с Мо влязохме обратно в кабината.

В тъмното Мо ми каза, че ще ме лиши от девствеността ми. Опитах се да се измъкна, тя обаче ме приклещи. Фраснах я, избягах и разказах на учителките. Мо също им разказа нейната история, а тя беше много добра в реването. И кого мислиш, че изпратиха на шибания психолог, при директора и при „възпитателя“ със скапаната му покажи-ми-кой-къде-те-докосна, кукло? Не и Мо Грейди! Но аз не мисля постоянно за миналото. Сега Мо е абсолютна развалина — два пъти разведена, работи като помощник в адвокатска кантора, има профил в сайт за запознанства и кученце шпиц с име Гослинг, очевидно ще бъде винаги сама. Аз предпочитам да живея за мига и заради това ще изтрия всичките си мисли за Мо и ще вляза в Туитъра на Бенджи, за да туитна:

Няма нищо по-сладко от градско момиче — мда.
„Зима в Нантъкет“

Ти спиращ да следваш Бенджи и му пращаш недвусмислено съобщение:

Ти си мъртъв за мен. Мъртъв.

Усмивам се. Почесвам се по гърба, защото Бенджи вече е в рая, а аз трябва да се занимавам с развален размразител и с мокър, заледен сняг. Да живееш е по-трудно, отколкото да умреш, Бек, и бих дал всичко, за да хапна пица с теб. Измивам ръцете си в тоалетната на бензиностанцията и не ми се ще да се погледна в огледалото. Шибаният Къртис и неговите бандити добре са ме подредили. На челото ми е цъфнала голяма бразда, като че съм се гримирал за Хелюин, на бузата — още една. Наплискам се със студена вода и продължавам, също както сърцето на Селин Дион в Бриджпорт.

Прекарвам си сравнително добре по пътя за Литъл Комптън, предвид снега и състоянието на лицето ми. Зрението ми е замъглено и се мъча да наблюдавам пътя с лявото си око. Снегът все още вали, когато стигам покрайнините на града. Нервен съм. Не се справям добре в морските курорти със заведения за сладолед и с хора с яхти. Трябва да намаля. Тези изтъркани гуми не могат да надделеят над снега и колата издава звук като Слот от „Дяволчетата“ на Спилбърг.

Пътят е по-силен от буика, магазините са затворени и светлините са загасени, не е сезон. Като че ли цялото население на Литъл Комптън се е събрало в къщата на Тейлър Суифт. Но животните са на свобода. Докато забележа еленчето, което притичва отпред, и докато натисна спирачките, вече е твърде късно. Буикът стене, помита еленчето и сега сме едно цяло, плът и стомана, носещи се спираловидно по пътя, към дърветата и през тях. Губя представа за времето. Губя равновесие, затварям очи и миризмата на изгоряла гума и на изгоряла плът ме завладява. Това е всичко. И после.

Нищо.

* * *

Когато идвам на себе си, наоколо е тихо. Усещам болка, сетне клони пред лицето, които ми пречат да виждам. Но се е случило и чудо — жив съм. Фигауи шапката е на главата ми. Телефонът ми е цял. Бил съм в безсъзнание само дваайсет минути.

— Олеле — казвам, защото така се казва в подобни случаи.

Съзирам единствено счупени стъкла, кора от дърво и листа. Сякаш някакво дърво е изяло буика и за миг се страхувам, че не ще мога да се измъкна. Кървя в топлите си дрехи, ала това не е нещо ново. Имам късмет, понеже в тази кола няма никаква електроника. Мога да отключа вдлъбнатата врата и да изляза от славното аналогово чудовище, произведено в Америка. Падам в червения сняг. Кръв от еленче. Както и моя. И все пак съм жив.

Проверявам пощата си. Още не си ми писала, но ще го направиш. Отивам на картите на Гугъл и ние наистина сме обречени един на друг, Бек. Обречен съм да бъда с теб, защото телефонът ми потвърждава, че съм на 212 метра западно от къщата на Пийч на Плувърс Уей 43.

Изкачването на улицата е трудно. Нещо лошо се е случило с всяка част на тялото ми, когато ударих онова еленче. Повдигам дясното стъпало и чувствам как левият ми крак пулсира. Пренасям тежестта на дясното стъпало, ала тогава пък усещам пробождане в гърдите вдясно. Падам в снега и се предавам на студа.

— Търпение, Джо — повтарям си. — Търпение.

Пропълзявам няколко метра напред и забелязвам два частично засенчени знака. Единият е обикновен стоп. Другият е доста претенциозен и е на бяла табела:

„ПЛАЖЕН КЛУБ «ХЪКИНС НЕК»-АД.
ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО. САМО ЗА ЧЛЕНОВЕ. НЕ СЕ
ДОБЛИЖАВАЙТЕ ДО СКАЛИТЕ. СКОКОВЕТЕ И
ГМУРКАНЕТО СА ЗАБРАНЕНИ. НЯМА СПАСИТЕЛИ
НА ПЛАЖА. ПЛУВАНЕТО Е НА ВАШ РИСК.“

Природата е на моя страна, защото тези правила не важат през зимата. Малката будка за охраната в близост до табелата очевидно е затворена.

— Добре — казвам си и продължавам, по-силен от сърцето на Селин Дион.

Придвижвам се снишен, като войник, който е излязъл от окопа, за да се облекчи. Ръцете ми не са така прецакани, както краката и

средната част на тялото. От мен се лее пот, зъбите ми тракат, с дясното око не различавам нищо освен размазани петна, лявото обаче е невредимо и функционира. Би трябвало да съм стигнал и преизчислявам разстоянието на телефона си — остават ми 202 метра.

— Ти ебаваш ли се? — извиквам. — Изминал съм само десет шибани метра?

Устата ми е пресъхнала и я натъпквам със сняг. С тази скорост ще се озова при теб следващото лято. Затварям очи. Мога да направя всичко. Наистина мога, защото ти *липсвам*. Това ходене ще е най-трудната част, а ти може да ми се обадиш всеки момент, ще ми се обадиш. Заравям ръце в мръсния сняг, което ми дава някаква възможност да използвам теглителната им сила. Заставам на колене, потрепервам, болката ме пари, ала все пак не се отказвам, Бек. Изправям се. Клатушкам се с походка на зомби, сякаш ми липсва сиамският ми близък. Проверявам телефона си и синьото кръгче е върху червеното кръгче.

Аз.

Съм.

Тук.

Още три крачки и стигам до алеята за коли пред вилата. Това всъщност не е вила, Бек. Това си е имение като от приказка за зла морска кралица, която събрала парите на града и направила ненужно дълга алея, закътана в храсти и вливаща се подобно река в майната-вина-всички гараж за четири коли. Къщата е на два етажа, три, ако броим и терасата на покрива. Предната част на градината прилича на чист искрящ килим от пресен бял сняг. Светлините блестят отвъд стъклата, звездите кръжат отгоре и се надяват да влязат вътре. Ако Томас Кинкейд, художникът на светлината, бе нарисувал нещо заедно с Едуард Хопър, то би изглеждало точно така.

А каква тишина само! Очаквах да доловя плисъка на вълните, но и океанът спи и чувам как снежинките се топят и как клоните се огъват. Винаги ли съм толкова шумен? Дишането ми е твърде грубо и дали не би могла да ме чуеш вътре във вилата? Инстинктивно отстъпвам назад. Чувам как капка от кръвта ми плъква в тънкия нов сняг. Не бива да оставям следи, Пийч ще си помисли, че нейният преследвач се е върнал, и ще повика Националната гвардия. Не искам да те изплаша и се отправям на изток, за да проуча съседната къща.

Имаме късмет, Бек. Съседите не споделят страстта на семейство Селинджър към ландшафта. Техният имот е пищен, обрасъл с дървета, и няма как да оставя толкова лесно следи по снега. Това е тишина, каквато мнозина не ще познаят никога през живота си.

И тогава се разнася писък. Пийч крещи:

— Бек!

Снишавам се веднага. Но по вика ѝ мога да разбера, че ти се отзоваваш и тичаш към западното крило на вилата. Това е моят шанс и аз се промъквам към източната стена и си позволявам да надзърна в голямата стая (ето какво богатите наричат дневна). Тя е огромна. Един гигантски секционен диван се извива като тлъста змия. Масичката за кафе е от стари капани за омари, слепени и покрити със стъкло. По повърхността ѝ играят отблясъци от пламъците в камината.

Когато чувам смеха ти, най-сетне съм сигурен, че не съм мъртъв. Димът се стеле от комина и изобщо не се учудвам, че Тейлър Суифт си е купила къща тук. До ушите ми достига Елтън Джон, Пийч наистина е на почивка, сменила е мрачната, навяваща самоубийствени мисли балада с нещо малко по-различно. Звучи „Сбогом, жълт тухлен път“^[2]. А, мога да усетя и миризмата на марихуана. Свличам се на земята, щом ти влизаш в стаята.

Отдихът на брега ти понася и, Господи, колко ми *липсваш*. Заставаш пред камината с леко разтворени крака, светиш като огъня, изглеждаш толкова свежа, игрива. Носиш черен клин и онзи сив пуловер, дето си беше сложила в деня, в който правихме секс. И когато се навеждаш, за да стоплиш ръцете си на пламъците, изпитвам неконтролируемо желание да нахлуя през прозореца и да проникна в теб.

Но Пийч се дотърпя в стаята, за да развали всичко. Предлага ти чаша вино, типично за нея, ти отпиваш, а тя се връща в кухнята. Не бих се изненадал, ако ти е сипала приспивателно във виното.

Липсвам ти. И ти ми *липсваш*. Боли ме да те гледам как стоиш край камината и как си отдала ръцете си на огъня, както и аз отдадох моята, но по малко по-различен начин. Представям си как те блъскам в тази червена бездна и как скачам подир теб, заедно с теб, за да изгорим заедно, завинаги — ствол от живот, светлина и секс.

И, разбира се, Пийч отново се домъква и ти казва, че вечерята ще е готова след час. Исква да поиграете на джин руми (тя да не е на

осемдесет и пет?), ти се подчиняваш на домакинята и сядаш до нея на огромния диван.

Ръцете ми са безчувствени и въпреки това ме болят, твърде студено ми е, за да остана тук. Аз не съм животно, какво всъщност възнамерявам да сторя? Осъзнавам, че съм дошъл с мечти, не с планове. Мечтата ми е да ми пратиш есемес, аз да се преструвам, че съм в Ню Йорк, и да чакам три часа, после да се появя с колата на алеята, а ти да изскочиш от къщата, преди още да съм паркирал. Да връхлетиш върху мен от радост, да ми предложиш вечеря — пържола и картофи, и след това да го правим цяла нощ в някоя от неремонтираните спални.

Нямам план, нямам и резервен план и изобщо не обмислих нещата. Ти си добра приятелка, любезна и любяща. Естествено, имаш нужда да прекараш известно време с Пийч. Аз съм съвършено объркан, боли ме и кървя. Колата ми е забита в дърветата и не съм достатъчно силен, за да отида пеш до града и да нахлуя в някой хотел. Свивам се на две и се връщам в съседното имение.

Входната врата е заключена, неясно защо, а наоколо, слава богу, всичко е озарено от отражението на лунната светлина върху снега, така че успявам да заобиколя, без да вдигам шум. Има навес за лодки и, слава богу, вратата не е заключена. Промъквам се вътре и се покривам с брезент. От топлината раните ми започват да се обаждат, чувствам се, сякаш невидими кучета ме хапят, и скърцам със зъби. Боли ме, но се изправям. *Липсвам ти* и тази мисъл ме издига над болката. Сгушвам се в крайния ляв ъгъл, където вятърът не е толкова силен.

* * *

Ченгето осветява лицето ми с фенерче. Виждам пистолета му и не ми е нужно огледало, за да знам, че изглеждам и мириша като зомби. Има оглушителен баритон:

— Кажи името си.

Изкашлям кръв, преди да мога да произнеса цялото си име. Ченгето прибира фенерчето. Това си е напредък. Сядам. Това също е напредък. Той е най-типично американският мъж, който Америка е създала, с тъмна кожа в побелял от сняг бял град. Оглежда внимателно

Фигауи шапката ми, която държи в ръцете си, сякаш в логото на Маунт Гей Ръм има някакъв баркод. Трябва да е паднала, докато съм спал. Усмива се.

— Състезавал си се на регатата „Фигауи“, а, Спенсър?

— Няколко пъти — отговарям и сега разбирам защо Стивън Кинг не може да спре да пише за Ню Ингленд.

Кървя. Еленчето е мъртво. Приклеknал съм. Колата ми пуши някъде в гората. А това копеле иска да си приказваме за ветроходство.

Той ми връща шапката.

— Да не си приятел на семейство Селинджър? Забелязах, че има някой в къщата им. Загубихте ли се?

Ще умра, ако спомене името Селинджър още веднъж, и поклащам глава:

— Не, сам се загубих.

— Къде искаше да отидеш?

Въпросите му ме изваждат от равновесие, стресът засилва болката. Нищо не е наред, ребрата ме болят. Потрепервам. Ченгето е загрижено за мен (да!) и ми подава ръка (благодарности на полицейското управление на Роуд Айлънд). Поемам я и я задържам.

— Полицай, честно казано, аз дори не знам къде се намирам. Джипиесът ми отказа преди време. Загубих се. Разбит съм.

— Значи, онова в гората е твоят буик?

— Да — кимвам. Мамка му.

— Спенсър, пил ли си снощи?

Тъкмо да го попитам защо продължава да ме нарича Спенсър и се сещам за името, избродирано на шапката, Спенсър Хюит, и изпитвам облекчение.

— Не, сър.

— Пушил ли си нещо?

— Не — отсичам. — Но можете да зададете този въпрос на еленчето, което ме връхлетя ей така изневиделица.

Той се усмивва и аз пак потрепервам. Обажда се по радиостанцията да провери колко време се чака в спешното отделение и веднага трябва да отидем там. Ти си близо, само на няколко крачки. Предполагам, че вече си се събудила, търкаш очи и успокояваш параноичната Пийч. Ами ако тя е видяла полицейската кола? Ами ако полицейската кола е била с включени дълги светлини? Ами ако той се

е обадил за подкрепление? Ами ако в момента даваш показания в полицията? Повръщам спонтанно и обилно.

— Нека всичко да излезе, Спенс. — Тонът му е успокоителен. — Сега ще повикам и линейка.

Ала линейките са блестящи и шумни. Трябва да съм силен заради теб и успявам да се изправа.

— Няма нужда, полицај.

— Добре — казва ми. — Но ще те закарам в болницата.

Бих отишъл навсякъде, за да се отдалеча от теб, и той ми помага, докато накуцвам към колата. Дърветата закриват гледката към къщата на Пийч, така че дори и да си застанала пред прозореца в голямата стая, пак няма да можеш да ме видиш. Полицај Нико, много яко име всъщност, не е оставил светлините включени, готин пич, а полицейската му кола е хибридна. Най-сетне потегляме и леко се отпускам.

Нико е добър човек, дружелюбен, разсейва ме с футболните си подвизи от годините в университета на Роуд Айлънд. На него страшно му харесва тук. Той е от Хартфорд и се вживява силно, забавлявайки ме с истории за всякакви смахнати, които идват с надеждата да видят Тейлър Суифт.

— Сякаш тя би отишла на среща с някой преследвач, нали?

— Така си е — съгласявам се аз.

— Опитай се да поспиш — казва ми. — Имаме да се повозим малко.

Признавам си, че е добре някой да се грижи за мен, някой, който да иска да се наспя. Мога да си отпочина тук, вратите са заключени, парното работи, преградата е здрава. Скоро заспивам и те сънувам в стара надиплена дикенсовска рокля, да, *теб*.

* * *

Болницата „Чарлтън Мемориал“ е във Фол Ривър, Масачузетс, само на около трийсет километра. Но трийсет километра могат да бъдат и трийсет светлинни години, тъй като това място е покварено, шумно и мирише. Пълната противоположност на Литъл Комптън. Когато Нико отваря вратата на колата, ме обгръща цигарен дим.

Десетина дегенерати се мотаят наоколо и се опитват да се сдобият с оксикодон^[3]. Изкушавам се да попитам полицай Нико защо не ме заведе в болницата, в която ходят летовниците, ама какъв е смисълът? Ние сме тук. Мъжът пред нас е с окървавен нож, който се подава от задния му джоб, и се мъчи да обясни на сестрата, че се е наранил от вратата на кола. И дете би разбрало, че той лъже, ала въпреки това не спира да се моли:

— Сю, само една таблетка оксикодон ще е достатъчна.

Сю обаче е непреклонна.

— Изпий едно кафе, върви на среща и се разкарай.

Не съм никакъв боклук наркоман, пък и Нико е в униформа, така че веднага ни въвеждат в свободна стая. Оказва се, че той е работил в този град, но е напуснал, понеже „всичко тук е сдъвкано, смачкано и изплюто“ от употребата на хероин и оксикодон. Поклаща глава, а аз сигурно съм гледал твърде неодобрително нещастниците в чакалнята, защото Сю ми се озъбва подигравателно:

— Кво стаа, пич? Туй в повече ли ти идва?

Тя буквално кудкудяка и диалектът ѝ е толкова силен, та чак ми е мъчно за думите, които излизат от устата ѝ. Нико се подсмивва.

— Момчето не е тукашно.

Сестрата вече не се смее.

— Без майтап, Шерлок? А ти имаш ли шофьорска книжка, която да им дам на регистратурата?

— Не — лъжа аз. — Нападнаха ме и ме ограбиха.

— На паркинга ли?

— В Манхатън — отвърщам с възможно най-снобския си глас.

Тя завърта очи и си отдъхвам, щом лекарят най-сетне се появява, дръпвайки завесата зад себе си. Сю излиза и той ми подава ръка.

— Аз съм доктор Казикарнаски — казва. — Можеш да ме наричаш доктор Кей.

Кимвам, накланяйки глава, точно както някой, участвал във „Фигауи“, би го сторил.

— Отлично — отговарям. — Аз съм Спенсър.

Доктор Кей преглежда раните ми и ме пита кой ме е наредил така.

— Ами — подхващам — последните двацет и четири часа бяха доста бурни. Нападнаха ме в Манхатън. Тъкмо излизах от Линкълн

Сентър и докато се усетя, бам.

Забравил съм, че Нико е тук, когато той се включва в разговора:

— Кои играеха в Линкълн Сентър?

Свивам рамене.

— Ние просто минавахме оттам — изричам и потрепервам, за да напомня, че аз съм пациентът. — Както и да е, след това напуснах града и попаднах в тази буря. Катастрофирах. Еленче. И ето ни тук.

— Тоя буик е доста стар. От коя година е?

Потрепервам отново, за да им покажа, че ми трябва минута да се възстановя. За щастие, Нико и доктор Кей започват разговор за стари коли, за топлия въздушен фронт, който приближава — *ще бъде като сиромашко лято* според Сю, която непрекъснато влиза и излиза. И те са заети с всичко това, вместо да попитат какво прави такъв важен ветроходец като мен в такава стара кола. Доктор Кей сваля ръкавиците си и ги хвърля в боклука. Казва ми, че ребрата ми не са счупени и че раните по тялото ще заздравеят. Ала положението с лицето е различно.

— Имал ли си някога шевове? — интересува се.

Поклащам глава в знак на отрицание.

Някаква бременна сестра с тежък грим се дотъртя с две кафета и две кифлички. Не мога да повярвам на късмета си. Умирам от глад.

— Хелън, не беше нужно да правиш това — усмихва се полицай Нико, взимайки плячката.

— Моля ти се — отвърща тя. — Знам, че няма кой да ти готви къщи. Мъж с твоите килограми трябва да яде.

И аз трябва да ям, но Нико сдъвква и поглъща кифличките ми, докато лекарят се приближава със спринцовка в ръка и ми нарежда да затворя очи.

— Ще заболи — добавя и когато Джуд Лоу каза същото на Натали Портман в „Отблизо“, той не се шегуваше, а ти не си тук, за да държиш ръката ми.

Убождането в челото не просто боли, то ме убива. Нико ме потупва по гърба.

— Дишай, Спенс, справяш се.

Докторът ме убожда още веднъж, този път в бузата. Казва ми да чакам упойката да подейства. Бременната сестра се шматка наоколо, привлечена от Нико.

— Е, Нико, как са нещата в Сноти Таун?

— Добре са — смее се той. — При теб как е?

— Щеше да е по-добре, ако имах една хубава, голяма чаша топъл шоколад да ме сгрива нощно време, нали, Нико? — Полицаят е развеселен и сестрата поклаща задник, докато излиза. — Само ми дай знак, хубавецо.

Изведнъж тук започва да ми харесва, харесва ми, че хората си казват директно какво искат — оксикодон, кура на Нико, кафе, — и аз изпитвам желание да съм част от това и прошепвам:

— Мислите ли, че им се намират още кифлички?

Вместо да ми отговори, Нико дърпа завесата, създавайки уединено пространство. Вади бележника си, а на мен ми се ще да имаше начин медицината да вцепени съзнанието ми. Не ми харесва неговият бележник, нито пък химикалката му и се започва.

— Знам, че нямаш документ за самоличност, но ще ми оставиш ли адреса си?

Измислям нещо и се надявам, че сме приключили, ала това е само началото. Нико настоява да научи повече за мен. Той е видял колата, видял е кръвта ми на улицата, всъщност така ме е открил и се моля снегът да се е стопил. Моля се ти и Пийч да си стоите вътре. Не искам да съзреш кръвта ми.

— А какво търсеше? — пита Нико. — Смяташе ли, че тези хора са си у дома?

— Изобщо не бях на себе си, не знам.

— Сигнал си до тази къща по най-краткия възможен път. Защо не си пробвал до бензиностанцията нагоре по улицата?

— Не я видях — отвърщам и се чудя защо той ме напада така.

— Но наистина ли мислеше, че може да има някой вкъщи?

— Не знам — повтарям и не искам повече въпроси, искам кифличка.

— Познаваш ли някого в Литъл Комптън, Спенсър?

— Дори не знам, че съм бил в Литъл Комптън — отговарям аз и не ми остава друго, освен да вляза в роля, умея да ги работя ченгетата. Ще кажа същото, което казах, като ме хванаха да крада бонбони по времето, когато бях малък хулиган. Преглъщам и долната ми устна потрепва. Мога да се преструвам. И заеквам:

— В-в-вижте, не желая да навлизам в подробности и това няма общо със случилото се, но майка ми почина. Почина съвсем наскоро.

Той щраква химикалката и затваря бележника.

— Спенсър, съжалявам, нямах представа.

Лесно ми е да се разплача, защото ми липсваш и не знам как да се върна при теб, а ти все още не си ми се обадила, за да ми кажеш, че ти липсвам. Нико ми дава кифличка и аз я поглъщам. И когато докторът идва и ме зашива, не чувствам абсолютно нищо.

* * *

Половин час по-късно сме обратно на паркинга с Нико и той иска да ме закара до гарата. Обстановката тук е ескалирала, това е сбирщина от наркомани, които обменят опит в кое спешно отделение е най-лесно да получат оксикодон. Някакъв с дрипаво яке се мъчи да разбие една мазда с прът. Нико изревава:

— Хей, Теди, имай малко уважение!

Теди поздравява полицай Нико, а аз приемам съдбата си.

— Сигурен ли сте, че няма проблем да ме закарате до гарата?

— Да — отговаря той. — Но почакай. С какво ще си купиш билет?

Добър въпрос, полицай. Потупвам подбедрицата си.

— Държа тук една кредитна карта за спешни случаи.

— Браво на теб, Спенс. Винаги трябва да си подготвен.

Кимвам.

— Винаги.

Нико ме уверява, че Лерой ще изтегли буика ми и ще го поправи. И че няма да надпише сметката.

— Невероятен сте, полицай Нико — казвам аз и стискам здраво ръката му.

Спира пред гарата, където е почти толкова зле, колкото и пред болницата. Помага ми да сляза, а шляещите се наркомани се разпръскват подобно хлебарки. Влизам в чакалнята и сядам. Когато той си тръгва, излизам навън. Разкопчавам вътрешния джоб на якето и вадя портфейла си. Не мога да се начудя как се вързаха на приказките ми, че са ме ограбили. Ала тогава поглеждам пак бедните обречени

души наоколо. Естествено, че ще ми повярват, като се занимават все с такива отрепки. Правя няколко крачки и махвам на едно такси.

— За Ел Кей, ако обичате.

Шофьорът изсумтява и стрелва с насмешка Фигауи шапката ми.

— Имате предвид *Литъл Комптън*?

Ню Ингленд — само язвителност, много ветроходство, никакви празни приказки.

[1] Българското му заглавие е „Мистична пица“. — Б.р. ↑

[2] В оригинал „Goodbye Yellow Brick Road“. — Б.р. ↑

[3] Силно наркотично обезболяващо средство. — Б.пр. ↑

Събуждам се в друг навес за лодки, на около километър от къщата на Пийч надолу по брега. Нико, Сю и докторът бяха прави за топлия въздушен фронт, сега всичко е съвсем различно и бурята изглежда като мираж, като някакво отклонение от нормалното. Наистина прилича на лято. Удивително е колко добре е при дванайсет градуса и слънце, след като си кървял на минус дванайсет при пронизващ вятър, който сякаш ти е казвал да ходиш да се ебеш. И което е много по-важно, този път никой не ме откри. Мисля си, че майката природа ме компенсира за катастрофата, излизам от навеса и е страшно облекчение, че не ме духа леден вятър. Превивам се във високата трева на дюните. Ти и Пийч сте само точки на хоризонта. И двете загрявате, като вежлива гостенка ти ще бягаш заедно с нея. Телефонът ми е умрял и това е проблем, защото дори и не бих разбрал, ако си ми писала посред нощ, умолявайки ме да дойда. Гледам ви как поемате по пясъка и бягам през дюните, за да мога да се сниша, ако се наложи. Когато стигам до къщата на Пийч, раните по лицето ми пулсират отново (шибаният Къртис), но задната врата е отворена, както се и надявах. Тук не се притеснявате от натрапници, което е добре дошло за мен.

Всичко в къщата на Селинджър е приятно, макар и те да не живеят в нея постоянно, а всичко в дома, в който израснах, беше захабено и гадно. И един неочакван бонус! Има цяло чекмедже, пълно със зарядни за айфон, така че зареждам телефона си. Правя си чаша кафе на кафемашината и незабавно си изгарям езика с него. Оставил съм влажни следи по целия под. Сякаш къщата знае, че съм от работническата класа, и ме кара да взема парцала и да избърша.

Използвам кърпата за съдове, тъй като, разбира се, те нямат хартиени кърпи. Сигурен съм, че така спасяват горите на света. Сядам на пода да почистя и мразя Пийч. Тя е властна и лепне ли се за някого, няма отърване; най-грубо и безцеремонно не покани Лин и Чана. Изключвам зарядното, имам само десет процента заредени, ала все

още не съм получил никакво съобщение от теб. Слагам зарядното в джоба и се качвам на горния етаж, за да видя, че всичките шест спални са чисто нови, безукорно подредени и готови за гости. Пийч е патологична откачалка, аз изобщо не съм като нея. Винаги ти предоставям достатъчно лично пространство. Елтън Джон съска приглушено отвсякъде заради състоянието на системата за озвучаване. Искане ми се да си представя как Пийч му се моли да бъде негов фен номер едно и как сър Елтън я отсвирва и нарежда цялата му музика да се махне от къщата на тази превзета пътка, а тя трябва да започне работа като посрещачка на клиенти в „Уолмарт“.

Признавам обаче, че леглата са невероятни. Ти си спала тук снощи и мирише на теб, вдигам клина, който си хвърлила на пода и поемам твоето ухание. От топлината раните по лицето ми се успокояват, слава богу, увивам здраво клина около врата си и се надървям силно. Свършвам лесно, когато си увита така здраво около мен.

Тук има само около седемдесет хиляди кърпи „Ралф Лорън“, тъй че на семейство Селинджър няма да им липсва тази, която взех, за да избърша. Кафето ми е все още горещо, отпускам се, защото е комфортно и го заслужавам. Претърсвам сака ти и подреждам бикините и сутиените ти, изгубен съм в теб, а сега имам проблем.

Ти и Пийч се връщате в къщата и сте долу в кухнята, събувате маратонките си, не мога да разбера дали плачете, или се смеете. Няма как да сляза по задните стълби и да избягам, понеже дюшемето скърца под краката ми. Чувам гласа ти и мразя старите къщи. Те са като Големия брат, който винаги те наблюдава, и човек не може да помръдне, без да го разкрият. Правя четири гигантски крачки към коридора — кафето е все още в ръката ми — и се промъквам на пръсти в основната спалня, която е почти точно над кухнята. Свивам се в кедровия шкаф за всеки случай и за пореден път съм затворен, докато вие двете с Пийч сте свободни. Сигурен съм, че ти не се смееш, а плачеш. Трябва да се изпикая и нямам избор, пикая в чашата за кафе.

Пийч навярно те прегръща, защото я чувам как подритва стената в *стаята за обувки*, архитектурен елемент за изключително богати бели хора, които смятат, че имат нужда от специално място, в което да си събуват шибаните ботуши. Тя ритва, сумти и опява:

— Каквото и да правя, ботушите ми все се цапат. Сякаш не е възможно да мина без това.

Казва, че се опитва да те разсмее, но ти не мислиш, че е забавна (кой ли го мисли всъщност?). Моли те да спреш да плачеш, ти продължаваш да хлипаш, а аз се старая да се изпикая тихо в чаша за кафе. Пийч не я бива много да те утешава, Бек. Аз ще се справя по-добре, бих могъл да се справя по-добре. И искам да знам какво не е наред. Ако ми се беше обадила, както възнамеряваше, аз щях да те прегръщам. Плачеш толкова силно, че не се притеснявам да изляза от шкафа и да отида до вратата.

— Прочети го отново — настояваш ти.

Пийч въздъхва и започва да чете:

— Скъпи приятели на Бенджи...

— Бедната му майка — хленчиш ти.

Пийч продължава:

— С голяма тъга ви съобщаваме, че считаме, че нашият син Бенджи е мъртъв.

Ти я прекъсваш:

— Не би ли трябвало да го търсят?

Тя е раздразнена. Не ти обръща внимание.

— Любимата му платноходка „Кураж“ бе намерена разбита близо до Брант Пойнт. Както някои от вас може би знаят, Бенджи се бореше със зависимостта си напоследък. Наскоро беше казал на приятелите си, че е в Нантъкет.

— Онзи шибан туит — процеждаш ти.

— Знам — отвърща Пийч. — Мразя дрогата.

Благодаря на Бога за технологиите, защото, честно казано, започвам да откачам. Отивам на уебсайта „Нантъкет Инкуайърър енд Мирър“ и разбира се, там има стара снимка на абсолютно трезвения Бенджи до снимка на разбитата му платноходка. Няма свидетели, които да са го видели в Нантъкет, но родителите му потвърждават, че е изтеглил пари от банкомат в Ню Хейвън и че това „не е първият път, в който синът ни става жертва на демоните си“. Собственикът на пристанището потвърждава, че платноходката е изчезнала. Аз пък потвърждавам, че нямам нищо общо със случая. Очевидно зимата в Нантъкет може да бъде сурова и майката на Бенджи споделя в „Мирър“: „Поне загина, правейки онова, което му харесва“. Не е ясно

дали има предвид хероина или ветроходството. Никога не съм се чувствал такъв късметлия в живота.

Пийч издухва носа си, а ти все още плачеш. Предлага ти да запрашите двете заедно към Търкс и Кайкос, ти се смееш, ала тя е сериозна.

— Знаеш ли, пробвала съм го преди. Защо да не отидем? Ще си вземем багажа, ще отидем. Още по-добре, ако не си вземем никакъв багаж. Много ще ти хареса там, уверявам те.

— Трябва да ходя на лекции — казваш и мога да чуя как ти сипва питие.

— Майната им на лекциите — заявява тя в неуспешен опит да изглежда смела. Долавям разкопчаването на цип и пъшкането ѝ, докато сваля непромокаемото си горнище. — Господи, колко ми е хубаво да махна тази прогизнала от пот гадост.

— Ха — промълвяваш ти толкова нерешително, та чак ми се иска да те прегърна.

До слуха ми достига още шум от ритане, този отвратителен стриптийз продължава, Пийч не спира да говори:

— Честно, клинът ми е все едно залепнал за краката. Буквално трябва да го обеля, така ме сърбят, направо ще експлодирам.

Бих могъл да повърна, а ти мълчиш.

— Надявам се, нямаш нищо против, че се събличам тук — подхвърля тя. — Понякога ми писва да се качвам горе за най-дребното нещо. Толкова е яко, че сме заедно.

Ти ѝ отговаряш, че няма проблем, и я чувам как смъква клина от кокалестото си тяло. Излиза от стаята, после се връща и ти явно харесваш гледката, защото възкликваш одобрително.

— Баща ми е маниак на тема халати — казва тя и слава богу, че става дума за халати. — Най-добрите са на „Риц“. Имаме хиляди във всяка къща. Искаш ли да ти дам?

Ти искаш, но предпочиташ да се преоблечеш в банята. Когато влизаш отново, тя е впечатлена.

— Не се ли чувстваш прекрасно в него?

— Невероятен е — отвръщаш, а ти не си от онези момичета, за които всичко да е невероятно.

Пийч обявява, че ще прави сок от прясно изцедено къдраво зеле. Ако можеше, би те заключила и би скрила ключа, ала ти дори и не се

усещаш, нали? Шумният блендер е моят спасител и се спускам като нинджа към антрето, после по задните стълби (само за слуги), водещи до друго антре между кухнята и голямата стая. За щастие, тук има летяща врата с кръгло прозорче, която блокира гледката към тези стълби, та кой ли би искал да гледа слугите? И мога да видя всичко. Вие и двете сте с огромни еднакви халати, разплули сте се на дивана, на масичката за кафе от капани за омари забелязвам уиски и прясно изцеден сок. Тя побутва малкото ти стъпало с едрият си крак.

— Недей да тъжиш.

— Не бива да тъжа — кимваш. — Той се отнасяше с мен като с боклук.

— О, сладичка Бек, вината не е твоя. Момчетата просто не могат по друг начин. Те се потискат от момичета като нас.

— Не мисля, че някога съм го потискала — казваш ти, а Пийч сваля краката си от масата и ги отпуска на пода. Разтрива ръцете си, за да се стопли. — Ти, мила моя, имаш нужда от масаж.

Засмиваш се, но тя говори сериозно, застава на колене пред теб и започва да разтрива хубавите ти малки стъпала. Ти стенеш от удоволствие, харесва ти, тя ти казва, че е добра в масажите и се усмихва. На нея ѝ харесва да ти доставя удоволствие и продължава нагоре към прасците ти и не мога да разбера дали Пийч разтваря краката ти, или ти сама си ги разтвори, знам обаче, че са разтворени и че тя масажира долната част на бедрата ти. Ти си отметнала глава назад, издишваш, ммм, ръцете ти са отпуснати отстрани, а нейните пълзят все по-нагоре и по-нагоре по бедрата ти. Ти стенеш, наистина.

Пийч сяда и някак си се намества между краката ти. Отгръща халата ти и тялото ти е голо, зърната ти са щръкнали, тя продължава да гали бедрата ти, казваш ѝ да престане, ала тя ти прошепва да мълчиш и целува лявата ти гърда, придържайки здраво с ръка дясната. Протестираш, тя пак те спира и ти се подчиняваш. Целува те по врата и плъзва ръката си надолу, ти не се съпротивляваш, не правиш нищо, просто си се оставила и това е нередно.

Замаяна си — каквото и да ти е сипала, действа по-силно през деня, особено след бягане, — сърцето ти е разбито от мъка по мен, в шок си от смъртта на Бенджи, а тя би трябвало да ти е приятелка. Само преди минути ти плачеше и беше съкрушена, каква е тази приятелка, която се възползва от приятелката си в очевиден емоционален стрес и

смуче ухото ѝ? Все още не си я докоснала, но тялото ти е отворено за нея, а аз дори не мисля, че си там в момента; ти си някъде далече, дълбоко в съзнанието си. Най-сетне се опомняш, сепваш се, прибираш краката си, Пийч се отдръпва. Ти се изправяш и прикриваш тялото си с халата.

— Съжалявам.

— Забрави за това — изрича тя и пие сока направо от каната. — Ще си взема душ.

— Пийч, чакай. Трябва да поговорим.

— Бек, моля те — промърморва. — Мислила ли си понякога, че заради това момчетата не могат да се оправят с теб? Искам да кажа, майната му. Не е необходимо да анализираме всяка глупост.

После се оттегля с прясно изцедения си сок и усещам, че ти се чувстваш отговорна за случилото се, а не бива да е така. Викаш я, тя ти отговаря, като увеличава звука на Елтън Джон. Чувам трясък на врата. Ти плачеш и как изобщо смее да ти причинява всичко това? Отиваш в кухнята — за щастие, не минаваш покрай стълбите за слугите — и се връщаш с телефона си. Треперя. Да. Ето те. Обади ми се, Бек. Обади ми се. Ти набиращ някакъв номер, ала телефонът ми не вибрира.

— Чана, знам, че си ми ядосана, но ми е нужна помощта ти. Бенджи е мъртъв, Пийч е горе и плаче, а аз изобщо не трябваше да идвам тук и не знам какво да правя. Моля те, обади ми се.

Качваш се на горния етаж, чукаш на вратата ѝ и я молиш да излезе. Казваш ѝ, че съжаляваш, докато накрая гласът ти става дрезгав. Тя не ти обръща никакво внимание и това е много гадно от нейна страна. Ти си се хванала в капана ѝ и дори не го осъзнаваш. Бутам летящата врата и напускам къщата.

Жалко, че брегът е пропилян заради хора като Пийч. Всички тези огромни къщи на първа линия са празни, макар в момента да е необичайно, даже фантастично топло, да чукна на дърво. Плажът е невероятно девствен, а никой от тия шибани собственици на вили не идва в Литъл Комптън, за да му окаже нужното уважение. Какви идиоти. Но пък аз с благодарност се разхождам по пясъка.

Вчера тръгнах по следите, които ти и Пийч бяхте оставили по целия път към кея, който стига до залива. Това е чудесно място, където човек може да се скрие и да чака. Има разпръснати камъни и табела *НЕ СЕ ДОБЛИЖАВАЙТЕ ДО СКАЛИТЕ*. Също и захабена дървена пътека, която води на плажа. Изкопавам си дупка под нея и си мисля, че тук е по-топло, отколкото в онези шибани навеси за лодки. Въпреки че сравнението е невъзможно, като се има предвид колко студено беше в нощта на катастрофата.

Във всеки случай слънцето вече се показва и няма да се наложи да чакам дълго. Скоро Пийч ще се появи. Сама.

На Кандис страшно би й харесало тук. Бях с нея, когато за последно гледах изгрева на слънцето на плаж. Сега не е време да си мисля за Кандис, но как бих могъл да избегна спомена? Ние наблюдавахме изгрева над Брайтън Бийч и докато небето просветляваше, тя се опитваше да скъса с мен. Помолих я да ме придружи до океана и се съгласи. Това беше жестоко от нейна страна, някое по-добро момиче би отказало и би ме оставило да страдам сам, ала Кандис желаше да види как страдам и дойде.

— Напускам те — каза.

Хайде тогава, кучко, тръгвай.

Не беше моя вината, че ме последва до океана, и не беше моя вината, че я сграбчих и я натисках във водата, гледайки как преминава в отвъдното. Тя искаше да бъде там, иначе не би дошла с мен. Съзнаваше какво ми причинява и знаеше, че не съм от хората, които биха се предали без борба.

Не обвинявам Пийч, че е така отчаяна, както не обвинявах и Кандис, че се стремеше да избяга от семейството си. Колко жалко е да си толкова ядосан заради онова, което нямаш, та да пренебрегваш изцяло това, дето имаш. Тя не е благодарна, че притежава вила на място, където най-голямата опасност е шибаната Тейлър Суифт. Доста прилича на Кандис, която не беше благодарна за гласа и за таланта си.

Нямам много време, така че правя няколко крачки по брега. Харесва ми как водата идва и заличава стъпките ми. Спомням си онова шибано стихотворение от началното училище за онзи пич, който се разхождал по брега и не бил сам, защото Исус го носел на плещите си, и се усмихвам. Години наред си мислех, че трябва да е било обратното, че пичът е носил Исус на плещите си, сещаш се, както напяващият Харе Кришна носи дайретото си, както малкото еврейче носи тората на своята бар мицва. Не съм си представял Исус Христос да носи на раменете си разни загубеняци и не оставям нито един отпечатък по пясъка, също като в стихотворението от началното училище. Признавам си, малко съм кисел. Последното нещо, което ядох, беше кифличката в болницата. Пресичам дървената пътека, направена от някое семейство, дето е имало нещо против ходенето по бял пясък, връщам се в дупката си и чакам.

Най-сетне Пийч се появява на двора, светещо червено петънце в далечината. Разтяга се и започва да тича по пътеката, хайде, сега е моментът. С всяка изминала секунда мога да я чуя все по-ясно, дишането ѝ, стъпките ѝ и Елтън Джон, който гърми от айфона ѝ. Тя преминава над мен, а аз изскачам светкавично от дупката си като Джак от кутията и се втурвам след нея. Не ме чува. На този бряг е безстрашна. Сграбчвам я за конската опашка. Преди дори да е успяла да извика, натискам главата ѝ и се мятам върху гърба ѝ. Тя се съпротивлява, рита, но устата ѝ е в пясъка, Елтън не спира да пее — седи като принцеса, кацнала на електрическият си стол — и на мен ми писва. Готов съм. Изваждам камъка от джоба си.

Тя извърща глава и очите ѝ са по-хубави, отколкото си мислех. Разпознава ме и плюе:

— *Ти.*

Пийч може би е най-силната жена, която съм срещал. И въпреки че вече е казала последната си дума, продължава да се съпротивлява, давейки се. Кожата ѝ почервенява, *нантъкетско червено,*

тренировките са я надарили със свръхчовешка мощ и невероятен обем на белите дробове, който ме изумява. Не я виня, че се бори за всяка глътка въздух. Понеже е била отгледана от тесногръди отворителни чудовища, никога не се е наслаждавала на живота си. И си мисля, че заради това е насъбрала толкова много сила, краката ѝ все още потрепват, за да използва максимално сетните си мигове на този свят. Тя протяга пръсти към ръката ми; твърде късно е, Пийч. Изцъкля очи и всички можем да научим по нещо от една преждевременна трагична смърт. Колко е опасно да обвиняваш другите за проблемите си. Какъв погубен живот. Ако беше зарязала семейството си и се бе преместила на някой от любимите си слънчеви острови, ако беше станала барманка или пилатес инструктор, или каквото и да е, няма значение, би могла да си намери някое хубаво момиче с подобни възгледи за живота и да се радва на онова, с което е била благословена — здраве, ум, мускули, — като просто бъде вярна на себе си. Въпреки всичко майната им на родителите ѝ. Не раждайте деца, щом не сте способни на безусловна любов.

Тя започва да побелява и постепенно притихва. Сега музиката звучи единствено за мен. Вълните са кротки. Пийч обичаше тази песен, защото я караше да се чувства по-малко самотна. Искаше да вярва, че всички ние страдаме. А аз трябва да ѝ помогна. Удрям главата ѝ с камъка и най-сетне замлъква съвсем. Преобръщам тялото ѝ и треперя. Тя почива в мир, ами аз? Елтън продължава — ти почти ме върза с въжета — и се чувствам вързан тук, сам с песента, с мъртвата и тежка Пийч. Музиката сякаш гърми по-силно или просто така ми се струва, понеже Пийч е мъртва? Опитвам се да се концентрирам върху това да я преместя, но тогава чувам хлъзгава примка виси в най-мрачните ми сънища и в ума ми проблясва светкавица. Застивам. Обзема ме паника. Ами ако си решила да излезеш да бягаш? Ами ако полицаи Нико се появи на този плаж? Трябва да действам бързо. Натъпквам джобовете ѝ с камъни, в случай че не потъне лесно. Вероятността това тяло да не изчезне, е реална. Нужни са ми още камъни. Чувам Елтън да пее за *дълбокия край на реката*. Достатъчно силно ли е течението?

Трябва да се успокоя. Притварям клепачи и виждам отворените очи на Кандис в отворителното бунцище на Брайтън Бийч. Повдигам клепачи и взимам айфона на Пийч от лентата на ръката ѝ. Сега този

айфон е мой и спирам Елтън Джон, който пее как ще дойдат сутринта с камион да ме закарат у дома. Не, няма да дойдат, мисля си аз и повдигам тялото ѝ. Пийч е доста облечена, Кандис бе почти гола, носеше само къса черна рокля над банския си. Беше лято, пияни момичета се давят, случва се, семейството ѝ приема, че тя никога няма да се прибере. Отправлям се към водата. Зима е. Тъжни момичета се хвърлят в океана, за да умрат. Случва се.

Не спазвам забраната *не се доближавайте до скалите* и понасям Пийч Селинджър към кея. Камъните са сухи и гладки, аз крача стабилно. Тя е тежка заради камъните в джобовете ѝ и заради бремето на страданието ѝ. Броя до три и я запращам в океана. Вълните я посрещат радушно, точно както вълните на Брайтън Бийч прегърнаха Кандис. Започвам да съчинявам имейл от Пийч до теб. Знам какво да напиша:

Бек, трябва да тръгна. Напоследък, когато тичам, все едно Вирджиния Улф тича с мен. Тя ми каза: Мислех си колко неприятно е да си заключен и да не можеш да влезеш; и си мислех, че вероятно е по-зле да си заключен и да не можеш да излезеш. И беше права. По-лошо е да не можеш да излезеш и да чакаш някой, който няма да дойде. Много по-лошо.

Наслаждавай се на вилата. Обичам те, сладичка Бек.

Чао.

Пийч Из.

Целият съм плувнал в пот, мускулите ме болят от усилието и се усмихвам, защото разбирам за какво говореше Пийч по-рано. С удоволствие бих обелил дрехите си точно сега. Всичко ме сърби ужасно.

* * *

Проверявам те още веднъж, преди да тръгна. Няма и час, откакто ти изпратих имейла от Пийч, и явно ти се справяш доста добре. Надула си твоя Боуи, пробваш дрехите на Пийч в голямата стая, танцувайки, обаждаш се на Лин, на Чана и на майка си и се тъпчеш с храна. Ти си щастлива, Бек. Казваш на Лин същото, което каза на майка си и на Чана:

— Вината не е моя. Пийч изчезваше почти всеки месец в колежа. За бога, кой не би изчезвал, ако има толкова много пари? Пък и си мисля, че е за добро. Тя изглеждаше едва ли не щастлива, че Бенджи е мъртъв. Да, знам колко извратено звучи.

— Забрави за Бенджи — съветва те Лин. — Случилото се е жалко, ала това, че е мъртъв, не го прави добър човек. Говори ли с Джо?

Браво, Лин!

— Не — отвърщаш. — Но ми се ще да му се обадя.

Това е всичко, което ми е нужно. Тръгвам си.

Крача по пустата улица към града. Момчетата на Нико в сервиза са супердобронамерени. Наоколо не се случва нищо особено (без майтап), на тях им харесва изненадващата промяна на времето и кафявото ми чудовище вече е готово за път. Ремонтът струва четиристотин долара и се радвам, че дойдох подготвен. В Ню Ингленд не ми върви, Бек, така че теглих аванс, преди да потегля. Пътищата са чисти, а на айфона на Пийч има много добра музика. Може би късметът ми в Ню Ингленд ще проработи.

* * *

Почти съм стигнал у дома, когато се сецам за чашата за кафе с моето ДНК в къщата край брега. Рязко натискам спирачките. Но не бива да се притеснявам. Собствениците на вили често оставят ключове на чистачки, дърводелци и интериорни дизайнери. След добрините, които направих, няма да се торозя за чаша изсъхнала пикня.

Освен това всичко е за теб и от твоя Туитър научавам, че си на път към дома си на Банк Стрийт. Знам, че ще ти е нужно време да се отвориш за мен, както цветята през пролетта. Но ще се отвориш. Пийч няма как да те завлича повече. Ти си свободна. Тя никога не би

отслабила хватката си и ще си съвсем друг човек без целия този натиск. Нека почива сега. Ти можеш да се успокоиш. И с първия полъх на пролетта ще минеш покрай книжарницата в каляска с коне и ще разбереш, че си се изчервила и че гориш от желание. И ще протегнеш ръце към мен, *Джо*.

Телефонът ми не е развален. Звънях на номера си от книжарницата четири-пет пъти дневно през последните няколко дни. Не си извън обхват. Ти си тук, в Ню Йорк, живееш, пишеш и пускаш туитове.

Има ли нещо по-романтично от новия сняг през нощта? „спокойствие-любов“

Няма никаква логична, технологична или романтична причина да не ми се обадиш или да не ми пратиш имейл, след като се върна от Литъл Комптън. Изминали са двацет и три минути и тринайсет дни, откакто Пийч напусна сцената. Раните по лицето ми са упорити, ала заздравяват и с всеки изминал ден все по-малко приличам на чудовище. И това е още едно напомняне, че минава ценно време. Не мога да те разбера, Бек. Не си пишеш имейли с нови момчета, не си пишеш имейли с никоя от приятелките си за нищо романтично, но пишеш разкази за момчета. Последният, който съчини, беше за момиче (всъщност за теб самата, те винаги са за теб), дете отива на лекар и разбира, че в нея е останал един пенис. Обажда се на момчетата, с които е била, за да провери дали пенисите им са си на място. Списъкът с пичовете е противно дълъг (което сигурно е преувеличение) и на никой не му липсва курът. Най-накрая тя признава, че има един пич, когото не е питала, защото е семеен с деца. Не желае да му върне кура; иска той да напусне жена си и да дойде да си го вземе. Както Блайд посочи в критиката си по имейла: „Няма истински край, няма кулминация, няма смисъл. Не предполагам, че разказът се основава на някаква реална случка от живота ти, но ако е така, помисли дали да не го сложиш в чекмеджето и да го преразгледаш, след като си се дистанцирала поне малко от емоциите си“.

И, естествено, аз съм обезпокоен. Ти посещаваш доктор Ники два пъти седмично, откакто си се прибрала. И после сътвори онзи завоалиран разказ за чуването ти със семеен мъж. Разбира се, обадох се да си запиша час при него. Как иначе мога да съм сигурен, че не се възползва от теб? А и не съм единственият загрижен.

Чана:

Ти пак беше на сеанс. Какво става, по дяволите? Как изобщо можеш да си го позволиш?

Ти:

Нови приоритети. Никакъв алкохол, никакво пазаруване, само писане, водене на дневник и израстване.

Чана:

Добре, Бек. Помни обаче, доктор Ники е... доктор Ники.

Но днес е хубав ден, защото асансьорът току-що стигна на дванайсетия етаж, аз пристъпвам в коридора и намирам вратата към чакалнята отворена, точно както доктор Ники каза, че ще бъде. Малко съм подранил, което е добре, ще имам време да преговоря новата си самоличност.

Име: Дан Фокс (син на Пола Фокс и Дан Браун!).

Професия: Управител на кафене.

Проблем: Обсесивно-компулсивно разстройство. Чел съм ужасно много за това и знам за какво става дума.

Вече се чувствам добре, тази чакалня ми харесва, бебешко сините стени и този бебешко син диван. Сградата е в любимия ми квартал, Горен Уест Сайд. Елиът ходеше на психоаналитик в „Хана“ и кой знае? Може би нищо не се случва между теб и доктор Ники. Може

би той наистина е много добър в професията си. Възможно е. Само за две седмици ти разбра доста за себе си.

Знам всичко това, понеже Ники ти дава домашно. Всеки ден трябва да пишеш писмо до себе си. И ти пишеш:

Скъпа Бек,

Само ти знаеш как да привлечеш или да отблъснеш, когато става дума за момчета. Признай си. Владей се. Поправи се.

С обич, Бек.

Скъпа Бек,

Ти хвърляш въдици за мъжете и губиш интерес, щом те се закачат и ги имаш. Не носиш сутиен, за да могат момчетата да видят зърната ти. Носи сутиен. Ники вижда какво правиш. Това е добре. Нека те видят.

С обич, Бек.

Скъпа Бек,

Интимността те ужасява. От какво толкова се страхуваш? Можеш да избягаш само когато играеш роля. Защо не можеш да си самата себе си? Ники те познава и те приема. И другите ще те приемат.

С обич, Бек.

Скъпа Бек,

Мислиш си, че няма да срещнеш любовта, преди да си превъзмогнала проблемите с баща си. Но ти може би никога не ще ги превъзможнеш, освен ако не се влюбиш. Ники е прав. Ти израстваш чрез любовта. Не отлагай любовта, докато не спреш да израстваш.

С обич, Бек.

Скъпа Бек,

Ти не си виновна, че си родена на остров. Разбира се, че се отъждествяваш с остров. Само че, мило момиче, ти не си остров. Не бъди необитаема. Приеми любовта.

С обич, Бек.

Скъпа Бек,

Няма проблем, че се възмущаваш от майка си. Тя ти завижда.

С обич, Бек.

Скъпа Бек,

Не бъди най-лошият си враг и не хлътвай по момчета, които не те искат. Бъди най-добрата си приятелка

и се научи как да обичаш момчетата, дето наистина те искат. И помни, никой не е свършен.

С обич, Бек.

Тези имейли действително ми помогнаха да премина през сухия период. Сега знам, че си ме оставила не заради секса, а защото имаш проблеми. Така че може би след около месец, когато ще съм се потопил в терапията и ще съм написал няколко писма до себе си, най-сетне ще бъда в леглото с теб някоя неделна сутрин. Може би тогава ще мога да разбирам себе си по-добре и ще споделяме писмата си в леглото.

Вратата на кабинета се отваря, вътре мирише на краставици и доктор Ники не е това, което очаквах.

— Дан Фокс? — казва.

Успявам да изрека „здравейте“ и да се ръкувам с него. Следвам го в брутално бежовия кабинет и сядам на дивана, но, мамка му, Бек, доктор Ники Андживайн е млад. Предполагах, че ще е на поне петдесет, а той със сигурност наскоро е навършил четирийсет. Стените са покрити с рамкирани класически рок албуми — „Ролинг Стоунс“ и „Бред“, „Лед Цепелин“ и Ван Морисън. Прави нещо на компютъра си, извинява се, че му трябва още минутка, и аз му казвам да не се притеснява. Облечен е с дрехи на „Ванс“, придаващи му младежки вид. Излъчва сдържаност с тази гелосана гъста, къдрава коса и с натрапчивите сини очи, които изглеждат пълни със сълзи. Не мога да определя дали е от еврейски или от италиански произход. Приключва с компютъра и сяда на кожения стол. Взима стъклена кана с вода, в която има краставици, от там идва и миризмата.

— Да ти сипя ли? — пита и отново не е това, което очаквах.

— Разбира се — кимвам и взимам чашата с вода. Мамка му, Бек, тази гадост е божествена.

— Най-напред да ти кажа — подхваща той, — че имам бележник, но не си водя много-много записки. Предпочитам да съхранявам всичко тук.

Посочва към главата си и се ухилва. Би могъл да бъде или сериен убиец, или най-готиният човек на света, за този пич няма средно положение. Не е странно, че се е ориентирал към психологията.

Трябвало е да намери някакъв начин да не се отдаде на собствените си извратени, перверзни мисли. Когато се усмихва, изскачат изкуствено избелени зъби, които съвсем не подхождат на измъченото му, тъжно лице.

— Е, Дан Фокс — казва, — нека да разберем какво, по дяволите, не е наред с теб.

Не мога да не призная, че с него наистина се говори лесно. Очаквах да попадна в лекарски кабинет, но то е като посещение на колежанската стая на някой пич на средна възраст. И ако бяхме в колеж, той щеше да отиде на лекции и тогава щях да хакна компютъра му и да изровя всичките файлове за теб. Ала това няма как да се случи; ние сме възрастни и доктор Ники трябва да си свърши работата. Искан да знае кой ме е ударил и аз му разказвам за инцидента по пътя към скикурорт (катастрофата в Литъл Комптън), също и как са ме нападнали, след като съм затворил кафенето (Къртис и неговите приятелчета). После започва да задава по-лични въпроси:

— Имаш ли си приятелка, Дан?

— Да.

Всъщност можех и да си имам, така че няма проблем. Казвам му, че съм тук не заради приятелката си, тя е страхотна. Обяснявам му, че ми е нужна помощ, понеже страдам от обесивно-компулсивно разстройство.

— Каква е твоята обесия? — пита той.

Знам всичко за отражението в психологията, Бек. Един от най-добрите начини да накараш някого да ти се довери и да ти повярва, е да се фокусираш върху общото между вас.

— То е малко смешно — подхващам аз. — Всичките тези албуми, които имаш тук. Не знам как и защо, но съм психотично обсебен от един видеоклип на „Хъндрипърс“.

— Много ги харесвам „Хъндрипърс“ — вметва доктор Ники. — Само да не е „Море от любов“^[1].

— Знаеш, че е — отговарям и той е новият ми най-добър приятел. И смятам, че съм перфектен в това. Казвам му, че не мога да спра да гледам този клип (теб), че си мисля за този клип (за теб) и че искам да живея вътре в този клип (в теб). Добавям, че съм загубил интерес към всичко заради този клип (заради теб) и че трябва да си възвърна контрола.

— На приятелката ти писнало ли ѝ е от теб?

— Не — отсичам, защото, ако имах приятелка, тя щеше да е много щастлива с мен и нямаше как да ѝ писне. — На мен ми писва, докторе.

— Не ми викай докторе, момче — поклаща глава в знак на отрицание. — Не съм доктор. Просто имам магистърска степен.

Ще ми се да го попитам защо го наричаш доктор Ники, щом не е истински доктор, ала не мога да го сторя, а той заявява, че е редно да ми разкаже нещо и за своя живот.

— Нямам какво да крия, Дани. Аз съм на четирийсет и пет, редовно пуша марихуана, неуспял басист с магистърска степен по психология. Обичам рокендрола и първоначално се насочих към това поприще, защото ми идва отвътре да разправам всякакви небивалици. После обаче осъзнах, че всъщност ми харесва да помагам на хората, и ето ни заедно тук сега.

— Това е готино, Ники.

Първия път, когато изричам името му, звучи много смешно. Имам нова дума в речника си. *Ники*.

Казвам, че историята му си я бива, и се разговаряме кой откъде е — той е от Куинс, аз съм от Бед-Стай. Изглежда, че терапията е говорене, и може би ти наистина просто се опитваш да *пораснеш*. Може би някой ден дори и аз ще стана психоаналитик. Бих могъл да се справя. Ще сложа в рамки любимите си книги на стената на бежова стая и ще си говоря с хора като теб и мен.

Ники отбелязва, че е време да обобщим и да планираме. Толкова ли съм сдухан, та се вълнувам за домашното, което ще ми даде?

— Дани, чака ни доста работа. За начало ще трябва да си представиш, че живееш в къща.

Никога не съм живял в къща, само в апартамент. Но кимвам в знак, че приемам идеята.

— В къщата ти се е настанила мишка — продължава той. — Видеоклипът. Добрата новина е, че това е просто мишка.

И сега ти си мишка, Бек.

— Тя не е толкова силна като теб, Дани. — Вече е свършено сериозен. — Мишката е малка. Ти имаш ръце, длани, десет сръчни пръста.

Ти имаш само пупка, така че се съгласявам с него.

— Можеш да хванеш дръжката на вратата, Дан. Можеш да слагаш капани за мишката.

Капани.

— Но знаеш ли, Дани, животът е гаден и понякога в къщата ти е мрачно.

Той посочва към главата си и аз кимвам. Наистина става много мрачно там.

— И тогава се появява мишката.

Ти дойде в книжарницата ми и започна това нещо между нас двамата.

— Понякога е толкова мрачно, че единственото, дете можеш да направиш, е да слушаш как тази шибана мишка лази наоколо, яде от храната ти, сере на пода ти, и е толкова мрачно, та дори не си в състояние да видиш дръжката на вратата — нарежда той. — Изобщо забравяш, че има дръжка. И това, което ще сторим тук, е да включим осветлението, Дани.

— Разбирам.

— Ние залагаме капани, Дани.

— Разбирам — повтарям по-високо.

— После отваряме вратата, взимаме метлата и прогонваме мишката — изрича и удря с юмрук във въздуха. — Понякога даже не се налага да правим това, защото понякога направо убиваме тази мишка.

Не и този път.

— Не става обаче изведнъж. Няма да те заблуждавам, Дани. Но е напълно постижимо.

— Работил ли си някога в строителството? — питам го аз.

Повечето момчета от квартала са работили и ми харесва идеята, че ние с Ники можем да имаме нещо общо, можем да бъдем равни.

— Няколко лета навремето — казва той и бях прав. — Ти?

— Няколко лета навремето — отговарям нетърпеливо.

Какъв загубеняк и подражател съм, ала Ники се усмихва, а аз си мисля за последните няколко седмици и за нощите, които прекарах на пода с лице към стената, с твоите бикини в ръце, вторачен в дупката, която направих заради теб и след това покрих пак заради теб.

— Така е, докторе...

Той поклаща глава и аз се размивам.

— Искях да кажа Ники. Трябва да намеря дръжката на вратата.

— Ще я намериш. А ако вариантът с къщата и мишката не сработи при теб, можеш също да си мислиш за този клип като за цирей. Остава само да го пукнеш и го няма. Завинаги, без никакви белези, стига да се грижиш добре за кожата си.

Ти не си цирей, ти си мишка. Казвам:

— Смятах, че циреите не бива да се пукат.

— Това са глупости — отсича той и поглежда часовника. — Та, значи, как си в четвъртъците?

* * *

След това, когато вървя по улицата, се усещам променен, Бек. Петдесет минути с Ники и сякаш възприемам всичко с други очи. Светът ми изглежда различен, все едно съм си сложил 3D очила или съм пушил джойнт, или съм те чукал диво. Настроението ми е приповдигнато, но съзнанието ми не е замъглено. Отправлям се към парка, където гледам видеото на „Море от любов“ за първи път от много време. Момичето в клипа е сладко, с руса коса като в песента на Боуи^[2], и долавям, че терапията ми действа. Искам да кажа, че гледането на този нестандартен надрусан клип ме прави щастлив, а не съм бил щастлив от доста време. И най-хубавото е, че вече не се страхувам. Ти не спиш с Ники. Ти просто преживяваш пренасочването на желанията и чувствата си. Знам за това от „Принцът на приливите“. Случва се. Ники има магистърска степен и той е човекът, който ще ти помогне. Никога няма да наруши дистанцията между лекар и пациент. Макар и да не е истински доктор.

Влизам в метрото и се спускам надолу по стълбите. Животът ми харесва, Бек. Изпълнен съм с едно новопоявило се търпение. Мога да те чакам да ми се обадиш. Достатъчно силен съм, за да ти дам време. Забравих да проверя пощата ти и телефонът ти е по-тежък, отколкото беше сутринта. Пиша до себе си, въпреки че той не ми постави такава задача:

Скъпи Джо,

Имаш мишка в къщата си и когато тя е готова, ти ще
я целунеш и ще се превърне в момичето на мечтите ти.
Бъди търпелив. Бъди открит.

С най-добри пожелания. Дан Фокс.

Не съм се чувствал толкова близо до теб от цели две седмици.
Обичам терапията, наистина.

[1] В оригинал „Sea of Love“. — Б.р. ↑

[2] Препратка към първия стих от песента „Sorrow“ („Печал“). —
Б.р. ↑

По време на следващия сеанс казвам на Ники за приповдигнатото си настроение, когато си тръгнах от бежовия му кабинет. Той отвърща, че реакцията ми е обичайна — аз съм нормален! — и че това е заради новия ми поглед върху нещата.

— Имам едно място в северната част на щата — добавя. — На всеки две-три седмици ходя там в горите. Не заради свежия въздух, а заради свежия поглед върху нещата.

На третия сеанс говорим за видеоклипа (за теб) и Ники ми разказва за онова, което нарича „котешката стратегия“.

— Имах една съседка, която даваше котката си под наем. Знаеш ли защо?

— Да помага на депресирани хора? — допускам аз. Грешка.

— Ако някой в квартала се оплачеше от мишки, госпожа Робинсън му предоставяше котката си за един-два дни — обяснява ми. — Дани, характерното за мишките е, че само да усетят миризмата на котка и незабавно изчезват.

— Значи, ако започна да гледам нещо друго, ще спра да гледам това видео?

Той кимва. Замлъкваме. Понякога се случва така, внезапна тишина. Ники твърди, че е нормално, че е необходимо време човек да осмисли нещата. Опитвам се да осмисля перспективата за живот без теб. Навярно бих излизал с други момичета (не мога да си го представя), бих се разхождал и може би бих намерил компания за баскетбол или пък бих седял в някой тъмен бар да зяпам новините по телевизията и бих заспивал сам в леглото си без твоя телефон в ръка и бих се събуждал, без нашият телефон да е притиснат до плътта ми. Дланите ме болят от маниакалната редовна проверка на пощата ти. Сигурно щеше да е добре, ако пръстите ми не бяха толкова изтръпнали. Не искам да знам какво би било да съм тук, без ти да си вътре в мен, Бек. Само знам, че ми е трудно да се справям с теб. Изморен съм.

Ники усеща, че съм приключил с осмислянето, и се намества на стола си.

— Пробвай тази седмица. Води си дневник и ми кажи как върви.

Харесва ми, че ми дава домашно. Напускам кабинета му и виждам, че светът е пълен с жени. Така че може би наистина желая да разбера какъв е животът без теб. Почти бях забравил за другите момичета. Те са навсякъде, Бек. На перона в метрото има колежанки в тесни джинси, заровили глави в Киндъл; също и закръглени по-възрастни мацки, помъкнали найлонови торби със зеленчуци; има домакини на средна възраст със захабени чанти от „Мейсис“ и „Форевър 21“; ето и една секси руса мацка, която е толкова малка, та в сравнение с нея ти си като весел зелен гигант. Прилича на медицинска сестра, изглежда сякаш изжулена с ексфолианти, вторачил съм се в нея, а тя ми се усмихва. Време е да се впусна в играта.

— Познаваме ли се? — казва.

Говори с лек акцент, може би е от Лонг Айлънд Сити.

— Не — отговарям и пристъпва към мен, не се отдалечава.

Мирише на сандвичи с шунка и на дезинфектант. Харесват ми циците ѝ.

— Изобщо ли не се познаваме?

— Съжалявам, не.

— Тогава защо, по дяволите, ме зяпаш така?

— Не знам — отговарям и се чудя какво ли би казал Ники. — Предполагам, че просто ми харесва да те зяпам.

Мотрисата изскърцва при спирането, малките ѝ електриково зелени мънистени очи се впиват в мен. Случайни жени се качват, случайни жени слизат и ние двамата вперваме погледи един в друг като разгонени животни. Мацката има тънки вежди и дълги лакирани нокти, дето изобщо не приличат на твоите, което е добре. Никога не бих могъл да обичам това момиче. Но със сигурност бих могъл да се упражнявам на нея.

Тя започва:

— Кой те наби?

— Катастрофирах.

— Катастрофирал си — усмихва се подигравателно. — Това беше добро.

— Нападнаха ме.

— Значи, просто ме лъжеш, преди дори да знаеш как се казвам?

— Предполагам, че просто ми се искаше да излъжа.

Бива ме в това и Ники щеше да е впечатлен от мен.

— Ами ако пък аз не излизам с лъжци?

— Тогава сигурно е много гадно.

— Какво, по дяволите, става сега?

— Има ли значение? — казвам и продължавам в стила на горилата Донки Конг. — Всичко щеше да е съвсем нормално, ако този разговор се водеше в някой тъмен бар и двамата бяхме порядъчно пийнали.

Името ѝ е Карън Минти. Захапва лъскавата си устна и се заяжда:

— А ако баба ти имаше топки, щеше да ти е дядо.

Тя решава на момента, че ще прави секс с мен, и това го разбирам. Толкова по-лесна е за разбиране от теб, че не бих могъл и да мечтая за някоя по-подходяща котка. Всичко започва със задължителната напитка в долнопробен бар, пълен с деца от Нюйоркския университет, които се наливат с американска бира директно от кофата. На теб мястото никак не би ти харесало, но тя го обожава. Този бар беше неин избор, сега е ред аз да избира и я завеждам в една дупка на Хаустън Стрийт в центъра на Манхатън, която знам, че ще я впечатли. Оказвам се прав, наистина е от Лонг Айленд Сити и наистина е впечатлена от бар „Ботаника“, пие коктейли с водка и грейпфрут и говори тъпотии, каквито ти никога не би казала, като:

— Знаеш ли какво знам за коктейлите с водка и грейпфрут? Леонардо ди Каприо страшно ги обича. Вярно е.

— Знаеш ли защо храната в болниците е гадна? Защото искат да умреш. Вярно е, Джоуи. Вярно е. Много по-евтино им е, а и ако свободните легла са повече, на хората от персонала няма да им се налага да работят допълнителни часове.

— Знаеш ли, че имах някакво чувство, че тази вечер ще срещна някого? Не бива да ти го казвам, мамка им на шибаните коктейли, но, Джо, имах такова чувство. И тогава ти взе да ме зяпаш.

Тя се оригва.

— Трябва да махнеш това, Джо.

— Ризата си?

— Не, превръзката на ръката.

Съвсем бях забравил за превръзката. Гледай какво ми причини. Всичко започна, когато си изгорих ръката на свещта. После оздравяването беше нарушено, понеже непрекъснато чоплех коричката заради онова, което ми причини. След това Къртис ме преби, докато бързах да се приготвя да видя теб. И накрая, разбира се, блъснах колата, търсейки теб. Съзирам определен модел в това, а Ники казва, че всичко в живота опира до моделите. Сега Карън Минти сграбчва ръката ми, сякаш ѝ принадлежи. Тя е ужасно силна. Прошепва в ухото ми:

— Пази си енергията, Джоуи. Ще ти трябва.

Дърпа рязко превръзката и преди дори да мога да трепна, ме целува. Както се оказва, устните на Карън Минти също са силни. Ръката вече не ме боли.

Когато се качваме на влака, мисля, че никой от нас няма идея накъде всъщност отива този влак. Цяло чудо е, че е празен, не се мярка даже и случаен скитник, бандит или проститутка. Чудо е, че Карън Минти облизва лицето ми точно там, където Къртис ме удряше, а езикът ѝ е по-остър от твоя. Разкъзвам дрехите ѝ, тя носи прашки, сграбчва ме и ние се чукаме в шибаното метро в четири сутринта. Карън Минти крещи: „Да, Джо, да, твоя съм, свършвай сега, сега“, и впива ноктите си в гърба ми и обръща очи. Когато приключва, краката ѝ все още ме обгръщат и тялото ѝ вибрира. Придържам я здраво и ми се иска тя да беше ти. Напъхва острия си език в гърлото ми, после го прибира и ме поглежда.

— Обичам те — казва и се питам какво ли толкова съм направил. Тя избухва в смях, слиза от мен и се загръща с палтото ми.

— Изражението на лицето ти, Джо, господи. Трябваше да го видиш. Само се бъзикам.

— Знам — отговарям.

И няма за какво да се притеснявам. Повечето момичета полудяват за няколко минути, след като се чукаат. Просто е така.

Опитва се да се защити:

— Очевидно аз даже не те познавам.

— Знам — отвърщам отново и тя се притиска в мен, не се отдръпва, а аз поглеждам отражението ни в прозореца. Образите ни ту се появяват, ту изчезват редом с проблясващите светлини в тунела. Тази нощ ще спя за пръв път от много нощи насам, Карън Минти ще

ми пригответи сандвичи с яйца и ще ми направи свирка сутринта. Мога да го предвидя, в тези коктейли имаше нещо, в тази уста има нещо. Тя наистина ме обича.

Аз съм най-добрият пациент, защото вече си намерих бездомна котка.

* * *

На следващия ден отивам в книжарницата и съм с махмурлук. Чувствам се преял със сандвичи с яйца, които всъщност не бяха уместна идея. Карън Минти ми мислеше доброто, но беше твърде пияна, за да пригответи храна. Казах ѝ, че сме си прекарвали чудно. Тя подхвърли, че ще намине в книжарницата. Не я насърчих, Бек. А сега Етън е по петите ми, отново е подранил за работа и иска да разбере дали не съм болен.

— Да не си настинал, Джо? Да не би да си прекалил с подправките?

Само Етън може да използва тъпи думи от рода на *подправки*. Ако бях психоаналитик като Ники, нямаше да ми се налага да се разправам с Етън. Отключвам и го пращам в сектора с белетристиката да потърси нашия избор на месеца и пускам музиката. Кармата е кучка. Прозвучава „Ти си много красива“^[1] от „Хана и нейните сестри“. Спирам я. Изведнъж проумявам. Изневерих ти, изневерих на нас.

Главата ми ще се пръсне. Чувам звънчето на предната врата и ме боли от всеки шум, особено от този, който долавям сега, момичето, което чуках снощи, шибаната Карън Минти. Искам да си прережа вените.

Ала в същото време умирам за кафе, а тя носи две горещи чаши — „Старбъкс“, за моя изненада — и свива рамене.

— Не знаех как го пиете, момчета, така че взех от всичко.

Оставя тежкия хартиен плик на щанда. Етън дотърчава при нас и тя е плашещо добронамерена към него от самото начало.

— Ти трябва да си Етън, нали? Джо ми разказа за теб.

Колко ли съм бил пиян снощи? Етън не може да съдържи радостта си, че съм разправял на някаква мацка за него, и буквално лигите му

текат по Карън Минти. На нея явно не ѝ е нужно време да се почувства като у дома си и ме поглежда.

— Как го пиеш кафето, Джо?

Казвам ѝ, че така е добре, тя завърта очи, намигва ми и се обръща към моя помощник:

— Ами ти, Етън?

Етън пристъпва от крак на крак, както само той може. Обяснява ѝ, че го пия без мляко и с две захарчета, а за него: „Сметана и стевия“. Или „Трувия“. Или „Спленда“. Ако ли пък няма от тези, захар от кафявите пакетчета. Но в никакъв случай подсладител „Икуъл“!

През цялото време Карън е впила поглед в мен и си мисли, че ще ми носи кафе до края на живота си. Обичам теб, не нея, и, мамка му, тя е от онези момичета. Не спира да ми се усмихва и да ми намига.

— Благодаря, Етън.

И няма как да се откача от всичко това. Аз не просто погалих тази котка, аз я осинових.

[1] В оригинал „You Are Too Beautiful“. — Б.р. ↑

Да съм с Карън е шокиращо ефикасно, поне доколкото ти си все по-далече и по-далече от мен. Опитвам се да погледна на положението от добрата му страна — упражнявам се да бъда гадже и това е добре за нас двамата с теб. Но се чувствам кофти, когато галя задника ѝ в леглото, когато сгъвам прашките ѝ, преди да ги сложа в пералнята, и когато пращам на майка ѝ ръчно написана благодарствена бележка след неделната вечеря. Не е редно да те предавам. Ала трябва да знаеш, Бек — всеки ден намирам начин да прегледам снимките ти в телефона ми. Аз съм ти верен. Седем седмици живот с Карън Минти и единайсет седмици психотерапия и Ники мисли, че имам напредък. Не съм така депресиран, както преди. Чета пощата ти и забелязвам, че се придържаш към плана си — никакво пиене, никакво пазаруване. Сега, когато посещавам доктор Ники, напълно разбирам защо той те кара да искаш да се концентрираш.

— Дани, изглеждаш много по-щастлив, отколкото в деня, в който започнахме.

— Благодаря — усмихвам му се. — Чувствам се по-щастлив.

— Добре ли вървят нещата с Карън?

— Великолепно — отвръщам и, строго погледнато, е така.

Ники се смя първия път, като му разправих за нея. Каза, че едно момиче е доста по-ефикасна котка, отколкото някой друг видеоклип от Ютюб. И е свършено прав.

— Този поглед ми е познат, Дани — ухилва се. — Когато срещнах жена си, мисля, че не спрях да се усмихвам цели две години.

— О, Ники, ние не смятаме да се женим — промърморвам.

Поглежда ме с вид на човек, видял какво ли не, а аз добавям:

— Искам да кажа, че тя просто не е за мен.

Но той продължава:

— Сега вече не изглеждаш толкова щастлив. Страх ли те е да се ожениш?

— Съвсем не — отговарям и това е вярно, бих се оженил за теб на мига.

— Тогава какво не е наред с Карън, Дани?

Тя не е ти.

— Ами тя е... нищо.

— Тя е нищо? — изрича и свива вежди. — Олеле.

Простенвам.

— Имам предвид, че нищо й няма.

— Въпреки всичко — казва той и знам, че времето ни е изтекло — ще ти дам малко домашно. Искам да направиш списък с десет неща, които харесваш у Карън. Тази котка ще прогони мишката. И помни. По-добре е да си мислиш за котката, отколкото за мишката.

— Да, докторе — съгласявам се и това „докторе“ си ни е шегичка, разбираш ме, понеже той не е доктор.

Опитвам се да си нахвърлям домашното по пътя за вкъщи, ала не мога да спра да си мисля за теб.

Все още се мъча със списъка няколко дни по-късно, докато седя на дивана и гледаме любимия сериал на Карън Минти, „Царят на квартала“. Тя се смее на един скеч, който дори не би те накарал да се усмихнеш, и аз те обичам, защото не се смееш лесно. Тя измъква прашките от задника си и аз те обичам заради твоите памучни бикини.

Тя изохква:

— Мамка му, обичам Кевин Джеймс.

— Добър е — лъжа аз.

Обичам те, понеже ти не обичаш Кевин Джеймс и дори и да се засмееш на някой от скечовете му, пак не би го обичала.

Следва реклама на „Бъргър Кинг“ — Карън Минти обожава рекламите и показва среден пръст на телевизора.

— „Бъргър Кинг“ са зле, пържените им картофки са гадни, нали, Джо?

Влизам в тона й и се засмивам, но те обичам, защото даже и да бяхме женени от сто години, ти никога не би ме попитала какво мисля за пържените картофки на „Бъргър Кинг“, тъй като изобщо не би споменала „Бъргър Кинг“, а ако би коментирала пържени картофки, щеше да става дума не само за картофки. Те щяха да са нещо важно. Щеше да има някаква история, свързана с тях. Ти си като зелчица,

докато Карън прилича на захаросана черешка, и аз те обичам, понеже зелчиците са по-сложни от черешките. Обречен съм.

Почти съм забравил, че главата на Карън Минти е в скута ми, и тя се взира в мен:

— Бейби, всичко наред ли е?

— О, да — отговарям и прокарвам пръсти по косата ѝ точно както ѝ харесва. — Просто си мислех за домашното.

Карън не одобрява:

— Заклевам се, Джо, тази тъпотия си е чиста загуба на пари.

— Знам твоето мнение.

— В болницата всички откачалки са психиатри. До един са шибани измамници и лъжци и са по-луди от пациентите си.

— Ники не е такъв — отбелязвам.

Тя се засяга:

— Айде бе, хич даже. Те са измамници и лъжци, Джо, измамници и лъжци.

Ти никога не се повтаряш, защото си творческа натура, а Карън не е. Щипе ме по зърното.

— Джо, погледни ме.

Поглеждам я.

— Внимавай, госпожичке.

— За какво изобщо става дума? Искам да кажа, ти си перфектен, Джоуи.

— Никой не е перфектен. — Започвам да звуча като учител. — И имам леко обсесивно-компулсивно разстройство.

— Да бе — смее се Карън Минти. — Ти си обсебен... от пътката ми.

Ти никога не би изрекла такава тъпотия, погалвам я, продължаваме да гледаме Кевин Джеймс, а ти ми липсваш толкова осезаемо, че чак ми прилошава. Изведнъж изпитвам желание да изляза на секундата. Изправям се.

— Ей, да няма пожар?

Тя прегръща възглавничката, на която седях, твърде много се нуждае от мен.

— Ще отида до магазина — казвам и взимам ключовете си.

— Искаш ли да дойда с теб? — пита ме и въобще не съм изненадан.

— Не — отсичам и посягам към палтото си.

— Трябват ли ти пари?

Толкова е жалка.

— Не. Стой си тук, ще се върна след малко.

Затичвам се надолу по стълбите и спирам. Бих могъл да правя каквото си пожелаея с Карън Минти и тя не би ме напуснала. Впила е ноктите си в мен, Бек. Майка ѝ ми плете пуловер, а баща ѝ предлага да ме води на разходка с лодката си някоя от следващите недели. Сядам под козирката пред входа. Може би като съм далеч от Карън, ще успея да съставя списък с нещата, които харесвам у нея.

1. *Карън Минти е израснала с трима братя и е отзивчива.*

И това е съвършено вярно. Тя е отзивчива. Когато „ФедЕкс“ прецакаха доставката на новото заглавие на Нора Робъртс, аз я качих на метрото, пратих я до другия край на града и довлече кашон с книги обратно с метрото, нагоре по стълбите и чак до книжарницата. И ако ѝ кажа, ще разтовари книгите, ще им сложи етикети с цени и ще ги подреди. Тя не се оплаква, Бек. Иска да я карат да върши различни неща, точно както непослушно дете се опитва да се държи добре преди Коледа, в случай че Дядо Коледа гледа отнякъде. Мога дори да ѝ наредя да вземе суифъра и да избърше праха, който е забелязала, подреждайки книгите.

2. *Карън Минти обича да чисти.*

— Израснах в шибана кочина — казва често. — Единственият начин да е чисто беше сама да се захвана, а на мен ми харесва да чистя.

3. *Карън Минти обича да готви.*

И е страшно добра. Не съм се хранил така не знам от колко време. Истинска домашно приготвена храна (лазаня, която съхранява чудесния си вкус даже и след пет дни). Атлетичното тяло на бегач, което бях оформил, докато следвах Пийч Селинджър (тя би била абсолютно ужасена от Карън), все още си е доста запазено, защото Карън обича да готви, да яде, да чисти и да се чука. И има намерението да прави всички тези неща с мен завинаги. Намерих рецепти от майка ѝ в една пластмасова кутийка. Изпратих ѝ есемес по този повод и тя ми отговори:

В твоята кухня готвя много повече, отколкото в моята.

Каквото и когато поискам, мога да я накарам да ми го спретне, понеже майка ѝ знае как се прави всичко. Занесох малко останала лазаня на Етън и той смята, че майка ѝ трябва да издаде готварска книга. Толкова я бива.

4. *Карън Минти се чука добре.*

Ами както ти обичаш да злословиш за Блайд и да дразниш — с щръкналите си зърна, още от първия ден, когато дойде в книжарницата, — така пък Карън обича да се чука. Поема го целия, вижда се, че има солиден опит, но това не ме притеснява. Аз съм най-страхотният, с когото е била. Нейни думи, не мои.

5. *Карън Минти знае, че Етън е добър човек.*

Веднъж излязохме с Блайд и Етън. Беше зле. Блайд се изрепчи на Карън за коктейлите с водка и грейпфрут и ѝ каза, че „Леонардо ди Каприо пие много напитки. Толкова ли си наивна, Карън?“. Еба си. На следващия ден Етън се появи на работа и почна да се извинява:

— Блайд няма много приятелки! Надявам се, че Карън не се е засегнала!

Точно тогава тя се отби в книжарницата. И рече на Етън, че Блайд е „страшно умна“ и „суперкрасива“. Когато той отиде да сере, ми заяви, че според нея Блайд е тъпа путка.

— Етън трябва да е с някое добро момиче — додаде. — Но свестните момчета винаги са с такива кучки. Няма да скъса с нея, колкото и да му говориш. Дай му време. Рано или късно ще я зареже.

Карън Минти е истинска *милосърдна сестра*.

Преди няколко дни той ме попита, съвсем сериозно при това, дали възнамерявам да ѝ предложа.

— Етън, с нея съм едва от два месеца.

Сви рамене и ми повтори за петдесети път как е предложил на бившата си жена Шели само шест седмици след като са се запознали.

Изтърсих, без да се замисля:

— И виж докъде се докара.

— Когато знаеш, просто знаеш.

— Ами не съм сигурен, че знам, Етън.

— Ами по-добре почни да си мислиш как да разбереш. — За първи път изглеждаше видимо изморен, просто да се чудиш. — Защото тя непременно знае.

6. ...

Няма смисъл от това упражнение. Може би Дан Фокс обича Карън Минти, но аз не обичам Карън Минти. Обичам теб. Обичам твоята задълбоченост, обичам писмата ти, които пишеш до себе си, и не е редно да я подвеждам. Честно казано, тя ме пришпорва твърде силно. Защо иначе Етън и Ники биха говорили за брак, при положение че сме заедно от по-малко от два месеца? Ето я и нея, подскача по стълбите на сградата зад гърба ми.

— Бау! — извиква.

Сепвам се, макар да знам, че е тя.

— Господи, колко лесно се плашиш! — смее се.

Сяда под козирката до мен, обляга глава на рамото ми и въздъхва.

— Аз никак не се стряскам. Когато бях малка, братята ми ме плашеха толкова много, та мисля, че загубих чувството си за страх.

Вечерта е приятна. Навън играят деца и пролетта неусетно настъпва. Карън Минти се прозява.

— Каква вечер, а?

— Аха — промърморвам.

Тя чува таймера на печката, придърпва ме и ме дарява с една от силните си, властни целувки.

— Искаш ли енчилади?

— Било ли е някога да не искам енчилади? — отговарям аз и получавам още една целувка.

— Хайде тогава — подканва ме. — Първо енчиладите. След това обеща да ми помогнеш за флашкартите^[1].

Прибирам в джоба си ключовете и я следвам нагоре по стълбите към апартамента ми.

7. *Карън Минти има страшен задник.*

8. *Карън Минти прави страхотни енчилади.*

9. *Карън Минти смесва картите за сексуални услуги с флашкартите от сестринското училище и понякога се случва да ѝ покаже карта, на която пише СВАЛИ МИ ГОРНИЩЕТО.*

10. *Карън Минти обича да се чука.*

След като се чукаме, поглеждам списъка и виждам, че съм прескочил номер 6.

6. *Карън Минти* *знае какво иска. Тя иска да бъде флеботомист*^[2].

Не се оплаква от домашното си, защото знае какво иска. Исква да взема кръв от хората, желае да стане флеботомист.

— Много съм добра във взимането на кръв. Когато човек лежи в болничното легло осем дни с прецакани вени и е на интравенозни антибиотици, понеже някой тъпак е объркал лечението преди това, най-важното нещо на света е правилното взимане на кръв. Не страхотен доктор, а страхотен флеботомист е нужен. И аз искам да ме знаят колко съм добра.

Виждаш ли, Бек? Не е като да иска да туитва каква добра сестра е: „Шибаният Туитър не ме интересува, предпочитам да си живея живота“, заяви онзи ден. Във всичко това има простота, която наистина ми действа превъзходно. Знам го, защото бузите ми са румени, стомахът ми е пълен, чукам редовно и върховно, питай Карън. Събуждам се и изпитвам желание да стана от леглото и да се захвана с живота си. Ала също така се събуждам, мислейки си за теб.

* * *

Изчитам списъка пред доктор Ники. Първоначално той не реагира.

Нетърпелив съм:

— Какво става, докторе?

— Ти ми кажи, Дани.

— Написах си домашното. Сега е твой ред.

Доктор Ники се е втренчил в мен, аз също съм се втренчил в него. И с теб ли прави така?

— Добре, Дани, ще те попитам нещо — навежда се към мен. — Карън знае ли, че не я обичаш?

Не мога да го лъжа за Карън. Няма как да ми помогне, ако не му кажа истината.

— Не — отговарям. — Не знае.

— Пътят към радостта не бива да е постлан с лъжи — изрича той и на моменти ми напомня стар равин и не мога да повярвам, че си мислех, че ти спиш с него. — И ако има нещо, което да съм научил за близо петдесетте си години на тази земя, то е следното: не започнеш ли с луда, луда любов като тази, за която пее Ван Морисън^[3], няма да ти стигнат силите за цялото разстояние. Любовта е маратон, Дани, тя не е спринт.

— Ами ти? Обичаш ли жена си? — изстрелвам аз.

— Не — отсича страшно бързо той. — Но някога я обичах.

На връщане към къщи след сеанса се чувствам депресиран и проверявам пощата ти. Потвърдила си покана за рожден ден в някаква тузарска боулинг зала за задници. Знам, че няма да отидеш, ти вече не ходиш никъде. Само при доктор Ники, защото той е... *доктор Ники*. Знам обаче, че Карън Минти ще ме придружи и ще остане, докато не й кажа, че е време да се прибираме.

Тя седи с мен на бара, близо до пътеките за боулинг, а мястото ни съвсем не е тук. Ние сме единствените, които не са част от партито. Те са навсякъде около нас, говорят за гардероба на Лина Дънам: *Коя е Лина Дънинг?*, пита Карън, иска да знае. Обсъждат невероятни тиранти за супермъжкарари, Карън Минти дъвче сламката си и свива рамене. Приказват за годишната танцова забава в „Браун“, Карън Минти играе някаква игра на телефона си. Ти не се появяваш на този рожден ден, Карън Минти е влюбена в мен, а аз не й отговарям със същото, просто не мога. Мина толкова време, откакто те видях за последно. Животът щеше да бъде много по-лесен, ако можех да стана фен на „Царят на квартала“. Ала не съм в състояние, Бек. Ти би могла да ме разбереш най-добре. Това е като писмото, което си написа днес:

Скъпа Бек,

Луиза Мей Олкът е права. Едно необикновено момиче не може да води обикновен живот. Не съди себе си твърде строго. Обичай себе си.

С обич, Бек.

[1] Картонени листчета, които се използват в помощ на обучението. — Б.пр. ↑

[2] Среден медицински персонал, ангажиран с взимане на кръв за медицински изследвания, кръвопреливане или кръводаряване. — Б.пр. ↑

[3] Препратка към романтичната балада на Ван Морисън „Crazy Love“. — Б.р. ↑

Прочел съм достатъчно книги и съм изгледал достатъчно филми, за да знам, че Ники оплеска нещата, като ми каза за жена си. Не се изненадвам, когато ми заявява, че трябва да поприказваме. Той поема пълната отговорност за нарушаването на границата в отношенията между пациент и лечител. Никога не съм виждал някой да изглежда толкова зле, Бек. А е такъв добър човек, какъвто беше и господин Муни, преди да ми се ядоса, на мен и на живота. Не мога да го слушам как се разкайва.

Умолявам го:

— Хайде, докторе, спри вече да се тормозиш.

Не съумявам да определя дали се смее, или плаче, и може би е единственият човек на света, способен да прави и двете едновременно. Той е фокусник и Бог да го благослови, защото аз никога не бих се извинил на някой пич само задето съм споделил с него едно-едничко нещо от живота си.

— Дани, единственото, което мога да сторя сега, е да те изпратя при мой колега. Искаш ли?

Ризата му има петна под мишниците, дрехите му са измачкани, сякаш ги е носил твърде дълго. Знам как да го ободря и настоявам, че не е нужно да ме праща при свой колега, тъй като се чувствам по-добре. Усмивва се. Аз продължавам. Казвам му, че вече нямам мишка вкъщи, понеже той е най-страхотният психоаналитик на света.

— Как са нещата с Карън?

— Вървят — отговарям и искам да знае, че е свършил работата си. — Честно, мишката е мъртва.

— Bravo — възкликва и някак си в гласа му звучи лека завист. Или може би просто е тъжен.

Уверявам го, че теорията му за мишката и котката е гениална, и на него му харесва, че използвам тъкмо тази дума, гениална. Естествено, спестявам му, че ми се ще да се намажа със сирене и

фъстъчено масло, за да накарам мишката да се върне. Той заслужава по-добро отношение.

— Радвам се за теб, Дани — казва. — Работи усърдно, отнесе се сериозно към домашното си и това си ти самият, момче. Да разбереш какво те прави щастлив, си е цяло пътешествие.

Ти ме правиш щастлив. Кимвам:

— Да, това са твоите думи.

— Да си обсебен от нещо не те прави щастлив — продължава Ники. — И ти го знаеше. И което е по-важно, се справи и реши да се издигнеш над обесията си. Ти си умно момче, Дани.

— Нямам думи да ти благодаря, докторе.

— Искане ми се всички да бяхме умни като теб — поклаща глава той и отново гледа тъжно, с някакъв особен блясък в очите, докато ми обяснява колко трудно е да се прогони една мишка.

Аз седя и си мисля за теб, моята обичана мишка. Ники е прав. Ти може никога повече да не се появиш, току-виж си заминала, преместила си се в друг град, даже може и да си срещнала някого. Ала най-важното, което знам, е, че желая по-силно вероятността да те имам, отколкото реалността с Карън Минти.

— И какво да кажа, Дани, радвам се, че котката подейства при теб — не престава да говори той. — Когато дойде за пръв път, бях притеснен. Ти не изглеждаше добре, приличаше на затворник.

— Чувствах се като затворник — отвърщам и е вярно, така се чувствах наистина.

— Но след това си взе котка — отбелязва Ники.

— Амин — изричам и си представям Карън Минти на четири крака и как малкото ти тяло виси от устата ѝ.

— Хей, влязох в Ютюб и гледах клипа на „Хъндрипърс“, преди да дойдеш тук днес — казва той и очите му се облещват. — Мога да разбера обесията ти. Действително е шантав онзи пич с банския, онова яке, дето не е ясно какво прави на оная закачалка.

Разсмиваме се, ала тъгата все пак е осезаема в очите, в думите му. Кофти ми е, че го лъжа, и тогава телефонът му звъни.

— Съжалявам — вдига рамене, — ама трябва да види кой е.

Казва ми, че се налага да ме остави за малко, „имам разни проблеми вкъщи“, сега, след като е нарушил дистанцията в отношенията между пациент и лекувател, спокойно може да споделя и

обещава да се върне до пет минути. Затваря вратата и аз незабавно поглеждам в компютъра му. Искан да надзърна в него още първия път, когато влязох в този кабинет. Ти живееш там някъде и изкушението да намеря „Море от любов“ е завладяващо. Бих се заклеял, че ме викаш някъде отвътре, от харддиска, примамаваш ме към твоето собствено море и просто не мога да се въздържа. Наистина съм като онзи пич от видеото. И това е огромният ми шанс. Никога не съм бил сам тук и какво пък толкова, изтичвам до бюрото, натискам спейсбара и се потапям.

Виждайки скрийнсейвъра със семейната снимка на Ники, жена му и дъщерите им, се чувствам виновен. Нарушавам доверието между нас, а те изглеждат така невинни, наредени пред „Никис Пица“ в Честъртаун, Ню Йорк. Има нещо жалко в това зрял мъж да кара жена си и дъщерите си да позират в дъждовен ден пред някаква пицария просто защото тя се казва „Никис“. Съчувствам му, но искам теб и минимизирам видеото на „Хъндрипърс“ — той е добър човек, действително го е гледал — и започвам да търся в харддиска. Олеле. Доктор Ники не си води записки за моите сеанси, нито за твоите, нито за сеансите на който и да е от пациентите. Той просто диктува мислите си на айфона и след това сваля MP3 файловете на компютъра си. Има цяла папка „Г. Бек“ с множество аудиофайлове. Обзема ме онова чувство, за което пее Ван Морисън и за което Ники говореше. Изпращам папката до себе си. Изтривам имейла от папката с изпратените. Изпразвам кошчето. Успях.

Ала всъщност не. Край. Прецаках се.

Ники се е върнал с разочарована усмивка и въздъхва.

— Дани, толкова съжалявам. Вината е моя. Казах ти, че клипът е тук, и излязох. Не се справям добре, Дани.

Поемам дъх. Въпреки всичко съм успял.

— Не е така, докторе — заявявам аз и наистина го мисля.

Той изглежда слаб, гласът му е неравен.

— Нека все пак да те изпратя при някой колега, а?

Съгласявам се, стискам ръката му и си тръгвам. Мъчно ми е за него, но нищо не може да помрачи възбудата ми от онези файлове, „Г. Бек“. В асансьора правя нещо, съвършено нетипично за мен. Моля се Ники да открие някой, който да му даде онова чувство, за което пее

Ван Морисън, така че избелените му зъби да не стоят толкова смешно и не на място на измъченото му, тъжно лице.

Слизам долу и Дани Фокс е мъртъв. Спъвам се точно пред сградата в някаква шибана пукнатина в тротоара. В съзнанието ми има черна дупка, луд ли съм? Бих могъл да продължавам да ям яйцата на Карън и пътката на Карън. Бих могъл да отида при колегата на Ники и да се опитам да живея живота си без теб.

Бих могъл.

Ала истината е, че котките ме отегчават. По-скоро бих прослушал записите на Ники за вашите сеанси, отколкото да се чукам с Карън. И ако Ван Морисън не е луд, значи и аз не съм.

Скъпи Джо,
Ти не си падаш по котки. Ти искаш мишка.
С обич, Джо.

Купувам слушалки от първия магазин, защото трябва да чуя какво говори Ники за теб. На касиера му отнема цяла вечност да ме обслужи и когато най-сетне е готов, грабвам покупката и промърморвам: „Благодаря ти, задник“. Изскачам навън, мъча се да отворя опаковката, която е запечатана твърде добре. Изкрещявам и няколко души се отдръпват встрани, сякаш съм супергероят Хълк. Свивам в една тиха пресечка и вече по-спокойно счупвам пластмасовата опаковка, вадя слушалките и захвърлям инструкциите за употреба. Не мога да ги сложа достатъчно бързо на телефона си, докато слизам в метрото и маркирам картата си. Натискам да прослушам първия файл и се качвам на влакчето. Сядам срещу някакъв чернокож слепец, който се усмихва безпричинно.

Окей, първи ден. Бек. Жена. На около двайсет — двайсет и пет. Хиперсексуална. Има проблем с границите на общуване. Проблеми с баща си. Твърди, че е тук, за да разреши проблемите с мъжете, но изглежда, че не се впечатлява особено от халката на пръста ми. Единственият начин на общуване за нея е прелъстяването. Постоянно кръстосва крака и носи размъкната тениска без сутиен отдолу. Търси внимание. Директно задава въпроси за пренос^[1], тежко нарцистично разстройство. Настоява да ме нарича доктор Ники въпреки неколнократните ми забележки, че не съм завършил медицина. Непрекъснато се интересува дали съм женен и дали с жена ми правим добър секс, за да избегне обсъждането на собствения си живот. Казва ми, че е спала с психоаналитика си в колежа. Повтори го няколко пъти. Питам я защо не си запише час при жена психоаналитик, а тя ми отговаря, че си има една майка и не ѝ трябва друга. Възможни гранични, хищнически и мазохистични наклонности.

Чернокожият мъж се е вторачил в мен, ала той е сляп, не може да ме види и не мога да му се ядосам. Превключвам на следващ запис. Дано да е по-добър. Трябва да е по-добър.

Марша беше абсолютно кошмарна тази сутрин. Мак отново се успа, Ейми е с грип, а Марша е некомпетентна майка. За малко да отложа часовете си за днес, но установих, че се успокоявам от мисълта, че ще видя Бек. Стигнах дотам да очаквам времето, което ще прекарам с тази млада жена. Хващам се как отброявам часовете и обръщам внимание на облеклото си. Тя прави живота ми поносим, мамка му. И сега кой пита за пренос? Днес е с анцуг и безформено горнище, с разрошена коса и с блестяща кожа. Не мога да спра да си мисля, че се е облякла така небрежно заради мен, което предполага повече интимност, отколкото ако си беше сложила нещо официално за сеанса. Поставяме целите. Иска сексуална увереност. Та това е забавно, защото тя самата е секс.

Натискам „Пауза“ и искам чернокожият да престане да се усмихва. Искам светът да престане да се усмихва. Превъртам напред и натискам „Плей“.

Тя твърди, че съм ѝ помогнал да се отвори и че сега си е осигурила така необходимата почивка от мъжете, че разбира неща за баща си, за любовния си живот, и всичко това само след няколко сеанса, понеже аз съм най-невероятният доктор, който е срещала. Повтарям ѝ отново, че не съм доктор. Ужасно ли е, че страшно ми харесва, когато ме нарича доктор Ники? Не е нужно да си отговарям на този въпрос. (Въздишка.) Както и да е, казвам ѝ, че няма вълшебно лекарство. Тя направо ме разтърсва. Заявява ми, че съм запалил някаква искра в нея. Добавя, че никога не е била в такава хармония със себе си. Че разговорите с мен са най-добрите моменти от живота ѝ. Облича се все по-сексуално, с чорапи до коленете и с поли. Мисля, че е наясно, че си падам по нея. И, Господи, мисля, че и тя си пада по мен. Твърде много мисля за нея. И понякога се притеснявам, че го знае. Трябва да прекратя тези сеанси, а не мога. Толкова съм изморен от Марша и от счупената пералня, че Бек е като... отмора от всичко това.

Спирам записа. Оглеждам се. Иска ми се да имаше някой, когото да фрасна в лицето. Никога не бих фраснал слепец и продължавам да слушам.

Съзнавам, че трябва да я изпратя при някой колега и да ми се махне от главата.

Отново натискам „Пауза“, защото оглушавам от ярост. А мен ме изпрати при свой колега, без никакъв проблем. Екстра му беше да изрита Дани Фокс, но ти си могла да останеш. Пускам пак:

Воденето на дневник дава добри резултати при нея. Тя се вслушва в съвета ми, че трябва да бъде обвързана, за да започне да се справя с проблемите си. Постоянно ми повтаря, че между нас има някаква връзка. Аз не я окуражавам, ала си мисля само за тази връзка. Как може с такава лекота да приемам провал в работата си? И същевременно не съм склонен да приема, когато един доста интелигентен пациент ме нарече гений. Може би наистина я излекувах за няколко седмици. Да не би самоуважението ми да се е сринало до такава степен, че това да ми се струва невъзможно само защото съм купил кофти пералня?

Той те обича, пада си по теб, а слепецът се усмихва, изправил се е и опипва наоколо с бастуна си. Всички ние сме ловци, не е ли така? Продължавам нататък:

Казвам на Даян, че започвам да си мечтая за Бек. И, разбира се, Даян ме съветва да прекратя лечението. Същото би ме посъветвал всеки добър терапевт, а Даян е добър терапевт. Но не мога. Бек се разкрива пред мен и ми се доверява достатъчно, та да ми разкаже за зелената възглавница, дето използва, за да мастурбира. Да мастурбира! Предисторията е многозначителна. Баща им ги напуснал. След това помолил майка ѝ да му изпрати зелената възглавница, която слагал под врата си. Инертната ѝ майка се съгласила, ала Бек вече била откраднала възглавницата. В моята фантазия ние сме в кабинета ми, тя идва при мен и иска да седне в скута ми. Казвам „не“, но това не може да я спре и ме яхва. Непрекъснато си фантазирам за нея и кофти пералнята всъщност е нещо добро, защото мокрото помещение се заключва и мога да мастурбирам там и да си мисля за Бек, без никой да ме хване. В лудешките ми представи, когато съм вътре в нея, тя ме нарича рок звезда и звезда на чукането. Не съм се чувствал толкова жив от години. Оставането ми с Марша все повече прилича на предателство. Сякаш изневерявам на Бек, въпреки че нищо не се е случило. С всеки изминал ден се чувствам все по-отдалечен от семейството си. Истината е грозна — по-скоро бих бил с Бек.

По някое време слепецът е слязъл. Пропуснал съм спирката си, слушалките са се впили в ушите ми, те са евтин боклук, отскубвам ги от телефона и ги захвърлям към прозореца отсреща. Хората ме гледат. Да го духат. Влакът спира и аз пръв изхвърчавам навън. Няма как да съм по-ядосан, отколкото съм в момента. Чувствам се като абсолютен тъпак и ми иде да си откъсна главата, не мога да повярвам, че се вързах на всичките му глупости. Не мога да повярвам, че му разказах неща, които не съм споделял с никого. Завивам зад ъгъла и виждам шибаната Карън Минти седнала под козирката на входа ми с кошница за пикник. Котките би следвало да са по-умни и по-резервирани.

— Изненада! — възкликва тя. — Приготвила съм пикник.

И можеш ли да повярваш, че Карън все още съществува? Искам да се прибера и да мятam пишещи машини по стените, докато ги надупча целите. Мишките ще са съпътстващи жертви, пищящи до смърт. А Карън Минти, гаджето ми, е тук точно в този момент с истинска кошница за пикник. Никога не съм виждал такава кошница на живо, само по филмите и книгите. Не желая да ходя на пикник. Усещам миризмата на чесън, на розмарин и на „Ноксзема“, крема, който Карън е намазала навсякъде по стегнатото си, остро лице, крем, дето ползва от детските си години. Всичко е свършено. Ако знаеше какъв мухльо съм, ако знаеше, че съм плащал на някакъв долен семеен тъпак, пробвал да чука любовта на живота ми, не би искала да ме води на пикник. Трябва да я разкарам. Това няма нищо общо с нея. Виновен е Ники. Казвам ѝ, че не съм гладен.

Тя обаче е гладна. Протяга ръце към мен, но се отдръпвам.

— Джо, какво става, по дяволите?

Аз не съм Джо. Аз съм Дан Фокс и крещя:

— Господи, Карън! Не разбираш ли от намек?

И това е всичко. Изправя се, треперейки.

— Майната ти.

— Звучи много интелигентно.

— Майната ти и на теб, и на интелигентността ти — изръмжава.

— Мислиш си, че съм някаква шибана изтривалка, която само можеш да чукаш, когато си поискаш? Мислиш си, че съм някаква шибана парцалена кукла?

— Да — отвръщам съвършено хладнокръвно. — Ти си тъкмо това.

И действително преценката ми за всички е погрешна. Ти си курва, Ники е тъпак, уязвената Карън прелива от потискан гняв. Или може би тъга? Трепери цялата, кошницата се полюлява в ръката ѝ. Аз съм задник, а тя е флеботомист и ме обича, обича мен. Ако Ники не беше влюбен в теб, нищо такова нямаше да се случи, ала той наистина те иска. Пилето мирише страшно вкусно и аз съм глупак.

— Седни — казва Карън Минти и ѝ позволявам да ми помогне да се настаня на стълбището под козирката.

Как можа Ники да причини това на Карън? Тя толкова се старая, кошницата е пълна. Има добро сърце, миналия месец изчисти целия ми апартамент с прахосмукачка. Даже и под дивана. Беше облечена с курвенски шорти и с къса тениска. Откри мръсни места, за които дори не подозирах.

— Не би искал да завъдиш мишки, нали? — рече ми. — Защото, ако се случи, няма повече да идвам тук.

Никой не беше успявал да превърне една прахосмукачка в букет от рози, в туптящо сърце. И както всичко лошо, това също е по вина на Ники. Той ме накара да си взема котка. Карън би останала с мен завинаги и би ми раждала деца, стига да пожелае, и би работила допълнително, за да ходим във Флорида веднъж годишно. Имам всичко това в тази кошница за пикник, а розмаринът ухае божествено. Но работата е там, че тя никога не е чувала за Пола Фокс или за „Магнолия“, не се е опитвала да изчука женения си психоаналитик. Карън не е различна, не е секси като нас. И спазва правилата, не посмя да докосне дупката в стената ми, защото, каза, хазяинът трябва да се погрижи. Тя зачита границите и майната му на Ники, че загуби времето ѝ и разби сърцето ѝ.

— Защо си ми ядосан? — продължава да трепери. — Мислех си, че ще е яко да си направим пикник. Времето навън е прекрасно.

— Карън.

— О, мамка му — махва с ръка и знае, че ще я зарежа.

Скача и побягва, обляна в сълзи. Няма я. Не ще я видя никога повече. Качвам кошницата горе и изваждам всичко в изчистения от нея апартамент. Тъпча се с пилешки гърди, печени картофи и карфиол в сметанов сос и пия вино направо от бутилката. Ям, сякаш това е последната ми вечеря, и наистина е. Днес погребях Дан Фокс и сега трябва да се погрижа за Ники. Не е възможно да не го сторя, Бек.

Слушам записите му отново и отново. Възползвал се е от теб в най-безопасното място на света. Той е в главата ти, мишка в къщата ти, и очевидно те е подлъгал да смяташ, че го обичаш. Ние с теб няма как да бъдем заедно, докато контролира мислите ти. Доктор Ники е... *доктор Ники*: лакомо женено прасе. И съвсем не беше прав относно мен. Аз нямам мишка в къщата си. Имам едно шибано прасе.

[1] Пренос — понятие от психологията и психоанализата. Процес в хода на лечението, при който се получава пренасяне на значими чувства от детството върху личността на психоаналитика. — Б.пр. ↑

Не си спомням кога за последен път съм бил толкова близо до някое училище. Доста неща са се променили оттогава. Пред Осемдесет и седмо училище на Седемдесет и осма улица в Горен Уест Сайд е поставен следният абсурден транспарант: „Едно семейство под слънцето“. Прекарвам ранната сутрин на стълбите на Американския музей по естествена история. Пия кафе, следя Ники и чакам семействата да се събудят и най-сетне да дойдат *под слънцето*. Пътуването дотук беше шокиращо лесно, до голяма степен благодарение на Джаки, снахата на Ники. Намерих я в „Йелоу Пейджис“, докато търсех „Никис Пица“. Там тя бе публикувала безброй снимки на „нашето многолюдно семейство, което се тъпче с любимата ни пица!“. Профилът ѝ в „Йелоу Пейджис“ ме отведе на изключително богатата ѝ страница във Фейсбук, където се беше отбелязала много пъти в „хижи в северната част на щата!“, в „Никис Пица“ (пфу!) и най-вече в „Осемдесет и седмо училище! Най-доброто училище в града!“. Най-добрата Фейсбук страница в света!

Сериозно, трябва да се регистрирам в „Йелоу Пейджис“, дори и само за да харесам напудрените ѝ коментари за ресторанта. Длъжник съм ѝ. Благодарение на нея знам всичко за Ники.

Днес съм с екипа си за бягане, понеже училищата са единствените места на света, където човек не може просто ей така да се шляе необезпокояван, без да привлече внимание. Хич не съм във форма. Не съм тичал от случката с Пийч. Правих кръгчета от четири и половина сутринта и слушах перверзните записи на Ники, за да се концентрирам. Тичах надолу до „Кълъмбъс“, след това надясно по Седемдесет и седма улица, покрай празната детска площадка, после надясно по Амстердам Авеню, пак надясно по Седемдесет и осма улица, покрай Осемдесет и седмо училище и отново по същия маршрут. Не знам колко обиколки направих, ала си струва, защото виждам Ники да се задава. Вече гледам на него с други очи. Преди го съжалявах, че е така прегърбен, с вперен в земята поглед. Сега обаче

просто ми изглежда зъл. Изгърбването му е наказание заради греховете му. (Заради теб.) Един нормален баща не би трябвало да изпуска от очи детето си, но Ники е навел глава.

Забелязвам, че дъщерите му са по-големи, което значи, че снимката на компютъра му е отпреди доста време. Той е хванал Ейми за ръка (решили са да имат Ейми, вместо да се разведат) и казва на Мак да не бърза толкова. Създали са Мак, за да скрепят сделката — тя е първородната, явно по-дистанцирана. Няма проблем, че бягам на място, тъй като съм със слънчеви очила и със слушалки, а и всички в Горен Уест Сайд харесват бегачите.

Ники придружава момичетата вътре в училището. Спомням си, че навремето никой не ме държеше за ръка, както и другите родители не водеха децата си. Една майка ме фокусира с поглед, махвам ѝ и се усмихвам (по принцип съм добър!), тя също ми маха и се чуди дали ме познава от родителските срещи, или от фитнеса, или отнякъде другаде. Хайде, Ники, излизай, защото бягането на място не е като обиколките, пък и имаме да вършим работа ние двамата с Ники, а нямаме много време, ти трябва да го посетиш утре в един, но аз съм решил, че това не ще се случи.

* * *

Ники е живо доказателство, че бездейните са любимата играчка на похотливия, неверен сатана. Този човек е толкова ленив и спокоен, Бек. След като оставя дъщерите си в училището, поема по дългия път към дома и говори по телефона (може би с теб?), после изчезва в сградата. Не забелязвам някой да натиска звънеца му, така че не изглежда като да е зает с пациенти. Той и жена му излизат три часа по-късно и се карат за пералнята — ето защо бракът ме плаши, те обсъждат развалената пералня от месеци — и аз ги следвам неотлъчно. Ако Ники имаше топки, щеше да я напусне, но явно няма. И не съм ядосан, че си падаш по него. Не те обвинявам. Колкото повече слушам записите, толкова по-ясно виждам същинския Ники — много талантлив, ала и крайно извратен манипулатор. И аз се хванах на глупостите му, не мога да те виня, че си се поддала на магията му. И

ако се замислиш, е някак си готино, че и двамата сме били измамани от него. Ние си приличаме. Усмиввам се.

Жената на Ники, Марша, изобщо не е като теб. Грубовата и шумна. Преподава психология в различни местни и онлайн колежи. Тя е мъченица с дебели крака и с постелка за йога, метната на рамо. Не желая да звуча тъпо, ама йогата май не ѝ помага. Носи козирка с надпис „Да спрем рака на гърдата“. Очевидно е, че винаги се оплаква от нещо. Косата ѝ е вързана на малка, тъжна опашка. Това не е щастлива жена. Тя е нацупена. Скръства ръце, когато минават покрай бездомници, сякаш бездомниците биха се пробвали да поискат нещо от нея. Можеше и да ми бъде кофти за Ники, но е факт, че все някога през живота си той ѝ е предложил да се ожени за него.

Депресиращо е да го гледам как поприпква край Марша. Тя говори за рождени дни, за педиатри, за йога за деца, като че децата не се разтягат достатъчно сами. Трябва да се купят витамини, да се уволни детегледачка, а горкият Ники се прегърбва все повече с всяка следваща пресечка. Когато най-накрая го убия, ще съм го избавил от страданията му. Ти не го искаш, Бек. Той не бива да е жив. Цялата власт, която има в онази бежова стая с албумите на стената, изчезва, щом излезе оттам. Понечва да пресече, ала жена му го дърпа рязко за ръката и му изкрещява:

— Изчакай да стане зелено.

Пресичат едва след като светва зелено и влизат в някаква невзрачна къща. Търся адреса в Гугъл и, естествено, те са тук за семейна терапия. Петдесет и две минути по-късно се появяват отново и изглеждат унили. Мълчат по пътя към фитнеса и се прегръщат като роднини, преди тя да потъне в убежището си сред йога и съмишленички. Вървя подир Ники и с всяка следваща пресечка той е все по-малко прегърбен. Хлътва в „Уестсайдър Букс“, прекарва вътре цял час и излиза с изправена стойка и три плочи, купени на старо, без никакви книги. Продължавам след него, докато стигаме „Ърбан Аутфитърс“, където се отбива с плика с плочите си. Разглежда дрехите, пробва тениски, прослушва няколко песни и си тръгва, без да купи нищо. Връща се обратно в училището, взима дъщерите си и се прибират пеш у дома. По-малката е щастлива и приказлива, голямата е навъсена и мълчалива. Хората трябва да внимават, ако не желаят един ден да се окаже, че живеят живот, който не искат. Ти и аз сме

щастливи, че се открихме. Мотая се около сградата, все едно чакам някой да бягаме заедно. Ето я и Марша с нейна приятелка, чийто вкус по отношение на облеклото е също толкова бозав.

Въздъхва и за мен е ясно, че въздъхва често.

— Той заяви, че по-скоро би се самоубил, отколкото да напусне децата си.

— А ти какво му каза?

— Казах му, че за децата е по-добре да са с щастливи родители, отколкото с женени родители. И че разводът отдавна не е нещо опозоряващо.

Приятелката кима одобрително и брачната ѝ халка проблясва.

Марша продължава:

— И после рече, че на мен ми е лесно да говоря така за развода, понеже родителите ми са били щастливо женени. А ти знаеш какъв страдалец е Ники. Той си мисли, че неговите деца никога не биха се справили, ако ние се разведем.

Приятелката изпуска една шумна въздишка. Жените обичат да въздишат. Постоянно. Тя има брилянтна идея:

— Може би да му направиш профил в сайт за запознанства?

Двете се размиват и приятелката казва, че само е искала да се пошегува.

Няма лесни отговори и те планират да се видят семейно, смятат, че ще е забавно, и Марша се помъква към дома, който не желае, и към мъжа, когото не обича. Сега наистина разбирам защо Ники е станал психоаналитик. Той е копнеел да може да си говори с някого, тъй като се е оженил за неправилната жена. Знаел е, че се отказва от музиката си, ала не е знаел, че се отказва от любовта. Отново започвам да го съжалявам, какъв балама съм. Слизам в метрото и слушам как две медицински сестри се оплакват от работата си. Мисля си за моята сестра, Карън, и за това колко ли нещастна се чувства в момента.

Не мога да ти опиша какво облекчение е да се прибера обратно в квартала си. Ще бъде трудно да убия Ники. Но е необходимо. Ти си обсебена от него, той е *мишка в твоята къща*. Заради мислите, които минават през главата ми, почти откачам, щом виждам ченге пред входа. Запречил е вратата, огромен е и мозъкът ми замръзва — Бенджи-Пийч-Кандис-чаша-за-кафе-с-пикня — и търси мен. Както казва Етън,

„когато знаеш, просто знаеш“. Това грамадно ченге е с извадена палка и не се шегува.

— Ти ли си Джо?

Събирам всичките си сили да пристъпя към него, а единственото, което искам, е да побягна.

— Ела насам — избоботва той.

Едно от тъжните неща, когато си беден, е, че малкото деца от квартала, които тичат наоколо, изобщо не реагират, подобна гледка не им е за пръв път.

— Мога ли да ви помогна? — питам аз, понеже съм невинен, наистина. Искане ми се да бях Дан Фокс, ала и това вече не става.

— Можеш, можеш, и още как — отвърща мъжът, докато се качвам по стълбите.

Сега съм застанал точно срещу него. Порите на лицето му са огромни, предмишниците му са по-големи от моите, вените на врата пулсират и се обзалагам, че и баща му е бил ченге, както и дядо му.

— Можеш да ми кажеш за какъв, по дяволите, се мислиш.

— Ами — измънквам аз и усещам, че ще напълня гащите. — Защо питате, за какво става дума?

Той ме имитира:

— *За какво става дума?*

Всичко се случва толкова бързо. Сграбчва ме за яката и ме придърпва към себе си. Дъхът му мирише на лук, на пресен лук. Целият кипи от гняв:

— Ти, малък шибаняк.

Нима ще умра? Затварям очи, а той стиска ризата ми по-силно. Невинен съм, невинен до доказване на противното. Изплюва се в лицето ми. И ме пуска.

Не се избърсвам и отстъпвам крачка назад. Той удря с палката по цимента.

— Знаеш ли, трябва да си благодарен на униформата ми. Защото, ако не бях с нея, щях да те пребия и да те изхвърля на буницето и да се погрижа никой да не те намери.

— С-съжалявам — заеквам и вероятно ме мрази още повече заради този екип на юпи.

Поклаща глава.

— Чуй ме добре, сестра ми... — Почти се разплаква и това пращане в гласа... В миг разпознавам характерния за семейство Минти начин на говорене. — Сестра ми Карън е светица, тъпако. Тя е прекрасна и с чудесен характер, педераст такъв, и ти нямаш никакво право да се държиш така с нея.

Чувам *сестра ми* и вече отново дишам свободно. Умолявам го да ми прости и му казвам, че е била твърде добра за мен, но той не се връзва. Млъквам.

— Не можеш да се ебаваш с Карън Елайз Минти.

Замахва с палката и аз прикляквам, за да се предпазя. Не желая да умра, не мога да те оставя така. Удря с нея по цимента точно до краката ми.

— Изправи се, педал нещастен!

Сграбчва ме за гърлото. И това също е на сметката на Ники. Той ме тласна към Карън и после ме накара да я отблъсна. Огромното ченге ме стиска здраво, пуска ме рязко, удря за последно с палката по цимента и си тръгва ядосан. Нищо чудно, че Карън Минти иска да бъде флеботомист. Брат й има хубава палка, защо и тя да няма нещо подобно като пипета за взимане на кръв?

Да се погрижа за Ники ще бъде по-лесно, отколкото си мислех. Той е алтруист, Бек, и веднъж седмично се качва на метрото до онази част на Куинс, където все още има много наркотици и престъпността е висока. Отива при местните наркомани, които се опитват да се откажат. Но тази вечер ще се превърне в назидателен пример за всички задници от Горен Уест Сайд, дето вярват, че могат да изкупят греховете си само с четири часа благотворителност седмично. Тази вечер Ники, който не е никакъв доктор, освен за теб, ще бъде пребит и ограбен от наркомани.

Поемам голяма глътка „Джак Даниълс“ и отварям първата страница на книга за самопомощ, онасловена „Когато на добри хора се случват лоши неща“^[1]. Приятелите на Ники Андживайн вероятно ще я подарят на жена му, като го намерят мъртъв в Куинс. Кончината му ще се приеме за трагедия. Дъщерите му ще израснат без баща (поне докато Марша не изчука някой негов заместител, което навярно ще се случи след няколко седмици) и в смъртта му ще има някаква проста, перверзна красота. Никакви заподозрени, никакви неясноти, никакви съмнения за злоупотреба, чисто и просто нападение, грабеж, човек на неправилното място в неправилното време. Приятелките на Марша Андживайн ще кръжат около нея с кексове и сладки, със собствените си деца и с бутилки вино. Ще ѝ казват колко съжеляват за загубата. Убеден съм обаче, че тя ще благодари на Бога за това, което всъщност е спечелила.

Време е, Бек. Ники излиза от дома за наркомани и се оглежда в двете посоки като послушно бяло момченце. Забива поглед в земята, тръгва по улицата и жена му сигурно най-сетне е изпрала дрехите му от „Ванс“, защото тази вечер изглеждат особено блестящи и бели. Той е мишка в къщата ти и ми се ще ти да не го желаш. Но разбира се, че го желаш, Бек. Той е като добър баща, какъвто никога не си имала, и искаш да напусне семейството си. Всичко това е естествено. Такава е

цикличността при хората, които се чувстват наранени, и работата на Ники беше да ти помогне да се измъкнеш от порочния кръг.

Ала Ники не си свърши работата. Той е прасе. Тази бъркотия не може да приключи с щастлив край. Ако го оставя жив, все някога ще получиш онова, за което си мислиш, че копнееш. Ще те изчука в онази бежова стая, ще се разплаче пред жена си и ще я моли за развод. После ще дойде при теб — понеже е прав, ти самата си секс — и истината е, че когато бъде твой, без брачна халка, без повече избелване на зъбите, вече няма да го желаеш.

Той те е повел по пътеката към ада, трябваше да спазва дистанция в отношенията ви, но не го направи. А ти трябваше да ми се обадиш и да ми кажеш, че ти липсвам, но също не го направи. Познавам те достатъчно добре, Бек. Ти си обаятелна, ти си извратена, ти си като магнит за слаби, безгръбначни хора от рода на Пийч, на Бенджи, на Ники. Ускорявам ход и в ръцете си държа новата си палка. (Отидох до военноморския магазин след онази случка с полицаей Минти, която ме поотрезви, редно е всички да сме въоръжени срещу ченгетата, които си мислят, че са над закона.) Стискам зъби. Настигам го и съм способен да го поваля с един силен удар. Ала точно тогава усещам вибрация в джоба си. Не ми остава друг избор, освен да се шмугна в близката уличка. Ники ще се обърне, ако чуе телефона, а няма как да го спра. Не мога да дишам, ръцете ми треперят. Поглеждам телефона си.

Това си ти.

Ти ми се обаждаш.

Най-сетне си решила да се отдадеш на чувствата си.

Името ти изглежда прекрасно на дисплея на телефона ми и сияе в тъмнината над снимката ти по бял бански. Взирам се в теб, пламнал. И аз сияя. Ти ме изненадваш, ти ме радваш и ти липсвам. Опитвам се да укротя пулса си, доктор Ники вече е на няколко пресечки разстояние. Доближавам телефона до ухото си:

— Е, здрасти, Бек.

— Джо? — изричаш и гласът ти е мек като копринената ти кожа.
— Чуваш ли ме?

В гърлото ми сякаш засяда буца и се изкашлям. Не съм на себе си, защото тъкмо щях да убия Ники с палка, понеже възнамеряваше да

спи с теб. Замаян съм, а ти звучиш доста пийнала, когато повтаряш отново:

— Джо? Чуваш ли ме?

— Връзката е лоша — отвърщам. — Чакам метрото.

И директно и властно ми казваш какво искаш:

— Трябва да дойдеш при мен. Можеш ли да дойдеш? Можеш ли да дойдеш веднага?

Никога не съм бил по-сигурен за каквото и да е в живота си и убедено отговарям:

— Да.

Натискам „Край“ и не съм в състояние да повярвам, че ми позвъни точно в този момент. Нужна ми е минута да събера мислите си. Ти се обади. Захвърлям палката в кофа за боклук. Ръката все още ме боли от стискането, сърцето ми е свито. *Ти се обади.* Ти се върна! Сега съм по-спокоен, крача уверено и искам да се махна оттук и да дойда при теб. Ти се обади и няма как да не си помисля, че въпреки цялата му идиотщина, в крайна сметка Ники може би е вещ в работата си. Очевидно вече си по-добре, обади се на мен, не на него. Спирам такси, защото съм твърде щастлив, за да се возя в метрото. Чудя се с какво ли си облечена и не мога да стигна достатъчно бързо при теб. Оставям „Когато на добри хора се случват лоши неща“ на задната седалка на таксито. Тази книга не ми е необходима повече. Сега имам теб.

[1] Неин автор е американският равин Харолд Кушнер. — Б.р. ↑

Възглавницата ни от ИКЕА е все още с етикета и е на пода под масата ти. Прегръщам те, а ти плачеш. Пияна си и не ти задавам никакви въпроси. Няма да позволя ти и твоята възглавница да ме разочаровате. Освен това те усещам така добре, както и преди, даже по-добре. Апартаментът ти е разхвърлян, което ме кара да си мисля, че наистина си започнала *да порастваш*. Сега имаш пердетата — напредък! — и почти спиращ да плачеш. Галя те по главата, вирам се във възглавницата ни и те вдишвам, поемам уханието ти, миризмата на изгнили ябълки на кухненския плот. Не мога да престана да се усмихвам и колкото повече плачеш, толкова по-широко се ухилвам. Най-накрая не са ти останали сълзи и прошепваш:

— Съжалявам.

— Няма нищо — казвам аз. — Ще ти изпратя сметката от химическото чистене.

Ако беше Карън Минти, щеше да се разсмее, но ти си си ти и едва се усмихваш.

— Не си спомням кога за последно съм се смяла.

— Само преди около две секунди, Бек.

Протягаш ръце над главата си и се завърташ наляво и надясно. Отпускаш ги и ме поглеждаш.

— Сигурно си мислиш, че съм луда.

— Съвсем не — отвърщам и наистина не мисля, че си луда.

— Е, хайде и ти, Джо. Ние се виждаме и сме заедно, след което аз изчезвам от радара.

Опитвам се да се пошегувам:

— Всъщност бях в Южна Франция на строго секретна мисия по поръчка на ФБР.

Не се засмиваш и не си в настроение за тъпи шеги. Обичам те, защото си толкова искрена, толкова реална. Всичката ми усилената работа си струваше, щом ме доведе до този момент.

Ти изричаш:

— Май би ми се искало да работеше за ФБР.

— Сериозно? — възкликвам и никак не ми харесва посоката, в която кривва разговорът.

Потреперваш, ала не и аз.

— Пийч е мъртва, Джо. — Звучиш раздразнена, а това не беше предвидено. *Пийч е в Търкс и Кайкос, мамка му.*

— Шегуваш ли се?

— Намерили са тялото ѝ в Роуд Айлънд.

— Не.

— *Да* — произнасяш натъртено ти.

Не. Невъзможно. Нали натъпках един тон камъни в джобовете ѝ. Когато я хвърлих в океана, лицето ѝ беше обезобразено. Това са пълни глупости. Свърших си работата. Дръпнах ли циповете на джобовете ѝ? Разбира се, че го сторих. Вече нито една дреха не правят като хората. Всъщност циповете бяха пластмасови и най-вероятно са се отворили. Майната им на тия ципове.

— Просто не мога да го повярвам — казваш ти.

Има толкова много ужасни неща, които можеш да кажеш сега. Ами ако си ме подмамила и ако от ФБР са тук и ме шпионират?

— Роуд Айлънд?

— Да — кимваш. — Роуд Айлънд.

Говорих с куп хора. Бях небрежен и дружелюбен. Полицай Нико, доктор Кей, онези отрепки, също и момчетата в сервиза. Ами ако всички те се съберат? Ами ако знаят? Чашата за кафе с пикня проблясва в съзнанието ми и какво всъщност направих?

— Семейството ѝ има вила в Роуд Айлънд — продължаваш. — Бяхме там и предполагагах, че си е тръгнала. Изпрати ми един мелодраматичен имейл, ама Пийч си беше такава. Не смятах, че ги мисли сериозно тия неща.

— Господи — въздъхвам аз и се чудя дали ще ми идваш на свиждане в затвора, или ще те е страх.

— Допуснах, че си е тръгнала, защото и друг път го е правила.

Взимаш бутилката си с безалкохолна бира, отпиваш една глътка и ми се ще да не спираш да говориш.

— А през последните няколко месеца тя не се беше обаждала, но знаеш как е при старите приятели, може да не се чуват с месеци и после си приказват и всичко е точно. Чакай малко.

Заравяш глава в телефона си и не знам какво искаш да кажеш, понеже ако не видя господин Муни повече от месец, след това е супер неловко, ала как мога да си мисля за шибания господин Муни тъкмо сега? Подслушват ли разговора ни, Бек? Да не би да се опитваш да ме накараш да си призная? Затова ли си сложила пердета? Поглеждам часовника си. 10:43.

— Съжалявам — казваш ти. — Беше нещо за университета. Все едно. Докъде бях стигнала?

— Тя е изчезнала.

— Тя не е изчезнала. Самоубила се е.

— О, господи.

Слава на Бога!

— Сигурна съм — заявяваш и допиваш безалкохолната си бира. — Как можах да не го предвидя?

Отиваш в кухнята и вадиш водката от хладилника и чашите от мивката. Карън Минти не оставя чаши в мивката, само че Карън Минти не е способна да плаче, както ти плачеш. Ти ще ми разкажеш история, а Карън Минти не може да разказва истории.

— Не знам откъде да започна.

— От самото начало.

Сядаш до мен и още дълго няма да се целунем, но, Господи, така ми липсваше близостта ти, очакването на думите ти, гласът ти.

— Значи, бяхме в Литъл Комптън, на крайбрежието на Роуд Айлънд. Тя беше доста депресирана и аз също. Помниш ли онзи Бенджи, бившето ми гадже, дето беше наркоман?

— Да, сецам се.

— Ами той умря. Винаги можеше да се случи, беше си малко луд. И все пак — замлъкваш и захапваш долната си устна. Много си хубава. — Той умира и после и тя умира. Аз съм Момичето на Смъртта.

Обичам те, защото смяташ, че всичко това е заради теб и задето си измисли такова име. Ти си толкова скандално *самата себе си*. Казвам ти онова, което желаеш да чуеш:

— Ти не си Момичето на Смъртта, Бек. Цялата тази история просто означава, че се познаваш с хора, които си имат проблеми.

Прекъсваш ме:

— Двама мои приятели са мъртви, стана за няколко месеца. И знаеш ли какво си мисля, Джо? Мисля си, че вселената ме наказва, понеже съм шибана лъжкиня. Излъгах, че баща ми е мъртъв, и сега приятелите ми умират. Очевидно тъкмо това се случва.

— Успокой се — казвам, знам, че когато си пияна, няма смисъл да спорим за ползата от живота без Пийч и Бенджи. — Вината съвсем не е твоя.

Нацупваш се.

— Да бе, изобщо не е.

— Нека да поговорим — настоявам. — Тук съм и те слушам.

Забавно е да те гледам как се чудиш дали да ми разкажеш за масажа на Пийч и в крайна сметка решаваш да премълчиш.

— Пийч отиде да бяга, както всяка сутрин. Ала явно този път е натъпкала джобовете си с камъни. Вината действително е моя, Джо. Аз бях последната, която я видя жива. Трябваше да се досетя.

Аз бях последният, който я видя жива, но няма значение.

— Бек, не можеш да обвиняваш себе си за онова, което тя е направила. Била е депресирана. Ти го знаеше. Беше й страшно добра приятелка и случилото се няма нищо общо с теб.

Даваш ми знак да престана да говоря. Сипвам водка в мръсните чаши, а ти се мъчиш да откриеш телефона си, паднал под дивана заедно с много други боклуци. Намираш имейла от Пийч, който аз написах. Вече не съм под подозрение и си мисля, че всъщност е доста яко да слушам как думите ми излизат от устата ти. Спираш да четеш и ме поглеждаш.

— Вирджиния Улф. Трябваше да се сетя. А аз не сторих нищо.

— Не можеш да спасиш някой, ако не иска да бъде спасен.

— Но тя искаше да бъде спасена — отвърщаш и прибираш косата си на висок кок. — Просто аз не успях да го направя.

— Какво не си успяла да направиш?

Преглъщаш и си те спомням гола. Мой ред е и отпивам солидна глътка.

— По очевидни причини трябва да си остане между нас, но все пак държа да ти го кажа. Тя се опита да спи с мен, Джо.

— О, господи.

Да, ти се отваряш пред мен, листенце по листенце^[1], това се случва.

— Веднага я отблъснах, естествено — добавяш и не можеш да не излъжеш, като играч, който чопва по малко пари от дъската на „Монополи“, когато другите не са в стаята.

Ти си лъжкия до мозъка на костите си, ти си реноватор и аз ти се възхищавам, Бек. Никога няма да спреш да правиш подобрения в живота. Имаш обаяние. Имаш визия. Някой ден може би ще си купим порутена ферма и ти ще боядисваш стените, докато уцелиш точния нюанс жълто, а аз ще те дразня, но ще те обичам още повече с боята по лицето. Ето така правиш истинското си изкуство и така се случва магията ти. Трябва ти публика, жива — аз, — не психоаналитик, не компютър.

— Как го понесе тя?

— Не особено добре.

— Мамка му — промърморвам.

— И най-тъжното е, че не беше за първи път.

— Мамка му.

Отпиваш глътка и си твърде смутена, за да ме погледнеш. Или може би твърде пияна.

— Ужасен ли си?

— Бек — изричам аз и слагам ръка на коляното ти. — Не мога да бъда ужасен от това, че най-добрата ти приятелка е била влюбена в теб. Не я упреквам.

Приближаваш се до мен, небрежна и търсеца. Разкъсваш тениската си и ръцете ти са под ризата ми, попила сълзите ти. Целувката ти е влажна и жадна, захапваш устната ми и усещам сладко-соления вкус на кръв, изгарям от допира ти. Сваляш колана ми за нула време като истинска професионалистка. И когато се чукаме, аз съм мишката в къщата ти и не ще се отървеш от мен, въпреки че искаш да се отървеш, защото не можеш да приемеш колко силно ме желаеш и как те притежавам, докато съм в теб, и как никога няма да пожелаеш друг, освен мен (кой беше онзи Ники?). В един момент емоциите ти се сливат в една — сълзите ти за Пийч, путката ти, която пулсира за мен, циците ти, които са твърди заради мен; ти цялата съществуваеш единствено заради мен и те чукам така, че да забравиш за Пийч, да забравиш за Бенджи, да забравиш за Ники. Сега аз съм единственият мъж на света.

Събуждам се първи, влизам в банята ти, стъпвам във ваната и препискавам навсякъде под душа, за да маркирам територията си, дома си, теб. Взимам възглавницата от ИКЕА под масата, махам етикета и я занасям на леглото. Подпъхвам я под брадичката ти и измъркваш в просъница:

— Ммм, Джо.

И знаем, че вече сме заедно. И не става дума дали да излезем да закусим, въпросът е да решим къде да отидем. Сядаме един срещу друг в една закувалня и прекарваме там шест часа, защото не можем да се наситим един на друг. Най-накрая успявам да се откача и да пусна една вода и тогава ти пращаш имейл на Лин и Чана:

Мамка му. Джо. ДЖО.

Когато се връщам на масата, започваме всичко отначало.

[1] Препратка към стихотворението на е. е. къмингс „Там, където никога не съм пътувал, с радост отвъд“. — Б.р. ↑

Първите ни осем дни заедно са най-добрите в живота ми. Ти имаш от онези огромни плюшени халати от „Риц-Карлтън“. Разправяш ми цялата заплетена история как си ги откраднала, докато си била на пролетна ваканция с Лин и Чана. Харесва ми, че обичаш да разказваш истории. Няма как да знаеш, че аз знам, че си ги откраднала от къщата на Пийч, и не ще кажа на никого! Не ги сваляме и ти наистина успяваш да ме забавляваш.

В нашия Ден втори се излежаваме, загърнати в халатите, и обявяваш „правилото на халатите“:

— Когато си в апартамента ми, ти е позволено да си или гол, или с халат.

— Ами ако не го спазвам?

Доближаваш се бавно до мен и изръмжаваш:

— По-добре да не знаеш какво ще стане тогава, момче!

Обещавам да съблюдавам правилото и ми харесва, че си заредена с енергия, че се държиш като зряла жена. Терапията ти е помогнала, проблемите с баща ти са изчезнали и с мен ти си жена, а не малко момиче. Вече не изпращаш имейли на себе си, пък и защо ти е да го правиш? Имаш мен и ние си приказваме много. Ван Морисън не знае нищо за любовта, ти и аз сме измислили любовта с нашите халати от „Риц-Карлтън“, с нашите среднощни разговори, с миговете на мълчание, които са, както казваш, „обратното на неловки“.

Живеем един от друг и не ни е нужен сън и след Ден пети имаме повече лични закачки, отколкото Етън и Блайд. Гледаме заедно „Перфектният ритъм“ по „Нетфликс“. Твърдиш, че това е любимият ти филм, но го нямаш на диск, очарователна си. Натискаш „Пауза“. Гушваш се в мен и ми прошепваш, че съм най-добрият, а аз те дразня, че тъкмо този е любимият ти филм. Кикотиш се, после изсумтяваш и се боричкаме. В момента, когато те отиват на онзи конкурс или каквото и да е там, ние вече сме в леглото и се чукаме. Обичаш ме по-силно от всичко и заявяваш, че съм по-умен от момчетата в твоя курс и от онези

в колежа. Прочитаме един от разказите на Блайд, аз ти казвам, че е твърде солипсистичен^[1], и ти се съгласяваш.

На следващата сутрин се събуждам — как изобщо бих могъл да спя, щом те има? — и забелязвам, че си станала. Ти си като децата, ръсиш трохи навред и твоите следи ме водят в кухнята, където на масата лежи отворен речник, а думата „солипсистичен“ е нацапана с шоколадова глазура от полуизядения шоколадов кейк на плота. Обичам те, защото умееш да слушаш внимателно.

Не ми даваш да излизам, но трябва да отида на работа.

— Ама аз искам да останеш — настояваш и си сладка, дори и като си агресивна. — Не може ли Етън да те замести?

— Съжалявам, че се налага да ти го съобщя, Бек, ала да беше помислила за това, когато го запозна с Блайд.

Изохкваш и заставаш на вратата, халатът ти се свлича на пода.

— Нарушаваш правилото на халатите, Джо.

— Мамка му — измърморвам и ти впиваш ръце в мен.

Най-накрая успявам да тръгна, а денят минава толкова бавно и си пишем толкова често, че пръстите ми едва не окапват. Искам да ти донеса всички книги на света, но избирам една от любимите ми, която никога не си чела — „В езерото край гората“^[2] на Тим О’Брайън.

Влизам в апартамента ти и ти поемаш книгата с нежни ръце и ме целуваш със сладките сочни устни на Гуиневир.

— Неслучайно съм чакала да прочета тази книга — казваш. — Сякаш съм знаела, че един ден ще има някой, който да ми я донесе.

— Ами радвам се, че си изчакала.

В Ден седми измисляме игра — фалшив скрабъл. Правилото е: никакви съществуващи думи. Съчиняваш *калбриране*, аз пък — *пънкласицизъм*. Биеш ме и се хвалиш и аз те обичам заради страстта ти към победата. Обожаваш да побеждаваш и не се сърдя, когато губя, и след четирийсет години пак ще сме си така добре, както и сега.

В Ден девети те хващам, че използваш четката ми за зъби, и се изчервяваш. Отначало изплакваш устата си и се кълнеш, че е грешка, но аз виждам вътре в теб и очите ти ми говорят и ти прехапваш устната си и закриваш очи.

— Просто ще го кажа и не мога да те гледам, докато го изричам. Харесва ми да ползвам четката ти за зъби, защото обичам да си в мен, и съжалявам, знам, че е шантаво и противно.

Не продумвам. Хващам ръката ти, свалям бикините ти и те изчуквам там, в моята баня.

В Ден десети ми казваш, че никога не си се чувствала по-малко сама през живота си.

В Ден единайсети ти казвам, че несъзнателно си затананиках песен от „Перфектният ритъм“ в книжарницата и не спрях, дори когато хората почнаха да се смеят.

— Ти си вътре в мен — прошепвам и вече си на колене, жадна за мен.

В Ден четиринайсети разбирам, че съм загубил представа за времето, не съм сигурен дали е Ден четиринайсети или Ден петнайсети, а ти стискаш ръката ми, докато вървим по улицата.

— То е, защото всеки ден е единствен — казваш. — Никога не съм живяла така пълноценно в настоящето.

Целувам те по главата и ти си моето членоразделно малко зайче.

— Никога не губя представа за времето, Бек. Мисля, че съм потънал в теб.

В Ден седемнайсети вали и ние сме се опънали, увити в халатите, на леглото ти. Отбелязала си любимите си пасажии от „В езерото край гората“ и ми ги четеш. Когато отивам в книжарницата, не мога да свърша почти нищо, понеже не минават и пет минути, без да получа есемес от теб. Понякога просто не знаеш за какво точно искаш да си говорим:

Забелязал ли си, че пръстите на дясната ми ръка са малко изкривени? Да, виждаш с колко неща трябва да се справя. Все едно... как върви работата ти?

Или пък в съобщенията ти няма думи, само снимки, горещи близки планове на любимите ми части от тялото ти, които са много. Никога не ме караш да се чудя, пишеш ми и аз ти пиша и винаги има какво да си кажем. Никой друг не ме е познавал толкова добре. Никой друг не го е било грижа. Когато ти разправам някаква история, непременно ми задаваш въпроси, прехласваш се.

— На колко години си бил? Хайде, няма да те ревнувам, ако ми кажеш за първия си път. Джо, моля те. Кажи ми, кажи ми, кажи ми!

И аз ти казвам, казвам, казвам! Етън твърди, че първите няколко дни на всяка връзка са наситени, но той не разбира, че това не е връзка. А всичковръзка, както ти се изразяваш. И какво да правя с тази

очарователна дума, която измисли? Купувам смес за кейк, сребриста тавичка за еднократна употреба, глазура и три пакетчета с пръчици за украса. Изпичам кейк за теб и написвам отгоре:

Всичковръзка (същ.) — единение на умовете, телата и душите.

Нося кейка по улицата и по стълбите към метрото, и в метрото, и нагоре по стълбите, и пак по улицата, до вратата ти. Ти пициш от радост и щракаш милион снимки на кейка, после си лягаме, ядем кейк и правим секс и гледаме стари домашни филми на семейството ти от Нантъкет, ядем още кейк, правим още секс и това е единствената *всичковръзка*, която някога съм имал.

Качил съм се на стълба в книжарницата и Етън ми подава непопулярни книги, които крия на горните рафтове. Казва ми, че не мога да очаквам всичко да продължава да бъде толкова хубаво, и аз бързо и уверено му заявявам:

— Знам, че няма да продължава да бъде толкова хубаво.

— Уф! — възкликва пренебрежително.

— Ще става *още по-хубаво*.

Той отива да помогне на един клиент, а в ушите ми гъмжат множество „ами ако“, излезли сякаш от поезията на Шел Силвърстийн^[3]. Пиша ти:

Здрасти.

Треперя и се потя. Ами ако Етън е прав? Ами ако не ми отговориш? Ами ако вече не ти липсвам? Но ти ми отговаряш веднага:

Обичам те.

Бих могъл да падна от стълбата и да си разбия главата и това ще е без значение. Както казва Елиът в „Хана“: „Аз имам своя отговор“.

Моят отговор си ти.

[1] Отнасящ се до философското гледище, според което съществува само индивидуалното съзнание, а целият останал свят,

включително и всички хора, фактически не съществува, той е плод на съзнанието или на въображението. — Б.п. ↑

[2] В оригинал „In the Lake of the Woods“. — Б.п. ↑

[3] Препратка към стихотворението „What if“ (Ами ако) на американския поет, музикант, сценарист, карикатурист и автор на книги за деца Шел Силвърстейн (1930–1999). — Б.п. ↑

Хубаво е, че си направих скрийншот на есемеса ти *Обичам те*.
Нещо се промени след онази вечер. Сякаш стоя толкова близо до
платно в стила на поантилизма^[1], че виждам само точките, не и цялата
картина. Ти все още си ми гадже. Но...

Не отговаряш на имейлите ми веднага, което нямаше да е
проблем, ако не си измисляше разни извинения:

Съжалявам, бях на лекции.

Съжалявам, говорех по телефона с Чана...

Съжалявам, мразиш ли ме?

Опитвам с всякакви възможни отговори:

Няма проблем, Б. Искаш ли да вечеряме заедно?

Без извинения. Освен ако не си си сложила халата...

Да те мразя? Обичам те, Б.

Ала никой отговор не е правилният, защото, веднага след като го
изпратя, очакването започва отново. Мислите ми стават мрачни,
съзнанието ми се рее в бежовата бърлога на Ники, пълна с рокендрол и
похот. Но ти не се виждаш с него. Иначе все щеше да кажеш на някого
или да му пишеш, а нищо такова не се е случило. Старият ти телефон е
още у мен и проверявам пощата ти и твоя Фейсбук. Ти ме обичаш. И
някой ден ще намеря начин да те накарам да признаеш, че майка ти
продължава да плаща сметката за телефона, който си загубила преди
месеци. Ще стигнем и дотам. Ала те обичам толкова много, че не мога
по своя воля да прекратя достъпа до комуникациите ти. Когато се
притеснявам, че се отдалечаваш от мен, а аз наистина се притеснявам,
взимам телефона ти в ръце и пожелавам да си пак моя. Звучи
налудничаво, обаче действа. Сега ни трябва всичката помощ, която
можем да получим. Понякога се случва така във връзките, знам го. Но
ми е позволено да съм объркан. Твоята дума е „съжалявам“, моята —
„не“, и къде отиде времето, когато нашата дума беше всичковръзка?
Етън ми повтаря да не се тревожа.

Тя е луда по теб, Джо! Блайд казва, че пише порно разкази в час.

Етън е единственият, който би се изразил така, „порно разкази“. Той не се чуди кога и къде да вечеря, това го решават заедно с Блайд. Как е възможно тяхната просто връзка да изглежда по-здрава от нашата *всичковръзка*?

Четката ми за зъби е суха. Ти не я използваш вече и мога с точност да посоча момента, в който спря. Ако ти предложи да гледаме заедно „Перфектният ритъм“, се оправдаваш, че си изморена или че току-що си гледала откъси от филма в метрото. Поканя ли те да излезем на пица, се оказва, че си яла пица на обяд. А когато искам да правим секс, ми казваш да изчакам малко.

— Нека само да свърша с този абзац. Толкова закъснявам с материала. Зле е, знам.

— Още няколко минутки... Ядох фалафел по-рано и не мисля, че беше добра идея.

— Не сега. Занесох халатите в пералнята и трябва да отида да ги взема.

Давам ти „Там тече река“^[2] и „Нещата, които носеха“^[3], понеже не знаеш нищо за тези книги освен заглавията им. Пиша посвещение на всяка от тях, но не ти казвам. Минават четири дни, а те са все още на плота. Няма любовни петна от шоколад, няма подчертани пасажии, няма отбелязани страници. Явно произведенията не ти харесват, чужди са ти и понякога се чувствам като натрапник.

Аз: Тъкмо гледах снимката на онази част от бедрото ти.

Ти: Чакай малко. Връзката е слаба.

Аз: Върши си работата. Ще ти звънна после.

А след това изобщо не ми пишеш и полудявам бавно, защото

Какво,

По

Дяволите,

Става?

Не говориш лошо за мен пред Лин и Чана. Не ми изневеряваш, не би могла да го скриеш при достъпа, който имам до пощата ти. Знаем и че нямаш много задачи в университета. А да съберем Етън с Блайд наистина беше кофти идея, той идва на работа и ми разказва как са се забавлявали предната вечер на игрището за миниголф, не те бързикам. Докато ти дори не ми отговаряш, когато ти предлагам да поключарстваме за странното чифтосване между Етън и Блайд.

Нараняваш ме, Бек. Не знам как да тълкувам твоята резервираност. Не си ми сърдита, познавам те достатъчно добре, за да усетя кога си яхнала метлата. Но също така изглежда, че не си щастлива с мен. Питам те дали искаш да си сложим халатите, а ти ме целуваш и ми казваш, че вече сме минали фазата на халатите. Гушкаш се и ме прегръщаш, ала какво точно значи това?

Вече сме минали фазата на халатите.

Все още имаме нашата *всичковръзка*, защото все още правиш някои неща за мен. Поне веднъж седмично ме събуждаш със свирка. И все още ми казваш, когато безпричинно си мислила за мен:

солипсистка (същ.) — мислеца си за теб и за готиното ти тяло.

Обясняваш възторжено, като си пишеш с майка си:

Това е различно, мамо. Той е на моето ниво. Въпреки че, строго погледнато, не би следвало да е, понеже водим съвършено различен начин на живот. Но щом нещо се получава... то просто се получава. Надявам се, че ме разбираш.

Майка ти няма търпение да се срещне с мен. Затварям очи и си представям нас двамата в Нантъкет, влюбени. Дори те питам една вечер, когато си се схванала и лежиш на леглото:

— Мислиш ли да отидем в Нантъкет през лятото?

Разсмиваш се и аз пламвам. Не би трябвало да е смешно и ти го усещаш.

— Джо, скъпи, не, не. Не се смеех на това. Естествено, че можем да отидем до Нантъкет. Но не се казва в Нантъкет, а на Нантъкет.

Не се сецам нищо умно да ти отвърна, докато преди успявах. Може би Етън е прав. Молиш ме да отида до аптеката и да ти купя ибупрофен и аз тръгвам. Пердетата не са спуснати и виждам как отваряш лаптопа си и започваш да отговаряш на някакъв имейл. Знам, че сега, когато сме заедно, не бива да следя пощата ти толкова често, но нощта е студена, има доста път до аптеката и рифрешвам папката с изпратените ти писма.

Нищо.

Поглеждам и в черновите.

Нищо.

Това не е възможно, нали със собствените си очи те видях да пишеш имейл. Купувам ти ибупрофен, поемам обратно и решавам да те питам директно, ала когато влизам в апартамента — ти ми даде ключ преди няколко седмици, — теб те няма. Викам те, но си излязла и изпадам в паника. След това обаче чувам как пускаш водата, надниквам в банята и ти си топла и мокра, ти си моя.

— Ела при мен — прошепваш и аз идвам.

Чуваме се като животни, слагаме си халатите и повече не мисля за онзи имейл. Може би не бях прав, може и да си го изтрила веднага. Тази нощ сме близки, а на сутринта се събуждам и ти вече си излязла. Пиша ти:

Аз:

Беше невероятно. Събудих се с мисълта за теб под душа.

Ти:

Добре, добре.

Аз:

Каж ми кога да дойда пак. Усещам, че трябва да го повторим.

И тогава това се случва, най-страховитият отговор на света, по-изразителен от всяка дума, по-възпиращ от „не“ и напълно забранен за хора, така обичащи езика и словото, като теб и мен.

Ти:

ОК.

Получавам страховитото ОК и моля Етън да ме замести до края на деня, ала той не може. Часовете текат бавно, не съм в състояние да се контролирам, гледам твои снимки и съм нетърпелив с клиентите. Затварям по-рано и ти се обаждам, но попадам на гласова поща и ти оставям съобщение с въпрос кога да дойда. Вече съм се прибрал, най-после отговаряш и, както се оказва, има нещо по-лошо от страховитото ОК.

Ти:

Дълго е за разказване, скъпи, само че днес няма да мога. Ще ти звънна утре.

Разплаквам се и гледам „Перфектният ритъм“ и припявам на „Бардън Белас“. Не искам да съм човек, който си пада по песните на акапелна група във филм за колежанки, ала ето какво направи любовта с мен. След като филмът свършва, мастурбирам под душа, подобно на множество нещастно женени мъже по света. И се разплаквам още по-силно, защото ние с теб дори не сме женени. Все още не.

[1] Течение в живописата, основано на системно използване на оптическо смесване. — Б.р. ↑

[2] „A River Runs Through It and Other Stories“ от Норман Маклийн. — Б.р. ↑

[3] „The Things They Carried“ на Тим О’Браян. — Б.р. ↑

Не можеш непрекъснато да казваш на някого колко много се радваш за него. Имах доста поводи да се радвам за Етън напоследък и това започна леко да се изтъква. Всеки ден той споделя по нещо хубаво и днес не е по-различно.

— Джо, няма да повярваш, ако ти кажа.

— Пробвай.

— Блайд иска да се преместя при нея.

Целият сияе и аз се усмихвам.

— Това е чудесно, Етън.

Ще му липсва Мъри Хил^[1]. Той е единственият човек на света, който би могъл да изпитва привързаност към шибания Мъри Хил. Разбира се, казвам каквото трябва:

— Радвам се за теб, момче.

И наистина се радвам.

Но мисля, че съм взел да прихващам твоята склонност към съревноваване, Бек, защото изведнъж започвам да чувствам, че животът е състезание, което губя от Етън и Блайд. Искам животът да бъде като игра на „Улей и стълби“^[2]. Искам ние с теб да се изкачваме по стълба, докато те пропадат в улей. Държа се гадно и се мъча да спускам розовия балон на мечтите му:

— Сигурен ли си, че желаеш да се преместиш чак в Керъл Гардънс^[3]?

— На Блайд не ѝ харесва в Мъри Хил — свива рамене той. — Така че няма друг вариант.

— Разбирам — кимвам и не мога да се въздържа от един последен опит. — Не си спомням кога за последно съм спал вкъщи. Непрекъснато съм в Уест Вилидж.

Опасно е човек да смуцава порядъка във вселената, тъй като, естествено, ти ми пращаш имейл няколко минути по-късно:

Става ли довечера да се видим при теб? Беше много шантав ден и апартаментът ми е в ужасно състояние.

Казвам на Етън, че трябва да изляза за малко навън. Обаждам ти се. Не вдигаш. Ти вече изобщо не вдигаш. Пулсът ми се ускорява. Изпадам в паника. В съзнанието ми изплуват парченцата от теб, които съм събирал по пътя, сувенирите от пътешествието ми. Отново ти звъня. Гласова поща. Облягам се на витрината и осъзнавам, че се страхувам за нас, Бек. Когато заживеем заедно, а това ще се случи, ще ми се наложи да избирам между теб и парченцата от теб, съхранени в една кутия, намираща се в дупката в стената, която направих заради теб. Стените на сградата са ужасни (изненада!), мазилката се напуква и дупката се разширява. Все си мисля да кажа на хазяина да я оправи, но всъщност не искам, защото държа нещата ти да останат в моята дупка. Вероятно съм луд. Ала ти ще трябва да се покатериш по стената, за да достигнеш кутията, а никое момиче на света не би го сторило. Дишай спокойно, Джо.

Телефонът ми вибрира. Реагирам на мига:

— Здравсти.

— Слушай, Джо, наистина не мога да говоря, ужасно закъснявам.

— Къде си?

— Тук — казваш, обръщам се и ето те, усмихната.

Харесва ми да се появяваш така изненадващо в книжарницата. Нищо не може да се сравни с това да ме прегърнеш, когато най-малко го очаквам. Награждавам те с целувка. Ти също ме целуваш, без език. Очевидно си в училищен режим.

— Няма как да остана.

— Сигурна ли си? Етън е вътре, да отидем да прием кафе.

Протягаш ръка с отворена длан.

— Мога ли да взема ключовете ти?

Това е *всичковръзка* и не бива да се колебая, но не се получава.

— Джо, помисли. Ще се прибера вкъщи преди теб.

Нарече апартамента ми вкъщи и ти давам ключовете си. Целуваш ме, отново без език.

— За лекции ли бързаш?

— Да — кимваш и ме прегръщаш за „довиждане“. — До довечера!

Ти си тръгна с ключовете ми, а Етън се подсмихва, когато влизам в книжарницата.

— Да хвърляме ли ези-тура?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами Блайд току-що ми се обади, че днес няма да имат лекции заради сигнал за бомба.

— Аха — поклащам глава, но това е новина за мен.

— Да теглим клечки?

— Не е нужно — отговарям. — Бек ще се вижда с приятелка в града, така че върви и се забавлявай.

Той излиза, а аз ти изпращам есемес:

Хей, имаш ли секунда?

Минават десет минути, нямам отговор. Слагам табела на витрината „ЩЕ СЕ ВЪРНА СЛЕД ДЕСЕТ МИНУТИ“. Слизам в клетката. Сърцето ми бие ускорено. Защо не ми каза, че лекциите ви са отменени? Защо бомбената заплаха не ни събра? Никога не съм бил така изплашен и ми се иска Ники да не беше гадняр, защото точно сега един разговор с него би ми се отразил добре. Изкачвам се бавно по стълбите, съкрушен, необразован, тъжен. Махам табелата и отключвам. Все още нямам отговор от теб и започвам да полудявам. Отпускам се на стола до касата и главата ми е бомба, която ще експлодира всеки момент. Тъкмо тогава тя влиза. Момиче. Клиентка. Очите ѝ са огромни кестени и е облечена със суитшърт от Щатския университет на Ню Йорк в Пърчис, носи къса пола, чорапи до коленете и маратонки, изглежда палава. Проверявам телефона си, ти още не си ми писала.

Тя ми маха за „здрости“ и отвърщам на поздрава ѝ. Проверявам пак телефона, нищо. Пускам музика, Робърт Плант и Алисън Краус. Почти веднага почва да припява, *как са ме видели да въртя света за опашката, да хвърча върху бял облак, да убивам тъгата*^[4], а аз отново поглеждам телефона си, никакъв отговор. Намалявам звука и тя извисява глас. Точно толкова добра е, колкото момичетата от „Бардън

Белас“, ако не и по-добра. Подава глава иззад рафтовете и спирам музиката.

— Много силно ли пеех?

— Няма никакъв проблем.

— Ще затваряте ли скоро? — пита ме.

— Не.

— Благодаря — усмихва ми се.

Тя изчезва и за кой ли път проверявам телефона си, все още нищо. Минавам от другата страна на щанда, за да мога по-добре да видя краката ѝ, и започва „Сеньорита“^[5] на Джъстин Тимбърлейк. Тъпият Етън и неговият разбъркан подбор. Втурвам се зад плота и сменям музиката.

Тя се засмива.

— Остави я.

Пресича пътеката с Буковски в ръка и аз преглъщам. Проверям телефона си, нямам никакъв отговор. Приближава се до касата с купчина книги, така небрежно, все едно че се е отбила в магазина на ъгъла да си купи мляко. Не мога да погледна телефона, тя е клиентка и заслужава цялото ми внимание. Най-отгоре е „Капитанът отиде на обяд и моряците завзеха кораба“ на Чарлс Буковски.

— Не съм от момичетата, които си купуват Буковски, тъй че мога да си позволя да бъда момиче, което си купува Буковски. Разбираш ли?

— Колкото и да е странно, да, разбирам — отговарям аз. — Но не се притеснявай. Не преценявам хората по това какви книги си избират.

— Значи, целият ми труд е бил напразно? — казва и е очевидно, че флиртува.

Маркирам Буковски и вдигам очи към нея.

— Това е една от най-добрите му книги.

Тя се съгласява.

— Изгубих си моята, когато се местех. И знаеш ли, звучи глупаво, ама не мога да спя и да върша каквото и да е, ако не притежавам тази книга, разбираш ли?

— Колкото и да е странно, да, разбирам — повтарям и защо все използвам странно? Намалявам звука на Етъновото танцово парти и маркирам „Старо училище“^[6] на Тобаяс Улф. Тази не съм я чел и ѝ го казвам.

Не пропуска да се възползва.

— Ами може да дойда пак, като я прочета, и ще ти я разкажа.

— Тук съм — отвърщам.

Ти все още не си докоснала „Нещата, които носеха“, а тя пляска с ръце, когато посягам към последната книга от купчината — „Големите надежди“.

Вселената има чувство за хумор и не мога да не споделя с нея:

— Да знаеш, че устройват фестивал, посветен на Дикенс, в Порт Джеферсън всяка година през декември.

— Какво се случва на такъв фестивал? — пита и очите ѝ са широко отворени като пътката на Карън Минти.

О, не. Сега вече аз флиртувам. Усмиввам се.

— Ами нищо особено. Боядисват си лицата, свирят на флейти, обличат се в костюми от онази епоха и ядат кексчета.

Разбира ме и отбелязва:

— Ето затова терористите ни мразят.

Не си налагам автоцензура. Аз съм пряк и директен:

— И ето затова Бог създаде терористите.

— Мислиш ли, че има Бог? — Тя също е различна, секси. И е решителна. — Трябва да има Бог. Само Бог би могъл да сътвори нещо толкова страхотно като „Марки Марк енд дъ Фънки Бънч“.

Дори не чувам „Добри вибрации“^[7] и вади портмонето си и ми подава карта Visa, покрита с кученца. Потупвам с пръсти релефните пластмасови букви. Сигурно сега ме мразиш.

— Значи, ти се казваш... Джон Хавиланд?

Изчервява се.

— Надявам се, няма да ми поискаш документ за самоличност, защото го загубих. Всъщност оставих го в другата чанта.

Прокарвам картата. Въздъхва облекчено.

— Супер си.

Не би трябвало да се впечатлявам, нали имам теб, но все пак любопитствам:

— Коя година си в университета?

Поклаща глава в знак на отрицание.

— Обикалям магазини втора ръка и си купувам всякакви колежански суитшърти — изрича гордо. — Един вид социален експеримент.

Виждам как хората се отнасят към мен според това кой университет представлявам, разбираш ли?

Откъсвам касовата бележка и тя я подписва бързо, разкривено. Никога не съм опаковал книги така бавно и изстрелвам:

— Аз съм Джо.

Преглъща.

— Аз съм, ммм, аз съм Ейми Адам.

— Ейми Адамс.

— Без „с“! — Грабва плика с книгите и изхвърча. — Благодаря, Джо. Лек ден!

Искам да изтичам навън и да я заведа вкъщи при теб. Искам да знаеш, че ме сваляше, че ми говори за Бог. Втурвам се към вратата, ала нея я няма. Телефонът вибрира и аз вдигам. Тя ли е? Не. Звънят от банката и питат за последната трансакция. Картата, с която плати, очевидно е била открадната. Не я издавам, но това обаждане убива настроението ми, така се получава, когато флиртувам. Проверявам телефона си, все още нищо от теб. И някак си мълчанието ти е писмено разрешение да бъда лош. Търся в интернет Ейми Адам, един вид като предизвикателство към теб да ми отговориш.

Почти невъзможно е да открия каквото и да е заради актрисата Ейми Адамс. Етън ми праща снимка с Блайд от Кони Айлънд. Не реагирам. Не бързам да се прибера и не поглеждам телефона си, защото ако решиш да ми пишеш, това би попречило на безплодните ми търсения:

Ейми Адам Ню Йорк

Ейми Адам не актриса

Ейми Адам суитшърт

Ейми Адам Фейсбук

Ейми Адам Щатски университет на Ню Йорк в Пърчис (знае ли човек...).

Най-сетне стигам до дома си и се качвам бавно по стълбите. Проверявам телефона, нищо. Долавям шум откъм апартамента, ти си тук. Усещам миризма на печена тиква, явно приготвяш нещо. Чувам те да си тананикаш и се усмихвам. Ти не си Ейми Адам. Харесва ми как пееш, макар и фалшиво. Не бях прав да се съмнявам в теб и почуквам два пъти на вратата. Провикваш се да почакам малко.

Отваряш и какво да видя. Това вече трябва да е вторият ти дом, защото си донесла халатите. Загърнала си се с твоя (и си гола отдолу) и си изпекла пай (с тиква отдолу). Казваш ми, че имам двацет и пет секунди да се съблека гол или да си сложа халата. Повдигам те, мое малко палаво чудо, и ти ме целуваш, този път с език. Изглеждаш много горда от спонтанната изненада, която си приготвила за мен. Обясняваш ми, че не е било възможно да отидем в апартамента ти, понеже по-рано през деня са пръскали за хлебарки, и си решила да се възползваш и да ме изненадаш. Изяждам твоя пай, а после и пукката ти, и когато се събуждам посред нощ, за да измия зъбите си, четката ми е пак влажна от слюнката ти.

— Съжалявам — изричам тихичко аз и наистина съжалявам.

[1] Квартал в Централен Манхатън. — Б.р. ↑

[2] Версия на древната индийска игра „Змии и стълби“. — Б.р. ↑

[3] Квартал в Бруклин. — Б.р. ↑

[4] Цитат от песента „Killing the Blues“. — Б.р. ↑

[5] В оригинал „Senorita“. — Б.р. ↑

[6] В оригинал „Old School“. — Б.р. ↑

[7] Сингълът „Good Vibrations“ на „Марки Марк енд дъ Фънки Бънч“. — Б.р. ↑

Не знам какво беше сложила в тиквения пай, а ти се смееш и ми казваш, че просто си взела готово тесто. Но този пай, както и халатите промениха нещо в нас. На следващата сутрин те събуждам с целувка и ме прегръщаш. Цялата сияеш.

— Помниш ли, когато ти изпекох пай?

— Помня, *когато ти изпекох пай* — отвръщам аз и на теб ти харесва как те имитирам. Целуваш ме и сме отдадени един на друг, ти си пълна с нови идеи какво да правя с ръцете си. Обичам те такава *несрамежлива*. Обичам да ми казваш какво искаш. Въображението ти трябва да бъде опаковано, съхранено и изучавано. Никога не си била толкова секси и изобретателна. Краката ти са вплетени в моите, невероятен синхрон, невероятно чукане и най-накрая се отпусваме.

— Страхотно — възкликвам.

— Да — изричаш и се гушкаш в мен.

Питаш ме дали искам пай, а аз те питам къде си се научила да се чукаш така. Ти се изчервяваш. Срамежлива си. Перфектна си. Нахлузваш тениска през главата си и когато почти си стигнала до вратата на спалнята, се стрелваш към мен и ме обсипваш с целувки.

Аз съм най-щастливият човек на света и докато слагаш пая в микровълновата, изчиствам историята на търсенето в телефона си. Никога не би ровила в него, ти уважаваш личното ми пространство и ми вярваш. Но не искам телефонът ми да е изцапан с Ейми Адам или с Ейми Адамс, или с което и да е друго момиче на света. Ти си припяваш и извикваш от кухнята:

— Все забравям да ти кажа. Започнах един от разказите в „Гам тече река“.

Значи, четеш книгите, които ти подарих. Толкова ми харесва да те слушам как си тананикаш в кухнята ми, че нямам търпение да се върнеш. Ставам от леглото, все още гол. Отивам в кухнята, повдигам те, слагам те на плота, разтварям краката ти и нищо не може да те спре да се наслаждаваш на уменията на езика и на устните ми, нито шумът

от улицата, нито бръмченето на микровълновата, нито караницата на съседите отгоре, нито звуковият сигнал на фурната. Когато си в устата ми, ти си моя и само моя. Никога през живота си не си свършвала така силно; знам го, усещам го. Нещо свирепо и далечно вътре в теб най-сетне ме допусна. Галиш ушите ми с пръсти и ми благодариш. Свалям те от плота и сядаме на дивана с нашия пай и с „Там тече река“. Прочиташ ми едно изречение, което ти е харесало, а аз те прекъсвам:

— Искаш ли да останеш тук и довечера?

Колебаеш се, но само за секунда. И след това се усмихваш:

— Разбира се.

Взимаме си душ заедно, зад завесата с полицейската жълта лента, измивам косата ти, ти ме целуваш по гърдите. Обличаме се заедно и бъдещето е сега, тук.

— Хей, Бек.

— Хей, Джо.

— Какво ще кажеш да се преместиш да живееш при мен?

Усмихваш ми се. Спираш да закопчаваш копринената си блуза, прекосяваш стаята, а слънцето те следва, защото цветето, ти, обръща листенца към слънцето. Взираш се в мен, целувам те и прошепваш:

— Това е едва първата година на магистратурата ми, Джо. Нека да защитя, трябва да се концентрирам.

Не е точно отговорът, който очаквах, ала все пак ме устройва. Приключваме с обличането, отиваме в кухнята ми и ако Карън Минти беше тук, щеше да знае как да ни направи сандвичи с яйца, само че ако Карън Минти беше тук, нямаше да имам теб. Напъхваш се в палтото си. Казвам ти, че разбирам, че още не си готова да се преместиш, но че винаги би могла да си донесеш лаптопа и да пишеш при мен.

Ти си развълнувана. Прегръщаш ме.

— Много мило, Джо. Лаптопът ми обаче е стар, обемист и тежък.

— Искане ми се да можех да ти купя нов — подхвърлям аз. — Някой „Макбук Еър“ например.

— Не е нужно да ми купуваш нищо — казваш. Ти не си алчна, доволна си от това, което имаш. — А и тези „Макбук Еър“ са ужасно скъпи, Джо. Пък и наистина последното нещо на света, дето бих желала да правя, когато съм тук, е да пиша. Така че старият ми обемист лаптоп все още може да ми върши добра работа.

Целувам те. Знам, че обичаш да си тръгваш сама. Обръщаш се и ми пращаш въздушна целувка. Даже две. Отпускам се на дивана и се захващам с лаптопа. Разглеждам различни модели „Макбук Еър“ и колежански курсове. Трябва да приема реалността. Ти си писателка. Това е животът ти. Аз си харесвам книжарницата, но бизнесът никога няма да е отново онова, което беше. Искам да ти купя „Макбук Еър“ и съм погълнат от идеята. Пиша ти имейл. Чувствам те все по-близка.

Не стана ли вече време да се върнеш?

Ти не ми отговаряш, ала сега това не ме притеснява и не ме плаши. Познавам те достатъчно добре. Знам, че в момента нахвърляш мисли и хрумвания в бележника на телефона си. Знам, че не ме пренебрегваш. Ти пишеш, защото си вдъхновена, защото си доволна, пишеш заради мен.

* * *

Денят в книжарницата се точи бавно и това напълно ме устройва. Трябва да планирам, да посея. Регистрирам се в раздела с въпроси и отговори относно заочното обучение на сайта на Университета на Ню Йорк. Не знам какво бих желал да следвам — книгознание? бизнес? — но искам да работя усърдно за теб, за нас. Обаждам се в „Бемелманс“ и правя резервация за двама за другата седмица. Може би не си даваш сметка, ала минаха почти шест месеца от първата ни среща и аз съм готов направо да се разоря. Ще започнем от тук. Ще наредя маса в клетката и ще вечеряме на свещи. Ще се чукаме и после ще ти подаря рокля, която току-що купих онлайн от „Викторияс Сикрет“. Продължават да ти пращат имейли с напомнания какво си сложила в онлайн кошницата и още не си купила и можах да намеря тази рокля. Много е секси, показвала си я на Чана и на Лин и те също смятат, че е секси.

Чана:

Вземи си я. Защо не?

Лин:

Само да не е в червено. И си обувай чорапогащи.

Чана:

Майтапиш ли се? Целият смисъл на предизвикателната рокля е да бъде предизвикателна.

Ти:

Момичета, успокойте се. Знам, че никога няма да мога да си я позволя.

Но ти можеш и ще си я позволиш. Роклята трябва да дойде утре. Ще ми бъде трудно да я скрия от теб и да чакам, защото знам колко великолепно ще изглеждаш в нея, Бек. Ако обаче си твърде срамежлива, за да я облечеш, когато тръгнем за „Бемелманс“, ще те разбере, естествено.

От „ФедЕкс“ пристигат и носят нова книга на Джеймс Патерсън, утре ще е пълно с клиенти, които ще искат да си я купят. Има и нещо дребно за мен. Почти съм забравил, че поръчах диск с „Перфектният ритъм“, ти си свалила филма на лаптопа си, ала защо да не притежаваш онова, което обичаш, толкова е просто. Би трябвало да изчакам деня, в който ще отбележим нашите шест месеца, и тогава да ти го дам, но пък ти ще дойдеш довечера, а и снощи ми направи разкошен пай. Няма начин да чакам, слагам диска в чантата си и отварям кашона с новия роман на Патерсън. Пускам музика, този път съм в настроение за песните на Етън и може би това значи, че съм

щастлив. Пренареждам книгите в сектора за популярна литература, за да освободя място за Патерсън, точно както ще освободя място за теб, когато се пренесеш при мен. Щастлив съм, Бек, изпълнен съм с живителна енергия и току-що ми хрумна още една идея за нашия празник! Преди „Бемелманс“ ще минем през „Мейсис“ и ще отидем в нашата пробна. Няма да повярваш какви неща съм приготвил за теб и може би след „Бемелманс“ ще се отбием в студио за татуировки и ще си направим татуировки, които само ние ще можем да виждаме. Всичковръзка би изглеждало много секси, изписано с малки черни букви високо горе на вътрешната страна на бедрото ти, и е най-добре да се успокоя или ще се наложи да окача табела и да се усамотя за пет минути в клетката.

Свечерява се и не мога да повярвам, че е дошло време да затварям. Сетивата ми са изострени; сега ти ме караш да се чувствам така, не шибаният Ники с неговата психоанализа. Минавам по тези улици всеки ден, но днес те изглеждат различно, прясно измити, въпреки че не са; чистят ги във вторник, а днес е петък. Пълно е с тийнейджъри, които правят планове за уикенда. В гимназията бях самотен, ала ето че вече не съм. Не мога да устоя и ти пращам есемес:

Прибирам се след малко.

Отговаряш ми веднага:

ОК.

И даже страховитото ОК не ме притеснява. Няма за какво да се тревожа. Никога не съм се чувствал толкова спокоен, както сега, в метрото, по пътя към вкъщи, към теб. Не бързам, докато вървя по улицата. Ще ми се животът да тече бавно, защото искам да те приема с цялото си сърце, да те приветствам с цялото си сърце, да те чукам с цялото си сърце и да ми липсваш до дъното на сърцето ми. Няма как да не се усмихна, звуча като поздравителна картичка, ала заслужавам това, теб, радостта.

През целия си живот не съм се чувствал уютно, през целия си живот съм се чудил защо другите хора успяват да се уредят с работа, семейство, приятели. Всяка година баща ми носеше коледно дърво у дома, а майка ми се ядосваше и го тръсваше на тротоара. И всички в училище знаеха, че ние сме онези откачалки, дето изхвърлят коледното си дърво преди празника. Правех си планове и за Ханука, но тогава баща ми се развикваше на майка ми: *Та ти дори нямаш менора^[1]! Откога си такава еврейка?* Преживях зими без подаръци в червено и зелено или в синьо и сребристо. Имало е и Дни на благодарността без пуйка, понеже баща ми предпочиташе телешко. Чаках достатъчно, Бек. Стигам до козирката пред входа. Чакането свърши. Отключвам вратата и ключът заяжда, нали ти дадох моя, а резервният е малко ръждясал. Отварям пощенската кутия — само сметки и ваучери за Дж. Голдбърг, обичайното. Изкачвам се по стълбите и си спомням как се чувствах, когато те водеха към Карън Минти. И на всяко стъпало си мисля за нещо, което обичам в теб, и си съчинявам домашното, въпреки че вече не ми е нужна терапия.

1. *Бек няма предразсъдъци по отношение на произхода и образованието ми и знае, че не е необходимо да си ходил в колеж, за да си умен.*

2. *Бек ме обича по свой начин, с четка за зъби, с халат.*

3. *Бек не се страхува да ми каже колко много обича да бъде с мен.*

4. *Бек е щастлива, когато се събужда до мен.*

5. *Бек не може да готви, но и аз не мога. Тя твърди, че това е добре, защото значи, че ще се учим заедно.*

6. *Бек потърси „солипсистичен“ в речника онази сутрин. И сега речникът ѝ е белязан с всякакви думи, които са излезли от устата ми и са навлезли в нейния свят.*

7. *Когато свършва, Бек се прилепва до мен с цялото си тяло. Циците ѝ откликват, щом ги докосна. Отклик. Цялото ѝ тяло откликва.*

8. *Бек има способността искрено да се радва за другите. Гордее се, че събра Етън и Блайд. Тя е сладка.*

9. *Бек помни всичко, което съм казал, или нищо, и е добре и едното, и другото. Понякога признава, че е толкова луда по мен, та оглушава, като говоря.*

Не мога да чакам повече. Искам те сега и взимам на бегом последните няколко стъпала, отварям вратата и съм твърд като скала. Извадил съм диска с „Перфектният ритъм“ от чантата си, ала това няма значение. Нищо няма значение. Гобленът, който прикриваше дупката в стената, е на пода. И ти ме поглеждаш със съвсем различни очи. В ръцете си държиш едни от бикините си. Трепериш от страх, сякаш съм филм на ужасите или ротвайлер, или писмо с фатален отказ, а аз не съм нищо такова. Пристъпвам към теб.

— Бек — осмелявам се.

— Не — казваш ти. — Не.

[1] Еврейски свещник за седем свещи. Ритуалният свещник (ханукиа) за Ханука, празника на светлината, е с осем разклонения, снабден с допълнително приспособление за „обслужващата“ свещ, от която се запалват останалите. — Б.р. ↑

Ти си тършувала в моята стена и въпреки това се държиш така, сякаш съм единственият в този апартамент, който има проблеми. Разбира се, искаш да ме напуснеш. Страх те е от кутията с Бек. Осъждаш ме, гадна си. Застанала си пред дупката — моето специално и лично място, — а кутията е на дивана, отчасти на парчета, защото си я разкъсала като плъх. В цялата сцена хубавото е само едно. Бързайки да ровиш из нещата ми, си оставила телефона си на масичката за кафе. Сграбчвам го, докато ти продължаваш да бърникаш.

— Това е *употребявана дамска превръзка*.

— Сложил съм я в пликче.

— Да не си помръднал! — заповядваш ми.

Много мъже биха се ядосали, ала не и аз. Знам, че в момента не си на себе си, Бек. По дяволите, гневна си, че съм „откраднал“ огърлицата ти от Марди гра^[1], а досега дори не подозираше, че ти липсва. Бясна си, задето миналата седмица ти помогнах да претърсим апартамента ти за очилата ти на „Шанел“, макар „явно“ да съм знаел, че са в тази кутия. Честно казано, много по-добре си без тия шибани противни очила. Те са за хора като Пийч, ти изглеждаш глупаво с тях. Сменяш темата.

— А какво ще кажеш за това? — крещиш в пореден изблик на ярост. — *Моят годишник, Джо.*

— Не виждам никакъв проблем.

— *Моят годишник, болен мозък такъв. Ти не си учил в гимназията на Нантъкет. Това е моят годишник за моя живот, моите приятели и моя дом.*

— Бек.

Никога не си звучала толкова егоистично, но ще бъда търпелив.

— Не — отсичаш и ми размахваш пръст.

Ти не си отговорна за действията си. Продължаваш да гледаш към аварийната стълба, сякаш е някаква възможност за теб. Говориш несвързано, сякаш би могла да ме напуснеш след онзи пай, след

всичките ни разговори как ще заживеем заедно. Опитвам се да те накарам да се осъзнаеш.

— Бек, успокой се. Няма да излизаш през прозореца, нито ще се спускаш по онази стълба, ти не си на себе си.

Зацикляме, в един момент се страхуваш, в друг искаш да ме убиеш, сетне си мислиш, че аз ще те убия, след това решаващ, че си жертва на злодеянията ми (ха-ха) и после аз съм жертва, защото ще ме убиеш (ха-ха). Ръмжиш и ме наричаш „шибан болен мозък“. Със сигурност не го мислиш. Ако действително те беше страх, щеше да направиш по-сериозен опит да избягаш. Ала истината е, че те познавам. Знам, че всъщност си доволна от откритието си. Харесваш вниманието и предаността, а тази кутия е свидетелство, че аз съм не само внимателен, но и предан. Ако вътре бяха неща на Кандис, ти щеше да си счупиш краката от бягане, за да се измъкнеш от дома ми. Ще застанеш на моя страна, трябва обаче да съм търпелив. Шокирана си. Отново крещиш. Главата ми започва да пулсира, притеснявам се за съседите и те прекъсвам:

— Ще вземеш ли да млъкнеш най-сетне? Да си ме чула да те обиждам? Как мислиш, че се чувствам, когато се прибирам и те намирам да ровиш в стената ми? Смяташ ли, че ми е хубаво? Смяташ ли, че ми харесва да ме шпионират?

— Имаш цяла кутия с мои вещи — усмихваш се презрително. — Тръгвам си.

— Не можем да вземаме такива решения точно сега — казвам. — И ако бъда откровен, Бек, аз също бих могъл да заявя, че съм приключил с теб, защото бърникаш из нещата ми.

— Н-не мога да повярвам — заекваш. — Ти си луд. Луд си. — И ето че почваш пак да тракаш със зъби и да подръпваш косата си. — Не мога да повярвам, че това ми се случва.

Чудя се, действително ли не се изморяваш от толкова драматизиране?

— Успокой се, Бек — моля те аз. — Защо не седнеш на дивана?

Бузите ти са червени от гняв, застанала си на пръсти и ме наричаш с всякакви обидни епитети — психопат-смахнат-луд-ненормалник-задник-гадняр. Няма проблем, убеден съм, че не го мислиш наистина.

— О, точно това мисля, Джо. — Зяпнала си ме и размахваш моята Фигауи шапка. — Хич не искам и да знам откъде имаш това тук.

— Дълго е за разказване.

— Сигурна съм, че е дълго. Шибан болен мозък.

Спомням си как преди около месец стана агресивна и ми крещеше, понеже бях изхвърлил едно триденно бурито, което се вмирисваше в хладилника ти. На следващия ден цикълът ти дойде и ти ме целуна по бузата.

— Не съм луда — каза ми. — Съжалявам.

— Знам, Бек.

— Наистина. Когато ставам така гадна, сякаш не съм на себе си. Съзнавам, че съм ужасна и ирационална, но не мога да направя нищо. Понякога имам сериозни проблеми с предменструалния синдром.

Тогавата ти простих и не се бях сецал за онази случка до днес, защото знам как да бъда във *всичковръзка*.

Всеки, който би ни видял сега, ще реши, че си луда, Бек. И би се опитал да ме защити и да те накара да спреш да викаш, тъй като ме засягаш с обвиненията си. Според теб съм *извратеняк, болен мозък, преследвач, вехтошар, психопат*. Не реагирам.

— Глух ли си, Джо?

— Знаеш, че не съм.

Започваш пак да крещиш, а аз никога не съм ти крещял. Когато ти пиша есемес и не ми отговаряш веднага, просто не обръщам внимание. Сега е твой ред да не обърнеш внимание. Не е като да съм откраднал нещо, което ти трябва. Кой изобщо би си разглеждал годишника от гимназията? Ти си живееш живота, нито веднъж не съм те видял дори да го отвориш този годишник. Онези хора не ти липсват. Много момичета биха се извинили, че са нарушили личното ми пространство. В момента си ужасно неблагодарна. И продължаваш да ме обиждаш: *извратеняк, измамник, маниак*.

Все някога ще се успокоиш и ще преминем през всичко това. Представям си, че си лъвица в зоопарка, а аз се грижа за животните. Пазя вратата и се моля да не ми се налага да използвам юмруците си, но ако ми се наложи, ти сигурно ще се опомниш. Засега работата ми като гледач на животни е да стоя и да чакам. Съвсем скоро ще се измориш, също както се изморяваш на кура ми.

— От колко време продължава това?

— Не е нужно да викаш.

— От колко време? — повтаряш ти и вече говориш по-тихо, подчиняваш се.

— Както знаеш, бях доста хлътнал по теб, когато се срещнахме — казвам аз и може би съществува надежда да се измъкна. — Ти флиртуваше с мен, между нас имаше нещо и не исках да ти се натрапвам. Така че изчаквах.

— Аха — процеждаш, скръстваш ръце и потупваш с крак.

— И след това започнах да научавам повече за теб, Бек — добавям и се чувствам като онзи пич в „Принцесата булка“, а ти си упорита като Бътъркъп^[2]. — Бях завладян от теб, Бек, и все още съм. В тази кутия няма нищо, от което да се боиш.

Поглеждаш кутията, после вдигаш очи към мен. Не знам какво да направя и се усещам недостатъчно подготвен за ролята си на пазач на животни. Искам да видиш всичко, искам да разбереш дълбочината на страстта ми, силата на желанието ми и непоколебимостта на любовта ми. Но ето че ти пак си с предменструален синдром, може би все още си уплашена, че част от теб е била скрита в тази стена, и от време на време промърморваш колко ти липсва оная мизерница Пийч.

— Продължавай — казвам аз, защото няма връщане назад.

Няма как да сложиш бикините си обратно в кутията. В буквален и в преносен смисъл тя е разкъсана, ти я съсипа. Не си представях нещата точно така. Искам да спреш да се занимаваш с кутията, ала като опитен гледач на животни знам, че трябва да стоя на безопасно разстояние от животното за негово и за свое добро. Ровиш из вещите ми, които считааш за свои, и накрая намиращ основния елемент от колекцията ми, *Книгата на Бек*. Тя е великолепна. Би следвало да си поласкана, че такъв готин пич като мен, който е *по-умен от повечето момчета*, е направил подобно нещо в твоя чест.

— Още не е готова. Трябва да се подвърже.

— Това са моите разкази — изричаш и отново си ти.

— До един са там — кимвам и отново сякаш всичко е наред.

Усещам как всеки момент ще прекосиш стаята и ще ме прегърнеш. Но греша. Устата ти се изкривява. Излайваш:

— Това са *мои имейли*.

— Бек, моля те. Всичко е в твоя чест.

— Хакнал си шибаната ми поща.

— Нищо не съм хакнал — изстрелвам аз, защото ти пак ме разочарова; можеше да кажеш на майка си да спре стария ти номер, вината си е твоя.

Затваряш книгата и я захвърляш в кутията. Слънцето залязва и почти е дошло време да запалят лампите. Пристъпвам към теб. Ти потреперваш изплашено и си пълна с омраза. Всичко започва отново. Сега вече ме наричаш убиец и лъжец. Оставам спокоен и концентриран, какъвто пазачът в зоопарка трябва да бъде, ако животното буйства.

— Не го мислиш това наистина — произнасям с равен глас.

— Ти си извратен шибан преследвач и не знаеш какво наистина си мисля.

— Не, не съм. Не съм.

Отстъпваш панически назад. Подгонвам те. Толкова ми е лесно да хвана и двете ти китки, понеже те са толкова малки, а аз съм толкова силен, и те притискам на дивана. Не можеш да се съпротивляваш и когато обещавах да се държиш добре, което ти винаги правиш, те пускам и се връщам на поста си на вратата.

Дишаш тежко.

— Какъв проблем имаш?

— Обичам те.

— Това не е любов. Това е нещо *напълно извратено*.

— Това е нашата *всичковръзка* — изричам нашата дума.

— Трябва ти помощ — казваш, глуха за нашата дума. — Ти си болен мозък.

Бих искал да съм над тези неща, ала ти продължаваш да ме обиждаш и аз започвам да си мисля за *твоите* престъпления.

— Джо, би следвало да лежиш в затвора. Разбираш ли? Това е ужасно.

А ти не затваряш плътно хладилника и на два пъти в твоя апартамент се наложи да изхвърлим всичката храна.

— Ти си болен човек. Болните имат нужда от помощ, Джо.

Аз съм съвършено здрав, а ти си развратница; натискаш се на Ники и си неспособна да признаеш, че завиждаш на Блайд.

— Джо, нека да потърся лекар. Позволи ми да ти помогна, моля те.

Нямам нужда от *лекар*, а ти ме лъжеш, даже и сега се оглеждаш за някакво оръжие. Опитваш се да връщаш дрехи, които вече си носила, и въпреки че си ми гадже, понякога оставяш обаянията ми да отидат на гласова поща, когато ти звъня. Невинаги си внимателна, като бръснеш краката си, и смятам, че козметичният салон, в който ти правят коламаска, не е особено добър, понеже бедрата ти нерядко са покрити с малки червени точици, които дразнят при допира с моите хубави, чисти крака.

— Джо, трябва да ме пуснеш вече.

А ти трябва да спреш да ме осъждаш. Ти си мърла, и то не по начина, по който мислиш, че си. Оставяш използваните си дамски превръзки в боклука и не го изхвърляш достатъчно често и цяла седмица миналия месец апартаментът ти вонеше на мензис. Продължаваш да мастурбираш, макар че имаш честта да бъдеш допускана до кура ми. Ами тая копринена блуза, която си облякла? Изглеждаш като уличница, Бек. Мислех си го тази сутрин, но при една *всичковръзка* човек не бива да обръща внимание на дреболиите и е добре да се фокусира върху положителните неща.

— Напускам те — отсичаш.

Ха.

— Не би искала да го сториш тъкмо сега — отбелязвам аз и запазвам самообладание, защото все някой трябва да остане спокоен. — Хората винаги съжаляват за онова, което извършват в подобни емоционални моменти.

Дори и не се опитваш да минеш през мен. Уважаваш силата ми. Ала виждам, че се оглеждаш. Ти си животно и се втурваш в спалнята ми. *Моята спалня*. Протягаш се към рафта. *Моя рафт*. Взимаш италианския Дан Браун и го хвърляш по мен.

— Къде е телефонът ми, Джо?

— В сигурни ръце — уверявам те и го вадя от джоба си. — Беше го оставила на масичката за кафе.

Казваш ми, че съм *побъркан шибаняк*, и изохкваш. А ти си мърла и мърлите заслужават да страдат.

— Спри да си въобразяваш неща, Бек.

От мен би излязъл чудесен пазач на животни. Бива ме в това, бавно скъсявам разстоянието до животното, докато то изпада в паника.

— Ще викам. Знаеш как мога да викам. Съседите ти ще дойдат и ще разберат какво става.

Не го мисля, но ти го казвам:

— Ще те убия, ако се опиташ да викаш.

И всичко приключва. Ти скимтиш и се нахвърляш върху мен и точно сега никак не ми харесваш. Принуждаваш ме да правя ужасни неща, да те натискам и да запушвам устата ти с ръка. Караш ме да извия ръцете ти и да те поваля на леглото, на нашето легло. Започваш да риташ.

— Само да си посмяла да извикаш и всичко ще свърши. — Вместо отговор не спираш да риташ. — Бек, престани да се бориш с мен.

Ти се гърчиш, но аз съм по-силен. Опасна си за себе си, опасна си за света. Не знаеш какво говориш, а сега имаш нужда от мен повече от всякога и постепенно гневът ти се превръща в тъга. Отново. Сподавените ти хлипания топят дланта ми и не отпускам хватката.

— Ще станеш като приятелката ти от „Перфектният ритъм“, ако продължаваш да викаш така.

Най-накрая млъкваш. Отправлям ти предложение.

— Бек, мигни веднъж, ако няма да викаш повече. Ще махна ръката си, щом обещаеш.

Ти мигаш. Аз съм мъж, който държи на думата си, и махам ръка от устата ти.

— Съжалявам — казваш с дрезгав глас и блясък в очите. — Джо, нека да поговорим за това.

Не съм в състояние да се въздържа и се размивам. Ха! Мислиш си, че бихме могли да говорим във вихъра на предменструалния ти синдром? Точно сега не можем да говорим! Промяната на настроението ти е патологична! Господи, Бек, наистина ли смяташ, че съм толкова тъп? Но ти ми се молиш.

— Моля те, Джо, моля те.

Обичам да слушам гласа ти и това щеше да е номер 10 в списъка ми:

Бек има прекрасен глас.

За съжаление, ти ме излъга и ме риташ още веднъж в опит да избягаш. Най-лошото в ролята ми на пазач на животни е моментът, когато трябва да спася животното от емоциите му, от дивата му,

нелогична природа. Ти риташ и крециш. Хапеш ме. Ала малкото ти като на Портман тяло не може да се мери с моето, Бек. Броя до три. Давам ти възможност да млъкнеш. Ти обаче не млъкваш и след като изричам „три“, сграбчвам малката ти глава — съжалявам — и я блъскам в стената — съжалявам. И ти също ще съжаляваш много, щом се опомниш и осъзнаеш какво си ме накарала да направя.

Чувствам се самотен в тази тишина и те целувам по челото. Очевидно имаш проблеми и предменструалният ти синдром е само върхът на айсберга. Кое момиче би се покатерило на стена? Не би могла да приемеш любовта ми, след като си така обърквана. А и не можеш да поискаш помощ. Трябва да побързам. Няма да си в безсъзнание дълго време. Приготвям запаси, мятам чантата си през рамо, нарамвам и теб, слизам надолу по стълбите и викам такси.

Шофьорът ни измерва с поглед и ме пита към коя болница да кара. Но ние не отиваме в болница, Бек. Отиваме в книжарницата. Това е Ню Йорк. Шофьорът не задава въпроси. Животните трябва да знаят, че не бива да се ебават с пазача си.

[1] Букв. мазен, блажен вторник (фр.) — денят, преди католическият свят да започне Великите пости, на който се устройва карнавал. — Б.р. ↑

[2] Героиня от филма „Принцесата булка“. — Б.пр. ↑

Няма да си особено доволна, когато осъзнаеш, че си сама в клетката. Но аз дадох най-доброто от себе си. Оставих ти пластмасова бутилка с безалкохолна бира, пластмасова бутилка с минерална вода, пликче с гевречета, няколко пастела, които намерих в бюрото горе, и бележник. Не ще можеш да кажеш, че съм те накарал да гладуваш или че съм те лишил от нещо. Ти си на сигурно място. Дори свалих долу и лаптопа на книжарницата и сложих вътре диска с „Перфектният ритъм“, а колонките поставих на стол извън клетката. Гледала си филма достатъчно много пъти, за да знаеш, че Бека прави ужасни неща на Джеси. Тя отхвърля предложенията му, присмива му се, груба е с него и не му позволява да се доближи до нея. Ала накрая смело и публично признава любовта си чрез песента и той ѝ прощава за всичките ужасни неща, които е сторила. И аз също ще ти простя, Бек. Целувам те за „довиждане“, затварям вратата на мазето и изпращам есемес на Етън:

Пич, няма нужда да идваш утре. Има спукана тръба. Ще са необходими няколко дни, за да я оправят.

Чудното при любовта е, че все още не съм ти ядосан. Жал ми е за теб. Сигурно ти е страшно трудно да носиш целия този гняв. При мен няма нищо подобно. Ти беше толкова зла, та ми се иска да бе възможно да изсмуча всичката жлъч от теб.

Отключвам вратата на твоя апартамент и ти доказвам, че ти прощавам — изнасям боклука, който мирише на банани и на женственост. Може би това е твоят начин да ме накажеш за грешките, които съм направил, за ръцете ми върху Карън Минти, за мислите ми за Ейми Адам.

Стоварвам се на дивана в дневната ти. Нещо се забива в задника ми, изправям се, започвам да тършувам между възглавниците и

намирам моя екземпляр на „Любовна история“. Не си спомням да си ме питала дали можеш да вземеш книгата. Изцапана е с капучино и с пепел от цигарите, дето пушиш безпричинно; има също и обвивка от дъвка, петна от мастило и пясък. Откъде ли се е появил този шибан пясък? *Пясък.*

И все още не съм ти ядосан. Обичам те, мое малко прасенце. Прелиствам „Любовна история“ и недоумявам защо си я откраднала от мен и защо си я замърсила с някакъв безплатен номер за тенджерата за ориз, която никога няма да си купиш. Щях да ти дам моята „Любовна история“. Щях да ти дам всичко, което поискаш. Поглеждам към телевизора и се чудя дали пък вината не е моя? Бях ли недостатъчно щедър към теб? Пропуснах ли някакъв намек, който може да си подхвърлила за „Любовна история“? Не мога да седя повече тук и отивам в кухнята, за да почистя книгата си. Но, разбира се, ти нямаш никакви салфетки. Спомням си една от любимите ми вечери в тази кухня, ала това бе преди няколко седмици, преди няколко светлинни години.

Тогава прекарахме чудесен ден заедно, въпреки че ти беше на лекции, а аз имах много работа в книжарницата. Пошегувах се, че ще съм в дома ти точно в седем и ще очаквам вечерята да е на масата, шегата беше, че изобщо не можеш да готвиш. Но когато се качвах по стълбите, които ме водеха към теб, ти ме видя през прозореца и не се наложи да звъня на вратата. Изтича да ми отвориш, хвана ме за ръката и ми каза да затворя очи. И ги затворих.

Ти ме заведе до дивана, а аз все още стисках очи. Прошепна ми да ги отворя. Стоеше пред мен в халата си и държеше хартиена чиния с картоф, който бе изрязала в средата и оформила като сърце. Погледнах те и се усмихнах и ти ме подкачи: „Добре дошъл у дома, скъпи“.

После те чуках като славно животно, каквото си, и ми разказа дългата история как си купила картофа — първият е бил изгнил и е трябвало да се върнеш обратно в магазина! — след което си издълбала дупка в него и си го изкормила и си разперила обвивката му, както гимназистка разперва корема на жаба в час по биология.

Разсмях се на все още недокоснатия картоф.

— Сега виждам само една жаба.

Ти ми отговори меко, ала напълно сериозно:

— Не, Джо. Това е *сърцето ми*.

Поръчахме си китайска храна, защото един картоф не би могъл да ни стигне. Обичам те, отново съм тук, но съм сам.

Използвам твой потник, за да избърша „Любовна история“. Няма да си дълго в безсъзнание и трябва да се захващам за работа. Ще ми е нужен компютърът ти, така че отивам в спалнята и го взимам от нощното шкафче. Пристъпвам към края на леглото, дето сглобих за теб. Сядам и почти мигновено се изправям. Под намачканите чаршафи има нещо твърдо и плоско — „Макбук Еър“. Ти нямаш „Макбук Еър“ и аз не харесвам „Макбук Еър“ и го изнасям от стаята ти, понеже не искам това нещо да е на леглото, което сглобих за теб.

Трябва да пийна. Отварям фризера, където е нашата водка, но там съзирам и друго — джин. Откога пиеш джин и откога имаш „Макбук Еър“? Взимам водката в дневната и сядам на мръсния ти диван. Отпивам голяма глътка. Може би баща ти го е донесъл. Може би майка ти го е донесла. Може би Чана го е оставила или може би някой натрапник е влязъл. А може би трябва да ми поникнат топки и да го отворя. Колко по-зле би могло да стане?

Аз съм пич с богато въображение и си представям множество варианти, ала това, дето откривам в твоя „Макбук Еър“, ме разбива — скрийнсейвър с теб и доктор Ники на една от онези шибани снимки, които наричат *селфи*. И двамата сте голи в моето легло, същото, което донесох с ферибота и сглобих за теб, за нас. Той е на нашето шибано легло. Отивам в кухнята, взимам бутилката джин от фризера и я изсипвам в мивката върху мръсните съдове. Майната му на компютъра ти. Майната му на Ники.

Но когато влизам отново в дневната ти, тъпият „Макбук“ е все още на масичката за кафе и ако компютрите можеха да се усмихват самодоволно, този шибан компютър щеше да ми се усмихва самодоволно. Трябва да се успокоя. Кой знае, може би си вадя прибързани заключения. Може би този шибан „Макбук“ всъщност е стар и може би си направила грешка отдавна. Само че на началната страница на шибания „Макбук“ има акаунт на Beskalicious1027@gmail.com. Създала си го преди няколко седмици, точно преди да срещна Ейми Адам, когато ти започна да се умълчаваш и аз започнах да ставам подозрителен. Създала си този акаунт заради Ники. Ти си кучка и си му казала, че е възможно да следя пощата ти. Тъпа путка. Зачитам се.

Ники:

Не бях ли прав? Гаджето ти не може да следи онова, което не знае, че съществува.

Ти:

Ти си ужасен, но си прав.

Ники:

Харесва ли ти новата играчка?

Ти:

Това си е цял компютър, ха-ха-ха.

Ники:

Спри.

Ти:

Накарай ме.

Достатъчно. Има над 437 имейла между теб и Ники и аз не съм луд. Този гърбушко на средна възраст те е развъртавал и се е възползвал от теб и ти е *позволявал да му плащаш, за да те чука.*

Когато ми се струваше, че се отдръпваш, ти наистина си се отдръпвала. Свела си всичко до един таен имейл, отреден само за Ники. И винаги като ми се извиняваше, че закъсняваш/уморена си/затрупана си с работа/заета си/на лекции си, ти или си се чукала с Ники, или си се уговаряла да се чукаш с Ники, или си си писала с Ники. Отварям папката със снимките и една от тях грабва вниманието ми. Ники се е надвесил над леглото ми и държи голия ти прасец. Смее се и е сложил моята шапка на Холдън Колфийлд, която ти щеше да върнеш в „Мейсис“.

Признавам, Бек. Това ме нарани. Но не мога да обвинявам само теб. Аз прецаках всичко и те разочаровах. Знаех, че нещо не е наред. Пренебрегнах инстинктите си и сега ти си затворена в клетка заради мен. Можех да изкарам мишката от къщата ти и не го направих. Не се изненадвам, че не спираше да ми крещиш. Имаш пълното право да си ми ядосана, задето не успях да те защитя от този развратен недоучен доктор, наконтен с парцали на „Ванс“. Изпращам съобщение на Лин и Чана от тайния ти акаунт:

Нещата с Ники станаха грозни. Много се опасявам, че Джо ще разбере, а съм и толкова изостанала с писането. Ще избягам от всичко, за да мога да пиша на спокойствие няколко дни. Обичам ви, момичета. Бек.

Не може да оставим състудентите ти да се чудят къде си и отивам на официалния ти акаунт, за да се свържа с Блайд и да извъртя работата така, та да съм сигурен, че няма да се опита да те търси:

Блайд, Господи, голяма тайна. Сецаш ли се за моя разказ за домашната прислужница? Твоите бележки бяха невероятни и аз го изпратих, знаеш къде, и... те го искат! Чака ме толкова много писане (те са страхотни, трябва непременно да дойдеш на стаж тук). Успех на семинара и всички ще се съберем на вечеря, щом приключи с писането. Ти избери къде, аз черпя. Б.

Изваждам телефона ти и отварям твоя Туитър:

„Малкопочивкаотсоциалнитемедии“ започва сега. Б.

Мисля, че запаметих предателските ти имейли до доктор Ники. Налагаше се да го сторя, защото трябваше да подготвя един изпит за теб. Аз съм хладнокръвен и спокоен; поставям нас двамата над собствения си егоистичен гняв и записвам въпросите в жълт бележник, който купих на връщане към книжарницата. Готов съм. Нося тежката си чанта с компютрите до мазето и се старая да те успокоя. Ти пициш. Би следвало да пазиш силите си.

— Добре, Бек, достатъчно.

Бедничката, изглеждаш ужасно. Косата ти е разчорлена и се вижда, че си плакала.

— Какво се опитваш да ми направиш, Джо?

— Тук съм, всичко е наред.

Поглеждаш компютъра, който ти бях инсталирал, изпищяваш отново и запушваш ушите си с ръце. Не мога да те разбера, нали „Перфектният ритъм“ е любимият ти филм, но аз оплесках нещата, понеже забравих да го пусна. Встъпителната сцена се повтаря, откакто си дошла на себе си, което явно е станало преди доста време. Натискам копчето за изключване на звука.

— Ето. Така по-добре ли е, Бек? *Alicious1027*.

Ти хленчиш и скимтиш, съсипана си, ала кимваш в отговор, струва ми се. Казвам ти да се доближиш до плъзгащото се чекмедже, където оставям две флашкарти.

Оглеждаш се.

— Какво, по дяволите, е това?

— Чекмеджето, Бек.

Почуквам по чекмеджето, в което господин Муни ми даваше пица и в което аз давах на Бенджи клуб сода. Понякога хората наистина се променят и аз искам да вземеш флашкартите.

Обяснявам ти:

— Трябва да вземеш двете флашкарти. След това ще започнем. На едната пише „да“, на другата — „не“.

— Джо — изричаш, но не се приближаваш, не ме слушаш.

Посочвам ти чекмеджето в клетката. Подчиняваш се и ме молиш.

— Джо, виж, реагирах пресилено.

— Бек, извади флашкартите — настоявам и ти се взираш в мен, сякаш съм луд. — Колкото по-скоро започнем, толкова по-скоро ще те нахраня.

Изваждаш ги. Очевидно обичаш тестовете. Сядаш на пейката с лице към мен. Забелязвам, че си изяла няколко гевречета и си изпила почти цялата бутилка вода. Добро момиче.

— Това е устен изпит — подхващам аз, а ти се разсмиваш. Правя всичко възможно, за да успееш, и поглеждам на другата страна. — На всеки въпрос следва да отвърнеш с „вярно“ или „невярно“. И ще имаш възможността да обосновеш отговора си.

— Шегуваш се, нали?

Не ти обръщам внимание и пак се разреваваш. Не мога да се ядосам. Ако трябваше да зяпам и да слушам DVD менюто на „Перфектният ритъм“ в продължение на пет часа, вероятно и аз щях да съм съсипан. Отварям жълтия бележник и започвам.

— Вярно или невярно? Имаш връзка с терапевта си, Ник Андживайн.

— Невярно — изстрелваш.

Искам да изкараш теста и затова повтарям:

— Отново. Вярно или невярно? Имаш връзка с терапевта си, Никълъс Андживайн.

Умишлено изпускам думата *доктор*, а ти провесваш глава.

— Невярно.

Въздъхвам.

— Сигурна ли си?

Най-сетне се отваряш пред мен, както е. е. къмингс го е казал. Напъхваш косата си зад ушите.

— Сложно е.

— Това не е Фейсбук, Бек. Нищо не е сложно. Или имаш, или нямаш.

Изправяш се и започваш да крещиш, да дърпаш косата си, да ръмжиш, да викаш за помощ, уплашена за живота си. Горките ти гласни струни, какво прахосване на сили. Оставям бележника на пода и се приближавам към клетката.

— Обичам те, Бек. Последното нещо на света, което бих желал да направя, е да те убия.

— Тогава ме пусни.

— Скоро и това ще стане — казвам, връщам се на мястото си и вдигам бележника. — Вярно или невярно? Имаш връзка с Ник Андживайн.

Стенеш и риташ, но пронизваш въздуха с флашкартата, на която пише „да“. Да!

— Точно така — кимвам аз и слагам отметка срещу въпроса.

— Джо — произнасяш ти и се мъчиш да се изправиш, ала после падаш на колене като сираче. Молиш ме, умоляваш ме. — Моля те, не полудявай заради доктор Ники. Беше грешка, разбираш ли? Не бях на себе си и това е приключило. Спали сме заедно веднъж, Джо. Не означаваше нищо. Само една глупава нощ.

Не е било „само една глупава нощ“ и е време да продължим.

— Следващ въпрос — обявявам аз и ми е трудно, Бек, действително ми е трудно. — Вярно или невярно? Джо Голдбърг струва много.

Кикотиш се и отговаряш уверено и бързо:

— Вярно. Шегуваш ли се? Та ти струваш колкото цял тон. Постоянно ти повтарям колко си умен, колко по-умен си от всички, които познавам. Ти си невероятен, забавен, умен, истински.

Опасявах се, че може да кажеш нещо подобно. Изваждам шибания „Макбук“ от чантата си, а ти изръмжаваш. Тропаш и риташ и свиваш юмруци. Държиш се като петгодишна и изчаквам пристъпът да отmine. Знам, че ме обичаш, и знам, че не си искала това да се случи, ала е немислимо да продължим напред, без да сме си разкрили всичко. Ти беше тази, която рови в моята стена. Нямах друг избор, освен и аз да ровя в твоята.

Прочитам имейла, който си изпратила на Ники вчера от Beckalicious1027:

Ник, скъпи, опитвам се да приключа с Джо, но той струва толкова малко и аз определено съм най-доброто, което е имал, и ми е трудно. И честно казано, Ники, понякога се будя посред нощ и си мисля, че не искам да

бъда мащеха. Ох! Можеш ли да ми върнеш „Нещата, които носеха“? Мерси!

Затварям шибания ти „Макбук“. Не показвам никакви емоции. Като администратор на теста трябва да спазвам професионална емоционална дистанция. Тишината между нас е напрегната. Сякаш редките книги ни слушат, затаили са дъх, очакват какво ще се случи.

— Добре — подхващаш и вече сме на нов етап. — Аз съм боклук, Джо. Христоматиен пример. А ти винаги ме гледаш, все едно съм толкова невероятна, че не знам какво да си мисля. Не разбирам защо го правиш, аз не съм невероятна. И щях да ти върна книгата, наистина.

Ще ми се да те целуна и да ти кажа, че те обичам, но се въздържам. Питам:

— Вярно или невярно? Не искаш повече да си с Ники.

— Вярно, Джо — отговаряш и сядаш, разтваряш краката си и забиваш глава между тях, след което я изправяш отново. — Сто процента напълно и окончателно вярно.

Отварям шибания ти „Макбук“ и поемам дълбоко дъх.

— Продължаваме с четене и осмисляне на текст. Ще ти прочета онова, което Ники ти е писал. А ти ще ми кажеш какво означава.

Втренчила си се в мен и не продумваш. Приемам мълчанието ти като знак за съгласие и се прокашлям. Прочитам част от имейла на Ники до теб:

Това ли си мислиш, Бек? Ами аз току-що казах на жена си за теб. Малко късно е да ми заявяваш, че не си особено склонна да бъдеш мащеха. Това не е игра, Бек. Това е животът. Идвам при теб. Няма къде другаде да отида. Тя настоява да се махна от апартамента, Бек. А ти ме питаш за някаква книга.

Затварям тъпия ти „Макбук“.

Имаш две минути да ми обясниш какво означава това писмо за теб.

Много ми се ще да ти издам отговора, но не мога. Засичам с хронометъра на телефона си. Той е толкова очевиден, Бек. Би трябвало да ми кажеш, че искаш да съобщиш за Ники на властите, за да отнемат разрешителното му за практикуване. Би трябвало да ми кажеш, че искаш жена му да го изрита от тях и да умре бездомен, сам с куфар с надраскани плочи, които да няма къде да слуша. И после би трябвало да осъзнаеш, че всъщност не би желала всичко това да се случи. Вече би следвало да си наясно, че не изпитваш нищо към него. Би следвало да си наясно, че единственото, което искаш, съм аз, ала петдесет и девет секунди от определеното ти време са изтекли, а ти не си промълвила дума. Пляскаш с ръце.

— Добре, Джо, без повече номера — изричаш напевно. — Хлътнах по женен мъж. Аз съм ужасна. Няма да обвинявам родителите си, защото вече съм на двайсет и четири. Много момичета имат гадни бащи, това не е извинение.

Ти даде грешен отговор. Ники действително ти е погодил номер и за теб е физически и емоционално изтощително да се измъкнеш от капана, който ти е заложило това наконтено прасе. Опитваш се. Виждам, че се стараеш. Отварям тъпия ти „Макбук“ и обявявам:

— Следващ въпрос относно последната кореспонденция между теб и Ники. Написала си: *Ужасно съжалявам, Ники. Наистина смятам, че никога не бих могла да обичам някого така, както обичам теб.*

Ти скачаш и протестираш:

— Джо, спри. Моля те.

Вдигам ръка, за да те накарам да млъкнеш. Продължавам: *Ставам влажна само като си мисля за теб, а никога не ми се беше случвало.*

Прекъсваш ме на висок глас:

— Това го казвам на всички мъже, Джо. Мъжете обичат да го чуват. Надявам се, не допускаш, че е вярно.

Разсейвам се и реагирам:

— Ами на мен никога не си ми го казвала.

— Защото си различен — отговаряш. *Различен, секси.* — Не би ми се вързал на глупостите.

Очарователна си, ала трябва да довърша теста. Освен това ти не би желала да го изкараш благодарение на добрия си външен вид и на

секси гласа си. Искаш да успееш благодарение на ума си. Поглеждам екрана на шибания „Макбук“ и се връщам на имейла ти до Ники:

Мисля, че ти обичаш жена си повече, отколкото предполагаш. Мисля, че аз бих могла да обичам Джо.

Отново ме прекъсваш:

— Обичам те, Джо. *Наистина те обичам.*

Не ти обръщам внимание. Все още е мой ред да говоря.

— Сега ще прочета и отговора на Ники: *Искаш ли да знаеш какво мисля, Бек? Мисля, че ти си шибана себична путка. Успех, Бек. Ще ти е нужен, като се има предвид, че нямаш никакъв морал.*

Затварям шибания ти „Макбук“ и го прибирам в чантата си. Взимам жълтия бележник.

— Разполагаш с три минути да ми разкриеш смисъла на последната комуникация с Ники.

Отпускам ти допълнително време, понеже си добра слушателка и си минала през ада. Ники трябва да гори там заради всичко, което ти е причинил. А аз не ти помогнах особено и го оставих да се изплъзне. Той е злоупотребил с теб в онова свещено „сигурно“ райско място с бежови възглавници, класически рок и всякакви други глупости. Жал ми е за теб, Бек. Не съм изненадан, че си била толкова побъркана, та ме излъга и ми каза, че в апартамента ти „са пръскали за хлебарки“. Трябвало е да се измъкнеш от шибания си „Макбук“ и от шибаняка, който ти го е подарил. Разбира се, че ще тършуваш из стените в дома ми, горкичката.

Все още мислиш и крачиш в кръг, а аз се моля. Искам да дадеш верния отговор. Искам да ми кажеш, че не разпознаваш гласа си в тези имейли. Искам да ми кажеш, че след по-малко от осем часа, прекарани в клетката, вече се чувстваш преродена. Искам да ми кажеш, че никога не си ставала влажна при вида на онзи гърбав мегаломан, да ми кажеш, че ме обичаш, и да ме молиш за прошка. Единственото, за което копнея, е да ти простя.

Изминали са трийсет и четири секунди и две минути, откакто включих хронометъра. Ти ме поглеждаш и отговаряш:

— Смешното е, че когато за пръв път посетих Ники, той настояваше да разбере какво не е наред с мен. Каза ми: „Е, Бек, нека да разберем какво, по дяволите, не е наред с теб“.

Засмиваш се и аз се сещам, че използва същата реплика и при мен. Тъпо копеле.

Продължаваш:

— И аз му отвърнах, че се чувствам, сякаш главата ми е къща, в която има мишка. Ето защо съм непрекъснато неспокойна.

Значи, ти си измислила това за къщата и мишката, а той е един долен крадец.

— О! — възкликвам и май трябваше да убия Ники още първия ден, когато отидох при него.

— Не го проумя, докато не му обясних, че единственото, което ме кара да забравя за мишката, са свалките с различни мъже.

Изключвам звука на „Перфектният ритъм“. Изобщо не си като Бека.

— Както и да е — махваш с ръка и не преставаш да разбиваш сърцето ми. — Казах му, че обичам да бъда желана. Казах му, че обичам нови неща. Казвала съм ти го и на теб, Джо.

— Мислех си, че имаш предвид боклуци от ИКЕА — вмятам аз, а ти извъръщаш очи.

Опитваш се да обясниш себе си, говориш за проблемите си, все едно че коментираш филм, който си гледала посред нощ. Ти си клиничен случай, откъсната си от реалността и е било така в продължение на доста време, далеч преди да се срещнем. Казваш, че си преследвачка. Твърдиш, че си си представяла една и съща сватба — мисля си за песента „Мили мой боже“ — с милион различни мъже, „включително и с теб, Джо“.

— Значи, все пак си искала да се ожениш за мен? — подхвърлям, ти си моята любов, *моят мил бог*.

Промърморваш:

— И аз не знам, Джо. Не съм такава.

Смятам, че грешиш. Казваш, че терапията е вятър работа, и добаваш:

— Не можеш да изгониш мишката, освен ако не взривиш къщата.

Изтощена си, гладна си и започваш да приказваш несвързано. Пъхвам бележника в чантата си и ти слагам две парчета черешов пай

„Ларабар“ в чекмеджето. Обожаваш да говориш за себе си, дори и когато си в клетка. Пускам отново „Перфектният ритъм“ и се качвам по стълбите, без да обръщам внимание на виковете ти да остана. Не мога. Трябва да подготвя втората част от теста.

Втурвам се към рафтовете с популярна литература и взимам два екземпляра от „Шифърът на Леонардо“. Изприпквам надолу и те виждам как лапаш пая и си вперила очи в момчетата от акапелната група „Требълмейкърс“, които „правят музика с устите си“. Добро съм сторил! Издърпвам чекмеджето и поставям „Шифърът на Леонардо“ вътре.

— Шегуваш ли се? — питаш ме ти с уста, пълна с черешов пай.

Посочвам ти моя екземпляр.

— И аз също ще я прочета.

— Защо е всичко това?

— Защото е единствената книга, за която се сещам, дето ние двамата с теб никога не сме чели.

Трябва да споделим едно преживяване, за да продължим напред. Прелистваш я и излъчваш дълбока увереност, сексуална мощ и твърдоглава гордост от мекия, алчен магнит между краката си. Ти не се страхуваш от мен, не се страхуваш от никого. Мъжете те обичат и го знаеш. Никой мъж не може да бъде мишка в къщата ти, понеже винаги ще си имаш някого — готин управител на книжарница, разгонен психоаналитик, богата интимна приятелка. Някой неизменно ще бди над теб и ти вярваш, че си специална. В клетката се чувстваш обичана, не хваната в капан. Точно като мен.

В къщата ни има мишка, която се казва Дан Браун, господарят на имението, създателят на професор Робърт Лангдън и на усърдната, хипнотизираща криптоложка Софи Нево. Почти веднага сме завладени от романа и пътешестваме заедно. Посещаваме Лувъра, проследяваме уликите, а ти лежиш по корем и често приритваш с краче, когато нещо вълнуващо се случва. Аз съм от другата страна на клетката, ала съм погълнат точно толкова, колкото и ти.

Правим почивки, обсъждаме „Опус Деи“ и Ордена на Сион. И двамата искаме Робърт Лангдън да беше действителна личност. Намирам откъси от филма онлайн, за да се разсеем, докато очите и пръстите ни си отдъхнат. Никога не си чела с такова желание и не мога да отрека, че същото се отнася и за мен.

— Харесвам Стивън Кинг — казваш ти. — Но при него е различно, защото творчеството му е наистина майсторско. „Сияние“ е невероятна книга, нали?

Така е. Спомням си Бенджи и отказа му да си признае, че много му се нрави „Доктор Сън“. Четем до късно през нощта, а на следващия ден ти ме събуждаш, като плъзгаш чекмеджето напред и назад.

— Идвай! — пициш. — Ще си умра тук.

Захващаме се с Дан Браун, ала ни трябва кафе. Хуквам нагоре по стълбите, прекосявам книжарницата и летя надолу по улицата. Ти не просто издържаш теста, ти се справяш отлично. В „Старбъкс“ има дълга опашка, но ти заслужаваш кафето със солен карамел, което обичаш. Нашият читателски клуб е най-добрият.

— Извратено ли е, че се чувствам някак свързана със Сайлс? — попита ме снощи. — Ще прозвучи налудничаво, ама като разбрах, че Пийч е мъртва, ме беше повече яд заради мен самата, не тъгувах толкова за нея. Тя бе най-добрата приятелка на света, защото аз бях светът за нея. Бе обсебена от мен, а аз даже не мога да си спомня на коя дата беше рожденият ѝ ден.

— Ти си била църквата — отбелязах.

— А тя е била Сайлърс — отвърна ми.

Припомних ти нашия първи разговор в книжарницата, когато, за да ме подразниш, ме попита да не съм свещеник, а аз ти казах, че съм църквата.

— Ау! — възкликна. — Ау!

Усмивам се без причина и се връщам в книжарницата с твоя солен карамел. Ние сме двойка мечта, ние сме това, дето се случва, след като Мег Райън и Том Ханкс най-накрая се целуват^[1]; след като излекуваният от рак Джо Гордън-Левит и сладката стажант-психоложка Анна Кендрик ядат пица в „50/50“. Ние сме Уинона Райдър и Итън Хоук, след като „Ю Ту“ спират да пеят „Ти си всичко, което искам“^[2]. Когато слизам долу, пляскаш с ръце, но си озадачена.

— Джо — казваш. — Тази висока чаша е твърде висока за чекмеджето.

— Знам — отговарям и те обичам, защото се опитваш да живееш тук и не спориш с мен.

— Ами как ще ми я дадеш тогава?

Усмивам се и ти показвам ниската и широка чаша за кафе, която съм купил специално за тази цел, и отново чувам възклицанието ти:

— Ау!

През последните двайсет и четири часа го повтори повече пъти, отколкото през последните двайсет и четири седмици. Нарече ме гений и ме помоли да ти разкажа още веднъж как съм успял да накарам Бенджи да дойде в книжарницата. Прием кафето си заедно от двете страни на решетката и когато свършвам с историята, ти поклащаш глава и изричаш пак:

— Ау!

— Е, стига де — казвам аз.

— Има едно нещо обаче — подхващаш и оставяш кафето си на пода. — В последния твит на Бенджи ти беше написал „в Нантъкет“. И си спомням, че като го четох, си мислех, че той сигурно е доста надрусан, понеже знае, че е на Нантъкет, не в Нантъкет.

— Браво на теб, Софи — ухилвам се аз.

Не страдаме за Бенджи и не воюваме един с друг, защото сме обединени, ние сме УНИЦЕФ. Ние оставяме следа.

— Благодаря, професоре. — Ти сияеш и ми намигваш.

— Да си починем малко? — предлагам.

— Чудесно — отвърщаш.

Толкова ни е добре заедно. Пускам „Ние сме светът“^[3], смееш се и ме питаш защо съм избрал тази песен. Обяснявам ти, че мисля, че правим света по-добър тук, в това мазе, а ти го приемаш съвсем на сериозно и разбираш какво имам предвид и се съгласяваш с мен. Никога през живота си не съм се чувствал така свързан с друго човешко същество. Знаеш как действат сетивата ми, как действа мозъкът ми. На теб ти харесва тук.

Часовете отлитат и нещо от „Шифърът на Леонардо“ води до разговор за фестивала, посветен на Дикенс, за костюми и за шапки. Изчервявам се и ти усещаш, че знам за шапката на Холдън Колфийлд. Затваряш своя „Шифър“. Обгръщаш коленете си, както правиш, когато си истински тъжна.

— Сигурно е било ужасно за теб — казваш ми.

— Шапката и на него не му стои особено добре — отговарям и съм потаен като Робърт Лангдън.

Ала ти все още се чувстваш зле.

— Аз съм измамничка.

— Не, Бек, не си.

— Ти си като онзи благородник от Ордена на Сион, който обикаля наоколо и се опитва да проникне в мислите ми. А аз съм толкова непохватна, че дори не мога да скрия като хората една ловджийска шапка, какво остава за отвратителна, евтина и тъпа забегка.

Отвратителна! Евтина! Тъпа! Забегка! С облекчение те слушам как говориш и се усмихвам.

— Ти се отдаваш изцяло, Бек. Просто трябва да бъдеш по-внимателна на кого се отдаваш.

— Прав си. Никой не е по-отдаден и по-емоционален от теб, Джо.

— Освен теб — казвам аз и ти се усмихваш и ми намигваш.

Продължаваме да четем. И сме много тихи, и двамата сме погълнати от сюжета. Книгата ни е завладяла по един и същ начин и по някое време заспиваме. Събуждам се пръв и те оставям да си починеш. Качвам се горе в книжарницата, за да се поразтъпча. Получил съм есемес от Етън:

Джоуи, приятелю! Поздрави на Бек! Блайд ми каза, че щели да публикуват неин разказ в Ню Йоркър! Това е невероятно! Да пием по нещо другата седмица! Аз черпя! Или да дойдете вкъщи, точно сега се местя при Блайд!!!!!!

Етън с манията му да слага удивителни знаци има повод да ги използва и аз се радвам за него. Отивам до Белетристика А-Л, намирам „Големите надежди“ на Чарлс Дикенс и съм замаян. Представям си бъдещето ни, когато ще ти кажа как те проследих до Бриджпорт, а после и на фестивала, посветен на Дикенс, в Порт Джеф. И ще възкликнеш: „Ау!“. За пореден път.

По-малко от час по-късно предвиждането ми се сбъдва. Ти прелистваш „Големите надежди“.

— Ау! — казваш. — Значи, знаеш как изглеждат децата на баща ми.

— Да — кимвам. — Купих си и фалшива брада за всеки случай, сецаш се.

Захвърляш „Големите надежди“ в чекмеджето.

— Джо, смятам, че ти си гений.

Издърпвам чекмеджето и взимам книгата на Дикенс.

— Готова ли си?

— Вече си мислех, че никога няма да ме попиташ — ухилваш се.

Настаняваме се на местата си. Сякаш се държим за ръце, тичаме край брега, затаили дъх, за да скочим отново в дълбоките, поглъщащи води на „Шифърът на Леонардо“. Това са най-щастливите мигове от живота ми. Гледам те и чакам да усетиш погледа ми и да ми дадеш онова, дето искам.

— На двеста четирийсет и трета съм. Ти?

— Аз съм на двеста петдесет и първа.

— Ами почини си, та да наваксам малко — казваш и още веднъж отбелязваш, че чета не само бързо, но и задълбочено, което е рядкост, защото повечето хора, особено мъжете, не успяват да съчетаят и двете.

Плачем, когато Робърт и Софи стигат заедно до Граала. Знаем какво следва, като влизат в църквата. Слагаш ръката си в чекмеджето, аз също слагам своята. Чекмеджето е, за да държи ръцете ни разделени, ала усещам пулса ти, наистина. Подсмърчаш.

— Не искам това да свърши.

— То е като края на „Поправките“ на Джонатан Франзен — отвърщам и проблемът с книгите е, че все някога свършват. Те те прелъстяват. Разтварят краката си и те притеглят. Ти се потапяш и оставяш на прага всичките си притежания, всичките си връзки със света. Харесва ти вътре, не ти трябва нито притежанията, нито връзките със света и тогава изведнъж книгата се изпарява. Обръщаш последната страница, след която няма нищо, и ние двамата плачем. Радваме се за Софи и Робърт и сме уморени от пътуването във времето. Ние с теб пътешествахме заедно. На моменти бяхме толкова погълнати, че ти беше Софи, потомка на Христос, а аз бях Лангдън, спасител на Софи. Наместваме се обратно в телата си, в мислите си. Прозяваш се, аз също се прозявам, гръбнакът ти изпуква. Разсмиваме се. Питаш ме колко дни са минали.

— Три, почти четири.

— Ау! — изричаш.

— Знам — отговарям.

— Трябва да го отпразнуваме.

— Това пък защо?

— Не знам — лъжеш ме ти, моята малка нимфа. — Бих могла да отида за сладолед.

„Шифърът на Леонардо“ е най-великата книга на света. Някой ден, когато заживеем заедно, ще си сложим рафт, чисто нов, ти обичаш нови неща. И на него няма да има нищо освен нашите два „Шифъра“, сгушени един до друг, слети завинаги от свръхестествената сила на любовта ни.

[1] Препратка към филма „Имате поща“ (1998). — Б.р. ↑

[2] В оригинал „All I Want Is You“. Препратка към саундтрака на филма „Хапки от реалността“ (1994). — Б.р. ↑

[3] „We Are the World“ на Майкъл Джексън и Лайънъл Ричи. — Б.р. ↑

Изтичвам да ти купя сладолед и в главата ми звучи Боби Шорт — чувствам се, сякаш съм твоят принц. Летя по пътя до магазина и обратно. Хвърча надолу по стълбите, нямам търпение да се върна при теб с ваниловия сладолед, който поиска. Отново си обикновено момиче; преди три седмици сигурно щеше да пожелаеш някое шибано джелато, за което си чела в „Сънди Стайлс“. Готвя се да ти разкажа за оня смешен пич на опашката в магазина, ала когато слизам долу, ти си различна. Чисто гола си и аз се вцепенявам.

— Бек.

— Ела тук — нареждаш тихо.

Изпълнявам заповедта. Дясната ти ръка се плъзга над ключицата и се спуска към гърдата. Ти имаш друго желание.

— Дай ми моя десерт.

Разкъсвам пликчето и лъжичката пада на пода, но майната ѝ, махам обвивката. Сладоледът е мек, аз съм надървен и знам защо Боби Шорт се е чувствал като състезателен кон^[1]. Сега аз съм състезателен кон.

— Само секунда — казвам.

— Тик-так — мъркаш ти.

Пускам „Отново съм влюбен“ на кеша на компютъра и това ти харесва.

— Сложи я да се повтаря — нареждаш.

Подчинявам се и се връщам при чекмеджето. Ти си коленичила в клетката и зърната ти са твърди. Искаш да знаеш дали мога да изтегля чекмеджето и да го махна. Мога. Казваш ми да сваля панталоните си и аз ги свалям. Протягаш двете си ръце през новия отвор, там, където преди беше чекмеджето. Взимам сладоледа и пристъпвам към клетката. Пипаш се и пръстът ти е влажен и блестящ. Разбирам, че трябва да приближа сладоледа. Той се топи, защото и двамата сме разгорещени. Потапяш и другата си ръка в магнита между краката си и не съм в състояние да откъсна очи от теб. И двете ти ръце са покрити

със соковете ти. Потапяш влажните си пръсти в топящия се ванилов сладолед. Дразниш ме. Казваш ми, че искаш устата ми, аз ти я давам и пръстите ти я изпълват и те са мънички стихчета. По дяволите е. е. къмингс^[2]. Това е по-добре. Твоето тяло. Моята плът. Хвала на е. е. къмингс. Моето тяло. Твоите ръце. Ръцете ти са „Шифърът на Леонардо“ и тялото ми е твое. Изсмуквам живота от пръстите ти и ги измъкваш от устата ми. Поглеждам надолу към теб и си цялата във ванилов сладолед. Навлизаш все по-дълбоко в себе си. Сладоледената ти ръка се събира с другата върху надървения ми кур. Ръцете ти танцуват и ме повеждат към устата ти. Поглъщаш ме и аз стена от удоволствие и да, ние сме светът и е тясно за нас тримата, моя кур и твоите ръце. Мястото ми е в устата ти и когато отварям очи, си се втренчила в мен. Нужна си ми цялата. Ти ме искаш целия. Знаеш всичките ми тайни и в устата ти има зъби. Изваждаш ме от устата си и ме държиш в ръцете си. Поглеждаш ме и ме молиш:

— Чукай ме.

Несъзнателно ти се доверявам. Тялото ми надделява и нямам търпение да отключа клетката. Ти разтриваш тялото си с ръце и чакаш. Пъхам ключа в ключалката и навлизам в пространството ти, *в теб*. Ти не бягаш от мен, бягаш към мен, обзета от страст. Обвивам ръце около врата ти, вкарвам езика си в устата ти и го поемаш. Забиваш ноктите си в мен. Бих могъл да те убия и го знаеш. Зърната ти са по-твърди от всякога, а путката ти никога не е била толкова сладка, толкова стегната, ухаеща на ванилов сладолед. Можем да продължаваме така цяла вечност. Оргазмът ти е напълно неподправен, ти експлодираш. Това е екзорсизъм и удивителен знак. Изричаш слова, които нямат никакъв смисъл, аз те притежавам и съм в теб. Отслабвам хватката си и експлодирам и сега ти ме притежаваш, наистина. Извиваш гръб като котка, *ау*. Отвел съм те на място, по-добро от Горен Уест Сайд, по-изключително от Търкс и Кайкос и от бежовата стая на Ники. Отвел съм те във Франция, при Граала, на луната. Преставаш да се движиш и усмивката ти се разпростира по цялото тяло. Ти си като озарена от слънцето плаваща водна лилия, вплела корени в дъното на езерото, в мен.

Вратата на клетката е широко отворена, аз съм полугол и никога не бих съумял да те хвана, хукнеш ли нагоре по стълбите. Ако ме сриташ по изпразнения кур и решиш да се изплъзнеш, ще успееш.

Вратите на мазето не са заключени, тъй че е възможно, поне на теория, да избягаш горе. Но вратата на книжарницата е заключена. Ти така и не работи тук достатъчно дълго, за да разбереш къде крия ключа. И въпреки всичко, ако поискаш, би могла да рискуваш и да се втурнеш гола в книжарницата и да викаш за помощ. Все някой би се притекъл и все някой би дошъл после за мен, ала нищо от това не се случва. Тялото ти не лъже и настръхналата ти кожа казва истината. Облизваш устни и ме поглеждаш.

— Джо. Ау! — измъркваш.

[1] Препратка към песента „I’m In Love Again“. — Б.р. ↑

[2] Препратка към стихотворението на е. е. къмингс „I Like My Body When It Is With Your“ („Харесвам тялото си, когато е с твоето“). — Б.р. ↑

В един момент спирам да се преструвам, че спя, и те гледам как ти спиш. Живеем в съвсем нов свят, целувам те и се протягам. Трябва да се измия и излизам от клетката. Не те заключвам вътре, в този нов свят не е нужно да заключваме. Оставям вратата на клетката откритата, също и звукоизолиращата врата на мазето и вратата на вестибюла към книжарницата. Ние сме свободни хора. Взел съм „Шифърът на Леонардо“ и го нося, както дете носи новата си играчка. Когато се качвам горе, съм искрено изненадан, че книгите са където си бяха, преди да започнем да четем. Те са оцелели след земетресението на оргазма ни, табелата с надпис „Затворено“ си е била на мястото, докато ние пътешествахме в „Шифърът на Леонардо“, а тоалетната си е каквато беше и по-рано днес, преди да те изчукам.

Щраквам ключа и малката тоалетна се изпълва с халогенна светлина и с шума от скапания вентилатор, който ти непрекъснато ми повтаряше да сменя. Заради теб дори и той ме кара да се усмихвам и наистина ще го сменя, Бек. Права си, твърде е шумен. И е толкова стар, че вече за нищо не става. Потенциално опасен е, когато съм сам в магазина, защото с един ключ се контролира и осветлението, и вентилаторът. Щом светнеш, забръмчава и не можеш да чуеш нищо. Права си, Бек, действително е опасен.

Пускам водата в тоалетната, мия си ръцете и се вирам в образа си в огледалото. Изглеждам добър, щастлив и се чудя дали да не си направя профил във Фейсбук, за да свържеш твоя профил с моя. Трябва да побързам, преди да почнеш да ми натякваш, и си го добавям в списъка в главата си. Оставям топлата вода да тече върху ръцете ми и си мисля дали бих си направил профил във Фейсбук заради теб. Четох някъде, че децата сега лъжат толкова много, та има една игра, която се нарича „Истината“. Отиваш на нечия стена — що за глупав език — и написваш „Истината е, че...“ и след това разкриваш нещо, което е изненадващо, но вярно. Тъжно и гротескно е, че ти и приятелите ти сте толкова свикнали с лъжите, че за истината е нужен предварителен

анонс, понеже тя е изненада по своята същност, потресаващо отклонение от лъжите, които съставляват живота ви.

Но ти вече си приключила с това и може би, преди да изтриеш профила си във Фейсбук, ще направиш едно последно ъпдейтване на статуса си:

Истината е, че обичам Шифърът на Леонардо.

Предстоят ни важни решения, Бек. Ще се пренесеш ли при мен? Или пък аз при теб? Ще останем ли да живеем в Ню Йорк? Моята работа е чудесна, ала си мисля, че ти би се справила добре в Калифорния, просто не знаеш достатъчно, за да се движиш в писателските среди в Ню Йорк. И сега, когато аз имам теб и ти имаш мен, ще можем да се местим където си поискаме. Сложил съм моя „Шифър“ върху твоя. Изглеждат прекрасно заедно, Бек, да, така е.

Взимам сапуна и си измивам старателно ръцете. Тъжно ми е, че трябва да измия теб и ваниловия сладолед. Но съм и развълнуван, че ще мога отново да се изцапам с потта ти, със соковете ти, със слюнката ти. Вентилаторът е все по-шумен, а аз съм все по-надървен. Знам какво ще направя. Ще те събудя с устата си и ще те изям жива. Добре, че четката ми за зъби е под ръка и е суха. Усмиввам се, следващия път, когато си мия зъбите, тя ще е влажна, защото ти ще си я използвала. Докато си мия зъбите, се чувствам свят и отдаден, също като апостол Сила. Измивам подмишниците си и се напръсквам с парфюма, дето си купих, за да мириша като оня барман, който ти и Чана харесвате. Господи, познавам те. Напръсквам косата си с малко вода. Смятах да се избръсна, ала ми липсваш твърде много. Искам да те ям, искам да те ям сега.

Гася светлината, вентилаторът се върти все по-бавно и не отварям вратата. Нещо не е наред. Тишината е нарушена от ужасни звуци, тропот по дюшемето и отчаяния ти глас: Помощ! Предната врата устоява на дърпането ти. Грабвам книгите ни, изскачам от тоалетната, а ти продължаваш да блъскаш и се опитваш да излезеш. За щастие, е четири сутринта и наоколо няма никой. Онзи, дето е нарекъл Ню Йорк „градът, който никога не заспива“, не е работил в „Муни — редки книги и книги втора ръка“. Приближавам се и те наблюдавам как се мяташ с разчорлена коса и хаотични движения. Облякла си тениската с „Нирвана“ на майка ми, хванала си вратата с две ръце и си така погълната от мисията си, че не ме чуваш. Аз съм тих като котка.

Пристъпвам полека и оставям нашите „Шифри“ на плота. Не ме усещаш и си прекалено близо до стъклената врата, за да видиш отражението ми. Бях прав, не си намерила ключа. Прегръщам те, а ти започваш да риташ.

— Не! Пусни ме, извратен шибаняк такъв!

Хванал съм те здраво и е жалко, че си толкова ядосана, понеже бих те опънал веднага. Но ти си като животно — риташ ли, риташ, — като осакатено животно. Защо изобщо си губиш времето да размахваш ръце, малката? Не можеш да ме достигнеш. Влача те по пътеката и те замъквам зад щанда. Сядам на пода, изтягам крака и те издърпвам в скута си. Даже и някой да мине отвън, няма да ни забележи, плотът ни скрива. Бориш се, за да се освободиш, ала бих могъл да те държа и цял живот, ако се налага.

Както винаги, гневът ти се уталожва. Мускулите ти се отпускат и ти си моята нова кукличка — Тъжната Бек. Не говориш. Само плачеш. Не се съпротивляваш и има надежда. Целувам те по врата, на теб обаче не ти харесва. Разбирам, че не е време за целувки. Доста ти се струпа, твърде много промени. Слънцето няма да изгрее скоро, повдигам те леко и свеждам очи към голите ти крака върху моите. Ето така изглежда любовта. Знам. Не се опитваш да ме дереш. Седим тихо толкова дълго, че вече трябва да си готова да бъдеш послушна. Искам да пробвам и започвам:

— И така, какво да правим с теб сега?

Правилната реакция — молиш ме за прошка, признаваш, че си откачила, когато си се събудила сама. Помислила си, че съм те изоставил, както баща ти те е изоставил, както всички мъже в живота ти те зарязват. И после аз ти обещавам, че ще бъда с теб завинаги, ти ме галиш и ти прощавам и ти позволявам да поведеш ръцете ми към твоята сърцевина, към твоя магнит. Убивах заради теб. Заслужавам те. Искан ми се да можех да видя лицето ти. Все още не си ми отговорила, така че леко променям въпроса си:

— Какво следва сега, Бек?

Правилният отговор — любов.

Отвърщаш ми с толкова равен глас, че едва мога да го позная:

— Аз изчезвам.

— Не. Не.

— Слушай, Джо — подхващаш и стискаш ръцете ми по начин, напълно лишен от сексуалност, от страст. — Не ме интересува какво си сторил на Бенджи и на Пийч. Наясно съм. Бенджи наистина имаше проблем с дрогата. А Пийч имаше всякакви проблеми.

— Тя беше лъжкиня, Бек. Дори си бе измислила и ония глупости за заболяването на пикочния мехур.

— Знам — казваш ти, твърде лесно прощаваш. — На мен просто ми харесваше, че ме обича.

— Какво искаш сега?

Правилният отговор — мен!

Въздъхваш. Заявяваш ми, че не желаш да бъдеш писателка. Искаш да отидеш в Лос Анджелис и да станеш актриса.

— Ако пък не успея да си намеря никаква работа, може би ще пиша ей така за себе си, не знам.

Става все по-лошо. Казваш ми, че си „много мързеливо момиче“. Държа те, а ти продължаваш да ми излагаш недостатъците си:

— Блайд е права. Половината от разказите ми действително са като записки в дневник. Половината от времето търся и сменям имената, за да превърна страниците в литература. Толкова съм зле.

— Хм — промърморвам аз и не те пускам, понеже даваш грешни отговори.

— Ти не ме искаш, Джо. — Поглеждам краката ти и пръстите, с които перверзната Пийч си играеше в Литъл Комптън. — Мислиш си, че съм някаква невероятна писателка, но не съм. Ники има пълното право да ме мрази. Признавам си. Наистина не го исках. Исках само той да напусне жена си заради мен, децата му да са прецакани. Да, Джо, съзнавам колко извратено звучи.

— Не, ти не си извратена.

— Видях те на четенето ми онази вечер в Бруклин. Разбрах, че си ме проследил — изтърсваш внезапно.

Все още те държа и те целувам по главата, защото всъщност си приличаме ужасно много. Ние сме и къщата, и мишката и ти го знаеш.

— Така си и мислех — казвам. — Надявах се да е така.

Мачкаш панталона ми с пръстите на краката си.

— Тогава си наясно, че никога няма да те издам, Джо. Аз съм свързващото звено във всичко това. Аз съм отровата. Цялата тази

бъркотия е по моя вина и никога не ще отида в полицията, Джо. Пусни ме и ще изчезна. Завинаги.

Предоставям ти още една възможност:

— Не искам да изчезваш завинаги.

— О, хайде — изричаш ти като приятелка, без никаква сексуална емоция. — Ще си намериш някое друго момиче, с което да си четете заедно „Шифърът на Леонардо“.

— Бек, спри.

Каж ми, че ме искаш.

— Ще си тръгна и няма да погледна назад. Заклевам се, Джо.

— Бек, спри.

Ала ти не спираш.

— Джо, чуй ме. Кълна ти се. Ще изчезна и сякаш никога не съм съществувала. Пусни ме и ти обещавам, че никога повече не ще ме видиш. Заклевам се. Джо?

Ти се провали и няма да получиш златна звезда. Стискам те за врата, за да прогоня грешните отговори. Те избиват в изпъкналите ти очи, обагрят бузите ти в нантъкетско червено и аз стискам все по-силно. Грешните отговори следва да бъдат задушени в мехурчетата слюнка, които се процеждат от ъгълчетата на чепатата ти уста. Трябва да си съвсем побъркана, за да си мислиш, че искам да те няма в живота ми, след всичко, което съм направил за теб. Не е като в „Хапки от реалността“, ти не ме предпочиташ пред останалите досадници в живота си, не съм бил прав в преценката си за теб.

Задъхваш се.

— Джо.

Но не ще можеш да ме заблудиш.

— Не, Бек.

— Помощ — прошепваш.

И аз наистина ти помагам, понеже на теб ти трябва екзорсизъм, трябва ти прераждане. Ти си прегрешила — наистина си манипулирала Ники, наистина си подвеждала Пийч и наистина си преследвала Бенджи. Ти си чудовище, смъртоносно и солипсистично до мозъка на костите си. Ти си богохулница, защото единственото, което *искаш*, си

Ти.

Стискам твърде силно. Затихваш. Пускам те.

— Бек — казвам.

Копнея да чуя гласа ти и пробвам отново:

— Бек. БЕК.

Не издаваш никакъв звук. Мамка му, какво направих? Разтърсвам тялото ти и не мога да чуя как дишаш, а трябва да чуя как дишаш, понеже „Хапки от реалността“ е тъп филм, ти наистина си отблъсквала Пийч, Бенджи наистина те е подвеждал и Ники наистина е нарушавал правилата. Ти изрече някои глупости, понякога и на мен ми се случва. Прощавам ти. Отпускам прегръдката си и те полагам на пода. Ти си така неподвижна, цялата ти доброта е стаена в теб, под тези клепахи. Обичам те, толкова си привлекателна. Съжалявам, Бек. Не мога да те държа отговорна, че хората полудяват по теб. Трябва да се събудиш, защото искам да ти дам любов, любов, любов, любов, луда любов.

Слагам ръцете си на гърдите ти. Струва ми се, че дишаш. Трябва да дишаш. Не може в теб да няма нищо, ти си прекрасна и сияйна, ние имахме всичковръзка. Не можеш да си отидеш, ти си толкова здрава, пълна с живот, с правила за халати, с оргазми, с пайове и с ябълки с горчив карамел. Мразя се и те обичам, целувам те, а ти не отговаряш на целувката ми. Моля те да се върнеш, държа малките ти длани, вирам се в малките ти очи. В края на пиесата „Отблизо“, на която се основава филмът, героинята на Натали Портман е блъсната от кола и умира. Във филма не се вижда Натали Портман да умира и така ми харесва повече. Не може да си мъртва, Бек. Нямах още двацет и пет, не взимаш дрога, ти си сладка и прилежна. Надвесвам се над теб, така че ухото ми да се долепи до устните ти. Копнея да чуя как дишаш, да те усетя. Чакам. Чакам цели шестнайсет века и осем светлинни години и се отдръпвам.

Ти си си отишла.

Ставам и се хващам за косата. Искам да я оскубя, защото вече не ще прокарваш пръсти по нея. А може би греша, лягам отново на пода, допирам глава до ръката ти и чакам да ме докоснеш. Моля те, Бек, моля те. Ала пръстите ти не се движат и когато вдигам глава, тишината звучи някак официално. Тя е омразна и лична, за разлика от спокойната тишина в мазето. Не се изправяш, за да ми простиш и да прогониш злата тишина, която тегне над мен все повече с всяка изминала секунда безмълвие.

Поглеждам те, ти не отвърщаш на погледа ми. Тялото ти е безжизнено. Не можеш да ми помогнеш, защото ме изостави, искаше

да си отидеш *завинаги*. Греховете ти са много, ти открадна моята „Любовна история“. Взимам твоя „Шифър“. Смаян съм, изглежда, че изобщо не си прелиствала някои от страниците, мисля, че си пропускала цели пасажии, безмозъчна измамница такава. И си лъгала, когато ме попита докъде съм стигнал. Най-романтичното време от живота ми е било измама и съм толкова погълнат да разглеждам книгата ти, че не забелязвам как се съживяваш.

Но ти наистина се съживяваш.

Измами ме, путка такава. Вкопчваш се в глезена ми и дърпаш, аз падам, изпускам твоя „Шифър“ и се присвивам на една страна. Боли, мамка му. Изритваш ме в кура и това боли още повече, мамка му. Не *си си отишла завинаги*, ти си обсебена и безсловесна. Слабините ме болят, бедрото ми пулсира. Ти не си моята спасителка, влошаваш всичко. Ти си жива, риташ ме подмолно, когато съм паднал, и аз крещя, обзет от неистова болка. Ти си *отрова*, ти си сатаната, защото само преди минута:

— Ти беше мъртва, шибана кучко!

Не казваш нищо. Риташ. Но аз не съм отрова, по-едър и по-смел съм и Господ ми дава сили да се възстановя от гадните ти удари. Сграбчвам те за краката и сега ти си повалена по гръб. Възсядам те. Опитваш се да ме ухапеш, ала не можеш. Опитваш се да ме сриташ, ала не можеш. Опитваш се да ме дереш, ала не можеш, хванал съм китките ти здраво. Нищо не можеш да направиш, след като така съм те приковал към пода. Изплюваш се в лицето ми; ти си самата гибел. Силите ти отслабват, пускам ръцете ти и приклепвам врата ти, този път не на шега. Понечваш да ме удариш, но малките ти юмручета вече нямат предишната мощ. Лошото в теб е повече от доброто, бузите ти побеляват, курът ми пулсира от болка, бедрото ми пулсира, а очите ти изхвъркват. Ти си отблъскваща. Тениската с „Нирвана“ на майка ми, която носех в деня, когато нахлу в дома ми, онази същата, дете бях пазил цял живот, е изцапана със сперма и ванилов сладолед. Съвсем си я съсипала, кучко такава.

— Беше права, Бек — казвам ти аз. — Ти убиваш хора. Наистина.

Стискам те още по-силно за врата и ти благодаря, че ме изрита в кура, и се опитвам да изтръскам слюнката ти от миглите си. Благодаря ти, че доказва отвъд всякакво съмнение, че си лоша. Ти не искаш нито

любов, нито живот и връзката ни нямаше никакъв шанс. Ти си тривиална, вулгарна, задъхваш се и се давиш. *Солипсистка*, която с гадните си груби пръсти унищожи книгите ми, сърцето ми, живота ми.

— Какво казваш, Бек?

Останала ти е едничка последна дума:

— Помощ.

И аз наистина ти помагам. Протягам дясната си ръка към твоя „Шифър“ и го захвапам. Откъсвам със зъби няколко страници, захвърлям книгата и ги изваждам от устата си, влажни от слюнката, която толкова желаше.

Последните ми думи към теб:

— Отвори, Гуиневир.

Натъпквам страниците в устата ти, зениците ти се отпускат, гърбът ти се извива. Това е звукът на смъртта ти. Чувам пукащи кости, сълзата на смъртта се процежда от лявото око върху порцелановата ти буза, а очите ти са вперени *там, където никога не съм пътувал, с радост отвъд всяко изживяване, очите ти са застинали в своята тишина*^[1]. Сега не си нищо повече от неподвижна кукла и не реагираш, когато страниците в устата ти се напояват с кръвта, надигнала се от хранопровода.

И изведнъж ми *липсваш* и аз ти *липсвам*. Викам те и разтърсвам слабичките ти рамене.

Не помръдваш. Ти си също така повредена, както всички книги в книжарницата — ти свърши и ме остави, отиде си завинаги. Никога вече няма да ме потопиш в неведение и аз никога не ще очаквам отговор от теб. Светлината ти е угаснала завинаги и те прегръщам.

Не.

Искам да се хвърля *пред локомотив, локомотив номер 9*. Как можах да сторя това? Никога не ти направих палачинки. Какво, по дяволите, не ми е наред? Не мога да дишам, ти си *моят мил бог*, Бек, ти си *различна, секси*. Ти си. Беше.

Разплаквам се.

[1] Началото на стихотворението на е. е. къмингс „Там, където никога не съм пътувал, с радост отвъд“. — Б.р. ↑

В края на дните си ти твърдеше, че не си писателка. Но мисля, че би оценила поетичната симетрия на погребението си. Карам дълго и самотно на север, повече от четири часа извън града. Шофирането е трудно, ти заедно със зелената възглавница си в багажника на буика, тиха като Литъл Комптън през зимата. Минавам покрай „Никис Пица“, продължавам и стигам до един крайпътен ресторант. Вилите на Ники и на брат му са сгушени близо до Форест Лейк, частно пространство веднага след Честъртаун. Това си е истински град, Бек, старомоден и уютно закотвен в едновременен начин на живот. Ям запечен на грил сандвич със сирене, защото така трябва, защото да те погребва в студената гора ще изисква много усилия, въпреки че всички, които се отбиват в крайпътния ресторант, не могат да не отбележат колко мека е тази зима. Толкова мека, че не ще ми е нужна червената ловджийска шапка на Холдън Колфийлд от „Мейсис“, даже и да я имах. Няма да плача. Не и тук.

Повечето хора в ресторанта са местни, а останалите са пристигнали за някакво автомобилно шоу. Сервитьорката ме пита дали и аз съм дошъл за шоуто, казвам й „да“, проверявам телефона си и пак трябва да отида до тоалетната, понеже всеки път, щом погледна телефона, ми се струва, че умираш отново. Чувам е. е. къмингс. *Никой, дори дъждът, няма толкова малки длани.* Разплаквам се тихичко, за да не привличам внимание. Смъртта ти е като песен, която непрекъснато се повтаря. Наплисквам лицето си със студена вода и се опитвам да не мисля за това, че никога няма да те видя. Няма, Бек. Ти си мъртва.

Знам, че Ники не е глупав. Той не би те погребал в собствения си имот. Би те закарал в гората край Форест Лейк, както правя и аз един час след залеза. Виждам табела в розово и бяло — „Сватбата на Чет и Роуз“ ще бъде тази вечер в къмпинга на края на пътя. Но това не ще ме спре. Криввам встрани и навлизам в тъмнината, която е по-чиста от бреговете на Литъл Комптън и по-мрачна от дълбините на

солипсистичната ти душа. Тук няма океан, който да смекчи беззвездния вихър на вечността. Бавно натискам спирачките. Чет и Роуз не са избрали правилния момент, не аз, мамка му.

Нощта е толкова пуста, че щом изключвам двигателя на буика, мога да чуя сватбата. Слагам си очилата за нощно виждане, взимам лопатата и пристъпвам в тъмнината. Старая се да не слушам празненството, докато копая. Но ми е трудно. Чет и Роуз танцуват първия си танц — „Чудесна си тази вечер“^[1] на Ерик Клептън, а семействата и приятелите им ръкопляскат. Чудя се каква ли щеше да бъде нашата сватбена песен и те питам, но не ми отговаряш. Ти си мъртва.

Копая. Никога не съм бил и никога няма да бъда така самотен, както сега, когато копая. В северната част на щата е невероятно студено. Само тук може да се случи да слушам Ерик Клептън, който гаси светлините и възпява своята вярна, прекрасна приятелка, докато аз, сам, се потя и треперя и се готвя да те заровя в пръстта. Животът продължава, съвсем буквално, и забивам лопатата в черната земя. Задъхвам се. Поглеждам те, ти си завита във вълнено одеяло от „Бед Бад & Бийънд“, безмълвна в отворения багажник. Сега вече дишам нормално и си мисля дали ние с теб щяхме да вдигнем подобна сватба. Предполагам, че щеше да бъде на Нантъкет, защото само ти имаш роднини. Аз щях да поканя Етън и Блайд и господин Муни. Господин Муни нямаше да дойде. Щеше обаче да прехвърли правото на собственост върху книжарницата на теб и мен. Знам, че би го направил. Искам сватбата да свърши и ми се ще да крещя с пълни гърди, ала не желая да те безпокоя. Но няма как да те безпокоя. Ти си мъртва.

Копая, купонът продължава. Вдигат се наздрависи, Стиви Уондър пее за скъпоценната си дъщеря — *не е ли прекрасно направена от любов*^[2], — а ние никога не ще имаме дъщеря. Ядосвам се и хвърлям лопатата. Свличам се на земята и оставям музиката да изцеди шибания живот от мен. Не мога повече, забавлението на края на гората става все по-еднообразно. Не съм от хората, които смятат, че сватбеното тържество е толкова специално. Почти мога да усетя вкуса на водката им. Аз съм неканеният гост, незабележим, сам. Това, което ме успокоява и ми дава сили да копая, е вероятността Чет и Роуз да имат уебсайт. Да знам, че ще мога да ги намеря, да ги видя, е някаква

утеха. Нийл Йънг пее за Чет и Роуз — „Жътвена луна“^[3], от която боли — Нийл Йънг никога няма да пее за теб и мен на нашия сватбен ден и ти не можеш да го чуеш сега. Ти си мъртва.

Изваждам тялото ти от багажника и разгъвам одеялото, в което си увита. Все още си прекрасна, отпускам глава на гърдите ти и ти разказвам за Чет и Роуз. Навярно ще умра сам, под нищо незначеща луна, и няма да си там да ме оплакваш. Ти се извиси в небесата, а аз трябва да събера сили да положа скъпоценното ти тяло в земята. Чет и Роуз са заобиколени от семействата и приятелите си, докато аз, съвършено сам, повдигам малкото ти тяло, за да *те накарам да легнеш в зелени пасбища*^[4]. Би било добре, ако за момент настъпи тишина, много е грубо от страна на Чет и Роуз, че са толкова шумни. Ала не ги упреквам, те не могат да ме видят, не могат да ме чуят. Те живеят в своя собствен свят, изпълнен с хубави неща, който е на половин километър и на милион светлинни години от мен. Коленича и рецитирам псалм 23, наизустих го специално за този случай. Ти си мъртва.

Няма как да знам какво би станало с нас след сватбата, която не ще имаме, след живота. Влизам в гората и поглеждам света с нечовешко нощно зрение и виждам всичко, което не е дадено на човека да вижда. Не знам *дали ти ще пребъдваш в дома Господен много дни*^[5], но се отпускам по гръб и слушам как празненството на Чет и Роуз затихва като нощта, като смъртта. Те ще се изморят, купонът им ще свърши и ако някой ще живее вечно в светлина, мисля, че това си ти.

Покривам те с пръст, с камъни, с клони и с листа. Ти си много повече от едно тяло. Разходката ми до колата е кратка. Пътят обратно от сватбата на Чет и Роуз и от тялото ти е дълъг в нощната тъма. Не знам ще успее ли да се прибере вкъщи. Дори когато пристъпвам в апартамента си, не съм сигурен дали някога ще имам истински дом. Никога няма да имам теб. Ти си погребана във Форест Лейк, близо до Чет и Роуз, *там, където никога не съм пътувал, с радост отвъд всяко изживяване.*

На следващия ден не отварям книжарницата. Не мога. Ти си мъртва.

[1] В оригинал „Wonderful Tonight“. — Б.р. ↑

[2] Цитат от песента „Isn't She Lovely“ („Не е ли прекрасна“). — Б.р. ↑

[3] В оригинал „Harvest Moon“. — Б.р. ↑

[4] Цитат от църковната песен „You Make Me Lie Down In Green Pastures“ на американския певец, пастор и създател на литургична музика Дон Моен. — Б.р. ↑

[5] Цитатът е даден според българския превод на Библията, псалм 22. — Б.р. ↑

Пощата, която обикновено получавам, е скучна и свързана с пари — банкови извлечения, сметки, ваучери за намаления, изобщо всякакви боклуци. Ала днес, почти три месеца след смъртта ти, пристига първата в живота ми покана за сватба. Пликът е толкова голям, че пощальонът трябваше да се качи до горе, за да го достави. Не разбирам много от тези неща, но поканата е великолепна, Бек, и съм я взел с мен в книжарницата. Очарован съм от триумфиращата романтика на плътния релефен картон в съчетание с изящния златен курсив. Кой да знае, че Етън и Блайд били кралски особи? Доста неща се случват за три месеца. Етън Удивителния знак и Блайд се сгодиха и ме канят на сватбата си в Остин, Тексас. Доста неща не се случват за три месеца. Обявата, че си търся помощник, още виси на витрината. Етън си намери работа в някаква фирма, бракът е скъпо удоволствие.

Поканата обаче промени погледа ми върху нещата. Не съм се чувствал толкова обнадежден, откакто излязох от кабинета на доктор Ники, откакто влязох в теб. Заради нея бъдещето отново съществува. Тя налага да отбележа дата в календара. Приятно е да прелистя календара в телефона си напред. Преди да дойде тази покана, адресирана до господин Джо Голдбърг, с пояснението: *Важи за двама*, го прелиствах само назад, към отминалите месеци, измисляйки юбилейни дати за живота ни, който си отиде. Ти най-добре знаеш колко е важно да продължиш, ти харесваш нови неща, харесваше нови неща. Животът не е книга от Дан Браун, ти си мъртва и няма да се върнеш. Ала животът е по-хубав от книга на Дан Браун, защото най-сетне има нещо, което да очаквам, *сватба*. Необходимо е да избира между меню с пържола и меню с риба и съм наистина раздвоен, а трябва да взема решение в идните четирийсет и един дни според указанието в картичката за отговор.

Камбанката на вратата издрънчава в този муден ден, нито летен, нито есенен. Незабележим мъж с къси панталони пита за „Доктор Сън“. Насочвам го към Белетристика К-У и си мисля за мига, когато те

видях до рафта М-У, и за това колко глупав бях в следващите дни. Пренаредих книгите, не можех да гледам М-У. Искрено вярвах, че така ще ми е по-лесно да живея в свят без теб, в света, дето създадох с двете си ръце, в света, в който не си позволявах да ти кажа, че знам, че ти си откраднала халатите „Риц“ от Пийч. Все още ми се явяват спомени. Още се свивам от болка. Отново ям, ала само защото мразя да припадам от изтощение. Всичко ми костваше огромни усилия досега. Винаги ще съм задължен на Американските пощи, на Етън, на Блайд. И никога вече няма да подценявам силата на очакването. Не съществува по-добър стимул в настоящето от една покана за бъдещето.

Самотникът си купува Стивън Кинг и си тръгва, а аз ще трябва да си купя костюм. Чудесно е да имаш перспектива и го ознаменувам с посещение на онлайн гнездото на Чет и Роуз. От онази ужасна нощ в гората насам ми се струва, че ги познавам прекрасно. Искан ми се да им кажа за поканата. Обсебен съм от Чет и Роуз. Та как да не бъда? Те се бяха събрали там да се оженят, за да мога аз все още да вярвам в любовта. Обичам ги. Гледах стотици пъти снимките от медения им месец. Бяха качени за мен. Какъв точен избор на момента. Пусках си ги и си представях, че ние сме на меден месец в Кабо Сан Лукас. Напоследък съм по-малко изпълнен с горчивина. Знам, че не може всички да сме Чет и Роуз. Неоспорим факт е, че някои хора получават любов, женят се и отиват на сватбено пътешествие в Кабо. Други не. Някои четат сами на дивана, други четат заедно в леглото. Такъв е животът.

Вероятно ще си умра сам. Карън Минти сигурно ще умре омъжена, в крайна сметка мнозина харесват „Царят на квартала“. И съм се примирил със съдбата си. Решението да ти спестя болката от живота беше мое. Освобождавам те. Прощавам ти. Не е твоя вината, че така непохватно носеше демоните си в онази голяма чанта „Прада“, в онези огромни употребявани халати от „Риц“ на Пийч. Ти беше отровна, не лоша, и мъжете, които са те напуснали, преуспяват. Оня пич Хешър си има телевизионно предаване, което не е никак зле. Според онлайн регистър баща ти скоро пак ще става баща. Някои хора получават всичко, наистина.

Мисля, ще си доволна да разбереш, че гласът ти все още се чува. Аз съм единственият читател на „Книгата на Бек“. Притежавам кратките ти разкази подвързани. Но милиони хора погълнаха

историята на живота ти. Всеки знае за извращения психоаналитик, който те уби. Така и не успя да публикуваш в „Ню Йоркър“, ала след смъртта си намери място на страниците на „Ню Йорк Поуст“.

Ти ме промени, Бек. Няма да остареея самотен като господин Муни. Имам Етън и Блайд. Също и много момичета, които непрекъснато ми се натрапват. Те винаги са ужасни, бледи и покровителстващи или повърхностни и глупави. Аз съм като Хю Грант в „Наистина любов“, без любовта, което всъщност не е толкова зле, когато разбереш, че в истинския живот Хю Грант е сам, точно като мен. А и не на всички животни е отредено да се чифтосат. Да, знам, че ние сме устроени да общуваме, Господ ни е дал думите. Трябва да говорим, трябва да слушаме. Понякога чукам — момичета от интернет, от книжарницата. През повечето време обаче предпочитам да съм сам. Вече не ще се отварям, листенце по листенце, и беше права, Бек. Ти не си момичето, което мислех, че си, и Барбара Хърши не беше за Елиът в „Хана и нейните сестри“. Камбанката на вратата отново издрънчава и аз вдигам поглед от снимка на Чет и Роуз на сърф и виждам едно момиче, изглежда ми познато. Облечено е със суитшърт от университета „Питсбърг“ и с джинси. Помахва ми стеснително. Искане ми се да бях пуснал някаква музика. Последния път музиката ми й хареса.

— Забелязах обявата на витрината — започва тя и преглъща. — Все още ли търсите човек? Понякога просто не я махат, понякога работата е тъпа. Съжалявам, това май не биваше да го казвам.

Бях забравил за обявата, ала не и за Ейми Адам, за откраднатата кредитна карта, с която плати, за подвеждащото университетско облекло и за големите й кестенови очи. Да, все още търсим човек. Тя се приближава. Поглежда сватбената покана и кимва.

— Обожавам Остин.

— Е, как са нещата при теб? — питам предразполагащо. Аз съм джентълменът, приемащ ролята на този, който си спомня, за да може тя да е дамата, за която си спомнят. Толкова е любезна, че почти прави реверанс. Поласкана и щастлива е. Вторачила се е в мен, очите й ме карат да се чувствам добре. Подава ми автобиографията си.

— Преди работех в една малка книжарница в Уилямсбърг, но държа да кажа, че не се получи заради недалновидната им политика относно това, което те наричат *кражба*. — Изсумтява. — Сякаш не е

позволено да си взимам книги за вкъщи. И как изобщо е възможно да четеш книга, без да си отбелязваш? — Повишава глас. — Съжалявам, ама не съм от онези ултрамодерните с Киндъл, на мен ми харесва мастилото, хартията, истинските страници, които можеш да откъснеш и да пипнеш. — Поклаща глава. — И ако някой си купи книга и открие бележки в полетата, нима не би му харесало? То си е направо бонус. — Не очаква отговор от мен и примигва. — Съжалявам, отклонявам се, но трябваше да го кажа.

Нужно ѝ е одобрението ми и аз се усмихвам.

— Не е необходимо да се извиняваш.

Сега е неин ред и изрича закачливо:

— Сигурно звучи като луда. Наемате ли луди?

Казвам ѝ, че наемаме само и единствено луди, и тя смята, че съм забавен. Смее се весело и ѝ харесва с мен. Ще бъде моя касиерка и мое гадже и следващия път, когато получа покана за сватба, ще е адресирана до *Джо Голдбърг и Ейми Адам* и не ще ме тревожи безличното „Важи за двама“, защото ще има с кого да отида. Теб те няма, *завинаги*, а тя е *тук, сега*.

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да благодаря на Джо Голдбърг за това, че настояваше да бъде чут. Браво, Джо.

И сега на действителните личности, които дадоха живот на тази книга. Благодаря на всички в „Емили Бестлър Букс“, „Атрия“ и „Саймън и Шустър“. С редактор като Емили Бестлър ударих джакпота. Емили, безкрайно съм ти признателна за ентузиазма, за интелигентността и за тънката ти чувствителност. Все пак внимавай дали някой не те следи. Джудит Кър, Бен Лий, Пол Олшевски, Дейвид Браун, Мелъни Торес, Хилъри Тисман, Лий-Анна Удкок, Джийн Лий, Кристен Лимайър и Кейт Сетруло, благодаря ви, че ме накарахте да се чувствам като у дома си. Мегън Рийд, хиляди благодарности за най-страхотните валентинки на света. „Алой“^[1], о, „Алой“. Джош Банк, Лани Дейвис и Сара Шандлър, вашите умове и сърца са свършени. Джо е съгласен. Джош, гласът ти е по-ефикасен от пипетата на Карън Минти. Лани, винаги знаеш най-добре и съм ти признателна за насоките (и за дървената ти лъжица!). Сара, ти си толкова потресаващо изразителна и рисуваш най-хубавите сърчица. Ценя високо невероятните ви грижи за света в тази книга. Дженифър Рудолф Уолш, Клаудия Балард и Лора Бонър от агенцията за таланти „Уилям Морис“, благодаря ви, че повярвахте в моя роман и знаехте какво да направите с него. Натали Соуза, ти сякаш бе прочела мислите ми, когато изработи дизайна на корицата. Благодаря за всичко.

Безброй ученици от гимназията в Барнстейбъл биха се съгласили, че ние имахме най-великите учители на света. Мик Карлън и Ед О’Тул, вашето поощрение бе изключително ценно за мен. Линда Фрийман, ти беше чудесна наставничка. Мат Ди Ганджи, признателна съм ти за помощта по отношение на жаргонните думи и изрази. Лорън Акампора Дойл, ти си забележителна, страшно умна мацка и за мен бе от огромно значение, че ме запозна със Сара Шепард, богинята на „Алой“. Благодаря ти, братовчеде Томи Хърм, за шотовете с кисел сок,

и на теб, братовчедке Кристина Хърм, за подкрепата. Тези неща помагат, когато пишеш книга за преследвач.

Започнах „Ти“, след като баща ми почина от рак. Приятели, дължа ви много — Ейми Санборн, имам невероятен късмет, че те познавам още от детските си години. Лорън Хелър, ти си истински дар от Бога. Сара Татинг-Кинзи, ти си изключително добра слушателка и страхотна приятелка. Мат Донъли (и Корки и Пинки), безкрайно съм ви признателна за вдъхновяващите мигове в Сплендореа. Джун Хърм, Катлин Кели, благодаря ви, че искахте да разберете какво ще се случи. Лорина Дейвид Есгуера, Джордж Есгуера, апартаментът за гости „Роалд Дал“ беше божествен. Лия и Тод Хаберман, поничките бяха чудни. Криспин Стрътърс, благодаря ти, че те има. Никълъс Фонсека, винаги повдигаш настроението ми. Шарън и Пол Суорц, благодарна съм ви за моето писателско убежище (и за палачинките!) в хотел „Кейп Пойнт“. Майкъл Уаймън, ти си най-добрият, обичам те, скъпи, не се променяй. Благодарности и любов за Ерик Скот Купър, Франк Медрано, Бевърли Либърман, Карън и Хауи Оник, Ерин Пенър, Джен и Джон Сакет, Джош Уаймън, леля Каръл и чичо Ден. Семейства Мачерас, Суорц, Уаймън, обичам ви. Бих могла да напиша цяла книга само с имена, а после и още една. Имам огромен късмет, че познавам толкова много великолепни хора.

Любов и прегръдки за смелия ми брат Алекс, за Бет, моята сестра от Ксанаду^[2], и за страхотните ми племенници Джонатан и Джошуа. И за родителите ми, Моника и Харолд Кепнес, благодаря ви, че създадохте дом, в който господстваха „Лед Цепелин“ и смехът. Татко, иска ми се да беше тук, за да отпразнуваме събитието. Ти и мама вярвахте в способностите ми, откакто започнах да пиша в детския си дневник и да събирам книгите от поредицата „Гимназията Суийт Вали“ на Франсин Паскал. Това означава много за мен. Вие винаги ме вдъхновявате.

Накрая, благодаря на всички творци, чиито произведения са споменати в романа. Вие сте велики.

[1] „Алой Ентъртейнмънт“ — американска компания, клон на „Уорнър Брадърс Телевижън“, която продуцира филмови и телевизионни екранизации на бестселъри, в това число и сериала по романа „Ти“ на Каролайн Кепнес. — Б.пр. ↑

[2] Вероятно алюзия за американски романтичен мюзикъл „Ксанаду“ (1980), чието заглавие препраща към поемата на Самюел Тейлър Колридж „Кублай хан, или видение насън“, цитирана във филма. Героините в него са Терпсихора и осемте ѝ сестри музи. Бет е снаха на Каролайн Кепнес. — Б.р. ↑

Издание:

Автор: Каролайн Кепнес

Заглавие: Ти

Преводач: Иван Любомиров

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Колибри“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Редактор: Елена Константинова

Технически редактор: Симеон Айтов

Художник: Стефан Касъров

Коректор: Росица Великова

ISBN: 978-619-150-866-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2368>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.